

விட்டு விடு கருப்பா

இந்திரா
சௌந்தர்ராஜன்

www.pustaka.co.in

விட்டு விடு கருப்பா!

Vittu Vidu Karuppa!

Author:

இந்திரா செளந்தர்ராஜன்

Indira Soundarajan

For more books

<http://www.pustaka.co.in/home/author/indira-soundarajan>

Digital/Electronic Copyright © by Pustaka Digital Media Pvt. Ltd.

All other copyright © by Author.

All rights reserved. This book or any portion thereof may not be reproduced or used in any manner whatsoever without the express written permission of the publisher except for the use of brief quotations in a book review.

பொருளடக்கம்

[அத்தியாயம் 1](#)

[அத்தியாயம் 2](#)

[அத்தியாயம் 3](#)

[அத்தியாயம் 4](#)
[அத்தியாயம் 5](#)
[அத்தியாயம் 6](#)
[அத்தியாயம் 7](#)
[அத்தியாயம் 8](#)
[அத்தியாயம் 9](#)
[அத்தியாயம் 10](#)
[அத்தியாயம் 11](#)
[அத்தியாயம் 12](#)
[அத்தியாயம் 13](#)
[அத்தியாயம் 14](#)
[அத்தியாயம் 15](#)
[அத்தியாயம் 16](#)
[அத்தியாயம் 17](#)
[அத்தியாயம் 18](#)
[அத்தியாயம் 19](#)
[அத்தியாயம் 20](#)
[அத்தியாயம் 21](#)
[அத்தியாயம் 22](#)
[அத்தியாயம் 23](#)
[அத்தியாயம் 24](#)
[அத்தியாயம் 25](#)

[அத்தியாயம் 26](#)

[அத்தியாயம் 27](#)

[அத்தியாயம் 28](#)

[அத்தியாயம் 29](#)

[அத்தியாயம் 30](#)

[அத்தியாயம் 31](#)

[அத்தியாயம் 32](#)

[அத்தியாயம் 33](#)

[அத்தியாயம் 34](#)

விட்டு விடு கருப்பா!

1

‘வா வா கருப்பா படிக்கருப்பா...
உன் வட்ட முழி என்ன செந்நெருப்பா?
தா தா கருப்பா அருங்காவல்...
தராட்டா பிடிப்பேனே உன் கால்கள்!
போ, போ பிணியே ஓடிப்போ...
போகாட்டா கருப்பன் உனை பொடிப்பான்!’
-கோடாங்கிப் பாட்டு

"**ட**ணங்...டணங்...டணங்..." இது ஒரு ராட்சஸ மணியின் சப்தம்!
இந்த ராட்சஸ மணி சப்தம் தோட்டக் காரமங்கலம் கிராமம்
எங்கும் எதிரொலிக்கத் தொடங்குகிறது.

அதிலும் நள்ளிரவில்...! அண்ணாந்தால் வானத்தில் நிலா வட்டம்!
மாசமோ ஐப்பசி, காலமோ அர்த்தஜாமத்தைத் தொடப்போகும்
பன்னிரண்டை நெருங்கும் நிமிடப் போது...இந்த வேளையில் இந்த
மணியின் சப்தமா? வீட்டுத் தாழ்வாரம், வாசற்புறத்து கிட்டித் திண்ணை,
களத்துமேடு என்று கட்டிலில் புரண்டு கொண்டிருக்கும் தோட்டக்கார

மங்கலத்து பெருசுகள் எல்லாம் தூக்கம் கலைந்து நிமிர்ந்து அமர்ந்து
மணிச்சப்தம் கேட்டு விதிர்க்கத் தொடங்குகின்றனர்! பட்டி மாடுகள்,
அடைப்புக் கோழிகள்கூட விடைத்துப் போய் சற்றே சிலிர்க்க,
மச்சக்காரன் தெருவில் பால் குடிக்க அழுத ஒரு தூளிக் குழந்தைகூட
ஆத்தாளின் முலைக்காம்பை உதட்டால் ஒதுக்கிவிட்டு, அந்த சப்தம்
கேட்டு, தன் குட்டி மணிவிழியில் மிரட்சியைத் தூக்கிக் காட்டுகிறது...

"ஆரது இந்த ராத்ரியில மணி அடிச்சிகிட்டு...?"

"என்னா தெகிரியம்--கருப்பு கோயில் மணிய இந்த ராத்ரில இந்த அடி
அடிக்க...?"

"எலே வீரபாகு ஊர்க்காவ நாயே, என்னாடா புடுங்கிகிட்டு கிடக்கே.
ஆர்ராது கருப்பன் கோவில் பக்கம்...?"

"வாடா நெத்திலி போய் பாத்துட்டு வருவோம்..."

---'ஒண்ணரைக்கு நாலரை கிலோ மீட்டர் நீள அகலம்--இருபத்தி நாலு
தெரு--ஒரு மிடில் ஸ்கூல்--குச்ச வீடு ஒன்றில் தபால் ஆபீஸ்-தெற்கு
முனையில் அங்காளம் மனுக்கும், வடக்கு வளைவில்
மாரியம்மனுக்குமாய் ஐந்தைந்து பத்து சென்டில் நாலிரண்டு எட்டு
வேப்பமரம் சூழ்ந்த கோயில்--ஆனைமுடித்தேவர் உபயத்தில் பத்தா
யிரம் புத்தகம் கொண்ட பாரதி நூலகம்--அறுபத்தாறு விளக்கு கம்பம்--
பத்தொன்பது தெருக்குழாய், ஏகாண்ட சைஸில் நாலு லாரியை போட்டு
மூட முடிந்த சைஸில் முனிக்கிணறு எனும் பொதுக்கிணறு, நாலாயிரத்து
சில்லரையில் பொது ஜனங்கள்--அவர்கள் எண்ணிக்கை கடந்த ஆடு
மாடு, கோழி, குருவிகள்-இதுதான் தோட்டக்கார மங்கலம்.'

--இப்போது ஆளாளுக்குப் பயந்தும், மிரண்டும் பேசும் சந்திரக்கதிர்
தோய்ந்த ஒரு வெள்ளி ஒளி கிராமம்!

"டணங்...டணங்...டணங்..." ராட்சஸ மணிச்சப்தம் நின்ற மாதிரி
தெரியவில்லை. தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. தொலைவில்தான்
ஒலிக்கிறது அது. தொலைவென்றால் ஊருக்கு வடக்கில்
மலையாளத்தான் கரட்டுக்கு அப்பால் நாயக்கர் தோட்டத்தில்!

கிட்டத்தட்ட ஒண்ணரை கிலோ மீட்டர் கடந்து— இருளின் நிசப்தத்தில்
நீந்தி வயல்வெளிகள் கடந்து வருகிறது. இந்த சப்தம்! வழியில் ஊர்
மயானம் இருக்கிறது. பூக்கூட முளையாத மலட்டுக்காடு இருக்கிறது.

ஆனை புரண்டு படுத்த மாதிரி ஒரு குட்டிக்கரடு வேறு இருக்கிறது.

மூன்றையும் கடந்தால் ஊருக்கே வளத்தை அள்ளித் தரும் வற்றாத
வீரபாண்டியன் கண்மாய் வேறு,

அந்தக் கண்மாய்க் கரையின் கிழக்கு வடக்கு முனையில் 'குபேர மூலை'
என்று வாஸ்து சாஸ்திரம் சொல்லுமிடத்தில் ஒரு வற்றாத ஊற்றுப்
பள்ளம்! அந்தப் பள்ளம் கொண்ட நாயக்கர் தோட்டத்தில் அரக்கியின்
சடைமுடி போல் ஹோவென வளர்ந்து கிடக்கும் ஆலமரத்தடியில் உள்ள
கல் மேடையில் இருந்துதான் வருகிறது அந்த சப்தம்!

கல்மேடை ராட்சஸ மணியை இசைக்க வேண்டும் என்றால் அதற்கு
யானை வர வேண்டும் என்பார்கள். அத்தனை பெரிது! அத்தனை
வலிது!

நினைத்த மாத்திரத்தில் அங்கு போய் அடித்துவிட முடியாத ஒரு
அசாத்தியம் அது...

எதிரிலேயே ஊரே விழுந்து கும்பிடும் கருப்பச்சாமி சன்னதி. சன்னதியில்
18 படிகள். அதன்மேல் ஒரு ஆளுயர அரிவாஸ்தான் அங்கே கருப்பு!
சந்தன குங்குமத்தில் தோய்ந்து அலரிப் பூமாலை சரத்தால் மூடியும் மூடம
லும் தெரியும். அந்த வாளைப் பார்த்தாலே காதோரமாய் 'விர்ரிஃபிங்ங்'
என்று அதை யாரோ சுழற்றுவது போல் ஒரு பிரமை தட்டும்.

பகல் பொழுதில் பார்க்கவே பயம் காட்டும் இந்த கருப்பு கோயிலில்,
இந்தப் பெளர்ணமி ராத்திரியில் அத்தனை பெரிய மணியை விடாமல்
இசைப்பது யார்? எதற்காக? விழித்துக்கொண்ட ஊர் அங்கங்கே கூடி
குசுமுசுவென்று பேசி மிரள, ஆனைமுடியார் வீட்டில் மட்டும் சற்று
காரசாரமான விவாதம்.

"தேவரே இப்படி கல்லாக்கெடந்தா எப்படி? வாரும் போய் பார்த்துட்டு
வந்துடுவோம்..."

"ஆமாந்தேவரே...இப்படி ஒரு சப்தத்தை என் ஆயுசுக்கும் நா
கேட்டதில்லை..."

---ஆனைமுடியாருக்கு நன்கு விளைந்த மீசை. அறுபது வயது
கடந்தபோதிலும் அதில் அடவிக் கருப்பு வேறு! ஆதை நீவிக்கொண்டு
'சரி கிளம்பலாம்' என்பது போல நிமிருகிறார்.

ஓடி வருகிறாள் வெள்ளி நாச்சி.

"வாணாம்... சொன்னாக் கேளுதீக... வாணாம்... விடிஞ்சு பார்த்துக்கிடலாம்..."

"ஆமாம்ப்பா... சொன்னா கேளுங்கப்பா..."— குறுக்கில் விழுகிறாள் இளைய மகள் லட்சுமி.

"செத்த வாய மூடுறீங்களா? அப்பு நீங்க கிளம்புங்க. நானும் வரேன். கருப்பாம் கருப்பு..."—செருமிக் கொண்டு முன் வருபவன் ஆனைமுடித்தேவரின் ஒரே மகன் ராஜேந்திரன். டிப்ளமா அரியர்ஸ் கேஸ்! ஆனைமுடியார் மகனை சற்று பெருமிதத்தோடு பார்க்கிறார். முற்றத்து ட்யூப்லைட் வெளிச்சத்தில் அந்தப் பார்வையின் தீட்சண்யம் சுற்றி இருப்பவர்களுக்கு உற்சாகம் தருகிறது.

"தீப்பந்தம் எடுத்துக்கிடுங்க... வெள்ளி ஓடிப்போய் என் துப்பாக்கிய தூக்கியா பாப்போம்..." ஆனைமுடியார் அனைத்தையும் மீறி நிமிர்ந்து விட்டார்.

வெள்ளி நாச்சி பயந்த கண்களில் நீர் துளிர்க்க விடுகிறாள்.

"எலே போ புள்ள... போய் எடுத்தா. இத்தினி பேர் வாராக இல்ல? நான் என்ன கருப்பச்சாமிய சங்கிலிய பூட்டி இழுத்தாரவா போறேன். போறது என்ன சப்தம்னு பாக்கத்தானே?"

ஆனைமுடியாரின் குரலில் கணிசமாக ரௌத்ரம் கூடிப்போகிறது. வெள்ளி நாச்சி பம்மிப்பம்மி உள் சொல்கிறாள்.

ஊரிலேயே பெரிய வீடு! ஊஹும், பங்களா, பார்த்துப் பார்த்துக் கட்டிய வீடு, உள்ளே இக்காலத்துக்கும் இயைந்து கொடுக்கும் கைத்தான் ஃபோன்! கோத்ரெஜ் ஃபிரிட்ஜ், ஃபோம் மெத்தை என்கிற அம்சங்கள்!

மரப்படியால் அமைந்த மாடி ஏறி மச்சப் பகுதியினைத் தொட்டால் வருசநாட்டில் திரிந்த ஒரு வேங்கைப் புலியின் பாடம் செய்த தலை— அதை ஒட்டி கொம்புத் தாங்கியில் அந்தப் புலியைச் சுட்ட அதே துப்பாக்கி.

ஆயிரம் உயிர் குடித்த அபூர்வ துப்பாக்கியாம்!

வெள்ளையன் காலத்தில் இருந்து இருக்கிறது.

ஆற்காட்டு நவாபுக்கு எதிராக அவன் மார்பு முன்கூட அதன் குழல் நீண்டதாகச் சொல்வார் தேவர்.

அதைத் தொட்டுத்தூக்கி எடுக்கிறாள் வெள்ளிநாச்சி! துப்பாக்கி கிடந்த கொம்புத்தாங்கிக்கு அருகிலேயே ஒரு புகைப்பட சட்டம். உள்ளே செம்பருத்தியை மல்லுக்கு அழைக்கும் அழகில் இளம் பெண்ணின் முகம்.

அந்த முகத்தைப் பார்த்து வெள்ளிநாச்சி மிடறு விழுங்கியபடி முனங்குகிறாள். "ரத்னா கண்ணு உங்க அப்பு போக்கே சரியில்ல... நீ இருந்தா அது இப்ப வெளிய கிளம்புமா? நீதான் கிளம்ப விடுவியா? யாரோ மணியடிச்சா நமக்கென்ன கண்ணு? புத்தி வரல தாயி... புத்தி வரலை"

---முனங்கலோடு துப்பாக்கி எடுத்து வந்து தர அதை ராஜேந்திரன் வாங்கிக் கொள்கிறான். தேவர் பெருமிதத்தோடு நடையிடத் தொடங்க கூட்டம் பின்தொடர்கிறது. ஆனால் அவர்கள் கடலை வயலில் கால்வைத்த நொடியில் ஊர் மயானம் தெரியுமிடத்தில் அந்த சப்தம் நின்று போனது! 'ப்ச்ச்ச...'---தேவரிடம் கூட அசுவை.

ஓயாமல் ஒலித்த ஓங்கார ராட்சஸ மணிச் சப்தம் நின்றுபோன நிலையில் இப்போது பேரமைதி.

வயல் வரப்பின் மேல்வரிசையாய் நிற்பவர்கள் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொள்ள ராஜேந்திரன் அதைக் கலைக்கிறான்.

"சப்தம் நின்னா என்ன... போய் பாத்துட்டு வருவோம். எந்த வெரும் பய இந்த ராத்ரியில மணியடிச்சதுன்னு தெரிய வேண்டாமா? மணியடிக்க நேரம் காலமில்லையா... அதுலையும் அந்த மணியை அடிக்க என்னா அவசியம் வந்துச்சு?"

"அவன் வெறும்பய இல்ல ராஜேந்திரா---வல்லாளன்! பகல்லையே கருப்பு கோயிலுக்குப் போக அச்சப்படற நிலைல ராத்ரில ஒருத்தன் இந்தப் போடு போட்டுருக்கான்னா அவனா வெறும்பய...?"

"வாஸ்தவம்தான். நடங்க நடங்க..."--இது ஊர் காவல்காரன் வீரபாகு!

நடக்கிறார்கள்... தீப்பந்தம் திகுதிக்கும் நடை. சரியான அர்த்தஜாம நடை!

மதுரை! அதே அர்த்த ஜாமம்...

மழை மேகம் போட்ட தற்காலிக பந்தலால் இருபது டிகிரிக்கும் குறைவான செல்ஷியஸில் சோம்பலான பெளர்ணமி வெளிச்சத்தில்... மங்கம்மாள் வடிவமைத்த தாகப் பீற்றிக்கொள்ளும் அகண்ட சாலைகள் எல்லாம் ஆக்ரமிப்பால் சோமாலியா நாட்டுப் பிரஜை போல் இளைத்து அரைமணி மழைக்கும் தாளாது சேறு குழையக் கிடக்க—பஞ்சமில்லாத மழைக்கால பாக்கிரியக்களால் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு பெருங்கூட்டம் ராஜாஜி ஹாஸ்பிடலில்.

காலை ஏழு மணிக்குத் தொடங்கிய ட்யூட்டியில் இரவு மணி பன்னிரண்டைத் தொடர்போகும் வேளையிலும் சளைக்காமல்-- உட்கார்ந்த இடத்தை விட்டு எழுந்திராமல் ஆக்சிடெண்ட் பேஷண்டுகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள் ஹவுஸ் சர்ஜன் ரத்னா!

அவளைப்போலவே அந்த 'ட்ரௌமா' வார்டில் இருபத்தி நாலுமணி நேர ட்யூட்டியில் ஆக்ஸிடெண்ட் கேஸ்களிடம் மாட்டிக் கொண்டு விட்டிருக்கிறான் அர்விந்த்.

தன் ட்யூட்டிக்கு நடுவில் அடிக்கடி பக்கத்து அறைப் பக்கமாய் வந்து பேஷண்டுகளிடம் துளிகூட சளைக்காதபடி செயல்படும் ரத்னாவை பார்த்துவிட்டுப் பார்த்துவிட்டுப் போகிறான்.

"மைடியர் ஹவுஸ் சர்ஜன், என்ன அடிக்கடி ரத்னா வார்டு பக்கமா?"— எதிர்ப்படும் டாக்டர் நந்தாவிடம் கேள்வி.

"ஒண்ணுமில்ல சார்... டாக்டர் பிரதாப் வந்துட்டாரான்னு பாத்தேன்..."

"அவர் ஒன் வீக் லீவாச்சே... ரீல் சுத்தாதே அர்விந்த். டாக்டர் ரத்னாவை சைட் அடிக்கறேன்னு தைரியமா சொல்லு..."

அர்விந்த், டாக்டர் நந்தாவின் மடக்கலில் திகைக்கிறான், திணறுகிறான். அவர் தொடருகிறார்.

"எனக்குத் தெரியும் அர்விந்த்... நீ ரத்னாவை லவ் பண்ணே. உன் தேர்ட் எம்.பி.பி.எஸ்.ல இருந்தே நான் வாட்ச் பண்ணிகிட்டுதான் இருக்கேன். ஆமா, இன்னுமா அவ உனக்கு க்ரீன் சிக்னல் கொடுக்கலை?"

மௌனிக்கிறான் அர்விந்த். சூடினத்தில் ஆழமான சோகத்தினை அவனது அரவிந்தசாமி முகத்தில் பளிச்சென்று பார்க்க முடிகிறது. மாவட்ட டி.எஸ்.பி. மகன் நல்ல பால்கோவா வெளுப்பு. இன்ஷ்யூர் செய்யத் தூண்டும்-நான்கு கம்பளிப்பூச்சி ஒன்றன்மேல் ஒன்று படுத்த

மாதிரியான மீசை.

அதில் மெல்லிய துடிப்பு பரவுகிறது.

நந்தா புரிந்து கொள்கிறார். ஆறுதலாய்ப் பேசுகிறார்.

"டோன்ட் ஒர்ரி...உன் காதல் நிச்சயம் சக்ஸஸாகும். ஒருதலை ராகம் பாடாம மனசுவிட்டுப் பேசு. உனக்காக நான் வேணாலும் பிள்ளையார் சுழி போட்டேன். அதான் கோர்ஸ் முடிச்ச ஹவுஸ் சர்ஜனாவும் ஆயாச்சே? இன்னும் என்ன? ரத்னாவும் ரொம்ப நல்ல பொண்ணு. சின்சியர் அண்ட் டெடிகேடிவ். அவகிட்ட நான் பேசறேன்."

"தேங்க்யூ சார்..."—அர்விந்த் பேசிவிட்டு ஸ்டெத்தைப் பிடித்தபடி தன் அறை நோக்கி நடையிட நந்தாவும் ரத்னாவை நெருங்குகிறார்.

"ஹலோ பேபி..."

"வாங்க டாக்டர். நான் பேபியா?" ரத்னாவிடம் ட்யூட்டியிலிருந்து கலையாத பேச்சு.

"எனக்கு நீ பேபிதாம்மா. போகட்டும், ட்யூட்டி முடிஞ்சு, போகும்போது கொஞ்சம் என்னைப் பார்த்துட்டுப் போயேன்..."

"ஷ்யூர் டாக்டர்..."

ஹாஸ்பிடலின் மூன்றாவது மாடியில் ஹவுஸ் சர்ஜன் குவார்ட்டர்ஸில் முகம் கழுவிக்கொண்டிருக்கிறார் நந்தா உள் நுழைகிறாள் ரத்னா.

"வாம்மா உக்காரு... தோ வந்துட்டேன்" —சொல்லி விட்டு, சொன்னது போலவே லுங்கி, சட்டை என்கிற ஹோம்லி லுக்கில் வெளிப்படுகிறார். தன் ட்யூட்டி முடிந்த ரிலீஃப் நன்கு தெரிகிறது.

"என்ன சாப்பிட்டே? கோக், மிரண்டா, பெப்சி..." --கேள்வியில் கரிசனம்.

"ஒண்ணும் வேண்டாம், தேங்க் யூ. எதுக்கு வரச் சொன்னீங்க டாக்டர்?"

--ரத்னாவின் நைச்சியமான கேள்வியை ரசித்தபடி அவளை ஊன்றுகிறார்.

"சொல்லுங்க என்ன விஷயம்?"

"ஓட்டிக்கு நடுவுல வந்துருக்கியா?"

"ஆமா...இந்த ராத்திரியில இப்பதான் கொஞ்சம் ஃப்ரீ பண்ணிக்க முடிஞ்சுச்சு... இன்னிக்கு ஆக்சிடெண்ட் கேசங்க ஆனாலும் அதிகம்."

"குட்...நான் ஸ்ட்ரெய்ட்டா விஷயத்துக்கு வந்துட்டோமா இல்லை சுத்தி..."

"ப்ளீஸ் ஸ்ட்ரெயிடாவே வந்துடுங்களேன்."

"வாட் டு யூ திங்க் எபவுட் அர்விந்த்?" -டாக்டர் நந்தாவின் அந்தக் கேள்வி ரத்னாவின் பொட்டில் அறைகிறது. ரத்தமும் ஆல்கஹாலும் நேருக்கு நேர் கை குலுக்கி மயங்குவது போல் பிரமை தட்டுகிறது.

"சொல்லும்மா... வாட் டு யூ திங்க் எபவுட் அர்விந்த்?" --தயங்கித் தயங்கி உலர்ந்த உதடு பிரிக்கிறாள்.

"எதுக்கு டாக்டர் கேக்கறீங்க?"

"எதுக்கு கேப்பேன்... எல்லாம் அவன் காதலை சொல்லத்தான். லுக் ரத்னா, அவன் உன்னை லவ் பண்றான். ரொம்ப சின்சியரா லவ் பண்றான். உங்களை எனக்கு கிட்டத்தட்ட நாலு வருஷமா தெரியும். அதுல இரண்டு வருஷமா அவன் உனக்காக தவிக்கிற தவிப்பு எனக்கு ரொம்ப நல்லா தெரியும்.

என்னடா டாக்டர் புரோக்கராயிட்டானேன்னு நீ நினைச்சாலும் கவலையில்லை. அவன் காதலுக்கு நீ ஒரு நல்ல பதிலைச் சொல்லித்தான் தீரணும்."

டாக்டர் நந்தாவின் பேச்சால் இறுகிப் போகிறாள் ரத்னா. நள்ளிரவின் உறைந்து போன அமைதிக்கு நடுவில் அவள் முகந்தில் ட்ரௌமா வார்டு டாக்டர்களுக்கென்றே வரும் இருபத்திநாலு மணி நேர ட்யூட்டி களைப்பு வேறு.

"பிடிக்கலைன்னா பிடிக்கலைன்னு சொல். அதுல ஒண்ணும் தப்பு இல்ல. அர்விந்த்கிட்ட நான் சொல்லிக்கறேன்"—நந்தாவிடம் விடமாட்டாத ஒருவகை வளைப்பு.

--ரத்னாவிடமும் கலையாத மௌனம்.

‘எனக்கும் ஆசைதான்...’ என்கிற எண்ணம் மெல்ல மேலெழும்புகிறது. ஆனால் அது உடனே கலைந்தும் போகிறது! மனதுக்குள் அம்மா வெள்ளிநாச்சியின் முகம் முண்டுகிறது. டாக்டருக்குப் படிக்க சீட் கிடைத்து அந்த கிராமத்திலேயே முதல் பெண்ணாக மதுரை நோக்கிக் கிளம்பிய போது அவள் சொன்னது நினைவைக் கொத்துகிறது.

"தாயீ நீ படிக்கப் போறே. அத ஞாபகத்துல வெச்சுக்க... போற இடத்துல யார்கிட்டையும் மனச பறி கொடுத்துட்டு வாய் வவுறு ரொம்பி வந்து மட்டும் நின்னுடாதே. உன்னை கெஞ்சிக் கேட்டுக்கறேன்..."

நம்ம குலத்துப் பெண்டுகளுக்கெல்லாம் புருஷன் யாருங்கறதை அந்த கருப்புதான் சொல்லும். நொண்டியோ, முடமோ அது சொல்லிப் போட்டா சொன்னதுதான். மீறினா என்ன நடக்கும்னு நான் உனக்கு சொன்னாத்தான் புரியுமா என்ன?"

‘ஹும்...எல்லாம் மலைக்கருப்பு வம்சத்து தலையெழுத்து.’

--அம்மாவின் குரல் முண்டி அடங்குகிறது.

"என்னம்மா இப்படி மௌனமா இருந்தா என்ன அர்த்தம்? சம்மதம்னு எடுத்துக்கவா?"

"நோ... நோ..."—வேகமாய் மறுக்கிறாள் ரத்னா.

"அப்ப உனக்குப் பிரியமில்லை... அப்படித்தானே?"

"அப்படியும் இல்லை டாக்டர்."

"இது என்னம்மா விநோதமான பதில்."

"விநோதமான குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவ நான். இப்படித்தான் இப்ப பதில் சொல்ல முடியும்."

"புரியலைம்மா—குழப்பறே..."

"ப்ளீஸ் டாக்டர் கொஞ்சம் டயம் கொடுங்க. நான் அர்விந்த்கிட்ட அவர் எதிர்பார்க்கிற பதிலையே சொல்றேன்..."

"வீட்டுல கேட்டுக்கிட்டா?"—நந்தாவின் கேள்விக்கு ஒரு தினுசாகதச் சிரித்தவள், "இல்ல டாக்டர். எங்க வீட்டுக்கும் மேல பெரியவர் ஒருத்தர் இருக்கார். அவர்கிட்ட கேட்டுகிட்டு..."

"அது யாரும்மா அந்த பெரியவர்?"

"வேண்டாம்--விட்டுருங்க--சொன்னா சிரிப்பீங்க... நான் வரேன்."

ஒயிட் கோட்டை தோளில் போட்டபடி ஸ்டெத் முனை ஆட திரும்பி நடக்கிறாள் ரத்னா. டாக்டர் நந்தா முகத்தில் 'யார் அந்தப் பெரியவர்' என்கிற கேள்வி.

தோட்டக்காரமங்கலம்.... கருப்பு கோயிலை நோக்கி தேவர் தலைமையிலான கூட்டம் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறது. வயல் நாற்றின் குளிர் காற்று, காது மடலுக்குள் குளிர்க் கூத்து நடத்தப் போக, குற்றாலத் துண்டெடுத்து 'உருமா' கட்டிக் கொண்டும், சுருட்டும் பீடியும் பற்ற வைத்துக் கொண்டும், நெஞ்சு கமற மூக்கு வழியாக புகை விட்டுக் கொண்டும் அந்தக் கூட்டம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

மயானத்தில் முந்தைய மாலையில் கொள்ளியிடப்பட்ட அப்பத்தா கிழவி அரைச்சாம்பல் கடந்திருக்கிறாள்.

பிணவாடை தேவரின் குடலையே ஒரு புரட்டு புரட்டுகிறது.

மலட்டு நிலத்தில் சாரைப்பாம்புகள் கபடி விளையாடுவதும் தெரிகிறது.

மலையாளத்தான் கரட்டு திண்டுப் பாறைகளோ அரக்க முகம் போல முறைக்கின்றன.

சிருட்டென்று தாண்டி ஓடுகிறது ஒரு மதர்த்த வால் நரி. கரட்டு குகை ஒன்றில் அது நுழைந்தபடி வெறித்துப் பார்க்கிறது.

கண்ணிரண்டும் வயலட் பல்பு போல ஒளி விடுவது நன்கு தெரிகிறது.

"கரட்டுமேல ஏறிப்போக வேணாம். அடிவாரத்தைச் சுத்தியே போவோம். அதான் நிலா வெளிச்சம் கும்முன்னு இருக்குல்ல..." ஊர் காவற்காரன் வீரபாகுவிடம் எச்சரிக்கை பேச்சு.

"ஏன், ஏறிப்போனா என்னவாம்?" --இது ஒரு விடலை.

"எவண்டாவன்... போன வாரம்தானே பொக்கையன் மகன் பொன்ராசை எடுத்து வந்து பந்திப் பாறைல போட்டோம். காக்கா. குருவி கிழிச்சுப் போட்டு புழுவே வெச்சிருக்கும். பாக்க விளங்குமா?"- வீரபாகுவிடம் விதரணையான பதில்.

"அட ஆமா.... நான்; மறந்தே போனேன்."

பேச்சோடு பேச்சாக கரட்டைச் சுற்றி நடக்கிறார்கள். காலை இடறுகிறது பிரண்டைக்கொடி.

தேவர்தான் முன் நடக்கிறார். அவருக்கு நேர் பின்னால். துப்பாக்கியைத் தோளில் வைத்து காவடிபோல் பிடித்துக்கொண்டு ராஜேந்திரன்.

"என் ஆயுசுக்கும் இப்படி ஒரு மணி சப்தம் கேட்டதில்லை..."
மூன்றாவது நபரிடம் சிலாகிப்பு.

"கருப்பா...என் சாமி! உன்னைய நம்பி வரோமப்பா.... எதிரின்னு நினைச்சு அம்பு போடாமா, விரோதின்னு நினைச்சு வில்லெடுக்காம, கள்ளன்னு நினைச்சு கத்தி வீசாம காத்து நில்லப்பா..." -நான்காவது நபரிடம் கழிவிரக்கமான வேண்டுதல்.

"பெருசு... புலம்பாம போ—நாம என்ன கருப்புக்கு எதிரா கைவரிசை காட்டவா போறோம். இங்கையே நடுங்க ஆரம்பிச்சிட்டே....
தெகிரியமா போ.... கல்யாணம் காட்சியில இருந்து கைமுறுக்கு வாங்கறது வரை கருப்பு உத்தரவோடதானே நாம நடக்கறோம். அது நமக்கு குந்தகம் பண்ணுமா என்ன?"

பேச்சோடு கூடி நடக்கிறார்கள். கலகலப்பாகத்தான் இருக்கிறது பேச்சும். தேவர் நடக்கும் நிலையில் சற்று திரும்பிப் பார்க்கிறார். என்ன ஆச்சரியம்? கிட்டத்தட்ட ஐம்பது அறுபது தலைகள். அவ்வளவு பேரும் முக்கியப் பட்டவர்கள். அழைக்காமலே ஆர்வத்துடன் வந்திருப்பவர்கள். மொத்தத்தில் ஊரே திரண்டு வந்துவிட்டது தெரிகிறது.

ஒரு புரட்சிக்குக் கிளம்பிவிட்டது போல் தோற்றம் தரும் கூட்டம். கைகளில் வேறு தீப்பந்தம்!

ராஜேந்திரனும் அதைப் பார்த்து கைக்கடிகாரத்தை பார்க்கிறான். மணி மிகச் சரியாக பன்னிரண்டு!

அதே பன்னிரண்டு மணி இரவில் தோட்டக்கார மங்கலத்துப் பெண்கள் வாசற்புறமாய் ஒன்று திரண்டு நின்று—பயத்தாலும் பக்தியாலும் நெஞ்சு விம்ம கூடிக் கூடி பேசும் அந்த துல்லியமான நொடிகளில் ஆனைமுடியார் வீட்டு கொல்லைப்புறம் ஒரு முரட்டு உருவம் சுவர் எட்டிக் குதிக்கிறது!

மெள்ள உள் நுழைகிறது. பார்வை பீரோ எங்கே என தேடுவதும் புரிகிறது. கிட்டத்தட்ட பல பெரியதனக்கார வீடுகளில் எல்லாமும் இதே நிலை.

உள்ளே இப்படி கள்ள நோட்டம் இருப்பது தெரியாத நிலையில் வெளியே ஊர் ஜனங்கள்!

ஒரு வழியாக கரட்டின் முடிவில் தெரியும் வீரபாண்டியன் கண்மாயையும் அதை வருடி வரும் காற்றையும் கடந்து நாயக்கர் தோட்டத்தை எட்டுகிறது கூட்டம்! பெயர்தான் நாயக்கர் தோட்டம். இன்று புதர்க்காடு! தோட்டத்து ஊற்றுத் தண்ணீரிடம் சலசலப்பான ஓட்டம். இளநீராய் தண்ணீர். தண்ணீரில் கால்நனையக் கடந்தால் 'கிணிங்... கிணிங்... கிணிங்...' என்று குட்டி மணிகளின் கோரஸான சப்தம். ஓடை நீரில் வெண்கல மணிகள் ஆயிரமாய் அடித்து வந்தால் எப்படிச் சப்தம் வரும்? அப்படி ஒரு சப்தம்? கருப்புச் சன்னதி சார்ந்த ஆல மரத்து மணிகள் போடும் சப்தம் அது! காற்று உரசுவதால் இடவலமாய் ஆடி உள் கூட்டில் மோதி சதா கிணு கிணுக்கும் சப்தம்.

அந்த ராட்சஸ மணிபோல ஊர்வரை கேட்காவிட்டாலும் நெருங்கி விட்டால் காதைக் கிளுகிளுக்க வைக்கும் சப்தமாக ஒலிக்கின்றன மணிகள்! எப்பொழுதாவதுதான் இங்கே நிசப்தம். பெரும்பாலும் ஓயாத மணி சப்தம் விளைந்த வண்ணமே இருக்கும்.

ஆளுக்கு ஆள் வேண்டிக் கொண்டு விழுதிலும், கிளையிலும் கட்டி விட்டிருக்கும் நூற்றுக்கணக்கான மணிகள் அவை. சப்தம் கேட்டு கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டு தேவரோடு கூடி மரத்தடியை எட்டுகிறது கூட்டம்.

எட்டிய வேகத்தில் ராட்சஸ மணி மேடையைப் பார்த்து விதிர்த்துப் போகிறார் தேவர்.

அதன் முன் ஊர்க்காவலன் வீரபாகுவின் ஒரே மகன் நாச்சிமுத்துவின் தலைவேறு, உடல் வேறான முண்டம்! பதினெட்டு படிக்குமேல் கருப்பு என்று நம்பிக் கும்பிடும் அந்த ஆள் உயர அரிவாளின் கூர்த்த பரப்பெல்லாம் கூட மெழுகினாற்போல் இரத்தம்.

"மவனே நாச்சி..." அதைப் பார்த்து மயங்கி விழுகிறான் வீரபாகு! அதே சமயம் தொலைவில் யாரோ குதிரையில் செல்வது போன்ற குளம்படிச் சப்தம்!

'வா வா கருப்பா குதிரை ஏறி...
 நீ வராட்டா குதிப்பேன் மரம் ஏறி!
 வெள்ளைக் குதிரை உன் வாகனம்
 வெட்டரிவாளோட நீ வாரணும்.
 கள்ளக் கபடங்களை கிள்ளிக்களையெடுக்க
 துள்ளும் குதிரை ஏறி வாரணும்.
 வா வா கருப்பா குதிரை ஏறி...
 நீ வராட்டா குதிப்பேன் மரம் ஏறி!"
 --கோடாங்கிப் பாட்டு

அந்தக் குளம்படிச் சப்தம் கூட்டத்தின் காதைக் குடைகிறது. க்ளக்...
 க்ளக்... க்ளக்...' சப்தம் சில நொடிகளில் தேய்ந்தும் விட்டது.
 தேவர் திரும்பித் திரும்பி பார்க்கிறார்.

"கருப்புதான் குதிரை ஏறி வந்துட்டு போச்சோ...?" ஒருவனிடம் நடுங்கும்
 குரலில் அபிப்ராயம்.

கூட்டம் அதைக்கேட்டு விடைத்துப் போய் நிற்கிறது.

வீரபாகுவிடம் மயக்கம் தெளியவில்லை.

தேவர் தீப்பந்த ஒளியில் கருப்பச் சாமியாய் நம்பி வழிபடும் அரிவாளைப்
 பார்க்கிறார். ரத்தச் சிவப்பில் அதனிடம் மினுமினுப்பு.

'என்ன பேச...எதைப் பேச...?' பதைப்பாய் இருக்கிறது. நாச்சிமுத்துவின்
 சடலம் பதைப்பை மேலும் கூட்டுகிறது.

"கருப்பா! என்ன தப்பு செஞ்சோம்னு இப்படிப் பண்ணிப் போட்டே?"—
 ஒரு பெரியவர் முன் வந்து கதறுகிறார்.

இதற்குள் ராஜேந்திரன் ஓடிப் போய் ஊற்று நீரைக் கையில் ஏந்தி வந்து
 வீரபாகு முகத்தில் தெளிக்கிறான்.

முனங்களோடு கண் விழிக்கிறான் வீரபாகு.

விழித்த வேகத்தில் விசம்பி அழத் தொடங்குகிறான்.

"தேவரய்யா, என் மகன்... என் மவன்..."—அவனது தேக்குக் கை துண்டுபட்டு கிடக்கும் மகன் எதிரே நீண்ட நிலையில் அநியாயத்துக்கு நடுங்குகிறது.

"ஆரு செஞ்சதுன்னு தெரியலியே வீரபாகு..." தேவரும் குரலில் உடைகிறார்.

"அரிவாளையும், குதிரை ஓட்ட சப்தத்தையும் கேட்டுமா இந்தக் கேள்வி... ஒருவேளை கருப்புச் சாமியோ?" பயந்தபடி யாரோ கேட்க, "கருப்பு காக்கற தெய்வமடா... அது இப்படி பண்ணாது..."- குறுக்கிடுகிறது ஒரு பெரிசு.

"ஆமா... அது காக்கற சாமி தாக்கற சாமியில்ல..."

"ஐயோ... காக்கற சாமி என் மகனை ஏன் காக்கலை? ஏன் காக்கலை? ஏன் காக்கலை..." பெரியதாய் அலறி திரும்ப மயங்கி விழுகிறான் வீரபாகு.

அந்த கேள்விக்கு அங்கே ஒருவரிடமும் பதிலில்லை.

ஆனால் தோட்டக்கார மங்கலத்துக்கு திரும்பியபோது பதில் காத்திருந்தது.

"ஊரே கொள்ளை போச்சு தேவரே.... ஊரே கொள்ளை போச்சுது..."

"என் வீட்டையே வழிச்செடுத்துகிட்டு போயிட்டாங்க திருடனுங்க..."

"ஆமாங்க... நம்ம வீட்டையும் வெள்ளி, தங்கம் அவ்வளவும் போயிருச்சு..."—வெள்ளநாச்சியும் சேர்ந்து புலம்புகிறாள்.

'இப்படியும் ஒரு திருட்டா?' --தேவரிடம் ஆசுவாசம், அதிர்ச்சி, ஆச்சர்யம் எல்லாம்!

சூட்கேஸை மூடி லாக் செய்து, ரத்னா நிமிரும் அந்த நொடிகளில் அறைக்குள் நுழைகிறாள் ரீனா.

"என்ன ரத்... எங்க...ஊருக்கா?" ரீனாவின் கேள்வி.

"ஆமாம் ரீனா... ஜஸ்ட் ஒன்டே போய்ட்டு வந்துடலாம்னு."

ரத்னாவின் பதிலால் ஆச்சரியம் ஊடுருவிகிறது ரீனாவிடம்.

"ஒரு நாளைக்கா ஊருக்குப் போறே...."

"ஆமா...ஒரு முக்கிய வேலை இருக்கு."

"என்ன வேலைன்னு நான் தெரிஞ்சுக்கலாமா?"

ரத்னா மௌனமாய் ஏறிகுறாள். அதை விஸ்தீரமாகச் சொல்ல ஏனோ அவள் தயங்குவது ரீனாவுக்கும் புரிகிறது.

"சரி, போறது போறே. இந்த லெட்டரைப் படிச்சுட்டு போ..." ரீனாவின் உள் கரத்தில் ஒரு கடிதம்.

"என்னடி லெட்டர் இது?"

"படிச்சுப் பாரேன்..."

ரத்னாவின் விழிகள் கடிதத்தைப் பிரிக்கவும் மெலிதான அதிர்ச்சி. கடிதம் அர்விந்திடமிருந்து...!

அன்புள்ள ரத்னா!

நன்றி...

எதற்கா?

டாக்டர் நந்தாவிடம் நான் விரும்பும் நல்ல பதிலைச் சொல்வதாக சொன்னதற்கு.

அந்த 'I Love You' என்னும் நல்ல பதிலுக்காக ஒவ்வொரு நொடியும் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

உன் அன்பான
அர்விந்த்'

--கடிதத்தைப் படித்தவள் முகத்தில் விதம் விதமான உணர்ச்சிகள். ரீனா அதைக் கூர்ந்து கவனிக்கிறாள்.

"தோ பாருடி... ஏன் அர்விந்தை இப்படிப் போட்டு சோதிக்கறே— அர்விந்துக்கும் என்ன குறை? ஐ லவ் யூன்னு சொல்லி சந்தோஷமா காதலிக்காம ஏன் எப்பப்பார் எதையோ பறி கொடுத்தவ மாதிரியே இருக்கே?"

உன் இடத்துல நான் இருந்தா இந்த நிமிஷம் எங்களுக்கு ஒரு குழந்தையே இருக்கும்."

ரீனாவின் படபட பேச்சைக் கேட்டும் ரத்னாவிடம் எந்த மாறுதலும் இல்லை. அதை அமைதி... உறைந்து போன பார்வை.

"ப்ச்ச்... உன் விஷயம் ஒரு புதிர்டி." --ரீனாவிடம் சலிப்பு.

"அந்த புதிரை புரிஞ்சுக்கணுமா?" --ரத்னாவிடம் திடீரென்று பதில் கேள்வி. ரீனாவிடம் ஆமோதிப்பான பார்வை.

"அப்ப என்கூட ஊருக்குக் கிளம்பறியா?"

"எதுக்கு?"

"வந்தாதானே புரிஞ்சுக்க முடியும்?"

"என்ன ஊர் அது... மாட்டுக்காரன் பட்டியோ ஆட்டுக்காரன் பட்டியோதானே?"

"தோட்டக்காரமங்கலம்!" அரைச்சிரிப்போடு ரத்னா சொன்ன மறுநொடி அந்த அறைக்குள் வாட்ச்மேனின் பிரவேசம்.

"என்ன முத்தைய்யாண்ணே?"

"போன் வந்துருக்கும்மா. உங்க அண்ணன் ராஜேந்திரனாமே அவர் பேசுனாரு..."

"தோ வந்துட்டேன்..."—ஆர்கண்டி சேலையின் கஞ்சி போட்ட விறைத்த பகுதிகள் சரசரவென்று சப்திக்க மாடிப்படி இறங்கி சீஃப் டாக்டர் ரூமுக்குள் பிரவேசிக்கிறாள். பிரிந்து கிடக்கும் ரிசீவரை எடுத்து காதுக்கு வைத்தபோது ராஜேந்திரன் நலம் விசாரித்தான்.

"நல்லாருக்கியா ரத்னா..."

"இருக்கேன் ராஜேந்திரா என்ன விஷயம்?"

"நம்ம வீட்ல திருட்டு போயிருச்சம்மா. ரொம்ப அழகா பிளான் பண்ணி அடிச்சிட்டுப் போயிட்டாங்க."

"என்ன சொல்றே நீ?"

"ஆமா... நீ கொஞ்சம் கிளம்பி வர்றியா. அம்மா ஒடிஞ்சு போய்ட்டா. ஆறுதலே சொல்ல முடியலை."

"வர்றேன்... வர்றேன்..."

"லீவு ப்ராப்ளமெல்லாம் இல்லியே..."

"அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை. நானே கருப்பை கும்பிடணும்னு வரதாத்தான் இருந்தேன். நீயும் இப்படிச் சொல்லிட்டே. கட்டாயம் கிளம்பி வரேன்."

"போச்சுடா...கருப்பு சிகப்புன்னு எத்தையாவது நினைச்சுகிட்டு வராதே, இங்க கருப்புக்கே அல்வா கொடுத்துட்டுதான் திருடியிருக்காங்க."

"என்ன ராஜேந்திரா சொல்றே நீ?"

"நேர்ல வா சொல்றேன்."

--ரிசீவரை முடக்கினாள் ரத்னா. முகத்தில் முத்துப் பூத்த மாதிரி வியர்வை. திடும்மென்று கேள்விப்பட்ட திருட்டுச் செய்தியால் ஒரு அசுரச் சோர்வின் கவ்வுதல் வேறு.

புடவைத் தலைப்பால் ஒத்தியபடி வருபவளை எதிர் பார்ப்புடன் பார்க்கிறாள் ரீனா.

"என்னடி...ஏதாவது பேட் நியூஸா?"

"கிட்டத்தட்ட."

"என்ன?"

"வீட்ல திருட்டு போயிடுச்சாம். அண்ணன் போன் பண்ணான். கிளம்பி வரச் சொன்னான்."

"திருட்டா... உங்க வீட்லயா? ஊரே உங்கப்பாவைக் கண்டா கன்னத்துல போட்டுக்கும்னு சொல்வே. அப்படிப்பட்ட உங்க வீட்ல திருட்டா?"

"ஆமா... மத்த விபரமெல்லாம் போனாத்தான் தெரியும்."

"இந்த நிலைல நான் வந்த நல்லா இருக்குமாடி..."

"நீ கட்டாயம் வரே?"

--ரத்னாவிடம் அயராத தீர்க்கம். "அப்படின்னா கொஞ்சம் பொறு. நாளைக்கு காலைல முதல் பஸ்ல போகலாம்..."

--ரத்னா அதற்கு இசைந்த மாதிரி பெட்டியைத் தூக்கி ஓரமாக வைத்தாள்.

புழுதி பறக்க உள் நுழைகிறது அந்த போலீஸ் ஜீப். உயிர் தப்பியதே பெரும்பாடு என்று சாலையில் மேய்ந்து கொண்டிருந்த கோழியிலிருந்து, வாலறுந்த நாய் வரை திடுக்கிட்டுப் போக—

‘க்ரீச்ச்ச்...’ டயர் தேய அது நிற்குமிடம் ஆனைமுடித் தேவரின் பங்களா வீட்டு முகப்பு.

மீசையை நீவியபடி மோர் குடித்துக் கொண்டிருந்தவர் சப்தம் கேட்டு எழுந்து வாசலுக்கு வருகிறார்.

ஜீப்பில் இன்ஸ்பெக்டர் கான்ஸ்டபிள் என்கிற போலீஸ் கூட்டத்தோடு ராஜேந்திரனும் இறங்குகிறான்.

"வாங்க வாங்க..." —தேவரிடம் வரவேற்பு.

"அப்பா, நடந்த எல்லாத்தையும் சொல்லிட்டேன். திருட்டு நடந்த வீடுங்களை, கருப்பு கோயிலை எல்லாம் பார்க்கணும்னாரு இன்ஸ்பெக்டரு—அதான் கூட்டியாந்திருக்கேன்..." ராஜேந்திரன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே கூட்டம் சேர்ந்து விடுகிறது.

"ஆமா, திருட்டு நடந்த இடத்துல யாரும் எதையும் தொட்டு கலைச்சிடலையே...?" இன்ஸ்பெக்டர் பாபு கேட்கிறார். எல்லோரிடமும் திகைப்பு.

"ஏன், தொட்டா என்னங்க!" ஒரு அப்பாவித்தனமான கேள்வி. பாபுவின் பார்வை முதலில் அவரை முறைக்கிறது. பிறகு சிரிக்கிறது.

"திருடங்க கைரேகை அங்க இருக்கும். அது அழிஞ்சு போயிடும்." —பதில் கேட்டு அந்த நபர் "ஆஹாங்ங..." என்று சிலாகிக்கிறார்.

"என் வீட்ல நான் எதையும் தொடலை சார்... நீங்க வந்து பார்க்கலாம்...."--இது தேவரின் பதில்.

"இன்னும் இந்த கிராமத்துக்கு கேபிள் டி.வி.வரலியா?"—சுற்றிச் சுற்றிப்

பார்த்தபடி வீட்டுக்குள் நுழைகிறார் பாபு.

"இல்ல சார்... இது ரொம்ப கட்டுப்பாடான ஊர்.... போலீஸே இப்பதான் வந்துருக்குன்னா பாத்துக்குங்க..."

"கேபிள் டி.வி. வந்தா கட்டுப்பாடு போயிடுமா?"

"அப்படி இல்லை டி.வி.க்கெல்லாம் ஒதுக்க நேரமில்லை, அதான்..."

--தேவர் பதிலில் பாதி நிஜம்--பாதி வேறு ஏதோ காரணம். பாபுவும் போலீசும் வீடு முழுக்க சுற்றி வந்து நோட்டம் போட, கூடவே வந்திருந்த ஃபாரன்சிக் அசிஸ்டெண்டுகள் ஏதோ பொடிபோல் தூவி பீரோவின். கைப்பிடி, கதவுத் தாழ்ப்பாள் என்று பல இடங்களில் கைரேகையைத் தேடும் பணியில் மூழ்கத் தொடங்கினர் கன்றுக்குட்டிக் கணக்கா நாய் ஒன்றும் வந்திருந்தது. அது கோச்சின் கைகளை இழுத்தபடி மதுரை சாலையில் ஓடத் தொடங்கியது. இவ்வளவையும் தள்ளி நின்று வெள்ளிநாச்சி வேடிக்கை பார்க்கிறாள்.

உழுது போட்ட நன்செய் நிலம்போல களைந்துபோய் கிடக்கிறாள். பாபுவிடம் மட்டும் என்கொயரியின் தொடர்ச்சி.

"நகை மதிப்பு எவ்வளவும்மா?"

"மொத்தமா நூத்தி ஐம்பது பவுன்; நகை அவ்வளவும் என் டாக்டர் மக கல்யாணத்துக்குன்னு செஞ்சு வெச்சிருந்தது – பாவித்திருடன் கொண்டு போய்ட்டான்..." சொல்லும்போதே குரல் உடைப்பெடுக்கிறது. அருகில் இளையவள் லட்சுமி.

"இவ்வளவு நகையை இப்படியா வீட்ல வைப்பீங்க... லாக்கர்ல வைக்கறதுக்கென்ன?"—பாபு கரிசனமாத்தான் கேட்கிறார்.

"கருப்பன் காவலை மீறி திருடன் வந்துட மாட்டாங்கற நம்பிக்கைதான். அதோட லாக்கர் வசதி எல்லாம் இந்த கிராமத்துல கிடையாது." --இந்த பதிலும் வெள்ளிநாச்சியிடமிருந்துதான்.

"ஆமா, யார் அது கருப்பன்..."

"கருப்பண்ண சாமியை சொல்லுதுங்க அம்மா."— எடுத்துத் தருகிறாள் லட்சுமி.

"பதினெட்டாம்படி கருப்பண்ண சாமியவா?"

"ஆமா அதேதான்..."

"நான் கூட கேள்விப்பட்டிருக்கேன். ரொம்ப சக்தி வாய்ந்த தெய்வம். இந்த ஊர்லகூட அந்த சாமிக்குன்னு பிரசித்தி பெற்ற கோயில் இருக்கிறதாகும், அந்த சாமிக்கு எதிரா நடந்துக்கறவங்க செத்துடுவாங்களெல்லாம் கேள்விப்பட்டிருக்கேனே..."

"வாஸ்தவம்தான்--ஆனா முதல்தடவையா எங்களை ஏமாத்தினதும் அதே சாமியை வெச்சதான் இன்ஸ்பெக்டர். அதை நினைச்சாதான் சங்கடமா இருக்கு அந்த சாமி கோயிலிலையே ஒரு கொலையும் நடந்துடிச்சி. செத்துப்போன நாச்சிமுத்து, ஊர் காவக்காரன் மகன்." – தேவர் குரலில் கொப்பளிக்கிற வருத்தம்.

"இப்ப பாடி...?"

"அங்கதான் இருக்கு. நீங்க வராம அத யாரும் தொடக்கூடதுன்னு சொல்லிட்டேன்."

--பாபு அதைக்கேட்டு கருப்பு கோயிலுக்குக் கிளம்ப ஆயத்தமாகிறார்.

ஜீப்பில் ஏறப்போனவரைத் தடுக்கிறார் தேவர்.

"நடந்துதான் அங்கு போகமுடியும்."

--நடக்கிறார்கள். பாபுவின் பார்வை சுற்றிச் சுற்றி அளந்தபடி நடக்கிறது, வயலும், காடும், கண்மாயும், மயானமும் பலத்த ஆச்சர்யம் தருகின்றன. அபாரமான பசுமை.

"இந்த பசுமைக்கே காரணம் நாயக்கர் தோட்ட ஊத்துதான்..." பதிலால் இன்ஸ்பெக்டரிடம் ஆச்சரியம். பெரிய ஆச்சரியத்தை அந்த ஆலமரம் தருகிறது. மெலிதான காற்று வீச்சில் 'கிணிங் கிணிங்' என்று மரம் முழுக்க தொங்கும் மணிகளின் சப்தம். சங்கிதமாக இருக்கிறது.

மர நிழலை எட்டும்போது ஞாபகமாக ஒருவர் கூறுகிறார். "ஐயா-- செருப்போட போறீங்களே..." –பாபு உடனேயே தன் ஷூவைக் கழட்ட ஆயத்தமாகிறார். மற்ற போலீஸ்காரர்களும்...

"சும்மா வாங்க சார்... இந்த கருப்பு காத்து எல்லாம் கப்ஸா. சும்மா ஒரு

அரிவாளை வெச்சுக்கிட்டு ரொம்ப நாளா டபாய்க்கிறாங்க. கில்லாடித் திருடன் அந்த அரிவாளை வெச்சே காரியம் சாதிச்சுட்டான். அதைப் பாத்தும் புத்தி வரலை யாருக்கும்..."

--இப்படி எகத்தாளம் பேசுவது தேவர்மகன் ராஜேந்திரன். கூட்டம் அதைக் கேட்டு மருண்டு போய் தேவரைப் பார்க்கிறது. தேவரிடமும் அதை அங்கீகரிப்பது போன்ற அமைதி.

"தேவரே... என்ன இது உம்ம பையன் இந்த பேச்சு பேசறான். கண்டிக்காம இப்படி மௌனம் கட்றீரே... இந்த கருப்பால உம்ம பரம்பரையே பட்ட பாடு மறந்து போச்சா?"

"அவர் மறக்கலை... அதே சமயம் அப்பாவி நாச்சிமுத்து செத்து ஊரே கொள்ளை போயிருக்குதே அப்ப எங்க போயிட்டான் அந்த காவக்கார கருப்பன்? காசு பணத்தை விடு... போன உசிரு திரும்ப வருமா சொல்லு."

இந்த பதில்கூட ராஜேந்திரனிடமிருந்துதான்...

"அப்ப தேவரே இனி கருப்பை நம்பத் தயாரில்லை. அப்படித்தானே."

தேவர் ஆமோதிப்பாய் மௌனிக்கிறார். ஆனால், வார்த்தை பூர்வமாக மறுக்க ஏனோ இன்னமும் பயமாக இருக்கிறது. இதை எல்லாம் கேட்டு அதிசயித்தபடியே அங்கு கிடக்கும் சடலத்தைப் பார்க்கிறார் இன்ஸ்பெக்டர் பாபு.

தலை ஒரு ஓரமாகக் கிடக்க, முண்டம் ஒரு ஓரமாகக் கிடக்க, ரத்தம் தோய்ந்து கிடக்கிறது, முண்டம் கிடக்கும் இடத்தில் தான் ரத்தத் தேய்வுகூட... தலை கிடக்கும் இடத்தில் துளி ரத்தமில்லை! அது ஏதோ இளநீர் சீவி விட்டெறிந்த மாதிரி கிடக்கிறது!

--கருப்பசாமி என்று கருதி வணங்கப்படும் அரிவாளைப் பார்க்கிறார். அதில் தோய்ந்து கிடக்கும் ரத்தம் அவருக்குள் சந்தேகம் மூட்ட தேவர் பக்கமாகத் திரும்புகிறார்.

"அந்த அரிவாளை எடுத்துப் பாக்கணும். எடுக்கலாமா?"

"தாராளமா... ஒரு உசுரைப் போக்கவே அதை எடுத்துட்டாங்க. பாக்க எடுத்தா என்ன தப்பு—சும்மா எடுங்க..." --தேவரிடம்தான் இப்படி ஒரு ஆச்சரியமான பதில்.

பாபு அரிவாள் முன் போய் நின்று கைகூப்பி வணங்கி விட்டு மெல்ல அதைத் தொட்டு எடுக்கிறார். அரிவாளின் கைப்பிடிப் பரப்பு தரையில் சந்தன குங்கும கரைசலால் இறுகப் பிடித்த நிலையில் இருக்க, அசைப்பதே சிரமமாக இருக்கிறது.

"நிச்சயம் இந்த அரிவாளை இதற்கு முன் யாரும் எடுக்கவில்லை."— பாபுவுக்குள் அனுமானம். அதற்கேற்ப எடுத்த அரிவாளின் முன் பகுதியில் மட்டும் ரத்தத்திப்பி, பின்பகுதியில் சுத்தமாய் ஒன்றுமில்லை. ஒன்றை வெட்டும் போது இருபக்கமும் அல்லவா ரத்தம் படும்? இது என்ன ஒரு பக்கத்தில் மட்டும்" கேள்வியோடு அரிவாளை கான்ஸ்டபிள் ஒருவரிடம் தர, அதை ஒரு தடயமாக எடுத்துக் கொள்கிறார் கான்ஸ்டபிள். அதை பார்ப்பவர்கள் சற்று மிரண்டு போகிறார்கள்.

"சார், அந்த அரிவாளை சன்னதியிலேயே வெச்சுடுங்க..."

"இல்லே... இது கொலைத் தடயம். கோர்ட்ல காட்டணும்."

"வேண்டாம் சார், அதை வெச்சுடுங்க. அது எங்க சாமி. அதைத் தொட்டதே தப்பு எடுத்துக்கறேன்னு சொல்றது ரொம்பப் பெரிய தப்பு..."

"ஏலே பெரிசு போ அப்பால... போலீசு அது டீட்டிய செய்யுது பொத்திட்டு கவனி. அரிவாளை சாமின்னு கும்பிட்டதுக்குதான் அனுபவிச்சுட்டோம்ல..."—ராஜேந்திரன் திரும்ப குறுக்கில் விழுகிறான்.

"கொஞ்சம் பொறுங்க... இந்த அரிவாளால கொலை நடக்கலை."— பாபுவின் பதிலால் எல்லோருக்கும் இன்ப அதிர்ச்சி.

"என்ன சார் சொல்றீங்க?"

"ஆமா... இந்த அரிவாளால கொலை நடக்கலை. அரிவாள்ல ரத்தத்தை முன்பக்கமா யாரோ பூசியிருக்காங்க அதேபோல இந்த இடத்துலையும் கொலை நடக்கலை! பிணத்தை இங்க கொண்டுக்கிட்டு வந்து போட்டுருக்காங்க இங்க நடந்துருந்தா உடம்பு தலை இரண்டும் கிடக்கற இடத்துல ரத்தம் சிந்தி இருக்கும்."

"என்ன சார் சொல்றீங்க?"—தேவர் திடுக்கிட்டுக் கேட்க போலீஸ் அங்கே தன் கடமையை சீரியஸாக ஆரம்பிக்கிறது.

இரவில் ஊரை மிரட்டிய ராட்சஸ மணி புகைப்படப் பதிவாக—அதன் மேலெல்லாம் கைரேகை தடயத்தின் தேடல்கள். ஒரு கான்ஸ்டபிள்

மட்டும் பயந்த மனதோடு அந்த ஆளுயர அரிவாளைப் பிடித்த நிலையில்...

தயாராய் கொண்டு வரப்பட்ட ஸ்டெச்சரில் நாச்சிமுத்து சடலம் ஏற்றப்படுகிறது. அப்பன் வீரபாகு வந்திருக்கவில்லை. வந்திருந்தால் அழுது கூட்டத்தையே கலக்கியிருப்பான். போலீஸ் சம்பிரதாயங்களும் ஒரு முடிவுக்கு வந்த மாதிரி தெரிகிறது. அந்த கன்றுக்குட்டி சைஸ் நாய் இங்கும் வந்து மதுரைச் சாலை பக்கம்தான் ஓடுகிறது. அது ஓடி நின்ற இடம் ஒரு பஸ் ஸ்டாப். கருப்புக் கோயிலோ இன்ஸ்பெக்டர் பாபு கருத்தைக் கேட்டு தேவரை ஊர்ப் பெருசுகள் எகிறிப் பிடிக்கின்றனர்.

"தேவரே... ஐய்யா சொன்னதைக் கேட்டீரா--இப்ப என்னா சொல்றீர்?"

"சரி, இங்க கொலை நடக்கலைன்னே வெச்சுக்குவோம் அரிவாளைத் தொட்டு ரத்தம் பூசி களங்கப் படுத்திட்டானே அவனை அந்த சாமி ஏண்டா சும்மா உட்டுச்சு..."

"நான் சொல்லுவேன். என் கருப்பன் அந்த கள்ளனை சும்மா உடமாட்டான். அப்படி உட்டுந்தாலும் அதுக்கு காரணம் இருக்கு..."— திடும்மென்று ஆவேசமான ஒரு பதில் குறுக்கிடுகிறது.

யாரது?

அட கோடாங்கி தனிலிங்கப் பெருமாள்!

கருப்புச் சன்னதியின் பூசாரியும் கூட—

"வாவே வா... எங்க ஆளைக் காணோமின்னு நினைச்சேன்."

"அழகர் கோயில் போயிட்டு வர்றேன். எஞ்சாமியோட மூலக்கருவறை அதுதானே?"

"மூலம் கேட்டைன்னுகிட்டு ஊர் சுத்தாம இனி ஒழுங்கா இங்கேயே கெட... நீ இருந்திருந்தா இங்க தப்பு நடந்திருக்குமா?"

"நடந்ததை தப்பா நா நினைக்கலை. இது எஞ்சாமியோட திருவிளையாடல்."

"ம்ம்..."—மிகத் திமிரக பதில் தரும் ராஜேந்திரன் பார்வைப் பார்க்கிறான். அவரிடம் கிளம்பலாம் என்னும் சமிக்ஞை! நாய் போய்

நின்றிருக்கும். அந்த பஸ் ஸ்டாப்புக்குப்போய் ஆராயவேண்டிய அவசியத்தோடு கிளம்புகிறார் அவர்.

அந்த அரிவாளோடு கான்ஸ்டபிள் பின்தொடர்கிறார். அனேக விழிகளில் அதன் காரணமாகக் கண்ணீர்.

"கருப்பா... போறியா? இனி எம்ம யாரு காப்பா? என்ன ஆச்சு உன் சக்தி...?"

நள்ளிரவு...

அந்த தூங்கி வழியும் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் ஒப்புக்கு இரண்டு பேர் ட்யூட்டியில். பகலில் தொட்டு எடுத்து வந்திருந்த அந்த அரிவாள் அதோ சுவர் ஓரமாக சாய்த்து நிறுத்தப்பட்ட நிலையில் இன்ஸ்பெக்டர் டேபிளுக்கு அருகில்... இனி அது கோர்ட்டு, லேப் என்று அலையக் கூடும்...

லாக் அப்பில் இரண்டு கள்ளச் சாராய கேசுகள்.

தூக்கம் பிடிக்காமல் ஆடுபுலி ஆட்டம் ஆடுகிறார்கள். அப்போதுதான் அந்த சப்தம் கேட்க ஆரம்பித்தது.

"க்ளக்... க்ளக்... க்ளக்..."

"ஏலே என்னடா சப்தம்?"

"ஏதோ குதிரை ஓடற மாதிரி இல்ல?"

சப்தம் அரைத் தூக்கத்தில் இருக்கும் கான்ஸ்டபிளையும் உசுப்ப கான்ஸ்டபிள் தூக்கம் கலைந்து நிமிர் அந்த சப்தம் துல்லியமானது.

"க்ளக்... க்ளக்... க்ளக்..."—கான்ஸ்டபிள் விதிர்த்த நிலையில் ஸ்டேஷன் வாசலை எட்டியபோது அவரது அடிவயிற்றில் அமிலம் பீறிட்டது.

வெளியே நல்ல வெள்ளைக் குதிரை ஒன்று. பிரம்மாண்ட சைஸில். அதன் மேனிமேல்கூட சிவப்புப் பட்டு விரிப்பு! பிடரித் தலையில் பல வண்ணக் குஞ்சரம். கண்ணுக்குக்கூட மையிட்ட மாதிரி என்ன ஒரு அழகு. மினுமினுப்பு...?

சடாரென்று முன்னிரண்டு காலைத் தூக்கி அது கனைக்கவும்

கான்டஸ்பிள் கதிகலங்கிப் போகிறார்.

3

‘வெள்ளை குதிரை அது நல்ல குதிரை!
எஞ்சாமி கருப்போட உசர்க் குதிரை...
தோட்டத்து நாயக்கர் போர்க் கூட்டத்த
செயித்ததாலே வாட்டத்தைப் போக்க
தோட்டக்கார மங்கலத்துக்கு
நேர்த்திக் கடனாக வந்த குதிரை
யாருக்கும் அடங்காத கருப்பத்தேவன் குதிரை!’
--கோடாங்கிப் பாட்டு

முன்னிரண்டு கால் உயர்த்தி ஆக்ரோஷமாகக் கனைக்கும் அந்தக் குதிரையைப் பார்த்து விதிர்த்துப் போகும் கான்ஸ்டபிள், திரும்பி உள் வந்து டீட்டியில் உள்ள தன் சகாவை அழைக்க, அவர் முகத்திலும் பீதி.

"யோவ் ஏகாம்பரம் வந்து பாருய்யா... வெள்ளைக் குதிரை ஒண்ணு மிரட்டற மாதிரி நிக் குதுய்யா..."

ஏகாம்பரம் எட்டிப் பார்க்கிறார். இப்போது அந்தக் குதிரை வாசற்புறம் வைத்திருக்கும் மண்சட்டிப் பூச்செடிகளையும் மணி பிளாண்ட்டையும் தன் கால்களால் உதைத்து துவம்சம் செய்ய ஆரம்பித்திருந்தது.

சப்தம் லாக்கப் கைதிகள் காதிலும் விழுந்ததில் அவர்கள் விரித்த விழி மூடாமல் நிற்கின்றனர்.

"சார் என்ன சார் வெளியே குதிரை சப்தம்?"

கைதி சங்கிலி என்பவன் கேட்கிறான்.

"ஒரு வெள்ளைக் குதிரை ஒண்ணு வந்து சண்டித்தனம் பண்ணுதுப்பா... ஏகாம்பரம், ஷூட் பண்ணிடுவோமா?"—கான்ஸ்டபிளின் பேச்சைக் கேட்டு அந்தக் கைதி அலறுகிறான். கையைச் சொடுக்குகிறான்.

"சார் அது கருப்போட குதிரை, எதுவும் பண்ணிடாதீங்க. உளுந்து கும்பிடுங்க போயிடும்..."

"கருப்பு குதிரையா? அதுக்கு இங்கென்ன வேலை?"

"என்ன சார் கருப்பசாமியையே இங்க கூட்டிகிட்டு வந்துட்டீங்க. குதிரை வராதா? நாங்க சாராயம் காய்ச்சப் போகையில் பல தடைவ பாத்துருக்கோம்..."

"என்னய்யா சொல்றே?"

"அந்த அரிவாள் யாராம்?"—கைதி சுட்டிக்காட்டிக் கேட்கும் தடய அரிவாளை அப்போதுதான் அர்த்தத்துடன் பார்க்கிறார் கான்ஸ்டபிள்.

இதற்குள் குதிரை போலீஸ் ஸ்டேஷனைச் சுற்றி உள்ள இடத்தில் ஓட ஆரம்பித்திருந்தது. சீரான ஓட்டம், ஸ்டேஷனையே ஒரு கோவிலாகக் கருதி சுற்றுவது போல ஒரு பிரமை கூட கைதிகளுக்குத் தட்டுகிறது.

"ஏகாம்பரம் என்னய்யா பண்ண?"

"இன்ஸ்பெக்டர் பாபு ஐயாவுக்கு போன் பண்ணு."

அடுத்த நொடி தொலைபேசியைச் சுழற்ற ஆரம்பித்தார் கான்ஸ்டபிள். மறுமுனையில் பாபுவையும் பிடித்தார் தூக்கக் கலக்கத்திலிருப்பவரிடம்.

"சார் ஒரு வெள்ளைக் குதிரை நம்ம ஸ்டேஷனைச் சுத்தி வந்து அட்டகாசம் பண்ணுது சார்..."

"என்னய்யா சொல்றே?"

"ஆமாம் சார்... தோட்டக்கார மங்கலத்து கருப்பு கோவில் அரிவாள் உள்ள இருக்குல்ல... அதனாலதான் அது வந்துருக்குதாம். சாராயக்கேஸ் சங்கிலி சொல்றான்."

"போனை வை நான் வரேன். குதிரை கலாட்டான்னுகிட்டு. நம்பறா மாதிரியே இல்லியே..."

--கான்ஸ்டபிள் ரிசீவரை முடக்கி விட்டு வெளியே பார்த்தபோது அந்தக் குதிரை ஸ்டேஷனுக்குள்ளேயே நுழையத் தயாராகி விட்டிருந்தது.

கைதி சங்கிலி அலறுகிறான்.

"சார், கை கூப்பி கருப்பச்சாமிக்கு அரோகரன்னு சொல்லுங்க. இல்லாட்டா ரொம்ப மோசமாயிரும் நிலை..."

கான்ஸ்டபிள் அதைக்கேட்டுச் சுதாரிக்கும் முன் அந்த குதிரை கனைப்போடு உள்ளேயே நுழைந்து விட்டது.

"கருப்பச்சாமிக்கு அரோகரா..."

கருப்பச்சாமிக்கு அரோகரா..."

--கான்ஸ்டபிளைச் சொல்லச் சொன்ன கைதிகளே உள்ளிருந்த நிலையில் அலறினர். குதிரை ஒரு சஷணம் விடைத்து நின்றது.

"எஞ்சாமி உன்னைத் திரும்ப கொண்டு சேர்த்திடுவோம்யா. கவலைப்படாம போ நீ... கவலைப்படாம போ..." கைதிகள் கைகூப்பிப் பேசுவதைக் கேட்டபடி சில நொடிகள் நின்ற அந்தக் குதிரை மெல்ல வெளியேற ஆரம்பித்தது.

ஸ்டேஷனுக்கு வெளியே எதிர் சாரியில் டிக்கடை. கடைக்கார சாரங்கன் நடப்பது எதுவும் தெரியாத நிலையில் அதிசயமாக ஆழ்ந்த உறக்கத்தில்.

அங்கும் இங்குமாய் வீடுகள் எங்கும் நிசப்தம்.

ஸ்டேஷனில் மட்டும் பளீர் வெளிச்சம்.

வெளியே வந்த குதிரை தளிர் நடைபோட்டு பாதையில் ஓடும்போது அதைக் காண ஒரு மனிதன்கூட இல்லை. ஏதார்த்தமாக இப்படி அமைந்ததா இல்லை ஏதாவது தெய்வச் செயலா?

இப்போது குதிரை செல்லும் பாதையில் பைக்கில் இன்ஸ்பெக்டர் பாபுவின் வருகை. குதிரையைப் பார்த்து பைக்கை நிறுத்தி பாபுவும் முறைக்க, அதுவும் நின்று ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு திரும்ப ஓடுகிறது.

பாபுவின் பார்வை ஸ்டேஷன் பக்கம் திரும்ப ஸ்டேஷனுக்கு வெளியே இரு போலீஸ்காரர்களும் அவரை எதிர்பார்த்து நிற்பதும் தெரிகிறது.

பைக்குடன் ஸ்டேஷன் வாசலை எட்டுகிறார் பாபு. போர் நடந்த இடம்போல துவம்சப்பட்டுக் கிடக்கிறது அந்த இடம்.

"நீங்க பார்த்தீங்களே அந்தக் குதிரைதான் அதனாலதான் இவ்வளவும்..."

"சுட்டுத் தள்ளுக்கென்ன?"

"ஐய்யய்யோ... கருப்புக் குதிரையாம் அது! அது வாஸ்தவம்தான் சார். உள்ள லாக்கப்ல இருக்கிற இரண்டு பேரும் அரோகரா சொல்லி அந்த அரிவாளைத் திருப்பிடறோம்னு சொன்ன பிறகுதான் அது அடங்கிச்சு. திரும்பிப் போச்சு..."

"என்னய்யா காதுல பூ சுத்தறயா?"

"எப்படி வேணா எடுத்துக்குங்க. ஆனா நாங்க சொல்றது சத்தியம்."

--அடுத்த நொடி பாபு தன் பைக்குத் தாவி குதிரை போன பாதையில் காற்றாகப் பறக்க ஆரம்பித்தார்.

ஒரு பலனுமில்லை. பாதையில் திறந்திருக்கும் டீக் கடைக்காரர்களை நெருங்கி குதிரை பற்றிக் கேட்ட போது, "வெள்ளைக் குதிரையா? இந்த ரோட்லயா? என்ன சார்... ஒரு பெக்கூட போட்டுட்டிங்களா? ஈ, ஏறும்பு கூடப் போகலை. குதிரை போச்சான்னு கேக்கறீங்களே."

--பாபுவிற்குத் தலை சுற்றியது.

அலுங்கிக் குலுங்கி நின்ற பஸ்ஸில் இருந்து இறங்குகின்றனர் ரத்னாவும், ரீனாவும்.

இறங்கிய இடம் ஒரு மகாபெரிய புளிய மரத்தடி...

இறங்கிவிட்ட பஸ் புகைக் கவளத்தால் அந்தப் பிராந்தியத்தையே அசுத்தப்படுத்தி விட்டுத் திரும்ப நகர, அது வரை கண்ணுக்குப் புலப்படாத தோட்டக்கார மங்கல கிராமத்துக்குச் செல்லும் பாதை நேர் எதிரில் செம்மண் கப்பிச் சாலையாகப் புலப்படுகிறது.

ஓரம் சாரமாக நொணா மரவரிசை. வரிசையின் இரு பக்கமும் சரியாக விளைந்திராத சோள வயல்கள். அதில் தானிய வேட்டையில் கரிக்குருவிகள்.

ரீனா அதிசயமாக இந்தக் காட்சிகளைப் பார்க்கிறாள். "என்னடி பாக்கறே... எங்க ஊர் உள்ளடங்கி இருக்கு. மதுரைக்கு ஐம்பத்தி நாலாவது கிலோமீட்டர்ல உள்ள இந்த கிராமம் ரெண்டு காரணங்களுக்காக எல்லார்க்கும் தெரிஞ்ச ஒண்ணு."

"என்னடி அந்த இரண்டு காரணம்?" --ஹோல்டால் பேக்கை தோளில் மாட்டிக்கொண்டு நடந்தபடியே இருவரின் பேச்சும் ஆரம்பமாகும் சமயம்

எதிரே புழுதிக் கவனத்தைப் புரட்டி எடுத்தபடி வந்து கொண்டிருந்தது ஒரு வில் வண்டி. அதில் ராஜேந்திரன்.

"என்னடி ஏதாவது ரேஸா?"

"இல்ல இல்ல, எங்கண்ணன் வருது. பஸ் கிராஸ் ஆகற டைம் தெரிஞ்சு டயத்துக்கு வந்துடிச்சு..." சொல்லி முடிக்கவும் அந்த வில்வண்டி இருவரையும் நெருங்கவும் சரியாக இருந்தது.

ஓங்கு. தாங்கான காளை பூட்டிய வண்டியை "ஹோய்... ஹோய்..." என்று இழுத்து நிறுத்திய ராஜேந்திரன்.

"வா ரத்னா, வந்து ரொம்ப நேரமாச்சா?" என்ற கேள்வியோடு இருவரின் சுமையையும் தூக்கி வண்டியில் வைக்கிறான்.

"ஏறுடி...." என்றபடி ரத்னா ரீனாவை ஏற்றிவிட்டு தானும் ஏறிக்கொள்ள ரீனாவுக்கு அந்தச் சவாரி ஒரு விதமான சந்தோஷமாக இருந்தது.

"என்ன ராஜேந்தரா திருட்டு அது இதுன்னு போன் பண்ணி வயித்தைக் கலக்கிட்டே. என்னா நடந்துச்சி?" --ஆர்வம் தாளாது முதல் கேள்வியிலேயே ராஜேந்திரனைப் பொரும விடுகிறாள் ரத்னா.

"ஆமா ரத்னா... வகை தொகையில்லாம ஊரையே ஏமாத்திட்டுப் போயிருச்சு ஒரு திருட்டுக் கூட்டம்..." என்று நடந்ததைக் கூறி முடிக்கிறான் ராஜேந்திரன்.

ரத்னாவிடமும் ரீனாவிடமும் ஸ்தம்பித்த நிலை.

வீட்டுக்குள் நுழைந்து அம்மா வெள்ளிநாச்சியைப் பார்த்தும், அப்பா ஆனை முடித்தேவரிடம் பேசியும்கூட அந்த ஸ்தம்பிப்பில் இருந்து முற்றிலும் விடுபட முடியாத நிலையில் இருக்கிறாள் ரத்னா.

வீட்டு மொட்டை மாடியில் நின்று கொண்டு இப்பொழுது இருவரும் வட்டம் கட்டி ஊரை ஏறிடுகின்றனர்.

பசுமைக்கு பஞ்சமில்லாத வயல் வெளிகள்...

ஆகாயத்துக்கே ஒட்டடை அடிக்கப் புறப்பட்டது போல உயரமான மரக்கூட்டங்கள். அதையெல்லாம் தங்களின் குடியிருப்பாய்க் கருதி குந்திப் பறந்து திரியும் மஞ்சள் கழுத்து குருவிக் கூட்டங்கள்.

பார்க்க ரம்யமாக இருக்கிறது.

ஆனால் மனதில் நெருப்பு இருப்பதால் அதை ரசிக்க முடியவில்லை.

"ரத்னா... பெரிய புதிர் நான் உன்னைச் சொன்னப்போ அதைப் புரிஞ்சுக்கணுமானு கேட்டு என்னை இங்க கூட்டி வந்தியே, என்னடி அந்தப் புதிர்?"

--ரத்னாவின் தோய்ந்து போன அமைதியில் முதல் கல் எறிகிறாள் ரீனா.

"எங்கண்ணன் ராஜேந்திரன் வண்டியில் வரும்போது சொன்னிச்சே கருப்பண்ணசாமி கோவில், அதாண்டி அந்தப் புதிர்..."

"அதுல புதிர் எங்க இருக்கு... ஊருக்கு ஊர் நிலவர மூடநம்பிக்கைதானே அது. என்ன இங்க கொஞ்சம் கூட இருக்குன்னு சொல்லலாம். இந்த விஷயத்துல உங்கண்ணன் கருத்துதான் என் கருத்தும்..." ரீனா பதட்டமின்றி பதில் கூறுகிறாள்.

"அப்படிங்களா?" முன்புறம் கைகட்டி சற்றே நக்கலாக ரத்னா கேட்ட விதத்தில் ரீனாவின் கருத்தை அவள் மறுக்கிறாள் என்பது துல்லியமாகத் தெரிகிறது.

"என்ன இல்லேங்கிறியா?"

"ஆமாம் ரீனா, உனக்கு சில விஷயங்கள் தெரியாது அதெல்லாம் தெரிஞ்சா நீ எனக்கு மேல கவலைப் படுவே..."

"சரி... அப்ப அது என்னன்னு சொல்லு..." --ரீனா அப்படிக்கேட்ட நொடியில் வீட்டு முகப்பில் வரிசையாக இரண்டு வில்வண்டிகள் வந்து தேங்கி நிற்க, உள்ளிருந்து ஒரு வயதான பெண்மணி இறங்குவது தெரிகிறது.

விட்டுத் தெறிக்கும் பட்டும், கழுத்து நகைகளும் ராஜாக்கால ஞாபகமூட்டுகின்றன.

"யாருடி இவங்க?"—ரீனாவின் கேள்விக்கு ரத்னா ஊன்றிப் பார்த்தபடி பதில் தருகிறாள். "அது என் அத்தை சிவகாமி நாச்சி."

அத்தையைத் தொடர்ந்து அத்தை மகள்களும், அடுத்த வண்டியில் இருந்து ஒரு கை இல்லாத மனிதரும் இறங்குகின்றனர்.

"ட யார் இந்த கை இல்லாத ஆத்மா..."

"என் சித்தப்பா கட்டைத்தேவர்."

"பிறக்கும்போதே ஊனப்பட்டவரா?"

"இல்ல... பிறந்த மேனிய பார்க்க ஆசைப்பட்டு ஊனப் பட்டவர்..."

"என்னடி சொல்றே?"—ரீனா புரிந்தும் புரியாத அந்த பதிலால் ஆர்வப்பட்டுக் கேட்க, ரத்னாவிடம் மட்டும் விரக்தியைப் பூசிக்கொண்ட மந்தகாசமான புன்னகை.

"சிரிக்காம விஷயத்தைச் சொல்லுடி..."

"சாரி ரீனா... என் குடும்ப வரலாறு ஒரு அசிங்க கதைடி. கம்பீரமா மார்பு நிமிர்த்திப் பேச அதுல ஒண்ணுமே இல்லை. ஆனா ஒண்ணு மட்டும் நிச்சயம். கருப்பண்ண சாமியும், அதோட சக்தியும் மட்டும் நிச்சயமா சொல்றேன் நிஜம்."

--ரத்னாவின் தீர்க்கம் ரீனாவுக்குள் சிலிர்ப்பை உண்டு பண்ணுகிறது. அந்த சிலிர்ப்புக்கு நடுவில் அமைதியில் புரளத் தொடங்குகின்றன. விநாடிகள். நெடுநேரம் வரை எதுவும் பேசாமல் இருந்துவிட்டு ரீனா அந்த அமைதியை நறுக்குகிறாள். "சரி, நீ அர்விந்தை லவ் பண்றதுக்கும் இந்த கருப்பண்ண சாமிக்கும் என்னடி சம்பந்தம்?"

"அதை நீ போகறதுக்குள்ளே தெரிஞ்சுக்குவே..."

பூடகமான அந்த பதிலில் ரீனா சற்றே குழம்பும் போது ஊருக்குள் போலீஸ் ஜீப் நுழைவதும், அது தேவர் வீட்டைக் குறிவைத்து வருவதும் நன்கு தெரிந்தது.

"அப்பாவைப் பாக்கத்தான் போலீஸ் வருது, வா போய் பார்ப்போம்..." மாடியிலிருந்து இறங்கி வேகமாய் உள் நுழைகின்றனர் இருவரும்.

ஜீப்பிலிருந்து இறங்குபவர் இன்ஸ்பெக்டர் பாபு. உள்ளே அவர் வரும் வேகத்தில் அனல் பறக்கிறது.

"வாங்க சார் உக்காருங்க. என்ன சார் விஷயம்? வந்திருக்கிற வேகத்தைப் பார்த்தா ஏதோ அவசரம்னு மட்டும் நல்லா தெரியுது..." தேவர் நாற்காலியைக் காட்டியபடி தானும் அமருகிறார்.

"கைரேகைத் தடயத்தை வெச்சு திருடன் யாருன்னு தெரிஞ்சு போச்சு அந்தத் திருட்டுக் கூட்டம் ஆந்திர நக்சலைட்டுங்க. லட்சுமண் பாரிங்கற நபரோட தலைமைல இயங்கற கூட்டம் அது. தற்சமயம் திருட்டு நகை, பணத்தோட வருசநாட்டு மலைல ஒளிஞ்சிருக்கறதா தகவல். அவங்களுக்கு உங்க ஊர்ல ஒரு ஏஜெண்ட் இருக்கான். அவன்தான் கருப்பு கோவில் பக்கம் அழைக்கற ஐடியாவைக் கொடுத்தவன். அவனைப் பிடிச்சிட்டா இழந்த நகை, பணம் அவ்வளவும் மீண்டுடும்."

--இன்ஸ்பெக்டர் அப்படிச் சொன்னதில் தேவரோடு கூட எல்லோருமே விதிர்க்க ஒற்றைக் கையுடன் கட்டைய தேவரும் வந்து வணக்கம் சொல்லியபடி தன் பங்குக்கு ஆச்சரியத்தைக் காட்டுகிறார்.

"என்ன சார் சொல்றீங்க, நம்பவே முடியலையே..." --தேவர் கசங்கிப் போகிறார்.

"அப்புறமா ஒரு விஷயம். நேத்து ராத்திரி எங்க போலீஸ் ஸ்டேஷனை ஒரு வெள்ளக் குதிரை வந்து பாடாப்படுத்திடுச்சு. அது கருப்போட குதிரையாம். நான் கூடப்பார்த்தேன். வந்த சுவடு தெரியாம ஓடியும் போயிருச்சு. எனக்கு ஒரே குழப்பமாப் போச்சு. ஆமா நீங்க யாராவது அந்தக் குதிரையைப் பார்த்திருக்கீங்களா?"---இன்ஸ்பெக்டர் பாபு அப்படிக் கேட்டதில் அதிகம் அரண்டு போனவர் கட்டையத் தேவர்தான்! அவர் மட்டுமா! சிவகாமி நாச்சி எனும் அத்தையும்தான்...

"வெள்ளைக் குதிரையா... ஸ்டேஷனுக்கு வந்திச்சா நிஜமாவா?" உளறத் தொடங்குகிறார்கள் அவர்கள்.

"ஆமாம் வெள்ளைக்குதிரை. நான் கடவுள் நம்பிக்கை உள்ளவன்தான். ஆனா அதுக்காக கண்ணை மூடிக்கிட்டு எதையும் நம்பற கேஸ் கிடையாது. இந்தக் குதிரை விஷயம் எனக்கு ஒரே புதிர். இன்டாநெட் யுகத்துல இருக்கோம் நாம் இதை எப்படி எடுத்துக்கறதுன்னு தெரியலை..."

"இன்ஸ்பெக்டர் சார், அந்த வெள்ளைக் குதிரையை நாங்ககூட பாத்துருக்கோம். அந்த கருப்பண்ண சாமியோட வாகனம்னு நினைச்சுட்டிங்களா?"- ராஜேந்திரன் இடக்காகக் கேட்கிறான்.

"அப்படித்தான் கேள்விப்பட்டேன்."

"ஐய்யோ... அது நாயக்கரால நேர்ந்து விடப்பட்ட கோயில் குதிரை..."

"நேர்ந்து விடப்பட்ட குதிரையா?"—பாபுவிடம் ஆயாசம்.

"ஆனா ஒரு சின்ன திருத்தம் இன்ஸ்பெக்டர்..."— அழகாகக் கத்தரித்துக் கொண்டு உள் நுழைகிறாள் ரத்னா.

"என்ன அது?"

"நேர்ந்து விடப்பட்டது இப்ப இல்லை. அறுபது எழுபது வருஷங்களுக்கு முன்னால..."

"அப்படியா? குதிரையைப் பார்த்தா அத்தனை வயதான குதிரையா தெரியலையே... அதோட ஒரு குதிரை இவ்வளவு ஆயுளோட இருக்க வாய்ப்பில்லையே..."

--பாபு வியப்பில் புரளும்போது தேவர் வீட்டுக் கொல்லைப்புறம் கனைப்போடு பிரவேசித்திருந்தது அந்தக் குதிரை! —சப்தம்கூட உள்வரை கேட்டது.

4

கும்பிக்கு கூழில்ல
நம்பி வந்தோம் சாமி...
எம்பிரானே எழுந்து வா!
குந்தி நீ கிடந்தாக்கா
பந்தி யார் போடுவா?
வந்திடு, வந்திடு வனக்கருப்பா...
மந்திக் குரங்கா
மனங் கொண்ட மனுஷரையும்
சந்திச்சு திருத்திடு என் கருப்பா!

ஆனைமுடித் தேவரின் வீட்டுத் தோட்டம் நல்ல பணக்கார வீட்டுப் பருவப் பெண்ணைப்போல தழைப்பானது. முடிந்த மட்டும் வீட்டுக்காய்கறிகள் அங்கு விளைந்து விடுகின்றன.

தேன் வாழைமரம் கூட இருபத்தி நாலு சீப்போடு குலை போட்டு நிறைமாதக் கர்ப்பிணிபோல சாய்ந்து நிற்கிறது. அப்படி நிற்கும் வாழை வரிசையின் இலைக் கூட்டம் நடுவில் கால்களில் தாளகதியோடு பாதி தெரிந்தும் மீதி தெரியமாலும் தெரிகிறது அந்தக் குதிரை.

சத்தம் கேட்டு மொத்தக் கூட்டமும் கொல்லைப்புறம் வந்துவிட்டனர். அதிலும் இன்ஸ்பெக்டர் பாபு வந்து நிற்கும் வேகத்திலும் பார்க்கும் பார்வையிலும் சாணையை உரசும் கத்தியின் தீப்பொறிகள்.

"அதே குதிரைதான். அந்தக் குதிரையேதான்!"— பாபு உரக்கக் கத்த எல்லோரும் அடுத்து செய்வது என்னவென்று பிடிபடாமல் இருக்கும்போது ராஜேந்திரன் மட்டும் உள் ஓடினான். மரப்படிகளில் தாவி ஏறினான். இடறப் பார்த்த வேட்டியைக் கூட—ஏற்றிக் கட்டிக் கொண்டு ஏறுகிறான்.

கொம்புத் தாங்கியை நெருங்கி துப்பாக்கியைத் தொட்டுத் தூக்கியபடி ஓடி வந்தான். வெள்ளிநாச்சி புரிந்ததுபோல் கண்டாங்கி இடற அவன் எதிரில் பதில் ஒட்டம் காட்டி ஓடி வருகிறான்.

"தா... எடமொடக்கா ஏதாச்சும் பண்ணிப்பிடாதே— அது சாமி" என்று பதறுகிறான்.

"சாமியா... இப்ப பார் என்னாவுது உன் சாமின்னு..."

ராஜேந்திரனின் ஆவேசம் துப்பாக்கிக்குழலை வாழை பின்னால் நிற்கும் குதிரை நோக்கி நீட்டுகிறது. ஸ்டரைக் காரில் ஆள்காட்டி விரல் அழுந்தப் பார்க்க சட்டென்று தட்டி விட்டார் இன்ஸ்பெக்டர் பாபு.

"வேணாம்--சுடாதீங்க..."

இருந்தும் குண்டு பாய்ந்து விட்டது. துளி கந்தகப் புகை கசிகிறது. சப்தம் எல்லோர் காதையும் குடைந்தபடி வெள்ளைக் குதிரையின் பின் தொடைப் பரப்பைப் போய்த் தாக்கியதில் அந்தக் குதிரை பின்னிரண்டு காலையும் தூக்கிக் கனைத்த கனைப்பில் சரியான இடிக்கலவை!

அந்தத் தாக்குதலில் வாழைத்தார் சிதைந்து சீப்புகள் பொலபொலவென உதிர அது ஓடத் தொடங்கியது.

"ராஜேந்திரன் என்ன இது முட்டாள்தனமான ஆவேசம்..." கருத்தோடு குதிரையைத் துரத்தியபடி ஓடத் தொடங்கினார் பாபு. அது மூங்கில் தட்டி வேலிகளை மிதித்துச் சிதைத்தபடி ஓடத் தொடங்கியது. தொடைப் பரப்பில் ரத்தம் பீறிடுவதும் தரையில் சிந்துவதும் நன்கு தெரிகிறது.

வெள்ளிநாச்சி அப்படியே மண்டி இடுகிறான்.

"எஞ்சாமி, என் மகன் குத்தம் பொறுத்துக்கய்யா. இள ரத்தம், நல்லது கெட்டது தெரியலை. எஞ்சாமி கருப்பண்ணா..." புலம்பி அழுதவள் அப்படியே மயக்கமாகிறாள். தாங்கிக் கொள்கிறாள் ரத்னா.

ஆனை முடியார், தம்பிக் கட்டையத் தேவர், அத்தை சிவகாமி, தோழி ரீனா, ராஜேந்திரன் என்று சகலரும் காட்சிப் பொருளாய் உறைந்து நிற்க இன்ஸ்பெக்டரிடம் மட்டும் விடாத துரத்தல்.

குண்டுக்காயம்பட்ட நிலையிலும் சளைக்காத ஓட்டம் ஓடும் குதிரையைப் பார்த்து தோட்டக்காரமங்கலமே இப்போது விதிர்த்து நிற்கிறது.

பின் தொடர்ந்து ஓடும் இன்ஸ்பெக்டர் அந்தக் கிராமத்து ஜனங்களின் புருவத்தில் வில்லை வரைகிறார்.

சிலர் "கருப்பா" என்று இரு கைகளை அகாசம் தூக்கி நீட்டியபடி மண்டி இடுகின்றனர்.

உரவயலில் புழுதிக் கவளங்கள் குதிரை குளம்படியால் புரண்டெழுகின்றன சுரைக்கொடிகள் அதன் காலடி பட்டு நசுங்கிச்; சிதைகின்றன.

குதிரை ஏதோ ஒரு நோக்கத்தோடு ஓடுகிற மாதிரிதான் தெரிகிறது.

ஆனைமுடியாரும் கூட கட்டையத் தேவனை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு இன்ஸ்பெக்டர் போன வழியில் இறங்க ராஜேந்திரன் இப்போது ரத்னாவின் முறைப்புக் குள்ளாகிறான்.

"ஏம் புள்ள முறைக்கிற?"

"அந்த வாயில்லா ஜீவனை ஏன் சுட்டே?"

"அதா வாயில்லா ஜீவன்... கொழுப்பெடுத்தது. சாமியாமுல்ல சாமி..."

"உனக்கு எல்லாத்துலயும் அவசரம். நம்ம பரம்பரையில் தலைமுறை தப்பாம உன்னிய மாதிரி ஒருத்தர்."

"வாய மூடு. டாக்டர் மாதிரி பேசு. சதா அட்டகாசம் பண்ணிகிட்டுத் திரியற குதிரையைச் சுட்டறதுல என்ன தப்பு?"

"அதானே என்ன தப்பு?" --இது ரீனா. ரத்னாவின் பார்வை தோழியையும்

ஊடுருவுகிறது. அத்தையும், அத்தை பெண்களும் ஏனோ செப்பாலடித்த சிலை மாதிரி நிற்க ராஜேந்திரன் சிவகாமி நாச்சியைப் பிடித்து உலுக்குகிறான்.

"ஏ அத்த... சொல்லேன் உன் மருமவளுக்கு..."

"நான் ஏன்னாத்தச் சொல்ல அது எகணைக்கு மொகணையா முடிஞ்சுட்டா..."

"அப்ப உனக்கு பயமா?"

"பயந்துதான் ஆவோணும் ராஜேந்திரா. அது நாங்க வாங்கி வந்த வரம்." --பூடகமாய்ப் பேசும் சிவகாமி நாச்சியை ரீனா ஆச்சரியமாகப் பார்க்கிறாள். இதற்குள் வெள்ளிநாச்சி மயக்கம் நீங்கி மெல்லக் கண்திறக்கிறாள். ரத்னா தண்ணீர் தெளித்து, ஒரு பி12 இன்ஜெக்ஷன் போட்டிருப்பதை இப்போதுதான் பார்க்கிறாள் ரீனா.

கண்திறந்த மறுவிநாடி வெள்ளிநாச்சி வலுவாக எழுந்து உள்ளே பூஜையறைப் பக்கமாக ஓடுகிறாள்.

"அம்மா நில்லு... எங்க போறே?" --இது ரத்னா உள்ளே ஓடியவள் பூஜையறையில் ஒரு மூலையில் சாய்த்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் உலக்கையைப் போய்த் தொடுகிறாள்.

அதில் சந்தன குங்குமப் பூஜைப் பொருளாக அது இருப்பதைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் உணர் முடிகிறது. அதன் தலைமாட்டில் செப்புப்பூண் கூடவே சில சதங்கைக் கதிர்மணிகள்.

வெள்ளிநாச்சி தொட்டு எடுத்த மாத்திரத்தில் அது 'கலீர் கலீர்' என சப்திக்க அதை அப்படியே கட்டிக் கொள்பவள் "எஞ்சாமி... தர்மராசா... அறியாப்புள்ள செஞ்ச தப்புய்யா. ஏதும் செஞ்சிடாதே... ஏதும் செஞ்சிடாதே..."

புலம்பலோடு திரும்ப மயக்கமாகிறாள்.

யாருக்கும் ஒன்றும் புரியவில்லை;!

அந்தக் குதிரை இப்போது மலையாளத்தான் கரட்டு பக்கமாய் ஓடிப்போயிருந்தது.

கடலை வயல்களை நாத்திகள் சடைக்க சடைக்க ஓடி வரும்
இன்ஸ்பெக்டருக்கு அது ஓடிய திசையைக் காட்ட மறுக்கின்றனர்.

ஆனாலும் ரத்தச்சொட்டுகள் வழியைக் காட்டின.

திப்பித்திப்பியாக ரத்தம் கரட்டு பாறைமேல், சப்பாத்திக் கள்ளிமேல்,
பிரண்டைச் செடிகளின் மேல்...

தாவி ஏறி பாபு ஓடுவதில் ஒரு தீர்மானம் தெரிகிறது. ஆவேசம்
தெரிகிறது. பாபுவின் ஓட்டம் கரட்டின் மேலுள்ள பந்திப்பாறையை
எட்டியபோது 'பகீர்' என்றது! ரத்தத் திப்பிகள் அதுவரை
தொடர்ந்திருந்தன.

பந்திப்பாறை மேல் கசகசவென வல்லூறுக் கூட்டம் மார்புப் பாகம்
வியர்வையில் சொதசொதக்க ஓடிவந்து நிற்கும் பாபுவைப் பார்த்து
குபீரென்று ஆகாசம் எழும்பிப் பறக்கிறது அந்தப் பறவைக் கூட்டம்.
போர்வை விரித்துப் பிடித்த மாதிரி நிழல்! அது குந்தி அமர்ந்து கிடந்த
இடத்தில் குடலைப் பிரட்டும் வாயையோடு சடலம் ஒன்று!

பாபுவிடம் பகீர் உணர்ச்சி.

காலை உரசியபடி ஓடியது நரிக்குட்டி ஒன்று.

பாபுவின் இதயத்திடம் இப்போது கர்ணமடித்தது போல் ஒரு அடைவு.

சில விநாடிகள் நின்றபடி உற்றுப் பார்த்தவர் காதில் இப்போது யாரோ
முனங்கும் சப்தம் கேட்கிறது.

ஹாங்ங்;...

ஹாங்ங்;...

ஹாங்ங்ங்...

--பாபுவின் காதுகள் விடைக்கின்றன. சப்தம் வந்த திக்கில் மஞ்சள்
உடம்பு ராஜஓணான் ஒன்று. முன்னிரண்டு காலை உயர்த்தி அது
பார்க்கும் பார்வையில் 'ஐயய்யோ' எனும் துவாரம்.

சப்தம் அங்கிருந்துதான் வந்து கொண்டிருந்தது.

குனிந்து பார்க்கும் பாபு அப்படியே உறைந்து போய் விட்டார். உள்ளே

கயிற்றுப் பிணைப்பில் ஒரு இளம் வாலிபன். அவன் மேலெல்லாம் கட்டெறும்புகளின் படையெடுப்புகள்!

பாபுவை அந்தக்காட்சி ஒரு விநாடி உறைய வைத்தது. "யாரது உள்ளே?" பார்த்த நிலையில் கத்துபவருக்கு பதில் இல்லை. முனங்கலே தொடர்ந்தது.

சிரமப்பட்ட ஒரு பல்லிபோல படுத்து, ஊர்ந்து உள் நுழைந்து அந்த மனிதனின் முகத்தைப் 'பார்த்தபோது அதில் எலுமிச்சை எலுமிச்சையாய் கடிக் கொப்புளங்கள்.

பாபுவின் கரங்கள் தலைமுடியைப் பற்றித் தரதரவென இழுத்து அந்தப் பாறைத் துவாரத்தை விட்டு உடலை வெளியே இழுத்து வரவும் வெளிச்சம் முழுவதுமாகப் பட்ட பிறகுமே தெரிந்தது அந்த உடலில் பொட்டுத்துணிகூட இல்லை என்று. கைகால்களும் கட்டப் பட்டிருந்தன!

பாபு எறும்புகளை உதிர்த்து நசுக்குவதில் முனையும் போதுதான் உடம்பெங்கும் சர்க்கரைப்பாகு போன்ற பிசு பிசுப்பு இருந்தது புரிந்தது.

அந்த மனிதனிடம் பேசும் சக்தியே இல்லை. உயிர் கூடப் போய் விடும் விளிம்பில் முனகுவது தெரிந்தது.

ஒரு மனிதத்தன்மையற்ற கொடூரத்தில் சிக்கிய இவன் யார்?

பாபுவிடம் இப்போது குதிரையைத் துரத்தி வந்ததெல்லாம் மறந்து போனது.

யார் இவன்?

அவனை தோளுக்குத் தூக்கியபடி கீழிறங்க ஆரம்பித்தார். வல்லூறு வட்டம், நரிப்பார்வைகளையெல்லாம் ஜெயித்து கீழ் இறங்குவதற்குள் போதும் போதுமென்றகி விட்டது!

கரட்டின் அடிவாரத்தில் தோட்டக்கார மங்கலத்து மாடுகளின் மேய்ச்சல். அவைகளைக் கரட்டின் மேல் ஏறி விடாதபடி பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது ஒரு கிழட்டு உருவம். அது பாபுவையும் தோளில் தொங்கும் உருவையும் பார்த்து பொக்கை வாய் குழிய வியந்து பார்க்கிறது.

கடலை வயல்களை நாத்திகள் கூட வியக்கிறார்கள்.

"ஆரு புள்ள அது..."

"கரட்டு மேல இருந்துல்ல வாராரு இந்த இனிசபெக்டரு. ஆரா இருக்கும்?"—எதிரிலேயே ஆனைமுடித் தேவர்.

அதி விசேஷ கவனிப்பில் சலையும், ரததமும் மாறி மாறி உள் ஏறியதில் அவன் மெல்லக் கண் விழிக்கிறான்.

"ஹலோ யாருப்பா நீ... உன் பேர் என்ன?"—பாபு காத்திருந்து கேட்கும் முதல் கேள்வி இது.

"நேனு... நேனு... பெத்த பெருமாள் ராவு..."

"தமிழ் தெரியாதா?"

"தெலீது... தெலீது..."

"இங்கிலீஷ் மாட்லாடா?"

"தெலீது... தெலீது..."

"நீ எப்படி அந்த பாறைக்குள்ள கிடந்தே...?"— பாபுவும் தனக்குத் தெரிந்த அறைகுறை தெலுங்கில் மாட்லாடவும் அவன் மூலம் அவன் நக்சலைட் லட்சுமண பாரியின் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பது மெல்ல அவிழ்கிறது.

"ஆமா நீ ஏன் அங்க கிடந்தே?"

அவனிடம் தெலுங்கிலேயே பதில்.

"நான் இந்த ஊர்ல திருட்டு வேண்டாம்னேன். நான் ஒரு கருப்பச்சாமி பக்தன். அது சக்தி வாய்ந்த சாமிங்கறது நல்லா தெரியும். எங்க கூட்டத் தலைவன் கேட்கலை நான் திருட வரமாட்டேன்னும் சொன்னேன். அதோட இந்த திருட்டைக் காட்டிக் கொடுக்கக்கூடத் தயாராயிட்டேன். எங்க கூட்டத்துல காட்டிக் கொடுத்தாலோ காட்டிக்கொடுக்க நினைச்சாலோ கடுமையான தண்டனை கை காலைக் கட்டிப்போட்டு வெல்லப்பாலை ஊத்தி பாம்புப்புத்து, தாழைப்புதர், மலைப்பாறைக் குகைன்னு எதுலயாவது போட்டுடுவாங்க என்னையும் அப்படி செய்துட்டாங்க..."—அவனிடம் பெருமூச்சு.

"ஆமா இந்த ஊர்ல திருடணும்னு எப்படித் தோணிச்சு?"

"எங்க இயக்கத்துல ஒருத்தன்தான் ஊர்க்காவல்காரன் வீரபாகு மகன் நாச்சிமுத்து! அவன்தான் எங்க ஊரை வேட்டையாடினா நிறைய நகை, பணம் மாட்டும்னான்! திருடறதுக்கு அவனே பிளான் போட்டும் கொடுத்தான். அதன்படி கருப்புச்சாமி கோயில் மணியை அடிச்சு ஊரோட கவனத்தைத் திருப்பினோம்..."

"ஆமா... அவனை யார் கொன்னது?"

"என்னை மலைப்பாறைக்குள்ள கட்டிப்போட்டுத் பாகை ஊத்துன பெல்லாரி பரமுடுதான் அவனைக் கொன்னான் பரமுடுக்கும் நாச்சிமுத்துக்கும் ஆரம்பத்துலேயே ஆகாது திருட்டுல தனக்கு பெரிய அளவுல பங்கு வேணும்னு கேட்ட நாச்சிமுத்துவை அதையே சாக்கா வெச்சு அந்தப் பாறைகிட்டேயே வெட்டிப் போட்டுட்டான் பரமுடு! அப்புறம் தான் அவனை ஒரு சாக்குலகட்டி கருப்பசாமி கோவில்கிட்ட தூக்கிட்டுப் போனாங்க அதுக்கப்புறம் நடந்தது எனக்கு தெரியாது..."

--பாபுவிற்குள் மர்ம முடிச்சுகளில் சில அவிழ்ந்த சந்தோஷம் முகத்தில் பரவும்போது பெத்தபெருமாள்ராவ் இறுதியாக எதையோ சொல்லத் தவித்தான்.

"என்ன சொல்லு?" இன்ஸ்பெக்டர் பாபு ஊக்கு கிறார்.

"என்னைக் கட்டிப் போட்டு தூக்கிப் போடப் போனப்போ நான் கரட்டு மேல ஒரு வெள்ளை குதிரை நிக்கறதைப் பார்த்தேன். அதுமேல நானும் பிடற கருப்பசாமியும் உக்காந்திருந்தாரு! கைல அரிவாள். மார்புல குறுக்குமாலை. தலைல பட்டு உருமா!

ஐய்ய்யோ எவ்வளவு பெரிய மீசை... இருட்டலயும் கண் இரண்டும் நெருப்புத்துண்டா தெரிஞ்சிச்சு.

நான் கைகூப்ப முயற்சி பண்ணினேன். முடியலை. என் பார்வைக்குத் தெரிஞ்ச சாமி என் சகாக்கள் பார்க்குமுன்னே மறைஞ்சிடிச்சு!

எல்லாம் கண் சிமிட்டுற நேரத்தில நடந்துடுச்சு.

அந்த சாமிதான் உங்களைக் கூட்டி வந்து என் உசுரைக் காப்பாத்தியிருக்கு.

கருப்பு காவல் தெய்வங்கறது எவ்வளவு பெரிய உண்மை.

"கருப்பா... கருப்பா... கருப்பா..."

--பெத்தபெருமாள்ராவ் கூறிய அந்த புதிய தகவலில் இன்ஸ்பெக்டர் உறைந்து போய் நிற்கும் அந்த நொடிகளில் அந்த ஜி.எச்.சின் காரிடாரில் ரத்னா கூட பெத்த பெருமாள்ராவைப் பார்க்க அப்பா ஆனைமுடித்தேவர், தம்பி ராஜேந்திரன் என்கிற கூட்டத்தோடு நுழைந்திருந்தாள்.

இவர்களுக்குப் பின்னால் இவர்களைப் பின்தொடர்ந்த படி கறுப்புப் போர்வைக்குள் முகம் மூடிய நிலையில் நோயாளி போல ஒருவன்.

அவன் இடுப்பில்கூட பழம்நாட்டுத் துப்பாக்கி ஒன்று.

5

கள்ளம் கபடறியா
வெள்ளை கிராமங்களை
உள்ளம் குளிரக் காக்கும்
வள்ளல் தேவனப்பா கருப்பன்!
அவன்--அள்ளக் குறையாத
பிள்ளை மனங் கொண்ட
வெளுப்பன்!
பள்ளம் மேடுகளை
பாங்காய் சமன் செய்து
கொடுப்பன்!

நாட்டுத் துப்பாக்கி தெரியாதபடி மூடிக் கொண்டு நடப்பவன்
ரத்னாவையும் தேவரையும் தொடர்ந்தபடியே நடப்பதில்
கவனாமாக இருக்கின்றான்.

முன்னும் பின்னும் உரசிச் செல்லும் வியாதிக் கூட்டத்துக்குக்கும்,
வெள்ளை உடை நர்சுகளின் குறுக்கீடுகளுக்கும் நடுவில் திடும்மென்று
ஒரு அறைக்குள்ளிருந்து வேகமாக வெளியே வந்த டாக்டர் அர்விந்த்
மேல் அவன் மோதிக் கொண்டபோதுதான் அந்த விபரீதம் நடந்தது.

அவன் இடுப்புத் துப்பாக்கி நழுவி டெட்டால் வாச காரிடார் தலையில்
'கலீர்' எனச் சறுக்கியபடி விழுந்தோடியது!

அர்விந்தின் பார்வையிலும் அது பட்டுவிட்டது.

குனிந்து அவன் அதை எடுக்க முனைவதற்குள் அர்விந்த் மின்னல் வேகம் காட்டியதில் இப்போது அது அர்விந்தின் உள்ளங்கையில்!

அவன் இப்போது திரும்பி ஓடத் தொடங்கியிருந்தான்.

"ஏய் ஸ்டாப்... ஓடாதே நில்லு..." அர்விந்திடம் ஆவேசக்குரல்.

அவன் கறுப்புப் போர்வையை அவிழ்த்து எறிந்த நிலையில் காரிடாரை ஒலிம்பிக் தடகளமாகக் கருதியபடி ஓடத் தொடங்கியிருந்தான்.

"சம்திங் ராங்...."—அர்விந்தும் ஸ்டெதஸ்கோப்பை உதறியபடி துரத்த ஆரம்பித்தான்.

"கேச்... கேச்... கேச் த பர்சன்..." —உதட்டில் கூக்குரல்,

ஆனால் அவன் எதிர்வருபவர்களை இழுத்துத் தள்ளி விட்டு ஓடுவதில் 'அகப்பட்டால் ஆபத்து' என்பது புரிந்த ஒருவகை புயல் தன்மை தெரிந்தது.

ஸ்ட்ரெச்சர் நோயாளி ஒருவரை அவன் டைவ் அடித்து தாண்டிய விதத்தில் இளவயதுத் தன்மை நிரூபணமாகிப் போனது.

இதற்குள் விஷயம் பாபுவின் காதுகளை எப்படியோ எட்டிவிட்ட நிலையில் அவர் 'ட்ரௌமா' விலிருந்து பாய்ந்து வந்திருந்தார்.

அவன் இப்போது ஆஸ்பத்திரிக்கு வெளியே அலுமினியச் செவ்வக பி.ஆர்.சி. மேல் கீழே விழுந்து எழுந்து கொண்டிருந்தான்.

கூட்டம் விடைத்துப் புடைத்து வேடிக்கை பார்த்தது.

அவனது ஓட்டம் இப்போது வைகை பாலம் நோக்கி அமையத் தொடங்கியது.

பாபு ஓரளவு பின்தொடர்ந்த நிலையில் ரிவால்வரை உருவி இனி தோட்டாவை வைத்துத் துரத்துவதே உத்தமம் என்று ட்ரிக்கரை அழுத்தி, ஈயத்தோட்டா சீறிக்கொண்டு கிளம்பியது.

ஓடும் அவன் பின் தொடையை ஏமாற்றாமல் குடைந்தபடி அவனை அலறலோடு கீழே விழவைத்தது.

பஜாஜ்களும், சுசுகிகளும் கிரீச்சிட்டு நின்று வேடிக்கைப் பார்க்க அடுத்த இரண்டொரு நிமிடங்களில் பாபு அவனை ஒரு ஆட்டோவில் பொட்டலமாய் அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு ராஜாஜி ஆஸ்பத்திரிக்குள் நுழைய ஆரம்பித்தார்.

"நேனு நேனு நேனே பெல்லாரி பரமுடு..." –அவன் வாக்குமூலம் கொடுக்க ஆயத்தமாகியிருந்தான். சுற்றிலும் போலீஸ் வட்டம்.

ரத்தக்கசியைக் கட்டுப்படுத்தி உள் புதைந்த தோட்டாவை உருவி எடுத்து தொடையை தைத்துக் கட்டுப் போட்டு பதிமூன்று மணி நேர மயக்கத்துக்குப் பின் கண் விழித்த நிலையில் அவன் சொல்வதை பாபுவே எழுதிக் கொள்ள ஆரம்பித்தார். அருகிலேயே ஆவல் அடங்காத விழிகளோடு ரத்னா அவனை உரசாத குறையாக அர்விந்த்.

ஆனைமுடியாரையும் மற்றவர்களையும் வெளியே காரிடாரில் நிறுத்திவிட்டது போலீஸ்.

பெல்லாரி பரமுடுவிடம் சுத்தத் தெலுங்கில் வாக்கு மூலம்!

"தோட்டக்கார மங்கலத்து நாச்சிமுத்து எங்கள் பிரிவின் தமிழ்நாட்டு இயக்கத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன்.

தோட்டக்கார மங்கலத்தில் திருடுவது சுலபம் என்று அவன்தான் எங்களை இங்கு கூட்டி வந்து திட்டம் போட்டுக் கொடுத்தவன்.

ஆனாலும் இயக்கத்துக்காகத் திருடியதில் தனக்கும் பங்கு கேட்டான். அதனால் அவனைக் கொன்று விட்டான்.

கரட்டின்மேல் செய்த கொலையை கோவிலில் செய்த கொலையாகக் காட்ட முயற்சித்து கோவிலில் கருப்ப சாமியாகக் கருதப்படும் அரிவாளிலும் ரத்தத்தைப் பூசினேன்.

போலீஸ் வந்தாலும் இதனால் குழம்பும் என்பது என் யூகம். குழப்புவதற்காக இப்படிச் செய்வது எங்கள் வழக்கம்.

எங்கள் கணிப்புப்படி எல்லாம் நடந்து முடிந்தது.

ஆனால் எங்களுக்குத் துரோகியாக மாறத் துணிந்த பெத்த பெருமாள் ராவைக் கரட்டிலிருந்து போலீஸ் காப்பாற்றியது எங்களுக்குப் பெரிய அதிர்ச்சியும் ஆச்சரியமுமாகும்.

ஆகவே, பெத்த பெருமாள் ராவைக் கொன்று விடத்தான் ஹாஸ்பிடலுக்குள் நுழைந்தேன். அவன் எங்கள் இருப்பிடங்கள் தெரிந்தவன். அதைச் சொல்லி விடாமல் தடுக்கும் பொறுப்பை தலைவர் என்னிடம் ஒப்படைத்தார்.

ஆனால் நான் நடுவழியில் ஒருவர் மேல் மோதி துப்பாக்கி விழுந்ததில் மாட்டிக்கொண்டு விட்டேன். இப்படி நடக்கும் என்று கனவில்கூட நினைத்ததில்லை..."

--பெல்லாரி பரமுடுவின் வாக்குமூல நிஜத்தில் எல்லாரும் சஷணநேர உறைவில் நிற்க பாபு முக்கியமான அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டார். மிக அருகில் சென்று குனிந்த படி...

"ஆமா இப்ப உன் குருப் எங்க ஒளிஞ்சிருக்கு?"

"தெரியாது..." என்ற பரமுடு சஷணமும் தாமதிக்காமல். பாபுவின் இடுப்புத் துப்பாக்கியை உருவி நெற்றியில் வைத்து அழுத்திக் கொண்டு அனைவரையும் அதிர விட்டான். ரத்தப் பாய்ச்சலில் அந்த படுக்கைத் தலையணையே சிவப்பாகி பாபுவையும் சிவப்பாக்கி உறைய விட்டது!

"ஓ மை குட்நெஸ்..." புருவம் இடுங்க, கண் கசங்க அப்படியே அரவிந்த் பக்கம் திரும்பி அவன் மார்பில் புதைந்து ஒடுங்க ஆரம்பித்தாள் ரத்னா. உடம்பெல்லாம் நடுக்கம்.

பரபரப்பான அந்த உஷ்ணவேளையிலும் அர்விந்துக்கு சிலீரிட்டது.

‘ரத்னா விலகாதே...’ என்று அவளை அதுதான் சாக்கு என்று அழுந்த அணைத்தது அவன் கைகள்.

பாபு கைகளைக் குத்திக் கொண்டார். நக்சலைட்டுகளின் தீவிரம் பற்றித் தெரியாமல் சகஜமாக நெருங்கிய குற்றத்தை எண்ணி குமையவும் ஆரம்பித்தார்.

இதற்குள் சப்தம் கேட்டு ஆஸ்பத்திரியே வட்டம் கட்டிக்கொண்டு விட்டது. ரத்னாவும் அர்விந்திடமிருந்து நீங்கி நிற்கத் தொடங்கினாள். சுற்றி நிற்பவர்கள் எல்லோர் பார்வையிலும் கழுகுகளின் பாய்ச்சல். அதில் "வாட் ஹேப்பண்ட்?" என்று அதிகப் பிரயாசையோடு நுழைபவர் டாக்டர் நந்தா!

"ப்ளீஸ்... எல்லோரும் நகருங்க... நகருங்க..." போலீஸின் விரட்டலைத்

தொடர்ந்து ரத்னாவும் அர்விந்தும் நந்தாவோடு தனியாக ஒரு ஓரமாக ஒதுங்கி நடந்ததைக் கூறத் தொடங்க எஸ்.பி.க்கும் தகவல் போக ஆரம்பித்தது. இன்ஸ்பெக்டர் பாபு மட்டும் மிக சோகமாக!

பெல்லாரி பரமுடுவின் தற்கொலையைத் தொடர்ந்து பெத்தபெருமாள் ராவைச் சுற்றிலும் இப்போது ஏகமாய் போலீஸ் தேகங்கள் எஸ்.பி.யும்கூட எட்டிப் பார்க்கிறார் உடன் மோப்பம் பிடித்து வந்திருக்கும் பத்திரிகையாளர்களின் சந்தடியில் கசங்கிப் போய் வியர்வை வாயையோடு நுழைந்திருக்கிறார்.

--பரமுடுவைத் துளைப்பது போலப் பார்க்கிறார்.

--அவன் வணங்க முயற்சி செய்வதில் சற்று ஆறதலான மனநிலைக்கு மாறுகிறார்.

"நீயும் தற்கொலை செஞ்சுக்கலாம்னா அது முடியாது. தெரிஞ்ச உண்மையை பூரா சொல்லணும். இல்லே...."

--அந்த 'லே..' யில் அதிகபட்ச கோபத்தின் ஆக்ரமிப்பு.

"செப்தானண்டி.. செப்தானண்டி..." --பெருமாள் ராவ் கூறத் தொடங்குகிறான்.

அதனடிப்படையில் பாபுவே ஒரு கூட்டத்தோட கிளம்பிவிட்டார் எஸ்.பி.யின் "பி கேர்ஃபுல்" என்கிற எச்சரிக்கையோடு....!

ஹவுஸ் சர்ஜன் குவார்ட்டர்சில் ரத்னா அறையில் சிடுசிடுவென்ற முகத்தோடு குறுக்கும் நெடுக்கும் நடந்து கொண்டிருந்தான் ராஜேந்திரன். 12 தயாரிப்பில் ரீனா.

மீசையை நீவிக்கொண்டு யோசனையில் ஆனைமுடியார்.

ரத்னா மட்டும் மிகக்கோபமாக... "எதுலயும் அவசரம்... ஆத்திரம்... பெருஸ்ஸா குதிரையை சுட்டயே... இப்ப என்ன சொல்றே? ஊர்காவக்காரன் மகனே துரோகி! அந்தக்குதிரை மட்டும் அன்னிக்கு வராம போயிருந்தாலோ அதை இன்ஸ்பெக்டர் பாபு ஃபாலோ பண்ணாம இருந்திருந்தாலோ இவ்வளவு உண்மைகள் தெரிய வந்திருக்குமா?

இன்னமும் கூட கருப்பச்சாமி விஷயத்துல உனக்கு சந்தேகமும்

அலட்சியமும் இருந்தா அது நல்லதுக்கில்லே... ரத்னா பொரிந்து தள்ளும்போது, ரீனா குறுக்கிடுகிறாள்.

"சாரி ரத்னா. குறுக்க பேசறதா நினைக்காதே... படிச்ச பொண்ணு மாதிரி பேச..." என்று ராஜேந்திரனுக்கு வக்காலத்து வாங்கத் தொடங்குகிறாள்.

"ரீனா உனக்குத் தெரியாது. என் நம்பிக்கையை தயவு செய்து சராசரி கடவுள் நம்பிக்கையா நினைச்ச இவனுக்கு வக்காலத்து வாங்காதே. அப்பா சொல்லுங்க வாயைத் திறந்து சொல்லுங்க."

அவள் பேச்சு ஆனைமுடியாரை உசுப்புகிறது.

ஆனைமுடியாரிடம் ஆசுவாசம். வாயைத் திறக்க மறுக்கும் ஒருவகை தயக்கம்.

"தா பார்... நான் யார் சொன்னாலும் கேக்க மாட்டேன். ஒரு மனுஷன் அவன் மனசாட்சிக்கு பயந்தா போதும். மத்ததுக்கு பயந்தா அவன் கோழை."

--ராஜேந்திரன் வெடிக்காத குறை.

"மனசாட்சிக்கு மட்டுமல்ல... சத்ய தர்மத்துக்கும் பயப்படணும்."

"கருப்புக்கும் சத்ய தர்மத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்?"

"கருப்பு வேற சத்யதர்மம் வேற இல்ல..."

"இல்ல... கருப்புங்கறது ஒரு கற்பனை. முட்டாள் ஜனங்களை மிரட்ட பயன்படுத்தற ஒரு ஆயுதம்."

"நானும் அப்படித்தான் நினைக்கறேன்"—ரீனாவிடம் தொடர்ந்து ராஜேந்திரன் கருத்துக்கு வக்காலத்து.

"கொஞ்சம் பேசாம இருக்கீங்களா?" குறுக்கிட்டு உச்சஸ்தாயியில் கத்துகிறார் ஆனைமுடியார். அவர் அப்படி கத்தி இதுவரை ரத்னா பார்த்ததேயில்லை.

உள்ளே நுழையும் டாக்டர் நந்தாகூட அந்த சப்தம் கேட்டு எட்டிப் பார்த்த மாதிரிதான் தெரிகிறார்.

"என்ன ரத்னா என்ன சப்தம். திஸ் ஈஸ் எ கொய்ட் ரெசிடென்ஷியல் பார்ட்."

"சாரி டாக்டர்... வெரி சாரி..."

"இட்ஸ் ஓ.கே. ஆமா லீவை கன்டினியூ பண்ணப் போறியா இல்லை ஊருக்கு போகப் போறியா?"

"ஊருக்கு போகப் போறேன். எனக்கு அங்க இப்ப நிறைய வேலை இருக்கு டாக்டர்."

--பேசியவள் கிளம்ப ஆயத்தமாகிறாள். ஆனைமுடி தேவரும் ராஜேந்திரனுகூட புரிந்த மாதிரி எழுந்து கொள்கின்றனர். நந்தா மௌனமாக விலகிக்கொள்ள.

ரீனாவிடம் வருத்தம் தோய்ந்த நிலை.

"கிளம்புடி..."

"நானுமா?"

"ஆமா..."

"வேண்டாம். நீ பொயிட்டு வா. உங்க ஊர் விஷயத்துல நிறைய குழப்பங்கள் இருக்கு. அதுல உன் கருத்தோட நான் ஒத்துப்போக முடியும்னு எனக்கு தோணலை."

"கிளம்புடி. கதைய அப்புறம் பேசலாம்."

"ப்ளீஸ் ரத்னா..."

"ப்ளீஸ் ரீனா..."

--ரீனா வேறு வழியின்றி கிளம்பினாள். ராஜேந்திரனுக்கு அது பிடித்திருந்தது.

எல்லோருமாக நடக்கத் தொடங்குகிறார்கள். போகும்முன் பெத்தபேருமாள் ராவ் வார்டு பக்கமாய் போலீஸ் மனிதர்களைத் தாண்டிக் கொண்டு ஒருபார்வை பார்த்து விட்டு நடக்கிறார்கள்.

எதிரில் பேஷண்டுகளுக்கு நடுவில் ட்யூட்டியில் அர்விந்த், அங்கிருந்தே

ரத்னாவை கண்ணில் காதல் வழியப் பார்க்கிறான். ரத்னாவுக்கு அது புரிகிறது.

‘சாரி அர்விந்த்... கொஞ்சம் பொறுத்துக்குங்க...’-- கண்ணாலேயே பதில் சொல்கிறாள்.

‘கொஞ்சம்னா எவ்வளவு நாளைக்கு?’

‘ஊருக்கு யோயிட்டு திரும்பற வரைக்கும்...’

--கண்ணும் கண்ணும் பேசிக் கொள்வது ராஜேந்திரனுக்கும் புரிந்த மாதிரி தெரிகிறது. ரீனாவை அந்தப் பார்வைக்கு அர்த்தம் தேவை என்கிற மாதிரி பார்க்கிறான்.

தேவர் எப்பொழுதும் அகலக்கால் வைத்து வேகமாக நடப்பவர். எனவே ரீனாவுக்கு ராஜேந்திரனிடம் பேசுவது சுலபமாகிப் போகிறது.

"அந்த டாக்டர் உங்க தங்கையை விரும்பறாரு..."

"இவளும் விரும்பறாளா?"

"மனசுக்குள்ள விரும்பறா. ஆனா. வாய் திறந்து சொல்லலை."

"கழுத... ஊரையும் கருப்பையும் நினைச்சு பயந்துகிட்டிருக்கா போல..."

"நீங்க மட்டும் எப்படி விதிவிலக்கா...?"

"அஞ்சு விரலும் ஒண்ணாவா இருக்கு?"

"உங்களுக்கு இந்தக் காதல்ல கஷ்டமா?"

"டாக்டருக்கு டாக்டர் காதலிச்சு கல்யாணம் பண்ணிக்கறது எல்லா விதத்துலயும் நல்லதுதானே?"

"உங்கப்பா ஏதாவது சொல்வாரா?"

"அவர் ஒரு நேரம் போல ஒரு நேரம் இருக்க மாட்டார்."

"அப்படின்னா அவர் எதிர்க்கலாமா?"

"என்ன செய்வாருன்னு சொல்ல முடியலை..." நடுவில் ரத்னா திரும்பிப் பார்த்து இருவர் பேச்சையும் இடை வெட்டுகிறாள்.

"வேகமா வாங்க... நாம ஒண்ணும் கார்ல வரலை கடைசி வண்டிய விட்டுடப் போறோம்."

"நீ போ... வந்துகிட்டுதானே இருக்கோம்..."

"ஒரு நிமிஷம் லீவை எக்ஸ்டென்ட் பண்ணணும். சீஃப் டாக்டரைப் பார்த்துட்டு வந்துடறேன். நீங்க டாக்சில இருங்க."

நடுவழியில் கத்தரித்துக்கொண்டு ரத்னா விலகியது ராஜேந்திரனுக்கும் ரீனாவுக்கும் மிக வசதியாகிப் போனது.

"ஆமா இவளோட காதலுக்கும் கருப்பசாமிக்கும் என்ன சம்பந்தம்?"

முக்கியமான அந்தக் கேள்வியை ரீனா கேட்டபோது நின்று ஆழமாகப் பெருமூச்சுவிட்ட ராஜேந்திரன் அந்த முக்கியமான பதிலைச் சொல்ல வாயெடுத்தான்.

ஆனைமுடியாரோ டாக்சி ஸ்டாண்ட் நோக்கி நடந்தபடி...

6

வெள்ளிமணி கட்டி ஒரு விளக்கேத்தி வெச்சு
மூல்லைப் பூ போட்டு முன்னால் முழங்காலிட்டு
உள்ளம் உருக உன் முன்னால விழுந்தாக்கா
வெள்ளம் போல பாஞ்ச வருவியே கருப்பா
வந்தாக்கா கருகுமே எங்க துன்பம் நெருப்பா!
--கோடாங்கிப் பாட்டு

டாக்சி ஸ்டாண்டை நெருங்கிவிட்ட தேவர் திரும்பிப் பார்க்கிறார்.
ராஜேந்திரனும் ரீனாவும் சுவாரஸ்யமாகப் பேசியபடி வருவதைப் பார்க்கவும் அந்தக் கனமான மன நிலையிலும் துளி இறக்கம் பிறந்ததுபோல் ஒரு நெகிழ்ச்சி. எதனாலோ அது பிடித்ததுபோல் ஒரு உணர்ச்சி.

"ஆமாம் எங்கே இந்த ரத்னா?"—ஒரு டாக்சி மேல் சாய்ந்து நிற்கும் தேவரின் பார்வை இப்போது ரத்னாவைத் தேடித் துழாவ—ராஜேந்திரன் ரீனாவிடம் அவள் கேள்விக்கு விளக்கம் தந்து கொண்டிருந்தான்.

ரத்னா வந்து சேரட்டும் என்பது போல அவன் நடையில் கூட தளர்வு.

"ஆமாம் என்ன கேட்டீங்க. கருப்பசாமிக்கும் காதலுக்கும் என்ன சம்பந்தம்னா?"

"ஆமா..."

"எங்க தோட்டக்கார மங்கலத்துல காபி குடிக்கறதுக்கும், டிபன் சாப்பிடறதுக்கும் கூட கருப்பசாமிக்கு தொடர்பு உண்டுங்க..."

"என்னங்க சொல்றீங்க?"

"ஆமாங்க. அவ்வளவு விதித்திரமான ஊர். ஜனங்களும் அதுக்குமேல."

"புரியம்படி சொல்லுங்க."

"அது முடியாதுங்க, எனக்கே புரியாத விஷயங்கள் நிறைய இருக்கும்போது உங்களுக்கு எப்படி புரிய வைக்க முடியுமா?"
ராஜேந்திரன் பதிலால் ரீனா உச்ச பட்சமாக சோர்ந்து போனாள்.

"இப்படி ஆரம்பிச்ச இடத்திலேயே நின்னா எப்படிங்க? ரத்னா ஏன் அர்விந்துகிட்ட தன் காதலை ஓபனா சொல்லாம இருக்காங்கறது எனக்குத் தெரிஞ்சாகணும். அவளோ காரணத்தைத் தெரிஞ்சுக்க எங்க ஊருக்கு வான்னு கூப்பிட்டா. உங்க ஊர்லயோ கருப்பு, களவுன்னு பிரச்சினை. இதுக்கு நடுவுல என் சந்தேகத்துக்கு எப்படி விடை கிடைக்கும்னு தெரியலியே." என்று அந்த சலிப்பை வார்த்தைகளில் கொட்டினாள்.

"கிடைக்கும்... வாங்க -அவ ஒரு முட்டாள்ங்கற விடை கிடைக்கும்."

"அதுக்கு நான் அங்க வரணுமா? இங்க சொல்லக் கூடதா?"

ரீனாவின் அந்த முக்கிய கேள்வியின்போது ரத்னாவே வந்து விட்டாள்.

"என்ன நீங்க அப்பாவை அங்க நிக்க விட்டுட்டு இங்க நின்னுக்கிட்டு..."

"உனக்காகத்தாண்டி. அதுசரி, லீவ் சொல்லிட்டியா?"

"சொல்லிட்டேன்--உனக்கும் சேர்த்து."

"ஆமா, நான் கட்டாயம் வந்துதான் ஆகணுமா?"- ரீனாவின் கேள்வி இந்த முறை ரத்னாவை என்னவோ செய்தது. சற்று மௌனித்தாள். அப்போது தேவரிடமிருந்து அதற்குப் பதில், "ஏம்மா அப்படி"

கேக்கறே... நீ முதல் முதலா என் வீட்டுக்கு வந்து சரியாகூட தங்கலை. அதுக்குள்ள இங்க எல்லாரும் கிளம்பி வரும்படியா ஆயிடிச்சு, இப்பவாவது வந்து நிம்மதியா நாலு நாள் தங்கிட்டுப் போம்மா."

நெருங்கி வந்து தேவர் இப்படி ஒரு பதிலைச் சொல்வார் என்று ரீனா நினைத்துக்கூடப் பார்க்கவில்லை.

"ஆமாங்க வாங்க..." என்று தன் பங்குக்கு பாக்கு வைத்தான் ராஜேந்திரன்.

ரீனா ஆமோதிப்பாய் தலையை அசைக்க அடுத்த நிமிடத்தில் அங்கிருந்து டாக்சியிலேயே அனைவரும் கிளம்பி விட்டனர். ராஜேந்திரன் மட்டும் காருக்குள் ரீனாவைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்தபடி...

"தேவரய்யா வந்துட்டாரா?"—வெள்ளிநாச்சியிடம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள் சீனியம்மாள். தோட்டக்கார மங்கலத்து சராசரி பிரஜை.

"இல்ல ஆத்தா... நானும் அவங்களுக்காகத்தான் காத்திருக்கேன்." என்று மூக்கைச் சிந்தி முந்தியில் துடைக்கிறாள் வெள்ளிநாச்சி.

"ஆமா என்னா சேதி?"--இது இளையமகள் லட்சுமி. சீனியம்மாளிடம் மெல்லிய திணறல்.

"சொல்லு ஆத்தா... என்னா சேதி. எம் புருஷனைப் பார்த்தா எழுந்திரிச்சு உள்ள ஓடுவே -- இன்னிக்கு எங்கன்னு வந்து கேள்வியே கேக்குறியே?"

"ஒண்ணுமில்ல... அது வந்து... அது வந்து..."

"எது வந்து?"

"இல்ல போலீசு வந்துட்டு போச்சே என்னா பண்ண போறீங்க ஏது பண்ணப் போறாங்கன்னு தெரிஞ்சுக்கத்தான்."

"புரியலைடி உன் பேச்சு..."

"என்ன தாயி புரியலேங்கறே? மொத்தமா நாப்பது சவரன் நகையை பறிகொடுத்துப் போட்டு மொட்ட மரமா நிக்கிறேன் இப்ப நான். அதான் அதெல்லாம் திரும்ப கிடைக்குமா கிடைக்காதானு

தெரிஞ்சுக்கத்தான்..."

--சீனியம்மாள் இப்படிச் சொல்லும் போதே விழியோரம் கண்ணீர்ப் பெருக்கு. வெள்ளிநாச்சி அதைப் பார்த்து சளைத்து போகிறாள்.

"என்னவோ ஆத்தா உன் மாதிரிதான் நானும்! நீயாச்சும் நாப்பது சவரன் விட்டுப்போட்டே, நான் நாத்துக்கு மேல தொலைச்சுபிட்டு ஒக்காந்திருக்கேன். ஹூம்... நம்புவோம்; எல்லாம் நல்லபடி நடக்குமுன்னு! எஞ்சாமி கருப்பு என்னைக் கைவிடாதுன்னு இந்த நொடி எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு..."

"எனக்கும்தான்... சன்னதிக்கு போய் முளைப்பயிரை கட்டிட்டு வந்திருக்கேன் தாயி... அது முளைவிட்டு, இலை விட்டு, துளிர்க்கு முன்ன எனக்கு என் நகைங்க கிடைக்கணும். இல்லாட்டி அது காக்கற சாமியுமில்ல. நாம அதைக் கும்பிட்டுறதுல அர்த்தமுமில்ல..."—
சீனியம்மாள் சற்று சீறிய அம்மாளாக ஆன நிலையில் அங்கிருந்து நழுவத் தொடங்க வெள்ளிநாச்சியிடம் விக்கித்த நிலை.

"அம்மா உன் நம்பிக்கைக்கு மேல சீனியம்மாளுக்கு நம்பிக்கை" என்று அதற்கு இசைந்து கொடுக்கிறாள் லட்சுமி.

அப்போது வாத்தியார் வரதப் பிள்ளையும் குடையை மடக்கியபடி வீட்டுக்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தார்.

"அம்மா, அம்மா எங்க வாத்யாரு..." —லட்சுமியிடம் பதட்டம்.

"வாங்க வாத்யாரய்யா வாங்க..." —வெள்ளிநாச்சி வாய்குளிர வரவேற்கிறாள். உள்ளே நுழைபவர் முகத்தில் ஏகப்பட்ட கலக்கம். ஏழெட்டு நாளாய் சிரைக்காத வெள்ளி முடிகள் வேறு. பார்க்கவே பரிதாபமான தோற்றம். நடு ஹாலில் அமருகிறார்.

"ஏது இவ்வளவு தூரம்?" வெள்ளிநாச்சி விதரணையாக ஆரம்பிக்கிறாள். பெருமூச்சு வாத்தியாரிடம் பின் விளக்கம்.

"நான் என்னத்த தாயி சொல்வேன். எல்லாம் களவு போனது சம்பந்தமா விசாரிக்கத்தான் வந்தேன். போலீசும் நாயும் வந்துட்டு போனதா அறிஞ்சேன். அதான் பின் விபரம் தெரிஞ்சுக்கலாம்னு பாக்கறேன்."

"அதுக்குத்தான் தேவரய்யா மதுரை போயிருக்காரு. நானும் உங்க மாதிரிதான் அவங்களுக்காகவும் நல்ல பதிலுக்காகவும் காத்திருக்கேன்."

வெள்ளிநாச்சியிடமும் பெருமூச்சு.

"எனக்கு களவு போனதுகூட பெரிசா தெரியலை தாயி. நம்பசாமி பேர்ல களங்கம் வந்துடிச்சி பாரு அதான் பெரிசா தெரியுது."

ஓடிப்போய் லட்சுமி எடுத்து வந்த மோரை வாங்கிய படி அவர் போட்ட பீடியை வெள்ளிநாச்சியை லேசாகத் துவட்டுகிறது.

"நீங்க எதைச் சொல்றீங்க?"

"நம்ப சாமியைத்தான் சொல்றேன். அது சன்னதியில தங்கமே கிடந்தாலும் தொட அஞ்சுவோமே? இப்ப என்னடான்னா ஒருத்தன். அந்த அரிவாள்ளயே ஆளை வெட்டி இருக்கான். ஊரும் கொள்ளை போயிருக்கு. காவல்காரன் மகனையே காவு கொடுத்துருக்காங்க... கருப்பு கருப்புன்னு எம்பூட்டு நம்பிக்கை வெச்சிருந்தோம். இப்படி ஆகிப்போச்சுதே..."—சளைத்தபடி மோரைக் குடிக்கிறார்.

வெள்ளிநாச்சியிடம் கூட அடர்ந்த மௌனம்.

இந்தக் கேள்விக்கு எந்த பதிலைச் சொல்ல? வாத்தியாரிடம் பேச்சின் தொடர்ச்சி. முழுதாய் மோர்குடித்து முடித்த நிலை.

"நாலு நா முன்ன என் மகன் பட்டப்படிப்பு சர்டிபிகேட்டெல்லாம் தொலைஞ்சு போச்சு. எப்படிப் போச்சு யார் களவாண்டான்னு தெரியாது! அது இருந்தாதான் அடுத்த வாரம் அவன் ஒரு வேலைல சேர முடியும். இல்லாட்டி இண்டர்வியூவில ஒரிஜனலைக் காட்றேன்னு சொன்னதெல்லாம் பொய்யாயிடும். அந்த இடில இருந்தே நாங்க மீளலை. அதுக்குள்ள அடுத்த இடியா வீட்டுல சாமான் பூரா களவு போய்டிச்சு என் நிலைமை எப்படி இருக்கும் யோசிச்சு பாரு."

வாத்தியாரின் பெருமூச்சில் அனல் பறக்கிறது. அப்போது அவரது மகனே அவரைத் தேடியபடி அங்கு வருகிறான். வாசலில் நின்றபடி எட்டிப் பார்க்கும் லட்சுமியிடம் கேட்கிறான்.

"அப்பா வந்தாரா?"

"ஆமா... உள்ள வாங்க..."

"இருக்கட்டும் அவரை கூப்பிடுங்க."

"ஆமா, உங்க சர்டிபிகேட்டெல்லாம் தொலைஞ்சு போச்சா!"

"ஆமா?"

"ட்யூப்ளிகேட் கேட்டு யூனிவர்சிடிக் கு அப்ளை செய்யலாமே?"

"அடுத்த வாரம் எனக்கு சர்டிபிகேட்ஸ் வேணும். அதுக்குள்ள வாங்க முடியுமா? யூனிவர்சிடில ஒரிஜினலை அனுப்பி வைக்கவே மாசக்கணக்காகுது. ட்யூப்ளிகேட்டையா உடனே தரப்போறாங்க?"

"அப்ப வேலை?"

"ஊத்தி மூட வேண்டியதுதான்."

"இப்படி சொன்னா எப்படிங்க?"

"வேற எப்படிச் சொல்ல... எல்லாரும் கன்னத்துல போட்டுக்கற கருப்பசாமியா திருட்டுபோன சர்டிபிகேட்டை திருடன்கிட்ட இருந்து மீட்டுத் தரப் போறாரு?"

அவனும் அங்கும் இங்கும் சுற்றிவிட்டு கருப்பசாமியை ஒரு இடி இடிக்க லட்சுமியிடம் சற்றே கோபம்.

"ஏன் ஆளாளுக்கு இப்படி கருப்பைப் போட்டுக் காச்சறீங்க?" வெடிக்கிறாள். இதற்குள் வாத்யாரும் பேசி முடித்தது போதும் என்பதுபோல் கிளம்பி விட்டவர் வாசல்படி அருகில் மகன் நிற்பதைப் பார்த்துக் கசந்து போக அவனிடமும் ஆற்றாமை.

"உங்களை எங்கேயெல்லாம் தேடறது கிளம்புங்க... கிளம்புங்க..."

"நீ போ நான் வரேன்."

"எங்க போறதா உத்தேசம்?"

"போடா... நான் எங்க போனா உனக்கென்ன?"

"சரி அப்ப அப்பிடியே போயிருங்க." அவன் கோபித்துக் கொண்டுவிட்டு திரும்ப வாத்தியார் மட்டும் லட்சுமியைப் பார்த்து ஒரு அர்த்தச் சிரிப்பு சிரித்துவிட்டு, "நான் கருப்புகோவிலுக்குப் போறேன்னா இவன் கேக்க மாட்டான். அதான் அப்படிச் சொன்னேன்" என்கிறார்?

லட்சுமியிடம் ஆச்சர்யம்.

"ஆமா... இப்பதான் அந்த சாமிமேல ஒரே புலம்பு புலம்புனீங்க. இப்ப அங்கேயே போறேன்னா என்ன அர்த்தம்?"

"திட்டுனாலும்; திட்டாட்டியும் அதை விட்டா எங்களை மாதிரி ஏழைகளுக்கு கதி கிடைகாதுன்னு அர்த்தம்."

வாத்தியார் பேசிவிட்டுப் போவதில் லட்சுமியிடம் பிடிபடாத ஆச்சரியம். அவளுக்குள்ளும் இப்போது பிரார்த்தனை.

"கருப்பா... நீ இருக்கறது சத்தியம்னா இவங்க யார் நம்பிக்கையும் வீண் போயிடக் கூடாது."

"பாம் பாம்..." சப்தத்துடன் வந்து நின்ற டாக்சியிலிருந்து இறங்குகிறார் ஆனைமுடித்தேவர்.

சப்தம் வெள்ளிநாச்சி, லட்சுமி என்றில்லாமல் வீதியையே இழுத்து வந்திருக்கிறது.

வீதியே சுற்றி நிற்க வெள்ளிநாச்சி தேவரையும் ரத்னா, ரீனா, ராஜேந்திரன் என்று மற்றவர்களையும் பார்க்கும் பார்வையில் 'போன காரியம் என்னாச்சு?' எனும் கேள்வி.

"தேவரய்யா எல்லா சம்பிரதாயமும் முடிஞ்சிடிச்சா?"

"காட்டுல மாட்டுனவன் பொழைச்சுகிட்டான்ல... களவாணிப்பசங்க பத்தி எதாவது துப்பு தந்தானா?"

--ஆளாளுக்குக் கேட்கும் கேள்விகளைப் புறந்தள்ளியபடி உள் நுழைகிறார் தேவர்.

"கேக்கறாங்கல்ல. நின்னு பதில் சொல்லிப்போட்டு உள்ள வரக்கூடதா?" உள்ளே வெள்ளிநாச்சி சளைத்துக் கொண்டாலும் வெளியே ரத்னா அவர்கள் ஆர்வம் புரிந்த மாதிரி பதில் சொல்ல ஆரம்பித்திருந்தாள்.

"நிச்சயம் நம்ம திருட்டுபோன பொருளெல்லாம் கிடைச்சிடும். கரட்டுல இன்ஸ்பெக்டர் பாபு வசம்சிக்கின நபர் கூட ஒரு நக்ஸலைட்தான். அவர் பிழைச்சுகிட்டார். அவர் மூலமா அநேக தகவல்கள் கிடைச்சிருக்கு. எப்ப வேணும்னாலும் திருடங்க சிக்கலாம்."

ரத்னா சொல்லி வாய் மூடவும். ஆமோதிப்பாய் ஊர் மாரியம்மன் கோவிலிலிருந்து மணிச்சப்தம் கேட்டது.

"ஆத்தாளே சொல்லிட்டா. இனி கட்டாயம் கிடைச்சிடும்" என்று ஆமோதித்து இசைந்தார் ஒரு பெரியவர்.

"ஆமா ஆத்தாளே சொல்லிட்டா எங்கிட்டகூட போய் கவுந்து படுத்து தூங்குங்க, ஊர்ல அங்க இங்க ஒரு சப்தம் கேட்டுடக் கூடாது... உடனே ஆத்தா சொல்லிட்டா... தாத்தா சொல்லிட்டான்னு..."

இப்படி நெருப்புத்துண்டமாய் வார்த்தைகளை உதரிப்பது ராஜேந்திரன். ரீனாவுக்குள் அந்த பதில் குபீர் சிரிப்பை உருவாக்கி விட்டது.

ராஜேந்திரன் பேச்சால் பெரியவர் முகத்தில் குத்துப்பட்ட மாதிரி ஒரு வேதனை. அப்போது ஒரு சி.பி.சி.ஐ.டி. போலீஸ் சிவில் டிரஸ்ஸில் பைக் ஒன்றில் தோரணையாக அங்கு வந்து இறங்கினார்.

கிராப் வெட்டு, கால் ஷூ, இறுக்கமான உடை என்று சகலத்திலும் போலீஸ்தனம்.

"இங்க ஆனைமுடித்தேவர் வீடுங்கறது...?"

"யெஸ் இதுதான்... என்ன வேணும்? யார் நீங்க?"

"நான் க்ரைம் பிராஞ்ச் போலீஸ் கான்ஸ்டபிள்மா. உங்க ஊர்ல திருட்டு போன எல்லாப் பொருட்களோட திருடங்களும் சிக்கிட்டாங்க. இன்ஸ்பெக்டர் பாபுவோட பிடிவ அவங்க வசமா மாட்டிட்டாங்க. ஒரு அரை மணிக்குள்ள இது நடந்திருக்கு. வயர்லெஸ் மெஸ்ஸேஜை பாஸ் பண்ணச் சொல்லி பாபுகூடச் சொன்னார். முடிஞ்சா நாளைக்கு ஸ்டேஷனுக்கு களவு கொடுத்தவங்களை எல்லாம் வந்து பார்க்கச் சொன்னார்."

--அந்தக் கான்ஸ்டபிளின் பதில் சுற்றியிருந்தவர்களை ஒரு உசப்பு உசப்ப ரத்னாவிடமும் மகிழ்ச்சி முகமெங்கும் ஒரு பரவசத்தைப் போர்த்திக் காட்டியது.

"தேங்க்யூ சார்... தேங்க்யூ ஸோ மச், அப்பா..."

--ரத்னா சந்தோஷத்தால் சற்றே திணற தேவரே இப்போது வாசற்புறம் வந்து கான்ஸ்டபிளின் பதிலைக் கேட்டு அவரை உள்ளேகூட

அழைக்கத் தோன்றாமல் "அப்படா...." என்கிற நிம்மதிக்குள் வழக்கத் தொடங்குகிறார்.

விஷயம் வேகமாக ஊர் முழுக்கப் பரவிவிட்டது.

தேவரைப் பார்த்து சந்தோஷப் பகிர்வுக்கும்--அடுத்து என்ன செய்யலாம் என்பதற்குமாய் கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டுக் கொண்டு கூட்டம் வந்து போகத் தொடங்கி விட்டது.

எல்லாமே ரீனாவுக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது.

வருகின்றவர்களில் பலர் ராஜேந்திரனையும் பாராட்டத் தவறில்லை.

"ராஜேந்திரா, தைரியமாக நீ மட்டும் போலீசுக்கு போயிருக்காட்டி இவ்வளவு சீக்கிரமா காரியம் முடிஞ்சிருக்குமா... பெரிய ஆளப்பா நீ" என்று பாராட்டுகின்றனர். ஆனால் அவனோ ரீனாவையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவளிடமிருந்து ஏதாவது பாராட்டு வராதா என்கிற நினைப்பு கண்களில் மின்னிக் கொண்டிருந்தது. ரீனாவுக்கும் அது புரிந்த மாதிரிதான் தெரிகிறது. அவனை மெல்ல நெருங்குகிறாள்.

"எப்படியோ... திருடனைப் பிடிச்சிட்டீங்க..." என்கிறான்.

"நானா"—அவனிடம் எதிர்க் கேள்வி.

"இல்லியா பின்னே... தைரியமா போலீசுக்கு போகற டெசிஷன் எடுத்து காரியங்களை வேகமாக செய்தது யாராம்?"

"இருக்கலாம். அது எல்லாரும் செய்யறதுதானே?"

"இந்த ஊர்ல அப்படி யார் செய்ய முடியும்--உங்களைத் தவிர?"

"ஆமாம்... அது வாஸ்தவம்தான். ஆனா எத்தனை நாளைக்கு தங்கப்போறதா உத்தேசம்?"

"ஏன், என்ன விஷயம்?"

"இல்ல, ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேசணும் உங்களோட..."

"பேசுங்க..."—உள்ளே நடந்து ஹாலில் சோபாவில் சாய்ந்தபடி

சொல்கிறாள் ரீனா.

"அதுக்கு முந்தி உங்க குடும்பத்தைப் பத்தி கொஞ்சம் சொல்லுங்களேன்." ராஜேந்திரன். அவள் எதிரில் அமர்ந்தபடி கேட்கிறான்.

"உங்க முக்கியமான விஷயத்துக்கும் என் குடும்பத்துக்கும் ஏதாவது சம்பந்தம் இருக்கா?"

ராஜேந்திரன் இந்தக் கேள்வி முன் நெடுநேரம் மௌனம் காக்க ஆரம்பித்தான். அவளை வெறித்தும் பார்த்தான்.

சுடிதாரில், சுருண்ட கேச அழகில், சுள்ளென்று தைக்கும் பார்வையில் ரீனா எம்.பி.பி.எஸ்.ஸின் இளந் தோரணையில் அடிவயிற்றில் பனிக்கட்டியைப் பரப்பினாற்போல் ஒரு சில்லிப்பு அவனிடம்.

"கேக்கறேன்ல..."-அவனிடம் திரும்பவும் நிமிண்டல்.

"சொல்றேன்."

"சொல்லுங்க..."

"இல்ல...என் மாமனார், மாமியார் யாருன்னு நான் தெரிஞ்சுக்க நினைக்கறது தப்பா என்ன?"

ரீனா அந்த பதிலில் ஒரு விநாடி தடுமாறி விட்டாள். 'ஐ லவ் யூ'வை அவன் மாற்றிச் சொன்ன விதத்தில் அவனிடம் திணறலான திணறல். திணறலை தேவரின் வருகை மேலும் கூட்டியது. சட்டையை கழட்டிவிட்டு படு ஹோம்லியாக ஊஞ்சலில் அமரப்போகிறார்.

அதேசமயம் வீட்டுக்குள் கருப்பு கோயில் பூசாரியும் நுழைந்திருந்தார். ஊஞ்சலில் அமர்ந்து வெற்றிலைக்கு சுண்ணாம்பைத் தடவ ஆரம்பித்திருந்தார் தேவர். பூசாரியைப் பார்த்து ஊஞ்சலாட்டத்தை கால்களால் தரை தட்டி நிறுத்த பூசாரியிடம் உணர்ச்சியற்ற குரலில் பேச்சு.

"தேவரே, நாளைக்கு கருப்பு சன்னதியில் உச்சிகால பூசையிருக்கு. அப்படியே உடுக்காட்டம் போட்டு குறி சொல்லவும் உத்தரவாயிருக்கு. குளிச்சுபோட்டு சுத்த பத்தமா சன்னதிக்கு வந்து சேருங்க. மறக்காம மகனையும் கூட்டி வர்றீங்க..."

பூசாரி பதிலுக்குக் காத்திராமல் கிளம்பிவிட்டார். திரும்பி நடப்பவர் எதிரே ரத்னா வருகிறாள். அவளைப் பார்க்கவும் பூசாரியிடம் ஒரு சிநேகிதச் சிரிப்பு.

"தாயி நாளை உச்சிகால பூஜைக்கு நீயும் வா தாயி..." என்கிற அழைப்பு அவரிடம்.

"யோவ் நில்லுய்யா..." திடும்மென்று தேவரின் கடுமையான குரல் பூசாரியைத் திருப்பி நிறுத்துகிறது.

"கோவில்லதான் சாமியே இல்லியே... அப்புறம் எதுக்குய்யா பூசையும் குறியும்?"

பூசாரி நின்று ஒரு முறைப்பு மட்டும் முறைக்கிறார். பின் பதில் எதுவும் பேசாத நடை அவரிடம்.

"பூசாரி...கேக்கறேன்ல..."—அதட்டல் தேவரிடம். பூசாரியிடம் திரும்பவும்; முறைப்பு.

"இப்படி முறைச்சா என்னய்யா அர்த்தம்?"

"என்னய்யா விடாசா பேசறே. நான் கேட்டதுல என்ன தப்பு? அங்க இருந்த சாமி அரிவாள் இப்ப ஸ்டேஷன்ல... திருடனை பிடிச்சதோ போலீசு. இதுல சாமி எங்க வந்துச்சு. அது எங்க இருந்துச்சு?"

--பேசிவிட்டு விடுவிடுவென நடக்கும் பூசாரியைப் பார்த்து தேவர் ஸ்தம்பித்து நிற்க ரத்னாவிடம் மட்டும் ஏனோ ஒருவகை கசகசப்பான மனநிலை.

தேவர் கேட்டதிலும் தப்பில்லையே என்கிற அறிவு பூர்வம்.

"பூசாரி அய்யா, கொஞ்சம் நில்லுங்க... அப்பா கேட்டதுல தப்பு என்ன இருக்கு?" அவளும் கேட்கிறாள்.

பூசாரி, ரத்னா என்பதால் சற்று இணக்கமாகச் சிரித்து பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

"இதோ பாரும்மா, தெய்வச் செயல்களை எடை போடற சக்தி நமக்குக் கிடையாது. இருந்தும் சொல்றேன். இவ்வளவு தூரம் நடந்திருக்கற ஒவ்வொரு செயல்லயும் கருப்பன் இல்லாம இல்லை. செத்துப்போன

நாச்சிமுத்துவும் கூட சாக வேண்டிய ஒரு துரோகிப் பயத்தானே?

அந்த துரோகியக்கூட கருப்பு கொல்லலை. யாரோ தானே
கொன்னுருக்காங்க? இதை எல்லாம் கணிக்க வந்த இன்ஸ்பெக்டருக்கு
பாதை காட்டி புதுசா ஒருத்தனை கரட்டு மேல அடையாளம்
காட்டினதுகூட கருப்போட குதிரைதானே?

இப்ப அம்புட்டு திருடங்களும் திருட்டு சாமானோட மாட்டியிருக்காங்க.
போலீசுதான் பிடிச்சுச்சு, இல்லேங்கலே. ஆனா இப்படி நடந்ததுலகூட
ஏதாச்சும் ஒரு பெரிய காரணம் இருக்கணும். இல்லாம என் கருப்பன்
நாடகம் ஆடமாட்டாம்மா. உனக்கு சொன்னா புரியாது. சின்ன வயசு..."

ஒரு நீண்ட பதிலைத் தந்துவிட்டு பிரதி பதிலைக்கூட எதிர்பாராமல்
வேகமாய் நடக்கிறார் பூசாரி. ரத்னாவிடம் உறைவு.

அந்தப் பதில் தேவரைக்கூட கட்டிப் போட்டிருந்தது.

அதிகப்படியாய் பேசிவிட்டதைப் போன்ற பயத்தை அவருக்குள்
உருவாக்கியிருந்தது.

ஆமோதிப்பாய் பக்கத்து அந்த நாளைய கடிகாரத்தின் ஆமோதிப்பு.
இனிய அந்த நாதத்தின் முடிவில் பலமாய் இப்போது மணிச்சத்தம்.

‘டாண்... டாண்... டாண்...’

திரும்பவும் கருப்புகோவில் மணிச்சப்தம்தான்!

இந்த முறை யாருடைய வேலை?

தேவர் கோபம், பயம் இரண்டும் கலந்த கலவையாக நிமிர காதைப்
பிய்த்தது அந்த மணிச் சப்தம்.

7

ஓங்கியொரு ஆலமரம்--அது
ஒடம்பெல்லாம் கிளையின் கரம்
வாங்கியொரு அரிவாளை
வேர்ப்பரப்பில் நட்டாக்கா
நேர்ப்பார்த்து ஆதரிக்கும்
எஞ்சாமி கருப்போட

உருக்கான தர்மக்கரம்!
சீரானபுத்திக்கு சீரைத்தரும்
சில்லரைகள் வந்தாக்கா
கல்லரைக்கு பாதை தரும்!
--கோடாங்கிப் பாட்டு

காதைப் பிய்க்கிறது மணிச்சத்தம்.

சத்தம் தேவருக்குள் பிரளயத்தையே உருவாக்கும் போலத் தெரிகிறது.

முகத்தில் இனம்பிரிக்க முடியாத உணர்ச்சிகளின் கவலை. சமையல்
கட்டிலிருந்த வெள்ளிநாச்சி கூட மசாலா அரைத்த வாசனையோடு
ஓடிவந்து தேவரை வெறிக்கிறாள்.

ரீனாவிடம் மெல்ல காதல் பாஷையின் பக்கங்களைத் திறந்திருந்த
ராஜேந்திரன்கூட கண்ணில் கனலோடு தேவரைப் பார்க்கிறான்.

வாசல் நிலையில் படியிலேயே நிலைமரமாக ரத்னா.

நடுவில் சப்தம் மட்டும் கம்பீரமாக அனைவர் காதுகளையும்
குடைந்தபடி...

ஊருக்குள்ளேயும் அந்த மணிச் சப்தத்தால் இப்போது விடைப்பு. ஆனால்
முன்போல் யாரும் வீட்டை நீங்கி சப்ததிற்கான காரணத்தைப் பார்க்க
ஆயத்தப்பட்ட மாதிரி தெரியவில்லை.

அங்கங்கே மலங்க நின்றபடி இருக்க சிலரின் பார்வை தேவரின்
வீட்டுப்பக்கம் பதிகிறது.

தேவரோ ஊஞ்சலை எத்திவிட்டு வேகமாக ஆடுகிறார்.

க்ரீச்... க்ரீச்... க்ரீச்...

வெற்றிலையை நாவண்ணத்தில் அடக்கி ருசிக்கத் தொடங்குகிறார்.

ராஜேந்திரன் மட்டும் பொறுத்தது போதும் என்பது போல் வேகமாக
வெளிக்கிளம்ப கால் எடுக்கிறான். "நில்லு..." தேவரிடமிருந்து தடுப்பு.
"என்னன்னு போய் பாக்க வேண்டாமா?" ராஜேந்திரன் பிடரியைச்
சிலிர்ப்பியபடி கேட்கிறான்.

"வேண்டாம். யாரும் போக வேண்டாம்."

"இப்படிச் சொன்னா எப்படி? எந்த பயன்னு போய்ப் பார்த்துடுவோம்."

"போயெல்லாம் பாக்க முடியாது. அவன் நின்னுகிட்டிருக்க மாட்டான். நாம அங்க வரணும்னுதான் மணியை அடிக்கிறான். போகாம விட்டாதான் அவன் ஏமாறுவான். அடுத்து வித்தியாசமா எதையாவது செய்வான், அப்ப நிச்சயம் மாட்டிக்குவான்."

"அப்பா, நீங்க தும்பை விட்டுட்டு வாலைப் பிடிக்க நினைக்கிறீங்க."

ராஜேந்திரனின் பதிலுக்கு வெள்ளிநாச்சியிடம் இருந்தும் பதில் பாய்ந்தது.

"ராஜேந்திரா, நீ போகக் கூடாது. வீட்டைவிட்டு வெளியே காலை வெச்சே உன் அம்மா உடம்புல உசுர் இருக்காது... ஆமா! அதோட கோயில் மணியை யார் வேணா அடிக்கலாம். ஏன் கள்ளன்தான்னு நினைக்கறீங்க..."

ராஜேந்திரன் அந்த விநாடி கொதித்துப் போனான். ரீனாவை இயலாமையோடு பார்த்தான்.

சத்தமோ நிற்காமல் ஒலிக்கிறது.

ரீனா சட்டென்று ரத்னாவைப் பார்த்தாள்.

அவளிடம் இப்போது வெளியே வா, என்பதுபோல் சமிக்ஞை. ரீனாவும் ராஜேந்திரனுக்கு மட்டும் புரியும்படி சமிக்ஞை கொடுத்துவிட்டு மெல்ல நழுவினாள்.

‘க்ரீச்... க்ரீச்... க்ரீச்...’ ஊஞ்சலில் தேவர் ஆறாவது வெற்றிலைக்கு சுண்ணாம்பு தடவியபடி நிமிராமலே கேட்டார்.

"எங்க தாயி கிளம்பிட்டே... வந்து காபி தண்ணிகூட குடிக்காம..."

ரீனா கயிறு கட்டி இழுக்கப்பட்ட மாதிரி நின்றாள்.

"எங்கேயும் இல்லீங்க. மணிச் சப்தம் எங்கிருந்து வருதுன்னு தெரியலை. அதான் பார்க்கலாமுன்னு..."

"வேண்டாம் தாயி... ஓய்வெடுக்கற வேலையைப் பாரு... யாரு மணியடிச்சா நமக்கென்ன... வெள்ளி சொன்ன மாதிரி கள்ளன்னும் ஏன் நினைக்கணும் நாம?"

"சரிங்க..."—மிடறு விழுங்கினாள் ரீனா. பின் அப்படியும் இப்படியுமாகப் பார்த்தபடி கால் கழுவுவதற்குச் செல்வது போல் பின்பக்கமாய்ச் சென்றாள்.

அங்கே வேலி ஓரமாய்க் காத்திருக்கும் நிலையில் ரத்னா.

"ஏய் உங்கப்பா உன்ற கத்தறாருடி..."

"அவர் அப்படித்தான். நீ வா!"

"எங்கடி?"

"மணிச் சப்தம் வருது பார், அந்த கருப்பு கோவிலுக்கு..."

ரத்னாவின் பதிலால் ரீனா துளி அதிர்ந்தாலும் உடனேயே உற்சாகமாகக் கிளம்பி விட்டாள்.

"சரி வா போகலாம். ஆமா, எதுக்கு இப்படி மணி அடிக்கறாங்க? அடிக்கறது யாரு? ஏதாவது பூஜையா?"

"போய்ப் பார்த்தாதானே தெரியும்?"

"பாவம் உன் அண்ணன். உங்கப்பா போகக்கூடாதுன்னுட்டாரு. போனா என்னடி தப்பு?"

--வேலித்தடுப்பு தாண்டி செம்மண் பழுப்புச் சாலையில் சேலையினை உயர்த்திப் பிடித்தபடி நடக்கும் ரத்னாவை அந்த கேள்வி இடிக்கிறது.

"என்ன தப்பா? போன தடவை இப்படி மணிச்சப்தம் கேட்டுத்தான் ஊரே திரண்டு கோவிலுக்குப் போனிங்க. போனா போன இடத்துல பிணம்தானே கிடந்தது? அதோட ஊருக்குள்ளேயும் அதே நேரத்துலதானே திருடங்க கைவரிசையைக் காமிச்சாங்க?"

--ரத்னா இப்படி கேட்கும்போது கடலை வயலில் கால் பதித்திருக்கிறாள். களை நாத்திகளின் பார்வையிலும் ஆச்சரியமாகப் பதித்திருக்கறாள். அவர்கள் பார்வையில் மட்டும்தானா? வயல் நண்டைத் தேடி வந்து முகாமிட்டிருக்கும் ஏழெட்டு கொக்குகளும்கூட தங்கள் வளை கழுத்தை உயர்த்தி ரத்னாவையும் ரீனாவையும் வியப்போடு பார்க்கின்றன.

"தாயி எங்க கிளம்பிட்ட... கோவிலுக்கா?"—ஒருத்தி கேட்கிறாள்.

ரத்னா பதில் சொல்லவில்லை. வேகமான நடை அவளிடம். "சீக்கிரம் வாடி..."—ரீனாவை அழைக்கும் அந்த வேகமும் நடையும் அவள் ஏதோ ஒரு முடிவுடன் நடப்பதை நிரூபிக்கிறது.

"ஆமா இப்ப கோவிலுக்குப் போய் மணி அடிக்கறதைப் பார்த்து என்ன பண்ணப்போறோம்?" ரீனாவிடம் நெளிசல் நடைக்கு நடுவே கேள்வி.

"முதல்ல மணியைப் பாரு... அப்புறமா இந்தக் கேள்வியைக் கேளு."

புதிர் போடாம நேரா பதில் சொல் ரத்னா. உன் அண்ணன் உனக்கு மேல புதிர் போட்டாருடி..."

"அண்ணனை அறுத்தியா?"

"இல்லை... அளந்தேன்..."

"அடேங்கப்பா... ஆமா திடீர்ன்னு அவனை அளக்க வேண்டிய அவசியம்."

"ஐ லவ் யூன்னு சொல்லத்தான்!"

--பட்டென்று ஒரு நாற்கோண வரப்பின் மேல் நின்று இப்படி ரீனா சொல்லவும் ரத்னாவிடம் சிக்கு விழுந்த மாதிரி ஒரு சிடுக்கல்.

"என்னடி சொல்றே?"--இமை வில்லான நிலையில் கேள்வி.

"ஆமாண்டி. உன் அண்ணன் படிக்கணக்குல என்னை பார்த்து ஜொள்ளு விட்டுட்டு ஒரு கட்டத்தில் ஐ லவ் யூன்னு சொல்லாம சொல்லிட்டாப்படி பதிலுக்கு நான் சொல்ல வேண்டாமா?"

"நிஜமாவா... ஈஸ் இட் ட்ரூ?"

"ஹண்ட்ரட் பர்சண்ட்!"—ரத்னா உடனே வரப்பென்றும் பாராமல் ரீனாவை நெருங்கி வந்தாள். கட்டிக் கொண்டாள். சட்டென்று மணிச் சப்தமும் நின்று போனது.

நிசப்தம்.

பசும் வயல் காற்று மட்டும் கடலைச் செடியோடு கட்டி உருண்டு நாய்க்குட்டி விளையாட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. ரத்னாவின் அணைப்பும் விலகத் தொடங்கியது. ஏதோ விநாடியில் அவளது

முகத்தில் சோகம் வந்து சாயம் போல் ஒட்டிக்கொண்ட மாதிரியும் தோன்றியது.

"ஏண்டி ஒரு மாதிரியாயிட்டே?" ரீனா அதற்குக் காரணம் கேட்கிறாள். ரத்னாவிடம் பெருமூச்சு.

"கேக்கறேன்ல சொல்லுடி..."

"என்னத்த சொல்ல..."

"தா... இந்த பூடகமெல்லாம் வேண்டாம். நீ இப்ப உன் காதலுக்கு மட்டுமில்ல என் காதலுக்கும் பதில் சொல்லணும். புதிர் போடாம நேரா பதில் சொல்லணும். நான் ஒண்ணும் உன்னை மாதிரி கிடையாது. உங்க அண்ணனுக்கு இன்னிக்கே ஒரு பதிலை சொல்லப் போறேன்."

"ஒரு பதிலைன்னா?"

"ஐ ஆல்சோ லவ் யூன்னுதான்."

"கொஞ்சம் பொறு ரீனா. அவசரப்படாதே."

"சரியான காரணத்தைச் சொல்லு. பொறுக்கறேன்."

"சொல்றேன்..." பெருமூச்சோடு நடக்க ஆரம்பிக்கிறாள்.

"ஓ... ஏண்டி இப்படி முக்கியமான இடத்துலெல்லாம் சஸ்பென்ஸை வெச்சு கொல்றே?" சலிப்போடு பின் தொடருகிறாள் ரீனா.

அங்கும் இங்குமாகச் சிலர் இருவரின் நடையையும் பார்க்கின்றனர். லேசாக பயப்படவும் செய்கின்றனர்.

மலையாளத்தான் கரட்டின் அரம்பத்தில் திக்குவாய் தாத்தாகூட மாடுகளை மேய்த்தபடி இருவரையும் பார்த்து ஆச்சரியப்படுகிறார்.

கரட்டின்மேல் கஷ்டப்பட்டு ஏறுகிறாள் ரத்னா.

"தா... தா... தாயி..." தாத்தா கூப்பிடுகிறது. திரும்பிப் பார்க்கிறாள் ரத்னா.

"வே... வேண்டாம் போகாதே..." தாத்தா பயத்துடன் தடுக்கப் பார்க்கிறது.

ரத்னா ஒரு அலட்சியமான புன்னகையுடன் அதைப் புறந்தள்ளும் அதே நொடிகளில்...

"கருப்பா வந்துட்டேண்டா..." என்றபடி ஈர உடம்பும் விரிசடையுமாக கைவசம் உடுக்கையோடும் ஒரு உலக்கையோடும் பூசாரி தனிலிங்கப் பொருமாள்! கருப்பு கோயிலுக்கு என்சாமி வந்த வேகத்தில் வரப்பில் கால் வைத்திருக்க, அவருக்குப் பின்னாலேயே ஒருசிறு கூட்டமே அதேபோல் ஈரம் சொட்டும் உடலுடன் கிளம்பி விட்டிருந்தது. குறிப்பாக வாத்தியார் மிகுந்த தீவிரத்துடன் தெரிந்தார்.

"ஏலே தேவரய்யாகிட்ட சொல்லிட்டு கிளம்புங்கடா!" என்று யாரோ சொன்னதை சட்டையே செய்யாமல் அந்தக் கூட்டம் வயல் வரப்பில் கால் வைக்கிறது.

ரத்னாவும்கூட கரட்டின் உச்சியில் பந்திப்பாறை மேல் கால் வைத்தபடி நிமிறுகிறாள்.

ஊவ்வ...? விசித்திர சப்தம் ஒன்றுடன் திடும்மென்று ஒரு கிழட்டுக் கழுகு தலைப்பாகத்தில் துளியும் ரோமக்கத்தையின்றி வழுவழப்பான கழுத்து வளைவுடன் அவள் தோளை உரசிப் பறந்து வானம் ஏறியது.

ரத்னா இதயத்தை ஒரு நொடி நிறுத்தி பின் 'லப்தப்' செய்யவிட்டாள்.

பந்திப்பாறையில் ஒருவகை துர்நாற்றம்.

"ரத்... எதுக்குடி இங்க வந்துருக்கோம்? என்ன நாத்தம் இது?"

"தெரியலையா? பிண நாத்தம்! அதோட இதுதான் கோவிலுக்குப் போற வழியும்கூட." பந்திப்பாறையில் பம்மிப்பம்மி நடப்பவள் ஒரு இடத்தில் மட்டும் சூரியன் அடாவடித்தனத்தோடு ஜொலிப்பதைப் பார்த்து நின்று கவனித்தாள்.

வாயின் மேலண்ண வரிசையும் அதில் பளபள பற்களும், அந்தப் பல்வரிசையில் ஒருபல் மட்டும் மஞ்சள் பூசிக் குளிப்பது மாதிரியும் தெரிந்தது. குனிந்து உற்றுப் பார்த்துபோதுதான் அது ஒரு தங்கப்பல் என்பது தெரிய வந்தது. அடுத்த நொடிப்பொழுதிலேயே பந்திப்பாறையில் காய்ந்த ஏதோ ஒரு பிணத்தின் துண்டுப்பகுதி என்பதுவரை புரிந்த நிலையில் அவளிடம் ஸ்தம்பிப்பு.

"என்னடி இது மனுஷப்பல் மாதிரி... அதுலயும் தங்கத்துல?" கிசுகிசு

குரலில் கழுத்தில் வியர்வைப் பாம்பை ஓடவிட்டபடி கேட்கிறாள் ரீனா.

"மாதிரி இல்ல... மனுஷப் பல்வரிசையேதான். இங்க தூக்கி எறியப்பட்ட பிணத்தோட பல் வரிசை..."

ரீனா அடுத்த நொடி ரத்னாவை நெருங்கிக் கட்டிக் கொண்டாள். பார்வையில் பயத்தையும் பற்ற வைத்துக் கொண்டாள். குரலிலும் ஒலி செத்துப்போன கிசு கிசுப்பு

"என்னடி சொல்றே... தூக்கி எறியப்பட்ட பிணமா?"

"ஆமாம்... கருப்புக்கு எதிரா யார் நடந்தாலும் அவங்க செத்துடுவாங்க. அப்படி செத்துப் போறவங்களை இங்க கொண்டுக்கிட்டு வந்து போட்டுடுவாங்க, உரசிக்கிட்டுப் பறந்து போயிச்சே ஒரு கழுகு அதுக்குத் தினியா!"

...ரீனா முதல் தடவையாகத் தனது இயல்புக்கே உரிய மிடுக்கு துடுக்கு இவைகளை மூட்டை கட்டிய நிலையில் மிரண்டுபோய் நிற்கிறாள்.

"சரி சரி வா..." அந்தப் பல்வரிசையை அசிங்கத்தை தொட்ட கையை உதறுவதைப்போல் உதறிவிட்டு ரத்னா தொடர்ந்து நடக்க, கரட்டின் மறுபுறத்தில் நாயக்கர் தோட்டம் அடர்ந்த பசுமையோடு தெரிந்தது.

காதையும் காற்று கொஞ்சம் மணிக்கூட்டத்தின் கிளுகிளு சப்தம் வந்து வருடியது. சஷணத்தில் பயஉணர்வு மாற மற்றொரு அதிசயம் மனம் கவ்விக்கொண்டது.

"என்னடி இது சத்தம்?"

"கருப்பு கோவில் ஆலமரத்தோட மணிகள் சப்தம்."

"அப்ப முன்ன கேட்டது?"

"அது ராட்சஸ மணியோட சப்தம்."

"எதுக்கு இத்தனை மணிங்க...?"

"வேண்டிக்கிட்டு கட்டற மணிங்கதான்."

"ஓஹோ!"—அந்த நொடியில் முகத்தில் அறைந்தது ஊற்று நீரை உரசி வந்த சிலீர் காற்று. வித்தியாசமான ஒருவகை மருந்து வாசமும் மூக்கை

நிரடியது.

‘சலசல’வென்று தண்ணீரின் ஊர்வல கோஷம் வேறு. காதை கவ்விக்கொண்டது.

"வாவ்... வாட் எ பியூட்டிஃபுல் அட்மாஸ்பியர்."

--பருத்த ஆலமரம், அடர்ந்த செடி கொடி வரிசை. காதில் விழும் சலசல சப்தம், முகத்தைப் பிராண்டும் பனிக்காற்று என்று எல்லாம் சேர்ந்து ரீனாவை வாய் பிளக்கவிட்ட நொடியில் காலை கண்மாய் நோக்கிப் பாயும் ஊற்றுநீர் பச்சென்று பிடித்து சிலிர்க்கவிட்டது.

"இந்தத் தண்ணிப் பாதையிலேயே வா... அதோ ஒரு ஒத்தையடிப்பாதை, அதைப் பிடிக்கணும். அதுதான் கோவிலுக்குப் போற ஒரே வழி..." ரத்னா முன் நடந்து வழிகாட்ட ரீனா அதிசயமாக அவ்வளவையும் பார்த்தபடி நடந்த அந்த தண்ணீர்ப்பாதையில் இப்போது அவர்களின் காலடிகள் எடுத்து வைக்கும் ‘க்ளக் ப்ளக்...’சப்தம் மட்டும். நடுவில் மரத்தின்மேல் ‘கூலூகூலூ...’ என்று காட்டுக் குயில் ஒன்று ஒரே ஒரு தடைவை கூவிவிட்டு ஏனோ அடங்கிக்கொண்டது.

க்ளக்...க்ளக்...

க்ளக்...க்ளக்...

--கெண்டைக்காலுக்கு மேலேறிய புடவைக்கட்டும், வெள்ளிக்கொலுசின் சிணுங்கலும் நீரோட்டத்தில் புதுவித சப்தம் போட்ட அந்த சரியான நண்பகல் வேளையில் திடும்மென்று ஒரு குதிரையின் கனைப்புச் சத்தம் இருவரையும் தாக்கவே இருவரிடமும் விதிர்ப்பு.

சப்தம் ஒற்றையடிப் பாதையை ஒட்டிய அடர்ந்த புதர்க்கூட்டம் உள்ளிருந்துதான் வந்தது. ரத்னாவும் ரீனாவும் ஒருவரையொருவர் கட்டிக்கொண்டு அப்படியே நின்றுவிட புதர்ப்பரப்பிலிருந்து சிலிர்த்து எழுந்தபடி ஒற்றையடிப்பாதையில் முன்னிரண்டு காலைப் பதிக்கிறது கனைப்புக்குரிய அந்த வெள்ளைக் குதிரை!

கண்ணிமைக்கும் நொடியில் இப்போது மொத்த உருவமும் வெளிப்பட வெண்பட்டுப் போல தேகமும். கருமுத்துபோல கண்களுமாக நடுமுதுகில் செம்பட்டு விரித்தாற்போன்ற சேண ஆசனம்.

எங்கும் ஒரு துளி கருமை இல்லாத பளீர் வெளுப்பு, அந்த

குளம்புக்கால்கள் நான்கும்கூட சீவிய கேரட் துண்டு போல நல்ல சிவந்த நிறத்தில்..

இருவரின் எதிரில் பிரசனமான அந்தக் குதிரை இப்போது திரும்பி ஓடத் தொடங்கியது.

"ரத்... ரத்... உங்கண்ணன் சுட்ட குதிரையா?"— அந்த நிலையிலும் ரீனாவிடம் துல்லியமான அந்தக் கேள்வி.

"ஆமா... ஆனா குண்டு காயத்தைக் காணோம் பார்த்தியா?"

-அவர்கள் பார்த்துக்கொண்டே இருக்க ஆலமரத்தை அடைந்து மரத்தண்டையும் கோவில் படிகளையும் உள்ளடக்கிய நிழல் வட்டத்தை ஒரு வலம் வந்தது அது.

அதிசயமாக பதினெட்டு படி கடந்த சன்னதியல் இப்போது புதிதாய் அரிவாள் ஒன்று! சந்தன குங்குமத்துடன் ஆகிருதியான உயரத்துடன் முன்னால் எரியும் மண்சட்டி விளக்கின் ஒளியை வாங்கிச் சுடர்விட்டபடி நிற்கிறது அந்த அரிவாள்.

ரத்னாவும் ரீனாவும் தயங்கித் தயங்கி ஒற்றையடிப் பாதையை ஒட்டி மெல்ல நடந்து வந்து குதிரையின் வட்டமடிக்கும் செயலைப் பார்த்ததும், அந்தப் புதிய அரிவாளைப் பார்த்ததும் வாய்பிளந்து நின்ற அந்த நொடியில்தான் அந்த அதிசயம் நடந்தது.

கரும்பட்டுக் கச்சமும், அசம்பட்டுத் தலைப்பாகையும் தரித்த மின்னல் உருவம் ஒன்று ஆலமரத்து விழுது ஒன்றைப் பற்றியபடி வந்து அந்தக் குதிரைமேல் அமர்ந்த நிலையில் அதன் பின்தொடையை உதைக்க, அந்த வெள்ளைக்குதிரையிடம். ஆக்ரோஷமான வேகம். சிட்டாய்ப் பறக்கும் அந்தக் குதிரை மேலான உருவம் இப்போது திரும்பிப் பார்க்கிறது. ரத்னா உறைந்து போகிறாள். ரீனா இமைக்க மறந்து விட்டிருக்கிறாள்.

திரும்பிப் பார்த்த அந்த உருவின் கண்களும் மீசையும், கண்ணின் அந்த ஜொலிப்பும், மீசையின் மதர்ப்பும்...

ஓ...! நம்பவே இயலாதபடி அந்தப் புரவி இப்போது கரட்டின் செங்குத்துப் பாறை ஒன்றின்மேல் ஏறுகிறது.

சூரியக்கதிரில் கரும்பட்டும், செம்பட்டும் கண்களைக் கூச விடுகின்றன.

உச்சி ஏறிய புரவி மறுபக்கம் சரிந்து இறங்க—குளம்படிச் சத்தம் கூட
காதில் தேய்ந்து மறைய ரீனாவும் ரத்னாவும் அந்த சில நிமிடப்போதில்
ஏற்பட்ட அனுபவத்தில் உறைந்து நிற்கும்போது செங்குத்துப் பாறை
பக்கம் இருந்து திரும்பவும் சப்தம் கேட்டது.

--பார்த்தால் பூசாரியின் கூட்டம்!

--தண்ணீரில் கால் பதித்து அரோகரா சொல்லியபடி வரும் அவர்களை
அதிசயமாகப் பார்க்கிறாள் ரத்னா.

பூசாரியும் கூட ஒற்றையடிப் பாதையில் ஈரக்காலுடன் ஏறும்போதே
ரத்னாவையும் ரீனாவையும் பார்த்து விடுகிறார். பின் நெருங்கி வந்து
மரநிழலில் நின்றபடி,

"என்ன தாயி இது அதிசயம்... நான் வருமுன்ன இங்க வந்து
நின்னுகிட்டிருக்கே?" —கேட்கிறார்.

"அதெல்லாம் இருக்கட்டும் நீங்க வந்த அந்தப்பாறை பக்கமா ஒரு
குதிரையும் அதுமேல ஒருத்தரும் போனாரே பார்க்கலியா?"—ரீனா
தாமதிக்காமல் கேட்டுவிட்டாள்.

"குதிரையும் அதுமேல் ஒருத்தருமா? நாங்க வந்த வழியிலேயே?"—பூசாரி
எதிர்க்கேள்வியில் அப்படி எதையும் அவர் பார்க்கவில்லை என்கிற
செய்தி.

‘இது எப்படி சாத்தியம்?’ ரத்னாவிடமும் ரீனாவிடமும்
கேள்விப்புடைப்பு!

8

‘பிரம்பு, உறுமி மேளம் கிரக்கும்
தாரை-தாளகதி மாறா தப்பட்டைன்னு
வகைக்கு ஒண்ணெடுத்து
ஒடுக்கண் நீக்க ஓடி வருவேனே...
வில்லும் வேலும் கூட
என் வேகம் பெறாதே...’
--கோடாங்கிப் பாட்டு

து எப்படி சாத்தியம்? எனும் அந்தக் கேள்வி விடைப்பிலிருந்து இருவரும்

இ

மீண்டமாதிரி தெரியவில்லை. ஆனால் பூசாரி சரியாக யூகித்து விட்டதுபோல் தெரிகிறது.

அவர் பார்வையில் அந்த தரையில் ஈரம் பொசிந்த இடங்களில் பதிந்துள்ள குதிரையின் குளம்படித் தடயங்கள்கூட பட்டு விடுகின்றன.

பூசாரியின் கருத்த முகத்தில் இப்போது பரவசமான பரவசம். அந்தப் பரவசத்தைப் பதினெட்டுப் படிகள் கடந்த நிலையில் சன்னதியில்ல வந்து அமர்ந்திருக்கும் புதிய அரிவாள் மேலும் கூட்டுகிறது.

"எஞ்சாமி கருப்பா... நீ இப்போ இங்க வந்து போனியா?"

"ஆமா பூசாரி... அப்பிடித்தான் தெரியுது. அதான் தன் ஆயுதத்தையும் சன்னதியில் வெச்சுட்டுப் போயிருக்கணும்."

தாயி... நீ ரொம்ப கொடுத்து வெச்சவ. அதான் உன் பார்வைல எஞ்சாமி பட்டிருக்குது"

"ஆமாம்மா... இந்த பூசாரி நினைவு தெரிஞ்சா நாளா பூசை செய்யறேன். ஆனா நான் இன்னும் பார்த்ததில்லை. சொப்பனத்துலகூட அதோட குதிரைதான் தெரியும். அது தெரியாது. ஆனா நீங்க வந்து அதையும் பார்த்திருக்கீங்க, ரொம்ப கொடுத்து வெச்சவங்க தாயி நீங்க... கொடுத்து வெச்சவங்க..."

--பரவசமான பரவசத்தோடு பேசியபடி பூசாரி நெடுஞ்சாண் கிடையாக ரத்னாவின் காலில் விழுகிறார்.

ரத்னாவிடம் திகைப்பு.

"பூசாரி என்ன இது... நா உங்க மக மாதிரி—என் கால்ல விழுந்துகிட்டு..."

"இங்க நீ மக இல்ல தாயி. கருப்போட ஆசீர்வாதம் உள்ள மகராசி. உனக்கு ஒரு குறையும் வராது தாயி. ஒரு குறையும் வராது..."

--பூசாரி நெகிழ்வுடன் பேசிக்கொண்டே போக வாத்தியார் இப்போது அந்தப் பதினெட்டுப் படிகளை நெருங்கி ஓரமாக நின்றனுகொண்டு அந்த புதிய அரிவாளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

பார்வையில் கண்ணீர் மடை.

"என்னா வாத்தியாரே—அதான் களவுச் சரக்கையெல்லாம் போலீஸ் மீட்டுப் பிடிச்சிடுச்சே. இன்னும் என்னத்த என் சாமிக்கிட்ட கேட்டுக்கிட்டிருக்கீங்க...?" பூசாரி வாத்தியாரை நிமிண்டுகிறார்.

"சரக்கு கிடைச்சிடுச்சு. ஆனா என் மகன் சர்டிபிகேட்? அது இருந்தாதானே அவனுக்கு வேலை. அதை யார் களவாண்டாங்கன்னே தெரியலையே. எஞ்சாமி அதுக்கும் ஒரு வழி பண்ணணும் பூசாரி. ஒரு ஆம்பளைக்கு நல்ல வேலைதானே பெரிய லட்சணமே."

"எல்லாம் கிடைக்கும் வாத்தியாரே கிடைக்கும்"— பூசாரியின் கருத்தை ஆமோதிப்பதுபோல அரிவாள்மேல் சாத்தியிருந்த அலரிப்பூ மாலை அவிழ்ந்து விழுந்தது.

--பூசாரிக்கும் வாத்தியாருக்கும் சிலீர் என்றாகியது.

"தெகிரியமா இரும் வாத்தியாரே. சாமி உத்தரவைப் பாத்தீங்கல்ல..."

"பார்த்தேன்... பார்த்தேன்... எஞ்சாமி சொல்லிட்ட பின்னே இனி எனக்கு என்ன கவலை..." அவர் நெகிழ்ச்சியில்கூட ஒரு பனியின் உருகும் தன்மை.

ரீனா அனைத்தையும் பார்த்து வாயடைத்துப் போயிருக்கிறாள்.

"ஆமா எங்க தாயி வந்தீங்க அதுலயும் இப்படி தனி மக்களா?"

பூசாரியின் கேள்வி ரத்னாவை நச்சென்று கொத்துகிறது.

"அது... அது... கும்பிடத்தான்... இவ என் சிநேகிதி! சாமிய பாக்கணுமுன்னா. அதான் கூட்டிக்கிட்டு வந்தேன்."

"கொஞ்சம் பொறுத்து எங்களோட சேர்ந்து வந்திருக்கலாமே?"

"இல்ல... இவ ஊரையெல்லாம் பாக்கணுமின்னா! அதான்"

"ஏதோ தாயி... உன் குடும்பத்துல உன் தாயும் நீயும் மட்டுமாவது நம்மசாமி மேல இப்படி உசுரா இருக்கியே அம்மட்டுல ரொம்ப சந்தோஷம். அப்ப நல்லாதான் இருந்தாரு, பிள்ளை பாசம் அவரையும் மாத்திகிட்டு வருதாட்டம் தெரியுது."

பூசாரி பேச்சில் ஆனைமுடியாரையும், ராஜேந்திரனையும் தொட்டு நிறுத்திய இடத்தில் ரீனாவிடம் இப்போது புதிய சந்தேகம்.

"ஏ பூசாரி... இந்த சாமியைக் கும்பிட்டாதான் நல்லவங்களா? அப்படி இல்லைன்னா அவங்க மோசமா?"

ரீனாவின் கேள்வி பூசாரி தனிலிங்கப் பெருமானைத் தீக்குச்சியாக உரசின மாதிரி தெரிகிறது. அவரது செவ்வரிக் கண்களில் மேலும் செம்மை பரவுகிறது. சடை கட்டிக் கொண்ட நரைத்த தலை முடிக் கோபுரம் மெலிதாக ஆடுகிறது.

"ஏன் தாயி... என் தருமராசனை நேருல பாத்தவ நீ. நீயா இப்படிக்கேக்கறே?"

"யார் உங்க தருமராசா? குதிரைல நாங்க பாத்த ஆளா?"

"இல்லியா பின்னே?"

"அது தருமராஜாவா-- இல்லை டார்ஜன் மாதிரி ஒரு காட்டுராஜாவான்னு யாருக்குத் தெரியும்?"

"தாயி நீ என்ன சொல்றே?"

"கண்முடித்தனமான நம்பிக்கை. வேண்டாங்கறேன். நம்பினா நல்லவங்க இல்லேன்னா கெட்டவங்கறது முட்டாள்தனம்கறேன்."

"ரீனா... ப்ளீஸ் ஸ்டாப் இட்!"—குறிக்கிட்டு இடை நறுக்கினாள் ரத்னா.

"நீ சும்மா இருடி. வி ஆர் எஜுகேட்டட். கொஞ்சமாவது அந்த பிரில்லியண்ட் சேக் நம்மகிட்ட இருக்கணும்."

"முடிவா நீ என்னம்மா சொல்றே?"

"இங்கென்ன போட்டியா நடக்குது—முடிவெல்லாம் சொல்ல... எப்பவும் எனக்கு ஒரே அபிப்ராயம்தான். உங்களோட நம்பிக்கைகள் முட்டாள் தனமானது."

"அப்ப நீங்க குதிரைல பார்த்தது..."

"யாரோ ஒரு வேலைவெட்டி இல்லாத, ஆனா இந்த சமூகத்தைப் பத்தி நல்லா தெரிஞ்சா ஒரு நபர்."

ரீனாவின் பதிலில் நெடுநேரம் அங்கே அமைதி. ரத்னா முகத்தில் ஏனோ அதீதவியர்வைப்புள்ளி காற்றிடம் சற்றுக் கூடுதலான வேகம்.

அதிருகின்றன மரக்கிளை மணிகள்.

அந்த அமைதியைச் செதுக்கியது யாரோ ஓடிவரும் சப்தம். திரும்பிப் பார்த்தால் ராஜேந்திரன்.

மூச்சிரைக்க ஓடி வந்திருந்தான்!

"தெரியும்... நீங்க இங்கதான் இருப்பீங்கன்னு எனக்கு நல்லா தெரியும்" என்று ஆசுவாசிப்புக்கு நடுவில் பெரிதாகக் கத்தியபடி வந்தான். கத்தியபடியே பூசாரியையும் கூட்டத்தையும் பார்க்கிறான்.

அனைவரிடமும் ஒரு அசாத்திய அமைதி.

"நல்லவேளை நீங்க வந்தீங்க. வாங்க நாம கிளம்புவோம்."

அவனைப் பார்த்துவிட்டு அங்கிருந்து கிளம்பத் தயாரானாள் ரீனா. ரத்னா ஏனோ மருகியபடி...

"ஏய் நீயும் வரவேண்டியதுதானே?" திரும்பவும் ராஜேந்திரன் கோபமாக கத்தினான்.

"நீ போ... நான் பூசாரியோட வரேன்."

"இப்ப வரப்போறியா இல்லியா?"

"நீ இப்ப போகப் போறியா இல்லியா?"

ரத்னாவின் பதில் கோபம் ராஜேந்திரனை என்னவோ செய்கிறது. பேசாமல் திரும்பி நடக்கிறான். ரீனா சலனம் இல்லாமல் தொடருகிறாள்.

ரத்னா பூசாரியைப் பார்த்து "பூசாரி சாமிக்கு கற்பூர ஆரத்தி காட்டுங்க" என்றாள். "நல்லதும்மா..."—பூசாரியிடம் செயல் வேகம்.

"அதுக்கு முந்தி ஒரு விஷயமா சாமிகிட்ட உத்தரவு கேக்கணும்."

"கேட்டுட்டா போச்சு..." பேசியபடி பூவையும் குங்குமத்தையும் தனித்தனியே ஒரு சிறு பொட்டலமாகக் கட்டுகிறார் அவர்.

"உத்தரவு எனக்கு தாயி?" என்ற கேள்வியோடு குலுக்க ஆரம்பிக்கிறார்.

ரத்னா பதில் சொல்லாமல் மனதுக்குள் அரவிந்தைப் பற்றி

இழுத்திருக்கிறாள்.

‘அரவிந்த்... உங்களுக்காகத்தான் இந்த உத்தரவு கேக்கற சடங்கு. இந்த சாமி மட்டும் நானிருக்கேன்னு சொல்லிடட்டும் அப்புறம் பாருங்க என்னை... உங்களை வருஷக்கணக்குல காக்க வெச்சு வாட்டி எடுத்துட்டான் அதுக்கெல்லாம் வட்டியும் முதலுமா...’

ரத்னாவுக்குள் நினைவுகள் குலுங்கம் அதேசமயம் பூசாரியின் கைக்குள் அந்தப் பொட்டலங்களும் குலுங்கின பின் அரிவாள் முன் உருண்டு விழுந்தன.

"ஒண்ணை எடுக்கவா?"

"எடுங்க..."

"நல்லா வேண்டிக்க ஆத்தா. நல்லதே நடக்கணுமுன்னு!"

ரத்னா கண்மூடித் தியானிக்க பூசாரி ஒரு பொட்டலத்தை எடுத்து வருகிறார் தருகிறார். நடுங்கும் கரத்துடன் அதைப் பிரிக்கிறாள். ‘கருப்பா, பூவைத் தந்திருக்கணும்’ என்று தன் விருப்ப நினைப்போடு பிரித்தவள் கரத்தில் இப்போது குங்குமம்!

ரத்னாவுக்கு பகீர் என்றது. சஷணத்தில் முகம் மாறியது.

"என்னம்மா கேட்டது கிடைக்கலையா?" பூசாரியிடம் கழிவிரக்கமான கேள்வி.

"ஆமாம் பூசாரி..."

"உன் குடும்ப விஷயத்துல சாமி கோடாங்கியா வந்துல்ல உத்தரவு தரும். இப்படி பூ குங்குமமெல்லாம் புதுசாச்சே தாயி... அதனால இருக்குமோ?"

"இல்ல பூசாரி... விதம் எதுவா இருந்தா என்ன, நம்பிக்கைதானே பிரதானம்?"

"அப்ப கொண்டா முணு தடைவ போட்டுப் பார்த்துருவோம்."

அடுத்தடுத்து இரண்டு முறை குலுக்கிப் போட்டு எடுத்த போதும் குங்குமமே வந்தது.

ரத்னாவிடம் கண்ணீரும் வரத் தொடங்கியது! பூசாரி முகத்தில்கூட

அதைப் பார்க்க ஏதேதோ எண்ணங்கள்.

வயல் வரப்பின்மேல் ஓட்டி உரசாத குறையான நடை
ராஜேந்திரனிடமும்--ரீனாவிடமும்!

ரீனா அந்தக் குதிரை மனிதன் பற்றிச் சொல்லியிருந்தாள், ராஜேந்திரன்
அதனால் தீவிர சிந்தைனையில் இருந்தான்.

"நல்லா விடுவிடுன்னு விட்டேன். பூசாரி என் கேள்வி முன்னால்
ஆடிப்போயிட்டாரு, ராஜேந்திரன். கிராமப்புரங்கள் இன்னும் நிறைய
மாறணும்..." என்று அவள் அபிப்ராயப்பட்டுக் கொள்ள ஊரே பார்க்க
ஆரம்பிக்கிறது அவர்களை.

வாயடைத்து போகிறது.

"ஆமா ஏன் இப்படி காணாததைக் கண்ட மாதிரி வாயப் பிளக்கறாங்க?"

"அது அப்படித்தான்!"

"அப்படித்தான்னு பூடகமா பேசாதீங்க ராஜேந்திரன். என்ன மாதிரி
வெட்டு ஒண்ணு. துண்டு ரெண்டுன்னு பேசுங்க..."

"நான் பேசறதுக்கு முந்தி நீங்க பேசுங்க. நான் உங்களைக் கல்யாணம்
பண்ணிக்க ஆசைப்படறேன். நீங்க..." ராஜேந்திரன் கேட்டே விட்டான்
அந்தக் கேள்வியை.

"நானும்தான்!"

"நிஜமாவா?" ராஜேந்திரன் பரவச உச்சிக்கு உடனே போக
ஆரம்பித்தான்.

"உங்க தங்கை வருவா... அவகிட்ட வேணும்னாலும் கேளுங்க..."

அந்த நொடியில் ராஜேந்திரனும் ரீனாவும் வயல் வரப்பு கடந்து மதுரை
செல்லும் மண்சாலை மேல் ஏறி இருந்தார்கள்.

மேய்ச்சல் மாடுகளில் சில கூட்டம் பிரிந்து அந்த சாலைமேல் அங்கும்
இங்குமாக ஓடிவந்து கொண்டிருக்க அதை ஒருமுகப்படுத்துவதற்காக
இரண்டு பேர் பின்னாலேயே துரத்தி வந்து கொண்டிருந்தனர்.

ஒரு மாடு ராஜேந்திரனை உரசியபடி ஓடியது. துரத்தி வந்தவர்களில்

ஒருத்தியும் ராஜேந்திரனை உரசியபடி அதைத் துரத்த ராஜேந்திரன் அலறினான்.

"ஏ சிறுக்கி மிண்ட... என்னா தெனவிருந்தா எம்மேல உரசுவே?"

அவள் நடுங்கியபடி நின்று அவனைப் பார்க்கிறாள். அப்போதுதான் ரீனாகூட அவளைப் பார்த்தாள். விக்கித்துக்கூடப் போனாள்.

அந்தப் பெண்ணின் கருத்த முகமும் துருத்திய பற்களும் நின்று வெறித்த விதம் அப்படி! அவளோடு வந்தவன் ராஜேந்திரனை உடனே சமாதானப்படுத்த ஆரம்பித்தான்.

"சாமி... சாமி மன்னிச்சங்குங்க சாமி. அது ஏதோ விளையாட்டா செஞ்சு போடுச்சு."

"விளையாட்டாவா... இவளை எல்லாம் எதுக்குடா வெளிலவிட்றே?" அப்போதுதான் அவளது முழு சொரூபமும் ரீனாவுக்குத் தெரிந்தது. கழுத்தை ஒட்டி முதுகுப் புறமாய் ஒரு சோற்றுக்; கவளம் அளவுக்கு செம்பழுப்பில் கட்டி ஒன்று! அங்கங்கே உண்ணி மருவுவேறு...

"உவ்வாவ்..." ரீனாவுக்குக் குமட்டியது.

அவளோ அவன் காலில் விழ ஆரம்பித்தாள்.

"பருத்தி... பதினோரு தடவை விழுபுள்ள! பெரியதன காரக சாதிமக்ககிட்ட பார்த்து நடந்துக்கிடணும் புள்ள பாத்து நடந்துக்கிடணும்."

ரீனாவை அது என்னவோ செய்தது.

"நிறுத்தும்மா... போய் வேலைய கவனி" என்று திருப்பி விட்டாள்.

"இல்ல ரீனா... நல்லா விழட்டும், விடுங்க..."— ராஜேந்திரன் தடுத்தான்.

"தப்புங்க... இதெல்லாம் ரொம்ப குறுகன செயல். நீ போம்மா..."

--ராஜேந்திரன் ரீனாவுக்காக அவளைப் போகட்டும் என்றுவிட, அவளும் கைகட்டி பின்னாலேயே நடந்து, பின் திரும்பி நடக்கிறாள்.

"அட ஓடு புள்ள... ஏதோ இந்த மட்டும் விட்டாங்கல்ல..." அவளோடு வந்தவன் இப்போது மாட்டை விரட்டுகிற மாதிரி அவளை

விரட்டுகிறான்.

ராஜேந்திரனிடம் இப்பொழுது திரும்பவும் அந்த தடைபட்ட காதலின் துளிர்ப்பு.

"ரீனா, உன் சம்மதம் எனக்கு புதுத்தெம்ப தந்திருக்கு" என்கிறான் பரவசத்துத்தோடு.

"உன் சம்மதம்னா?" ரீனா அதிர்ச்சியோடு கேட்கிறாள்.

"உன் சம்மதம்னா... உன் சம்மதம்தான்."

"அது தெரியும். ஏன், உங்க சம்மதம்தான் சொல்லக் கூடாதா?"

"உங்க சம்மதம்னா அதுல ஒரு மரியாதையும் இடைவெளியும் இருக்கே?"

"அப்ப நானும் அந்த 'உங்க'ங்கறத எடுத்துட்றேனே... என் பேச்சுல மட்டும் அது எதுக்கு?"

ரீனாவின் அந்த ஒரு கேள்வியே அவள் எப்படிப்பட்டவள் என்பதை ராஜேந்திரனுக்குக் காட்டிவிட்டது. இவளுக்கு என்ன பதில் சொல்வது? அவனிடம் திணறல்.

"என்ன, பதிலைக் காணோம்."

"பதிலா... நான் எதைச் சொல்ல?"

"எதைச் சொல்லவா? காதல்ல இரண்டு பேரும் சமம் சார். மேல் சாவனிஷக் காதலெல்லாம் எனக்குப் பிடிக்காது."

அவர்கள் பேச்சின் இடையில் ஒரு வில் வண்டியின் சப்தம் உள் நுழைய —மண்பாதைமேல் தேவரின் வண்டி! அவரைப் பார்க்கவும் ராஜேந்திரன் தனது திணறல் கலந்த காதலைச் சற்றுத் தள்ளி வைத்தபடி நிமிர்ந்தான்.

வண்டி நெருங்கி நிற்கிறது.

"எங்கடா உன் தங்கச்சி...?"

"ரத்னா கருப்பு கோயிலுக்குதாம்ப்பா போயிருந்திருக்கா. நீ முன்ன போ நான் பூசாரியோட வாரேன்னா"

"அவ அப்படிச் சொன்னா கேக்கற ஆளாப்பா... ஆமா நீங்க எங்க கிளம்பிட்டங்க?"

"நாட்டரசங்கோட்டைக்கு..."

"எதுக்கு அப்பா?"

"காரணமாதாண்டா. அங்க நம்ம மெய்யப்பச் செட்டிய பாத்துட்டு அப்படியே அந்த மைக்காரியையும் கூட்டி வரலாம்னு..."

"மைக்காரியவா?" அதிபயங்கர அதிர்ச்சி ராஜேந்திரனிடம்.

"ஆமாம்... நீ வீட்டுக்குப் போய் கவனமா பாத்துக்க. வரையில் நான் அப்படியே இன்ஸ்பெக்டரையும் பாத்துட்டு வந்துட்டேன். இங்க இருந்தா கோடாங்கி பூசைன்னு நான் போயாகணும். அவன் பேச்சையும் கேட்டாகணும்."

"ஏன் கேக்கணும்?"

"கேட்டுத்தாண்டா ஆகணும். உனக்கு சொன்னா புரியாது. எல்லாம் மைக்காரி வந்துட்டா சரியாயிடும். ஒண்ணு மட்டும் சொல்லிக்கிறேன். இந்த தோட்டக்கார மங்கலத்துல நாம இருக்கப்போறது சில மாசங்க தான் எட்டறா வண்டிய..." 'ஜல் ஜல் ஜல்--வில் வண்டி ஓட ஆரம்பிக்கிறது. ராஜேந்திரன் முகம் இறுகிக் கிடக்கிறது. ரீனா அதிசயிக்கிறாள்.

"யாருங்க அது மைக்காரி?" கேட்கிறாள்.

ராஜேந்திரனிடம் பதிலில்லை. ஆனால் மாறாக அருகே எங்கோ திரும்ப அந்தக் குதிரை ஓடும் குளம்படிச் சப்தம் மட்டும் அவள் காதில் துல்லியமாகக் கேட்க ஆரம்பித்தது.

9

"ஒருநாக்கு கருநாக்கு
நடுநாக்கில் மச்சமுள்ள திருநாக்கு என்று
பலநாக்கு சொன்னலும்--கருப்பு
நான்வரும் நாக்கில் கன்னித்தமிழ் கூத்தாடும்.
சத்தியமோ சேர்ந்தாடும்!"

என் வாக்கு அருள்வாக்கு—பரமனது
தன் வாக்காய் முன்கூடும்.
அருள்வாக்கு மீறாதே—அது
என்றைக்கும் மாறாதே!
--கோடாங்கிப் பாட்டு

திரும்பவும் குளம்படிச் சப்தம்! ரீனா இந்த முறை சுறுசுறுப்பாக சப்தம்
எந்த பக்கம் சத்தம் வருகிறது என்று பார்க்க நாலாபுறமும் திரும்ப—
எந்தப் பக்கத்திலிருந்து சப்தம் வந்தது என்றே தெரியாத வகையில்
இப்போது சப்தமற்ற நிலை.

கிட்டத்தட்ட ராஜேந்திரன் கூட அவளைப் போலத் தான் ஏமாந்தவனாய்
அவளைப் பார்க்கிறான்.

"குதிரை ஓடின சப்தம் உனக்கு கேட்டிச்சுதானே?"

"எக்ஸாக்ட்லி... சுத்தி வயல்தான். எந்தப் பக்கம் ஓடிச்சுன்னு
தெரியலியே..."

"தெரிஞ்சா அது உடம்புல உசுர் இருக்காது ரீனா. உசுர் இருக்காது..."—
ராஜேந்திரன் சொன்ன வித்தில் கூட மிகக் கடுமையான ஒரு தன்மை.

"இந்த புதிர் நீங்க எனக்கு இப்ப சொல்லியே தீரணும் ராஜேந்திரன்.
உங்க குடும்பத்துக்கும் கருப்பச்சாமிக்கும் என்ன சம்பந்தம்? கடைசியா
உங்கப்பா மைக்காரி'ன்னு எவளையோ கூட்டிக்கிட்டு வரப்போறேன்னு
சொன்னாரே... அது எதுக்குன்னும் விரிவா சொல்லியாகணும். சும்மா
புதிர். சொன்னா புரியாதுன்னு கதையடிச்ச நழுவிடக்கூடாது. ஓ கே?"

"சொல்றேன் ரீனா... சொல்றேன். அதுக்கு முன்னால கொஞ்சம் என்கூட
வா. நீயும் வேணும்னா என்னை வா போன்னு கூப்பிட்டு போ..."

"சும்மா விளையாடினேன் ராஜேந்திரன். ஆண் வளைய வேண்டிய
விஷயம் எது—பெண் வளைய வேண்டிய விஷயம் எதுன்னு நல்லா
தெரிஞ்சவ நான். நீங்க விஷயத்துக்கு வாங்க..."

"அதுக்கு முன்னால நீ என் பாட்டி பத்தி தெரிஞ்சுக்கணும்."

"பாட்டியா... உங்களுக்கா? தட் மீன்ஸ் உங்க அப்பாக்கோ அம்மாக்கோ
அம்மாவையா?"

"ஆமா, எங்க அப்பாவைத்தான் சொல்றேன்."

"அப்பத்தா... ஒ-வாட் எ நைஸ் ரிலேடிவ்கரன்ட் வேர்ட்..."

"எங்க அப்பத்தா ஒரு காலத்துல இந்த ஊர்ராணி..."

"அது எந்தக் காலத்துல...?"

"நான் பிறந்த வருஷம்னு நினைக்கிறேன். அதாவது ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து எழுபதுல..."

"ஓ... சமீபத்துலதானா?"

"உனக்கு அது சமீபமா தெரியலாம். ஆனா எங்களுக்கு இரண்டு ஆயுள் தண்டனை காலமது. இந்த இருபத்தியாறு வருஷமா நாங்க பட்டுக்கிட்டிருக்கற பாடு கொஞ்சம் நஞ்சம் கிடையாது.

எங்க வம்சத்துலயே ஒருத்தன்தான் துணிச்சலாவும் சுதந்திரமாவும் நடந்துகிட்டு வரேன்..."

"இந்தியாக்கு நாப்பத்தேழிலயேதான் சுதந்திரம் கிடைச்சிடிச்சே?"

"ஆனா எங்களுக்கு இன்னமும் கிடைக்கலை."

"எந்த வகைல ராஜேந்திரன்?"

"இப்ப உன்கூட நான் பேசிகிட்டிருக்கேன் இல்லியா?"

"ஆமா!"

"இந்த விஷயத்துல நம்ம விருப்பங்கள்தானே பிரதானம்?"

"அதுல என்ன சந்தேகம்?"

"ஆனா என் விஷயத்துல அந்த கருப்பன்தான் பிரதானம்"

"எப்படி?"

"ஆமா ரீனா... அவன் விரும்பினாத்தான் நான் பேசலாம். இல்லாட்டி பேசமுடியாது."

"இப்ப பேசிகிட்டுதானே இருக்கீங்க. இதுல அவன் விருப்பம்

நமக்கெதுக்கு? முதல்ல அவன் யார் உங்களை கண்ட்ரோல் பண்ண...?"

"இப்ப பேச்சை தொடங்கியிருக்கேன். அவ்வளவுதான் நான் சொல்ல நினைக்கறதையெல்லாம் சொல்லி முடிக்க சில மணி நேரங்களாவது ஆகும். இந்த சில மணி நேரங்களை நிச்சயமா தடைவரும்."

"அப்படின்னு நீங்களே நம்பறீங்களா?"

"நம்பும்படியாதானே சம்பவங்கள் இதுநாள்வரை நடந்துகிட்டு வந்திருக்கு..."

"உதாரணத்துக்கு ஒண்ணு."

"நான் இப்ப சொல்ல நினைக்கறதைச் சொல்றேன். தடை வரும். அப்ப நீ பார்த்து தெரிஞ்சுக்கோ."

"சரி சொல்ல ஆரம்பிங்க. எந்த தடை எப்படி வருதுன்னு பார்த்துடுவோம். உங்க பாட்டியில பேச்சு ஆரம்பிச்சீங்க... அவங்களை இந்த ஊர் ராணின்னீங்க..."

"ரீனா இந்த வயலோரமா நின்னு அந்தக் கதையைப் பேசவேண்டாம். உன்னை நான் இப்ப ஒரு இடத்துக்கு கூட்டிகிட்டு போறேன். அங்க போய் பேசுவோமே..."

"நான் எங்க வேணா வரேன் முதல்ல எனக்கு தேவை விஷயம்."

"அப்ப என்கூட வா..." இருவரும் நடக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

மண்பாதை மேல் ஊருக்குள் நுழையாமல் வலது கை பிரிவில் கருவேலம் புதராய்க் கிடக்கும் ஒரு அடர்ந்த பகுதிக்குள் நுழைய ஆரம்பித்திருந்தனர்; அவர்கள் இருவரும்.

ராஜேந்திரன் வேட்டியை மடித்துக் காட்டிக் கொண்டான்.

மின்னல் கிளைபோல் இடைமறிக்கும் வேலிக்காத்தானின் கிளைப்பகுதிகளை விலக்கி வழிவிட்டபடி முன் நடக்கிறான்.

கீழே சில இடங்களில் காலி பிராந்தி பாட்டில்கள் தப்பான மனிதர்கள் ஒதுங்கி தண்ணியடிக்க தோதான நிழல் பகுதி அது என்பது நடக்கையிலேயே ரீனாவுக்குப் புரிந்துவிடுகிறது.

"ஆமா இங்க எங்க போறோம்?"

"எங்க பாட்டிய புதைச்சிருக்கற காசுத்தோப்புக்கு."

"காசுத் தோப்பா?"

"ஆமா... அதான் ஏன் பாட்டி கடைசி காலத்துல வசிச்ச வீட்டோட இடப்பேர்..."

"ஏன் பாதை இப்படி மோசமா முள் செடியால மூடிக் கிடக்கு?"

"யாரும் வந்து போகாததுனால தான்..."

"அதான் ஏன்?"

"யார் வந்து போனாலும் அவங்களுக்கு கெடுதல் நடந்துடும்னு நம்பறதுனால..."

"கெடுதல்னா..."

"சம் நெகடிவ் இன்சிடென்ட்."

"அப்ப நமக்கும் இன்னிக்கு நடக்குமா?"

"அனுபவம் நடக்கும்னுதான் சொல்லுத்து. ஆனா..."

"என்ன ஆனா"

"அப்படி நடக்கற விஷயத்தை ஒரு தடவையாவது முழுசா ஆராய்ஞ்சு பார்த்துடணும். அப்பதான் அது தெய்வச் செயலா இல்லை மனுஷச் செயலான்னு தெரியும்."

"அப்ப இன்னிக்கும் நடக்கட்டும். ஒரு கை பார்த்துருவோம்."

ரீனா சொல்லி முடித்த மறுநொடி அவள் முகத்துக்கு நேர் எதிரே ஒரு முட்கிளைபோல் ஒன்றின் மறிப்பு. அவளே அதை தள்ளி ஒதுக்க முயன்றபோதுதான் தெரிந்தது அது ஏதோ உயிருள்ள வழுவழப்பான பச்சைநிற வஸ்து என்று.

உற்று பார்த்த போது உயிர்க்குலையில் பயம் ஒரு கரணமடித்தது. அவள் கிளை என்று பிடித்துத் தள்ளிய விஷயம் ஒரு பச்சைப் பாம்பின் கழுத்துப்

பகுதி.

பிடித்தபிடி அப்படியே இருக்க அந்த பச்சைப்பாம்பு ஒரு குட்டி
ஓணாணைப் பிடித்து விழுங்கிய நிலையில் ஓணாணின் வால் பகுதி
இன்னமும் அதன் வாயிலிருந்து முழுதுமாய் நுழைந்திராதபடி...

ஓ...!

கையை ஒரு வீச வீச, அந்த பச்சை உடம்பு அடர்ந்த மரப்பச்சை கிளை
நடுவே வளைந்தும் நெளிந்தும் காணாது போகிறது.

உஸ்ஸ்...

அப்பாடா!

ரீனா சமாளித்து பெருமூச்செறிவதற்குள் ராஜேந்திரன் நெடுந்தொலைவு
போய்விட்டான். அவன் போய் நின்ற இடம் ஒரு பருத்த தூங்குமுஞ்சி
மரத்தின் நிழல் பகுதி.

"ரீனா வா சீக்கிரம்..." கத்துகிறான். புடவையைத் தூக்கி இடுப்பில்
சொருகியபடி ரீனா வந்து சேர்ந்த நொடியில் அந்த தூங்குமுஞ்சி
மரக்கிளை மேல் இம்மியளவு அசைவும் இல்லாமல் அவளைப் பார்க்கும்
ஒரு ஜீவன் அவளை அப்படியே இறுக்குகிறது.

"ராஜேந்திரன் லுக்... லுக்..." ரீனா தைரியச் சுதாரிப்போடு கைகாட்ட
அது ஒரு முட்டை விழி ஆந்தை. அது தன் கண்களை ஒரு குடை
ராட்டினம் போல சுழற்றிப் பார்க்கிறது.

"அட கோட்டான்... இங்க இதெல்லாம் சாதாரணம்..."

"சாதாரணமா?"

"ஆமா... அதோ பார் காசுத் தோப்பு வீடு..."

ராஜேந்திரன் கை காட்டிய திக்குக்கு நிமிர்கிறது ரீனாவின் பார்வை

எதரில் காசுத்தோப்பு விடு ஊஹூம், பங்களா!

முன்னால் பெரிதாக நுழைவாயில்! வாயிலில் இரு பக்கமும் கோவில்
யாழிகளைப் போல் கொடூரமாய் வாய்பிளந்து நிற்கும் இரண்டு விநோத
ஜீவராசிகள். சிங்க உடல்-பாம்பின் தலை-நாக்கோ யானைத் துதிக்கை

போல்...

உள்ளே ஓட்டுக்கூரை வேய்வில் மலையாள தேசத்து பாணியில் பெரிய வீடு. கூரைக்கு மேல் கூரை என்று அந்தக்கால மச்சு. காற்றுப் போக்கியாகப் பல இடங் களில் செவ்வக கூம்பு உயரங்கள் இப்போது அதில் கரிக் குருவிகளின் இல்லறம்!

சுற்றிலும் முள்வேலிக்காத்தானின் ஆக்ரமிப்பு. மொட்டையாக வெட்டப்பட்டது போல் பட்டுப் போய் நிற்கிறது ஒரு வேப்ப மரம்.

முதன் முதலாகப் பார்ப்பவர்களை நிச்சயமாக மிரட்டும் தோற்றம்.

ராஜேந்திரன் இப்போழுது அந்த. வீட்டுக்குள் மெல்ல நுழைவாயில் கடந்து நுழைகிறான்.

பம்மிப் பம்மிப் பின்னால் ரீனா.

"அந்த நாள்ள இந்த வீட்டை விலைக்கு கேக்காத பணக்காரங்களே இல்லைங்களாம்... ஆனா இப்ப..."

"இப்ப?"

"சும்மா கொடுத்தாலும் வாங்கிக்க யாரும் தயாரில்லை."

"எதனால்..."

"சொன்னா சிரிப்பே ரீனா..."

"ஏன் ஏதாவது ஆவி திரியுதாமா?"

"எப்படி அவ்வளவு கரெக்டா சொன்னே..."

"நான் நிறை தமிழ் நாவல் படிச்சவ. புருடா சினிமாவும் பார்த்தவ ராஜேந்திரன்..."

"ஆனா இந்த வீடு விஷயத்துல அந்த ஒரு விஷயத்துல எனக்கேகூட பயம்தான் ரீனா."

"என்ன சொல்றீங்க... இப்ப ஆவி இருக்குன்னு சொல்றீங்களா?"

"நான் எதுவும் சொல்ல மாட்டேன். நீயே அனுபவிச்சு சொல்.

உன்னாலயாவது என் நம்பிக்கை பொய்யானா சரி..."

பூட்டைத் திறந்து கொண்டு பேசிக்கொண்டே புழுதி பரவிய வாசல்நிலை
காலைக் கடக்கிறார்கள். நிலைகால் மரத்திலெல்லாம் நல்ல
வேலைப்பாடு. நிலைகால் கடந்த நிலையில் பெரியதாய் முற்றம்.

இன்னமும் கூட அங்கு ஒரு பித்தளை அண்டாவும் அதில் தண்ணீரும்.

அந்த இடத்தின் அருகில்கூட யாரோ காலோ கையோ கழுவிக்கொண்ட
மாதிரி ஈரப்பரவல்!

"பாத்தியா... இந்த ஈரம் எப்பவும் இருக்கு."

"யாராவது சமூக விரோதிகள் வேலையா இருக்கும். இதுல
ஆச்சரியப்பட என்ன இருக்கு."

"சமூக விரோதிகளா... இந்த வீட்டுக்குள்ளயா? நெவர் ரீனா. இது
பூட்டிக்கிடக்கற வீடு..."

"அப்ப இந்த ஈரத்துக்கு வேற வழியே கிடையாது ராஜேந்..."

"இருக்கு... என் பாட்டி ஒரு நாளைக்கு நாலு தடவையாவது குளிக்கற
டைப். அது மட்டுமில்லை. நகைங்கன்னா பாட்டிக்கு உயிர். அதுலயும்
பெளர்ணமி வந்துட்டா பாட்டிய பாக்கணுமே."

"பெளர்ணமி வந்துட்டாவா?"

"ஆமா... பாட்டி உடம்பே தெரியாம நகையைப் போட்டுக்குவாங்க.
தலைக்கு கிரீடம்கூட!"

"நிஜமாவா?"

"ஆமாம் ரீனா... பாட்டிக்கு ஒருவகை மனநோய்ங்கறது டாக்டருங்க
அபிப்பிராயம். பாட்டின்னா ஆசை. ஆசைன்னா பாட்டி. எவ்வளவோ
இருந்தும் மொத்தத்துல பாட்டி தன்கடைசி நொடிவரை அந்த ஆசை
தீராமதான் வாழந்தா..."

"நகைகளைப் போட்டுகிட்டுமா ஆசை அடங்கலை?"

"ஆமா... பாட்டிக்குள்ள ஒருகுறை எப்பவும் இருந்துகிட்டே
இருந்துச்சு..."

"அது என்ன... உங்க பாட்டி எப்படி இருப்பாங்க?"

ரீனா கேட்க பதிலாக முற்றத்தை ஒட்டிய சயன அறையில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் படம் கண்ணில் பட்டது.

இடுப்புயர கருப்பு வெள்ளைப் படம்!

இரத்தினப் புல்லாக்கு தொங்கும் மூக்கு. காதில் பெரிய தண்டட்டிகள். சேலை முந்தானையால் வேக வேகமாக படத்தின் தூசுதுப்பை துடைத்து விட்டுப் பார்க்கிறாள் ரீனா.

அடேயப்பா...

என்ன ஒரு ஆகிருதி.

நாரைச் சிறகாய் தலைமுடி. அதை பாட்டி அள்ளி முடிந்திருக்கும் விதத்தில் அபார நேர்த்தி. நெற்றியில் பெரிய காசுப்பொட்டு. சந்திர சூரிய பிரபைகள் என்று வகை தொகையில்லாத நகைக்கூட்டம் உடம்பின்மேல்.

பட்டுக் கண்டாங்கி நிமிரிந்த பார்வை.

பார்வையில் கழுகுக்கூர்மை!

"இதான் பாட்டி... பேரு பேச்சி. புல்லாக்கு பேச்சின்னா இந்த ஏரியா பிரசித்தம்."

"புல்லாக்கு பேச்சி..." ரீனா சொல்லிப் பார்த்துக் கொண்ட நொடியில் முற்றத்தில் யாரோ கால் கழுவும் சப்தம். கலகலவென்று நீர் குதிக்கும் சலசலப்பு.

ராஜேந்திரன் முகம் சட்டென்று மாறியது. குப்பென்று வியர்த்தது. ரீனா கூர்மையாகிறாள்.

"ராஜேந்திரன் வாங்க போய் பார்க்கலாம் யாருன்னு"

"அவசரப்பட வேண்டாம் ரீனா." கிசுகிசு குரலில் பேசிய ராஜேந்திரன் அங்கிருந்து காலெடுக்கவே பயந்தான்.

"உம் கமான்..." ரீனா அவனைத் தூண்டிவிட்டு அந்த அறையை விட்டு வெளியே வந்தாள்.

சலசலப்பு நின்று முற்றம் வெறுமையாகக் காட்சி அளித்தது. தண்ணீர் தவலையருகில் நீர் கொட்டிய தெளிவான அறிகுறிகள்?

யார் வந்து பயன்படுத்தியது?

பார்வையில் துழாவல்.

மித்தத்தில் நீரில்பட்ட காலடித் தடயங்கள் அங்கிருந்து ஆரம்பமாகி இருந்தது.

தொட்டுத் தொட்டு தொடர ஆரம்பிக்கிறாள் ரீனா.

ராஜேந்திரன் தயங்கித் தயங்கிப் பின்தொடர்கிறான்.

எடுத்ததற்கெல்லாம் ஆவேசமாகி அனற்பழமாய்க் கோபப்படும் அந்த ராஜேந்திரனா இப்படி?

காலடித்தடயம் பின்வாசல் நிலைகாலைத் தாண்டி புழக்கடை பக்கம் சென்றது. தோட்டத்து மண் தரையில் பாதி தெரிந்தும் மீதி தெரியாமலும் ஒரு மேடான இடத்தில் சுத்தமாய் முடிந்து போனது.

"ரீனா...அந்த மேடுதான் பாட்டி சமாதி." ராஜேந்திரன் பின்னாலிருந்து சொல்லவும் ஆமோதிப்போடு அவனைப் பார்க்கத் திரும்பியவள் யதார்த்தமாய் கழுத்தை உயர்த்துகிறாள். வீட்டின் பின்சரிவின் ஓட்டுப் பகுதிமேல் மச்சுப் பகுதியின் பால்கனி பகுதி.

அதன்மேல் அச்சு அசலாய் கீழே புகைப்படத்தில் பார்த்த அதே புல்லாக்கு பேச்சி!

துளியும் இமைக்காத விழிகளோடு!

ரீனாவின் இதயம் அந்த நொடியில் வாய் வழியாக வெளியே வரப் பார்த்தது.

10

‘ஒத்தப் பனையிலேயும்
உத்தரக் கூரையிலேயும்
ஒண்டி உறங்குது பார் பேயி.
அது எத்திப் பிடிச்சு ஒரு.

குத்துவிட வாராண்டி கருப்பன் செல்லத்தாயி!’
--கோடாங்கிப் பாட்டு

மாடியில் தெரிந்த பாட்டி உருவம் ரீனா வயிற்றில் பயப்பள்ளமாக
எதிரொலித்தது.

"ராஜேந்... லுக் தட் சைட்..." விநாடிகளை வீணாக்காமல்; அலறினாள்.
ராஜேந்திரனும் திரும்பிப் பார்க்கிறான்.

பாட்டியேதான்?

‘ஸ்மரணையற்ற முகம். ஜொலிக்கும் புல்லாக்கு, வெறிக்கும் கண்கள்.
அதே நாரைச் சிறகுத்தலை. அது என்ன இமைத்துபடிப்பே இல்லாமல்
அப்படி ஒரு வெறுப்பு?

--அவனும் அவளும் தங்களை அறியாமல் தத்தளிக்கத் தொடங்கிய அந்த
நொடிகளில் அந்த வீட்டின் மறுபக்கத்தில் யாரோ ஓடுவதுபோல் அரவம்
கேட்டது. இருவரின் பார்வையும் சப்தம் வந்த பக்கமாய் திரும்பின
நொடியில் பாட்டி உருவம் மறைந்து விட்டது.

"ராஜேந்... சம்திங் ஸ்ட்ரேஞ்ச்..."—ரகசிய குரலில் பேசியபடியே
ராஜேந்திரன் கரத்தைத் தேடிப்பற்றுகிறான் ரீனா. அப்படியே ‘வா. அந்த
மாடிப்பக்கம் போய் பார்க்கலாம்’ என்கிற மாதிரி நடக்கிறான்.

"மாடிக்கா?"

"ஆமாம்..."

"வேண்டாம் ரீனா..."

"ஏன்?"

"இதுவரை பாட்டிய நான் பார்த்ததில்ல. இங்க நடமாடறதா கேள்விதான்
பட்டிருக்கேன். ஆனா இப்ப பாத்துட்டேன். என்னையுமறியாம
என்னவோ செய்யுது."

"பயப்படாதீங்க. மேல போனாதானே அங்க அவங்க எதுக்கு
போனாங்கன்னு தெரிஞ்சுக்க முடியும்?"

ராஜேந்திரன் அதற்கு மேல் மறுக்காமல் அவளுடன் நடக்க
ஆரம்பித்தான். ஆனால் வரும்பொழுது இருந்த தைரியம் நிச்சயமாக

இல்லை.

ரீனா நேர் எதிராக இருந்தாள்.

பார்வையில் கழுகின் கூர்மை.

அதிசயப் பெண்ணாக முன் நடக்கிறாள். நூலாம் படைகளை கிழித்து விலக்கியபடி, நாசியை நிமிண்டும் தூசி துப்புகளை மிதித்துக் கலைத்தபடி...

மாடிக்கு மரப்பபடிகள்!

கைப்பிடி யானைத் தும்பிக்கைபோல் நீண்டு வாகாகச் செதுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நடக்கும்போது "டொக்...டொக்..." என்று அவளின் ஹைஹீல் சப்தமிடுகிறது. பின்னால் நடக்கிறான் ராஜேந்திரன்.

மேலேறினால் பூட்டிக் கிடக்கும் அறைகள் வரிசையாய்...இரும்புப் பூட்டுகளின் சாவித் துவாரங்களில் குளவியின் கூடுகள். சுவரில் எண்ணெய் விளக்கு லஸ்தர் இறுதியாக எரிந்து காய்ந்த திரிப்பட்டையோடு கருகிப் போய்க் கிடக்கிறது.

உற்றுப் உற்றுப் பார்த்தபடி நடக்கிறாள் ரீனா.

"இப்படியா இந்த வீட்டைப் போட்டு பூட்டி வைப்பீங்க?"— கேள்வியோடு அந்த மாடி முற்றம் பக்கம் செல்கிறாள். பாட்டி நின்று வெறித்த அதே இடம்.

ஆச்சரியமாய் இருக்கிறது. யாரும் நின்ற தடயமே இல்லை. தரைப் பரப்பு புழுதியில் இப்பொழுது பரவும் அவர்களின் கால் தடயம்தான். வியப்பை கச்சிதமாய் கண்ணில் பிடித்துக் காட்டுகிறாள் ரீனா.

"ரியலி இட் ஈஸ் எ சேலஞ்ஜிங் ஸ்ட்ரேஞ்ஜ்" அவள் சொல்லி வாய் மூடிய நொடியில் யாரோ பெரிதாய் அழும் சப்தம் தொலைவில் கேட்டது. அந்த அமைதியில்; அது துல்லியமாய்க் கேட்டது. ராஜேந்திரன் விடைப்போடு காது கொடுத்தான். அழும் சப்தத்துக்கு நடுவில் இப்பொழுது ஒப்பாரிக் குரல் வேறு.

"நான் வெள்ளிமெட்டி பூட்டலைன்னும் தண்டட்டி மாட்டலைன்னும்

கொள்ளிக் குச்சியால் என்னைக் கிள்ளிப் பார்த்தவனே... தங்க மெட்டி போட்டு நான் தளுக்கா நடந்தப்போ எங்க போனே என் சிங்கமகராசா? ம்ம்;ம்...ம்ம்;ம்ம்...ம்ம்ம்..."

"யார் குரல் இது ராஜேந்..."

"தெரியல. எல்லாமே புதிரா இருக்கு. ப்ளீஸ் ரீனா நாம இனி இங்க இருக்க வேண்டாம் கிளம்புவோம்."

"ராஜேந்... அந்தக் குரல்?"

"அது குரலில்லை. ஒப்பாரி. பக்கத்துலதான் இருக்கு மயானம். அங்க இருந்து வருதோ என்னவோ?"

ராஜேந்திரன் வேகமாய் அங்கிருந்து நடக்க ஆரம்பித்தபடி பதில் தந்தான். ரீனாவக்கு அவனைத் தொடர்வது தவிர வேறு வழி தெரியவில்லை.

வேகமாய் வெளியே வந்தவன் ரீனா வெளியே வந்த நொடியில் கதவை இழுத்து திரும்ப பூட்டினான்.

பூட்டும்போதே உள்ளே முற்றத்தில் திரும்பவும் தண்ணீர் ஓடும் சலசலப்பு சப்தம்!

அவனுள் இப்போது பயப்பந்து வேகமாக எம்பியது. பூட்டிய சாவியைக்கூட எடுக்காமல் ரீனாவை பற்றி இழுத்துக்கொண்டு வந்த வழியே ஓட ஆரம்பித்தான்.

"ராஜேந்திரன் எதுக்கு இப்படி ஓடறீங்க?"

"வேண்டாம ரீனா... எல்லாத்தையும் வீட்ல போய் பேசுவோம். இந்த ஏரியாவே வேண்டாம். எனக்கு ஏதாவது ஆனாலும் பரவால்ல. உனக்கு எதுவும் ஆயிடக் கூடாது."

"இப்ப என்ன ஆயிடிச்சு?"

"ஆயிடிச்சுன்னா?"—அந்த நொடியில் அவன் காலை ஒரு முள் ஆழமாகத் தைத்தது. ஓட்டம் வலியோடு நின்று போனது. குனிந்து முள் எடுக்க அவன் முனைந்த நொடியில் ரீனா அந்த காசு தோப்பு வீட்டைத் திரும்பிப் பார்க்கிறாள் வீட்டின் அந்த மாடி முற்றப்பரப்பு மட்டும்

மரக்கிளைகள் நடுவே மறையாமல் தெரிய அதில் திரும்பவும்
புல்லாக்குப் பேச்சிக் கிழவியின் வெறித்த முகம்!

"ஹக்!"—ரீனா இந்த முறை அழுத்தமாக பயந்தாள்.

நாட்டரசன் கோட்டை!

செட்டிநாட்டு பேட்டைப்பகுதி. 'கடப்பைக் கல் வேய்ந்த விஸ்தாரமான
திண்ணைகள்--வேவைப்பாடு மிகுந்த தேக்கு நிலைக்கால்கள் கருங்கல்
வாசல்படிகள்-- இலை உதிர்ந்து நிற்கும் முருங்கை மரங்கள் என்கிற
வீட்டு வரிசையில் ஒரு பெரிய வீட்டு முன் ஆனைமுடியாரின் டாக்சி
நிற்கிறது. இறங்குபவர் மீசையை நீவியபடி நின்று வீட்டைப்
பார்க்கிறார்.

கார் வந்து நின்ற சப்தம் கேட்டு வீட்டிலிருந்து ஒரு முகம் எட்டிப்
பார்க்கிறது, அதன் முகத்தில் இப்பொழுது ஆச்சரியப் பெருக்கு.

"யாரு தேவரா... ஆனைமுடித் தேவரா? தேவரா என் வீட்டு வாசல்ல?"
அந்த முகம் கேட்கும் கேள்வியில் அப்படி ஒரு ஆச்சரியம்.

தேவரும் தயங்கித் தயங்கி கோயில் மலைப்படி போன்ற அதன் படிகளில்
ஏறுகிறார்.

"இந்தப் படிய இனி நா மிதிச்சா நான் காசுத்தோப்பு வைரவத் தேவன்
மகனில்ல. இது சத்தியம்..."

என்றோ போட்ட சத்தியம் முதல் படியிலேயே நின்று அவரை
கேலியாகப் பார்ப்பது போலக்கூட பிரமை.

"வாரும்மய்யா... வாரும்... வாரும், உக்காரும்." வரவேற்பவர் ஒரு
பெரிய நாற்காலியைக் காட்டுகிறார். தயங்கித் தயங்கி உட்காருகிறார்
தேவர்.

"வாங்க வாங்க..." என்ற குரலோடு சேலைத் தலைப்பைக் கையால்
துடைத்தபடி உள்ளிருந்து ஒரு பெண்ணுருவமும் வெளிப்பட்டு
வரவேற்கிறது.

"உம்... உம்..." தேவரிடம் குனிந்த தலை நிமிராத அங்கீகாரம்.

"ஏது இவ்ளோ தூரம்?"

"சும்மா பாத்துட்டு போகலாம்னு..." தயங்கித் தயங்கி பதில் தருகிறார் தேவர்.

"சும்மா எங்களைப் பார்க்கவா இல்ல மைக்காரிய பார்க்கவா?"

அந்த நபரின் பொட்டிலடித்த கேள்வி முன் பாம்பைப் போல நிமிருகிறார் தேவர்.

"தெரியும் தேவரே... நீங்க வருவீங்கன்னு தெரியும்."

"எப்படி சம்பந்தம் உனக்கு தெரியும்?"

"நேத்து மைக்காரியம்மாவைப் பாக்கப் போயிருந்தேன். நீங்க இன்னிக்கு வருவீங்கன்னா...!"

"நிஜமாவா?"

"ஆமா..."

"அப்ப போகலாமா...?"

"பொறுங்க. நீங்க வருவீங்கன்னு வெள்ளைப் பணியாரமும், காரக் கொழுக்கட்டையும் செய்திருக்கா சிந்தாமணி. சாப்ட்டு போகலாம்."

தேவர் அதைக்கேட்டு தயக்கமாய் மௌனிக்கிறார்.

"தேவரே. பழைய வருத்தம் இப்ப எதுக்கு? எப்ப படியேறிட்டிங்களோ அப்பவே அதையெல்லாம் நான் மறந்திட்டேன். நீங்களும் மறந்துடணும்."

இதற்கும் தேவரிடம் மௌனத்தின் நீட்சி.

"ஆமா... இன்னுமா ஆத்தாளோட பொன்சட்டி பத்தி ஒண்ணும் தெரியல?"

"தெரிஞ்சா நான் அந்த ஊர்ல இருப்பேனா சம்பந்தம்?"

"ஏன்... ஊர்ல இருக்கறதுக்கும் அதுக்கும் என்ன தொடர்பு?"

"முன்னைவிட இப்ப அந்த கருப்போட அட்டகாசம் அதிகமாயிடுச்சு யாராலயும் அடக்க முடியலை. அத கேட்டுதான் நான் சாப்பிடணும்,

தூங்கணும், சிரைச்சுக்கணும், குளிச்சுக்கணும்னா எப்படி?
எப்படிங்கறேன்?"

தேவரிடம் இப்போது தீப்பிடித்த மாதிரி ஒரு கோபம்.

"அப்ப வேற எங்க போறதா உத்தேசம்?"

"மதுரைக்கு. இல்லாட்டி மெட்ராசுக்கு போயிடலாம்னு. ரத்னாவும் ஆச்சு
இன்னும் ஆறு மாசத்துல கோர்ஸ் முடிச்சிடுவா. டவுனுன்னா
டிஸ்பென்சரி வெக்க வாகாவும் இருக்குமல்ல..."

"ஆமா... அங்க கருப்பு வந்து நியாயம் கேட்காதா?"

சம்பந்தம் என்ற அந்த மனிதரின் கேள்விக்கு தேவரின் மீசை
அநியாயத்துக்குத் துடிக்கிறது.

"வரும்கறே?"

"வந்தா...?"

"வரட்டும் அப்ப பாத்துக்கறேன்...." தேவர் கடுரித்த அந்த நொடியில்
சாப்பிட அழைக்கிறாள் சிந்தாமணி எனும் சம்பந்தத்தின் மனைவி.
தயங்கித் தயங்கி கால் கழுவி விட்டு வந்து இலை முன் அமருகிறார்
தேவர்.

"சும்மா சாப்பிடுங்க. வியாபாரச் சண்டையைத் திரும்பத் திரும்ப
நினைச்சுகிட்டு நானும் அன்னிக்கு உங்ககிட்ட அப்படி
பேசியிருக்கக்கூடாது. அதுவும் நீங்க பணத்த திருப்பிட்ட பின்னால..."

"இல்ல சம்பந்தம். தப்பு என் மேலயும்தான். இன்னிக்கெல்லாம் அந்த
மாதிரி ஒரு ரத்னக்கல்லு கிடைக்குமா என்ன?"

வெள்ளையப்பம் விழுங்கப்படும் தருணத்தில் பழைய நினைப்பு
கிளறப்படுகிறது.

சம்பந்தம் புதிதாகத் தொழில் தொடங்க ஆசைப்பட்டு அது தொடர்பாகப்
பேச தொழில்முறை நண்பரான ஆனைமுடியாரைப் பார்க்க
தோட்டக்காரமங்கலம் வந்ததில் தொடங்குகிறது. அப்போது புல்லாக்கு
பேச்சியின் நாட்டாமை நடந்த நேரம்.

"வாடா சம்பந்தம்... தொழில் தொடங்கப் போறியாமுல்ல—என்னா

தொழிலு?" பேச்சியே வரவேற்கிறாள் கேள்வியோடு. "நவரத்ன கல்லு வியாபாரம்தான் ஆத்தா."

"உனக்கு ஆதல அனுபவமுண்டா?"

"என் குடும்பத் தொழிலே அதானே!"

"அப்ப இரு நான் சில நகைங்கள் கொண்டுக்கிட்டு வரேன். அதெல்லாம் நல்ல கல்லான்று பார்த்துச்சொல்லு" பேச்சிக்கிழவி சொன்ன கையோடு ஒரு ஐம்பொன் சட்டிகையே சுமந்து வந்தாள் சம்பந்தம் எதிரில்? அதிலிருந்து கையை விட்டு நகையான நகையை எடுத்து நீட்ட, ஒன்றில் வைரம், வைரரியம்-அடுத்ததில் பவழம், மாணிக்கம், குறிப்பாக அந்த நாகரத்தின மோதிரம் சம்பந்தத்தை சுண்டி விட்டது.

"ஆத்தா இதெல்லாம்?"

"அடகு நகைங்க. எல்லாம் நல்ல கல்லுதானே?"

"இந்த மோதிரம்?"

"ஏன் இதுக்கு என்ன?"

"இது நாகரத்தினம். இது சன்யாசிங்ககிட்ட இருக்கணும். இல்லாட்டி பூஜையறைல இருக்கணும். இப்படி இருக்கக் கூடாது."

"இருந்தா..."

"நல்லதில்லை..."

"நல்லதில்லைன்னா..."

"நாயா சீரழிய வேண்டி வரும்."

"அதான் அடகு வெச்சவன் சீரழிஞ்சானோ?"

"வேண்டாம் இத திருப்பிக் கொடுத்துடுங்க..."

"போடா வெறும்பயலே. இவ்வளவு சொன்னபிறகு இதை விடுவேனா? வெச்சவன் மூட்ட வந்தாலும் தர மாட்டேன். இது இனி என் கைல கிடக்கட்டும். சரி, எல்லாம் நல்ல கல்லுதானே?"

"ஒண்ணுகூட தோஷமில்ல!"

அவன் அப்படிச் சொன்ன நொடியில் அந்தக் கிழவியின் முகத்தில் அப்படி ஒரு சந்தோஷம்.

"ஆமா உன் தொழிலுக்கு முதல் எவ்ளோ?" அடுத்த கேள்வி கேட்கிறாள்.

"அதுக்குதானே இங்க வந்திருக்கேன்..." சொல்லி விட்டு சம்பந்தம் தன் வசமுள்ள ரத்தினக்கல் ஒன்றை எடுத்து நீட்டுகிறான்.

"சாதிக்கல்தானே?"

"யாருகிட்ட வேணா கேட்டுக்க ஆத்தா. பர்மால இருந்து என் தாத்தா ஓரியூர் சிதம்பரம் செட்டியர் கொண்டுகிட்டு வந்தது."

"எவ்வளவு விலை?"

"இன்னிக்கெல்லாம் இதோட விலை தொண்ணூறாயிரம். நீ அம்பதாயிரம் தா. இரண்டு வட்டி போட்டு மூணு மாசத்துல திருப்பிக்கறேன்.

"ரெண்டு வட்டியா... வியாபாரி பேச்சாடா இது? அஞ்சு வட்டின்னா தா..."

பேச்சிக்கிழவிதான் இறுதியில் ஜெயித்தாள். ஐந்து வட்டியை முதல் மாசத்துக்குப் பிடித்துக்கொண்டு தந்தாள். சொன்னது போலவே மூன்றாம் மாசம் சம்பந்தம் கல்லை மீட்க வந்தபோது கிழவி இல்லை. நகையும் இல்லை!

"என்னாச்சு தேவரே?"

"ஆத்தானைக் காணலை சம்பந்தம். கிழவி ரொம்ப லொள்ளு பிடிச்ச பொம்பள. அவ அடகு சமாச்சாரத்துல கடைசிவரை எங்க யாரையும் நுழைய விடலை. சரி போகட்டும், சாவற வரை கட்டிக்கிட்டு அழுவட்டும். அப்பால நமக்குதானேன்னு நாங்க யாரும் தலையிடறதில்ல அதுல." "ஆத்தா காணலைன்னா எப்படி? எனக்கு இப்ப என் கல் வேணும். நீர் தானே ஆத்தா பணம் தரும், வந்து வைன்னு கூப்பிடர். நானும் வந்து வெச்சேன். இதோ பணம்."

"அட என்ன சம்பந்தம். ஆத்தானையே காணலைன்னு நான் அலமந்து

கெடக்கேன். நீ பணம் காசுன்னு நீட்டிக்கிட்டு..."

இப்படித்தான் வாக்குவாதம் ஆரம்பித்தது.

நடுவில் ஒரு கட்டத்தில் சம்பந்தத்துக்கு ஈடாக தேவரே அந்த கல்லுக்கான பணத்தைக் கொடுத்து விட்டார். தொண்ணூறாயிரம். வட்டி போட்டு லட்சத்தி நாப்பாதாயிரத்தை விட்டெறிந்து விட்டு கோபமாக வெளியேறியும் விட்டார்.

அன்று சம்பந்தம் வீட்டுக்கு மைக்காரியம்மாவும் வந்திருந்தாள். தேவரைப் பார்த்து ஏனோ கடுமாய் முறைத்தாள். தேவர் சொல்லாமலே அந்த ஐம்பொன் சட்டி பற்றிச் சொன்னாள்.

"என்னிக்கிருந்தாலும் நீ அதுபத்தி தெரிஞ்சுக்க என் கிட்ட வந்துதான் தீரணும். வருவே. இப்ப கேட்டாலும் சொல்ல மாட்டேன்" என்று புதிர் போட்டாள் மைக்காரி.

மத்திம வயது. சடைத்த தலைமுடி. கருப்பு காசுப் பொட்டு. மையிட்ட விழிகள், என்று வித்தியாச சுடு காட்டுப் பைராகியின் உருவம். பல செட்டியர்களுக்கு வழி காட்டும் குருவைப் போன்றவள்.

அவள் அன்று சொன்னபடி இன்று வந்திருக்கிறார் தேவர். நடுவில் தோட்டக்கார மங்கலத்தையே சலித்துப் பார்த்து தேடிவிட்டார். கிழவி வைத்திருந்த அந்தப்பொன் சட்டி கிடைக்கவே இல்லை.

ஒரு சட்டியா?

இரு சட்டியா?

மொத்தமாய் ஆறு!

மீட்காமலே மூழ்கின நகைகள் முதல் மீட்கப்பார்த்தும் முடியாத நகைகள் வரை அதில் எத்தனை லட்சங்கள் அடக்கமோ?

அன்று லட்சம்... இன்று கோடியல்லவா? சாப்பிட்ட கையோடு "உம் கிளம்பலாமா?" என்று தேவர் கேட்க சம்பந்தம் ஆமோதிக்க அந்த டாக்சியும் மைக்காரியைக் காணக் கிளம்பியது.

மொட்டை மாடி! கடலை வயல் கொக்குகளைப் பார்த்தபடி மௌனமாய் நிற்கிறான் ராஜேந்திரன். அருகில் ரீனா.

"ராஜேந்... கமான் சொல்லுங்க, இதுக்குமேல் நீங்க மௌனம் சாதிச்சா நான் கிளம்பிடுவேன். உங்க குடும்பத்துக்கும் கருப்பசாமிக்கும் என்ன சம்மந்தம்? நடக்கிற இன்சிடென்சுல எல்லாம் ஒரு புதிரும் பயமும் இருக்கே, எதனால்?"

"சொல்றேன் ரீனா... காசுத் தோப்பு வீட்டுல நீ பாட்டிய பார்த்தே இல்லியா?"

"ஆமா..."

"அவங்கதான் எல்லா சிக்கலுக்குமே காரணம்."

"எப்படி?"

"பயமா இருக்கு. பாட்டி உருவத்த பார்த்ததுல இருந்து எனக்கு நடுக்கமா வேற இருக்கு. அப்பா வேற இப்பப் பார்த்து நாட்டரசங் கோட்டைக்கும், கண்ட இடத்துக்கும் போய்க்கிட்டு-ச்சை....!"

"இப்ப எதுவும் ஆயிடலை—சொல்லுங்க நீங்க...."

"சொல்றேன். பாட்டிகிட்ட பரந்தாம நாயக்கர்னு ஒருத்தர் அடகு வெச்சிருந்தார்."

"எதை?"

"அவரோட நிலத்தை... நாயக்கர் தோட்டம்கற தோட்டப் பரப்பையும் அந்த ஊற்று நிலத்தையும்..."

"சரி. அதுக்கு என்ன?"

"அந்த நிலத்து மேல பாட்டிக்கு எப்பவும் ஒரு கண்."

"உம்..."

ராஜேந்திரன் தயங்கித் தயங்கி கதையை விவரிக்கத் தொடங்கிய அந்த நொடியில் அவன் தலைக்கு மேலே ஒரு பாம்பைக் கொத்திப் பிடித்தபடி பறந்து கொண்டிருந்தது வல்லாறு ஒன்று! அது தன் பிடியை நழுவ விட ஒரு மாலை போல அந்த பாம்பு உடல் துளி உயிருடன் மொட்டை மாடியில் நிற்கும் ராஜேந்திரன் கழுத்தின் மேல் கச்சிதமாக வந்து விழுந்தது.

"ஆஆஆ..." அலற ஆரம்பித்தான் ராஜேந்திரன்.

11

"போட்டாக்கா போட்டதுதான் உத்தரவு!
அதுல கூடாத ஒருபோதும் சச்சரவு!
விதிப்பாட்டை தெரிஞ்சு பேசற கருப்பா
மதிக்காட்டி பொசுக்குவியே நெருப்பா!"
--கோடாங்கிப் பாட்டு

பொத்தென்று கழுத்தில் விழுந்த பாம்பும், அதைத் தொடர்ந்து
ராஜேந்திரன் போட்ட அலறலும் ரீனாவையே கதிகலக்கி
விட்டது.

ரத்னாகூட என்னவோ ஏதோ வென்று மேலே ஓடி வந்து பார்க்கிறாள்.
இதற்குள் ராஜேந்திரன் பாம்பை உதறியிருந்தான். அது ஒரு ஓரமாய்
சுருண்டு விழுந்து நெளிய ஆரம்பித்தது.

ராஜேந்திரன் அதைப் பார்த்தபடியே சில விநாடி விதிர்க்கிறான்.

"ராஜேந்திரா எப்படி வந்துச்சு பாம்பு... இதுக்கா கத்தினே?" ரத்னாவின்
கேள்வி முன் ராஜேந்திரனிடம் பதிலில்லை. மாறாக ரீனாவை
முறைக்கிறான்.

"பாத்தியா... தடை வரும்னு சொன்னப்போ நீ நம்பலை. ஆனா இப்ப
வந்துடுச்சு. இப்ப நம்பறியா?"

ரீனாவிடம் உறைக்கட்டிக்கொண்ட மாதிரி மௌனம்.

"ஏய் நான் உன்னைக் கேட்டா நீ என்ன அவளைக் கேட்டுக்கிட்டு...?"

"நான் சொல்றேன் ரத்னா... உங்க வீட்டு விஷயங்களை நான்
உங்ககிட்ட கேட்டேன். சொல்றேன், சொல்றேன்னு சொல்லலை.
உங்கண்ணன் சொல்ல ஆரம்பிச்சுச்சு அப்பதான் இந்த பாம்பை ஒரு
கழுகு தூக்கிக்கிட்டு வந்து போட்டுட்டு போயிடுச்சு."

ரீனா குறுக்கிட்டுச் சொன்ன மறுநொடி ராஜேந்திரனை ரத்னா ஆழமாக
முறைக்கத் தொடங்குகிறாள்.

அவன் இப்போது அந்த பாம்பை வலைப்பிடித்து தூக்கி கொல்லைப்

புறம் எறிவதில் குறியாக இருந்தான்.

"ரத்னா எதுக்கு அவரை முறைக்கிறே... இப்ப என்ன நடக்கக்கூடாதது நடந்து போச்சு?"

"ரீனா கொஞ்சம் சும்மா இருடி. நீ என் கெஸ்ட். உன்னை நல்ல விதமா திருப்பி அனுப்பற பொறுப்பு எனக்கு இருக்கு. இப்ப சொல்றேன். எந்த விஷயமும் உனக்குத் தெரிய வேண்டாம். நானும் அர்விந்தைக் காதலிக்கற மாதிரி இல்லை. நீ நாளைக்குக் காலைல ஊருக்குக் கிளம்பறே..."

"என்னடி இது, வந்து நின்னு ஒரேயடியா பொறியறே இப்ப என்ன ஆயிடுச்சு?"

"வேண்டாம் ரீனா. விட்டு! ராஜேந்திரா உனக்கும்தான் சொல்றேன் போய் வேலைய பார். வாடி நீ கீழ..."

ரத்னா ரீனாவைத் தரதரவெனப் பிடித்து இழுக்கிறாள்.

"விடுடி... என்னடி இது... நீ வான்னா நான் வரணும். போன்னா போயிடணுமா? இப்படியா மேனர்லெஸ்ஸா பிஹேவ் பண்ணுவே?" ரீனாவிடமும் கோபம் கொப்பளிக்கத் தொடங்குகிறது.

"ரீனா, சொன்னா புரிஞ்சுக்கோ உன் நல்லதுக்குதான் சொல்றேன்."

ரத்னாவிடம் கெஞ்சல்.

"லுக்... என்னை மீறி எனக்கு எதுவும் வந்திடாது. ராஜேந்திரன், நீங்க அந்த விஷயங்களைச் சொல்றீங்களா?"

"வேண்டாம் ரீனா... நடந்ததைப் பார்த்துமா உனக்கு அதைக் கேக்கற ஆசை?"

"என்ன நடந்துடுச்சு இங்க?"

"பாம்பு விழுந்ததே?"

"இட்ஸ் கோ இன்சிடென்ஸ். கொய்ட் நேச்சர். இதுல பயப்பட ஒண்ணுமில்லை."

"பாட்டியைப் பார்த்து."

"அது மட்டும்தான் கொஞ்சம்தான் மிரட்ற விஷயம். அதைப்பத்தியும் முழு விஷயத்தை நான் தெரிஞ்சுகிட்ட பின்னே கூட்டிக் கழிச்ச ஒரு முடிவுக்கு வந்துடுவேன்."

"என்ன ராஜேந்திரா... என்ன பாட்டி அது இதுங்கறே?"

"நானே அதுக்கும் பதில் சொல்லிட்டுறேன். உங்க காசுத்தோப்பு வீட்டுக்குப் போனோம். அங்க மாடி முற்றத்துல உங்க பாட்டிய பார்த்தோம்."

"நிஜமாவா?"—ரத்னா கேட்ட தொனியில் அநியாய பயம். "ஆமாம் ரத்னா. நானே பாத்துட்டு வெலவெலத்துட்டேன்."

"அங்க எதுக்கு போனே? அறிவில்ல..."

"அறிவிருந்தா அங்கதான் போகணும் ரத்னா—நீ தப்பா சொல்றே."

"சும்மா இருடி. உன் மனசுல என்ன பெரிய ஜான்சி ராணின்னு நினைப்பா?"

"ஜான்சி ராணிதான் உன் பாட்டிய பார்க்க முடியுமா?"

"ரீனா ப்ளீஸ்...நான் சொல்றத கேள். நீ நாளைக்குக் காலைலகூட இல்லை--இப்பவே கிளம்பறே. நானும் வரேன். கமான்."

ரத்னா எதற்கு இப்படி படபடக்கிறாள். அத்தனை பயமா? அப்படி என்ன ஆகிவிடும். ரீனாவுக்கு எல்லாமே வியப்பாக இருக்கிறது.

"ஐ ஆம் சாரிடி. நான் முழு விஷயம் தெரிஞ்சுக்காம இங்க இருந்து கிளம்ப மாட்டேன்"—அடம் பிடிக்க ஆரம்பிக்கிறாள் ரீனா.

"ராஜேந்திரா சொல்லு."

"ஆமாம் ரீனா கிளம்பு. அதுதான் உனக்கு நல்லது."

"ராஜேந்... நீங்களா இப்படிச் சொல்றீங்க. உங்களை பெரிய பகுத்தறிவுவாதின்னு நினைச்சுக்கிட்டிருந்தேன். ஒரு இன்சிடெண்ட்டுல இப்படி சரிஞ்சுட்டீங்களே..."

ராஜேந்திரன் மிடறு விழுங்குகிறான். மலங்க மலங்கப் பார்க்கிறான். ரீனாவுக்கே அவன் நிலை தர்மசங்கடத்தைத் தருகிறது.

"ஓ.கே... நீங்க எந்த விஷயத்தையும் சொல்ல வேண்டாம். எனக்கு எதுவும் தெரிய வேண்டாம். ரத்னா கிளம்புடி—நானும் இனி இங்க இருக்கறதுல அர்த்தமில்ல..." ரீனா சொன்ன விதத்தில் படுத்தீர்க்கம்.

ராஜேந்திரன் ரீனாவைத் திரும்பவும் பரிதாபமாகப் பார்க்கிறான். கூடவே அவள் மேலான காதல் அவனுள் ஊற்றெடுக்கிறது.

"ரீனா, ரத்னா சொல்லிட்டாங்கறதுக்காக உடனே கிளம்பணுமா?"

"இருந்து விருந்து சாப்பிட நான வரலை ராஜேந்திரன். உங்க குடும்ப விஷயம் ஊர் விஷயம் இரண்டுமே சம்திங் இன்ட்ரஸ்டிங். கூடவே அதுல நிறைய காண்ட்ரவ்ரீஸி வேற. ஆகையால் இயல்பாவே ஒரு ஆர்வம் வந்துச்சு அதோட ரத்னாவோட காதல் நல்லவிதமா ஈடேறணும்கற அக்கறை வேற. ஆனா இப்ப எல்லாத்துக்கும் அவளே முற்றுப்புள்ளி வைச்சுட்டா. ஸோ நானும் இங்க இருந்து எதைச் சாதிக்க?"

"அவ காதலுக்குக் காட்டின அக்கறையெ கொஞ்சத்த நம்ம காதலுக்குக் காட்டக் கூடாதா?"

ராஜேந்திரன் கேள்வி ரத்னாவை விருட்டென்று அவர்கள் பக்கம் திருப்புகிறது.

"என்ன ராஜேந்திரா சொல்றே?"

"ஆமாம் ரத்னா...நான் ரீனாவை..."

"ரீனா நிஜமா?"

"ஏன் கூடாதா?"

"என்னடி இது எக்ஸ்பிரஸ் வேகத்துல?"

"உன்னை மாதிரி வருஷக் கணக்குல இழுத்துக்கிட்டு திரியச் சொல்றியா?"

"ரீனா நீ புரியாம பேசறே. நான் துடிக்கறது உனக்குத் தெரியாதுடி."

"அதான் முற்றுப்புள்ளி வெச்சுட்டியே. எதுக்குடி துடிப்பு அது இதுங்கற டயலாக் கெல்லாம்?"

ரத்னா சட்டென்று தலை குனிகிறாள். கரகரவென்று கண்களில் கண்ணீர். அதே வேகத்தில் நிமிர்கின்றவள்,

"ரீனா, நீ ராஜேந்திரனை விரும்பறதோ, ராஜேந்திரன் உன்னை விரும்பறதோ முக்கியமில்ல. இதுக்கு மேல ஒரு முக்கிய விஷயமிருக்கு."

"என்ன, கருப்பசாமி வந்து ஓ. கே. சொல்லணுமா?"

ரீனாவின் மடக்கலில் ரத்னா மட்டுமல்ல. ராஜேந்திரனும் திணறுகிறான்.

"இப்ப சொல்றேன். என்னோட கல்யாணம்கறது ப்யூர்லி மை பர்சனல் டெசிஷன். அதன்படி உங்கண்ணனை நான் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறது நிச்சயம். இதுக்காக நான் யார்கிட்டேயும் போய் எதையும் கேட்க வேண்டிய அவசியமில்லை. சரி கிளம்பலாமா?"

கேட்டுவிட்டு கிளம்பியே விட்டாள். சூட்கேசுடன் பஸ்ஸைப் பிடிப்பதற்கு முன் ராஜேந்திரனிடம் சொல்கிறாள்.

"நான் கல்யாணத்துக்கு எப்பவும் தயார். தாலி கட்டப் போற நீங்க எப்ப தயார்ங்கறதுதான் தெரிய வேண்டிய விஷயம். என் கழுத்தில தாலி கட்டிட்ட பின்னே எதுக்கும் பயப்படக்கூடாது. பயப்படுவேன்னா தயவு செய்து தாலி கட்டாதீங்க. ஏன்னா நான் தைரியசாலி ராஜேந்திரனைத்தான் விரும்பறேன் ஒரு கோழையை இல்ல... வரட்டுமா?"

பஸ் கிளம்பி விட்டது. பெரிய உறுமலுடன். ஆனால் ராஜேந்திரனோ இறுகிய மௌனத்தில்!

"வா ஆனை முடி...வா" உள்ளே நுழையும் தேவரை இப்படி வித்தியாசமாக அழைப்பவள் மைக்காரி என்னும் மைக்காரம்மா.

அன்று பார்த்தது போலவே இன்றும் இருக்கிறாள். ஆனால் தேவருக்கு கிருதா மீசையெல்லாம் நரை!

"ரொம்ப மாறிட்டியே..." மைக்காரியின் கேள்வியில் ஒருவகை இளக்காரம் கூட...

"உக்காரு..." எதிரிலுள்ள பாயில் அமரச் சொல்கிறாள் மைக்காரி. உட்காரும் தேவரின் பார்வை மைக்காரியின் அந்தக் குடிசையை சுற்றிச் சுற்றிப் பார்க்கிறது.

"பார்க்கிறது இருக்கட்டும் -- சொல்லு என்ன விஷயம்?"

ஆனைமுடியார் நிமிர்ந்து இப்போது மைக்காரியை முறைக்கிறார்.

"முணு காலமும் தெரிஞ்சவ நீ. இது என்ன கேள்வி." பதிலில் நம்பிக்கையையும் கோபத்தையும் கலந்து தருகிறார்.

"அப்படியா... சரி சொல்றேன் கேட்டுக்க. நான் கருப்பன் விஷயத்துல தலையிட்டுறதுல்ல. ஆகையால நீ கிளம்பலாம்."

சுருக்கென்றது தேவருக்கு.

"நம்பி வந்தா இப்படியா சொல்வே?" -குரலில்கூட ஈனசுரம்.

"நான் என்ன பண்ணட்டும். கருப்பன் என் சாமி யாச்சே?"

"அப்ப உன்னைப் பார்க்க வருவேன்னு எதைவெச்சு சொன்னே"

"இப்ப வந்துட்டேல்ல... அத வெச்சுத்தான்."

ஆனைமுடியார் முகம் உடனேயே கடுரமாக மாறுகிறது. உடன் நிற்கும் சம்பந்தத்திடமும் வருத்தம்.

"ஆத்தா... என்ன ஆத்தா இது பதில். ஒரு நல்ல பாதைய காட்டாம."

"நல்ல பாதையா! காட்னா இவன் போவானா."

"என்னன்னு சொல்லு..."

"தங்கம் நகைன்னு அலையாம கருப்பனுக்கு விசுவாசமாவும் நல்ல படியாவும் இருக்கறதுதான்."

"இப்ப இல்லியா."

"அதை அவன்கிட்டயே கேளு."

"என்ன தேவரே... ஆத்தா சொல்றது நிஜமா"

தேவர் மௌனத்தில் அதற்கு சம்மதம் தருகிறார். 'சரி இனி இருப்பதில் அர்த்திமில்லை' என்கிற மாதிரி கிளம்புகிறார். சம்பந்தமும் ஒரு கும்பிடு போட்டுவிட்டு வெளியே வருகிறார்.

"ஆத்தா எதுக்கு இப்படி பேசிச்சுன்னு எனக்கே புரியலை தேவரே—
போகட்டும் விடுங்க யோசிச்ச நடங்க..."

சொன்னபடியே காரில் ஏற அந்த இரவில் டாக்சி தார் சாலையில்
வழுக்கத் தொடங்கியது.

"வீட்ல தங்கிட்டு நாளைக்குப் போகலாம்தானே?" காருக்குள் சம்பந்தம்
கேள்விக்கு சரி என்கிற தலையசைப்பு தேவரிடம்.

"ஆமா எப்ப சொந்த கார் வாங்கப் போறீங்க?" சம்பந்தம் சூழ்நிலை
இறுக்கத்தை தளர்த்தவென்று அடுத்த கேள்விக்குத் தாவ,

"பொன்சட்டி கிடைக்கட்டும். ஒண்ணுக்கு நாலா வாங்கிட்டுறேன்"—
பட்டென்ற பதில் தேவரிடம்.

"பொன்சட்டியா... மைக்காரம்மா வேணாம் தேடாதீங்கன்னுச்சே."

"ஆமாம் வேணாமின்னு சொன்னிச்சில்ல..." பதில் கேள்வி கேட்கும் தேவர்
இப்போது பரிதவிப்போடு சம்பந்தத்தைப் பார்க்கிறார்.

"கருப்பு விஷயத்துல மைக்காரிக்கே பயம் இருக்கறத நினைச்சா
எனக்கே ஆச்சரியமா இருக்கு தேவரே. அதோட எச்சரிக்கைல நிச்சயம்
அர்த்தம் இருக்கும். பார்த்து நடந்துக்குங்க..."

சம்பந்தத்தின் பேச்சு தேவரைக் குடைகிறது, குத்துகிறது. நெடுந்தாரம்
வரை பதில் தோன்றவில்லை. கசகசப்பான மனநிலைதான் நிலவுகிறது.

திடுமென்று பகல் போதில் பூசாரி வந்து நடுப்பகல் உடுக்கை பூஜை
இருப்பதைச் சொல்லிச் சென்றது நினைவில் தோன்ற,

"சம்பந்தம், நான் இன்னிக்கு உன் வீட்ல தங்க முடியாது. நீ வீட்ல
இறங்கிக்க. நான் ஊருக்கு விடியயேறதுக்குள்ள போயே ஆகணும்"
என்கிறார்.

"என்ன திடீர்னு...?"

"திடீர்னு இல்லை. பூசாரி நாளைக்கு கருப்பு கோவில்ல உடுக்கு பூஜை
இருக்கறதா சொன்னதை மறந்தே போயிட்டேன். அதான்."

சம்பந்தத்திடம் அதற்குமேல் மறு பேச்சில்லை!

"ஓம்... ஓம்... ஓம்..." உடுக்கை சப்திக்க ஊரே திரண்டிருக்க கருப்பு கோவிலில் பூஜை ஏக அமர்க்களமாய் நடக்க ஆரம்பித்து விட்டது. னௌனமாக அதோ ஆனை முடித்தேவரும் ராஜேந்திரனும் கூட!

"இந்த அளைப் புரிஞ்சுக்கவே முடியலடா..." என்று கூட்டத்தில் ஒருவர் முணுமுணுப்பது கூட தேவர் காதில் விழுகிறது.

எல்லோருக்கும் தேவர் அங்கிருப்பதை விடவும் ஆச்சரியமான விஷயம் ராஜேந்திரன் அங்கிருப்பதுதான்...

"இந்த பய எப்படி அடங்கி நிக்றான், என்ன நடக்குதுன்னு பாத்துட்டு பின்னால அளம்பல் பண்ணுவானோ..."

"உஸ்ஸ்... அவன் விஷயத்தை இங்க எடுக்காதே. அவனாச்சு கருப்பாச்சு..." இரண்டு பேரின் பேச்சுக்கு நடுவில் புதிய அரிவாள் முன் இப்போது பூசாரி ஒரு உயிருள்ள கோழியை பிடித்து ஒரு சுற்று சுற்றிவிட்டு அதன் கழுத்தை ஒரு திருகுதிருகி பின்புறமாய் வீசுகிறார். ரத்த விளாரோடு அது ஆலமரக்கிளை ஒன்றில் மோதி கீழே விழ பூசாரி இப்போது அடுத்து என்று திரும்பிப் பார்க்கிறார். வரிசையாய் கோழிகளோடும், ஆடுகளோடும் ஜனங்கள்.

"பூசாரியய்யா, இந்தாங்க என் கோழிய பலி போடுங்க."

"எஞ்சாமிக்கு என் கோழிதான் முதல்ல..."

பூசாரி நின்று ஜனங்களின் அந்த பக்தியை இமைக்க மறந்து பார்க்கிறார். நடுவில் அயராத அந்த மணிகளின் சப்தம். கூட்டம் களைகட்டி நிற்கிறது. திருட்டுப் பொருள் திரும்ப கிடைத்துவிட்ட குதூகலம் முகத்தில் தெரிகிறது. அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையைத் தூக்கி நிற்கும் அந்த முகங்களில் கபடு சூதே தெரியவில்லை. பூசாரி பார்வை எல்லோரையும்தான் பார்க்கிறது.

அந்த பெரிய கிண்டாமணி அருகில் அதன் மேடை மேல் நிற்கமாட்டாது உட்கார்ந்திருக்கிறாள் ஒருத்தி. வாதத்தால் சும்பியகாலுடன் நடக்க மாட்டாது நடந்து வந்திருக்கிறாள். ஊரில் சேரிவாசியாகிவிட்ட சங்கிலி முனியனின் மகள். சங்கிலி முனியனுக்கு செருப்பு தைப்பதுதான் தொழில். ஆனால் அந்த வருமானத்திலும் கருப்புக்கு பொங்கல் வைக்கத் தவறியதில்லை அவன். அவன்கூட மகளை ஒட்டி நின்றபடி பூசாரியைப் பார்க்கிறான்.

பூசாரி பலியிடுவதை பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று
நினைத்தவராக நிமிர்ந்து வானம் பார்க்க. நடு வானுக்கு வந்து
நிற்கிறான் சூரியன்.

சூரியனைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் "அஹ ஹேய்..." என்று ஒரு குரல்.
அப்படியே உடம்பில் ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் அபாரத் துடிப்பு.

"சாமி இறங்குது... சாமி இறங்குது." கூட்டம் கிசுகிசுத்தபடி ஒண்டி
ஒடுங்குகிறது. பூசாரி இப்போது அண்ணாந்து வானம் பார்த்த சிரத்தைக்
கீழிறக்கவில்லை.

"கருப்பா வந்திட்டியா?" பெரியவர் ஓரவர் முன் வந்து வணங்கி நின்று
கேட்க. "வந்துட்டேண்டா" என்கிற பதில் பூசாரியிடம்.

"ஆமா... இங்க என்னென்னவோ நடந்துடுச்சே. நடக்கலாமா இப்படி?"

"எப்படிடா?"

"கொலையும் களவுமாகிப் போச்சேய்யா உன் பூமி?"

"எல்லாத்துக்கும் பதில் இன்னிக்கு மாலைல கிடைக்கும்."

"நல்ல பதில்தானே அது?"

"நான் எப்படா தப்பா பேசியிருக்கேன்."

"நல்லது கருப்பா... எல்லாரையும் நல்லா வை."

"எலேய் சங்கிலி முனியாண்டி..." பூசாரியின் அழைப்பு சங்கிலி
முனியாண்டியை முன் இழுக்கிறது.

"பரம பக்தன்டா நீ..." அவனைப் பாராட்டுகிறது.

"சாமி, எல்லாம் என் பாக்கியம்." அவன் உடனேயே சாஷ்டாங்கமாகக்
கீழே விழுகிறான்.

"உனக்கொரு நல்ல சேதி சொல்லப் போறேன்..."

"என்ன சாமி..."

"உன் மக செல்லிக்கு நான் மாப்ள பாத்துட்டேண்டா."

"சாமி... சந்தோஷம் சாமி... சந்தோஷம். மாப்ள எங்க இருக்கான். திக்குதிசை சொல்லு போய் பாத்துட்றேன்."

"முட்டாப் பயலே... உள்ளூர்ல இருக்கிறவனுக்கு எதுக்குடா திசையும் திக்கும்."

"யார் சாமி அது?"

"ஆனைமுடியான் மகன் ராஜேந்திரன்தான். இது அவனுக்கும் என் ஆணை..." பூசாரி உரக்கக் கத்திவிட்டு பொதேலென்று மரம்போலக் கீழே விழ ராஜேந்திரனும் கிட்டத்தட்ட அதே நிலையில்...

12

"குறிப்பாட்டு அது விதிப்பாட்டு—உன் வினைப்போக்கு தெரிஞ்ச நிஜப்பாட்டு காதாலே கேட்டு மனசுல தாழ் போட்டு வெச்சுக்கோ தெச்சுக்கோ உருப்போட்டு..."
--கோடாங்கிப் பாட்டு

பூசாரி சொன்ன அருள்வாக்கில் ராஜேந்திரன் பிடுங்கி எறியப்பட்ட சவலையான கடலைச் செடி போல ஆகிவிட்டான். மயக்கம் சுழற்றி அடிக்கிறது அவனை.

"தேவர் மகனுக்கு நம்ம சங்கிலி மகளா பொஞ்சாதி. கருப்பா உன் கணக்கே புரியலியே?" --கூட்டம் கூட ஆடிப் போய் விட்டிருக்கிறது.

தேவரிடம் ஸ்மரணையே இல்லை.

இப்படி ஒரு அருள்வாக்கை அவர் எதிர் பார்க்கவில்லை.

மௌனம். உறைகட்டிக் கொண்ட மௌனம்--இதுதான் தேவரின் தற்போதைய நிலை.

பூசாரி மலையேறி விட்டிருந்தார். கொழுக்கட்டை அளவில் எரிந்த கற்பூரத்தை அப்படியே அக்னிக் கோழியாய் அள்ளி விழுங்கிவிட்டு பொதேலென்று தரையில் விழுந்து பேச்சு மூச்சற்றுக் கிடக்கிறார்

சங்கிலி முனியாண்டி ஒச்சமான தனது மகளை ஒரு பார்வையும் கருப்பின் அரிவாளை மறுபார்வையுமாகப் பார்த்துக் கேவ

ஆரம்பிக்கிறான்-

"கருப்பா, என்னய்யா இது கணக்கு... என் மகளுக்கு எப்படி நா கண்ணாலம் கட்டுவேன்னு மருகி உருகுனது நெஜம். அதுக்காக உனக்கு விரதமிருக்கறதும் சத்யம். அதுக்குன்னு இப்படியா கை காட்டுவே? இந்த செருப்பாளி எங்கே... தேவர் எங்கே? எட்டுமா என் தேவா?"

"எலேய்... என்னவே பேசுதே நீ? கருப்பு சொன்ன பிறகு எட்டுமா எட்டாதான்னு என்னவே கேள்வி இது? நாம் என்ன நாலுந் தெரிஞ்ச மக்களா—முக்காலமறிஞ்வனுக்குத் தெரிஞ்சதைவிடவா உனக்கும் எனக்கும் அதிகம் தெரியும்?"

--பதில் கருத்து ஈட்டிபோல பாய்ந்து வருகிறது. பூசாரிகூட மயக்கத்திலிருந்து விடுபட்டு சகஜநிலைக்குத் திரும்புகிறார். தட்டி விட்டுக்கொண்டு எழுந்து கூட்டம் பார்க்கிறார்.

"பூசாரி... கருப்பு உம்ம மேல வந்து ராஜேந்திரனுக்கு பொண்ணு இதுதான்னு சொல்லிப் பிடிச்சு..." என்கிறார் உடனேயே ஒருவர்.

"அப்படியா? யாரு?"

"எல்லாம் நம்ம சங்கிலி மக செல்லிதான். அதான் பூசாரி—அந்த ஒச்சப்பிள்ளை—ஒரு காலுகூட விளங்காம இருக்குமே... எங்க அந்த புள்ள... தா புள்ள வா... இங்கன... வா...வா..."

--ஒருவர் அழைக்க ஒற்றைக்காலுடன் கெந்திக் கெந்தி செல்லி நடந்து வர உடன் யார் அது அவளைத் தாங்கிய படி விகாரமாய் ஓ... பருத்தியா?

மாட்டை விரட்டும்போது ராஜேந்திரன்மேல் மோதி ஏக வசனத்தில் திட்டு வாங்கிய அதே பருத்திதான்... பூசாரி இருவரையும் பார்த்துக் கை கூப்புகிறார்.

"மக்கா... நீங்க ரொம்ப கொடுத்து வெச்சவக. தம்பி இராசேந்திரா நீயும்தான்..." பூசாரி பார்வை ராஜேந்திரன் பக்கம் திரும்புகிறது. அவன் முகத்தில் சுரத்தே இல்லை.

"என்னா தேவரே இப்படி உம்மக்கோண்டா இருந்தா எப்படி? இந்த சமபந்தம் உங்களுக்கு ஒருக்காலும் ஒப்பாதுங்கறது எங்களுக்கெல்லாமும் தெரியும். ஆனா கருப்பு சொல்லிப் பிடிச்சே கேட்டுத்தானே ஆகணும்?"

"ஆமா தேவரே, இங்கணயே அச்சாரமா ஒரு ஒண்ணேகால் ருவாயையும் இரண்டு வெத்தலையையும் கொடுத்து ஒருத்தருக்கொருத்தர் பதிசம் முடிவு பண்ணுங்க. கல்லாணத்தை வசதி போல வெச்சுக்கிடலாம்."

கூட்டமே விட்டால் எல்லாவற்றையும் நடத்தி முடித்துவிடும்போல் தெரிகிறது. வெள்ளிநாச்சி வந்திருக்கவில்லை. வந்திருந்தால் இந்நேரம் கீழே விழுந்து எழுந்திந்து கற்பூர சத்தியமே செய்து கொடுத்திருப்பாள்.

தேவர் ராஜேந்திரன் பக்கம் திரும்பி வேறு வழியில்லை என்கிற மாதிரி பார்க்க அவனிடம் அதிசயமாகக் கண்ணீர் அந்தக் கண்ணீரின் பின்னால் ரீனா தெரிகிறாள். திடும்மென்று உணர்ச்சி வயப்பட ஆரம்பிக்கிறான் அவன்.

"அப்பா... எனக்கு இதுல சம்மதமில்ல. நா இந்தக் கல்யாணத்துக்கு ஒருக்காலும் ஒப்ப மாட்டேன்."— கோபமும் அழுகையும் கலந்த பேச்சால் கூட்டத்தை சடைக்கிறான்.

"நாங்கள்தான் சொன்னோமே... இது தேவவாக்கு தம்பி. உடன்பட்டுதான் ஆகணும்."

"இல்லாட்டி?"

"இல்லாட்டி என்ன இல்லாட்டி... உங்க ஊட்டலையே ஒரு உதாரணம் இருக்கலை. இது என்ன பேச்சு?"

"அட ஆமா... நம்ப கட்டையன் விஷயம் மறந்தே போச்சுது இல்லே."

கட்டையன் எனும் கட்டையத் தேவர் விஷயத்தை ஒருவன் தொட்டுக்காட்ட ஆனைமுடித்தேவர் மறுவிநாடி சட்டை பாக்கெட்டில் கை விடுகிறார். நூறு ரூபாயும் ஐம்பது ரூபாயும் புரண்டு வருகிறது.

"போங்கடா அச்சாரம். இந்தா ருவா" —நூற்றுக் கணக்கில் விட்டெறிகிறார்.

"தேவரே இந்தக் கித்தாப்பெல்லாம் இங்க வேணாம். சாமிக்கு என்னிக்கும் ஒண்ணேகால் ருவாதான் கணக்கு. அது போதும்."

"சில்ர இல்லப்பா..."

"நான் தரேன் இந்தாங்க... எலே சங்கிலி வாவே இப்படி. நீயும் எடும்

ஒண்ணே கால் ரூபாய்."

சங்கிலியும் முன் வந்து நடுங்கும் கரத்துடன் ஒண்ணே கால் ரூபாயை எடுக்க அதைப் பார்க்கும் ராஜேந்திரன் அங்கு நிற்கப் பிடிக்காமல் ஓடுகிறான்.

"நான் இதுக்கு சம்மதிக்க மாட்டேன். நான் இதுக்கு சம்மதிக்கமாட்டேன். இப்படி நிர்ப்பந்தப்படுத்தி செய்யற கல்யாணம் செல்லாது. நான் ஒப்புத்துக்க மாட்டேன். ஒப்புத்துக்க மாட்டேன்."

அவன் ஓடுவதை கூட்டம் பார்த்தபடி நிற்கிறது. சரி, தேவர் என்ன செய்யப் போகிறார்?

மறுபேச்சின்றி வெற்றிலை மாற்றிக் கொள்கிறார்.

விழியோரம்கூட துளிர்த்து விட்டது. வரவே வராத கண்ணீர்!

மதுரை...

புதிய ஒருவழிப்பாதை. குழப்பத்தில் பெரியார் பேருந்து நிலையம். எங்களுக்கு எந்த குழப்பமும் கிடையாது என்கிற மாதிரி அதிபயங்கர ஸ்லோமோஷனில் கோவில் மாடுகள்.

‘பார்ட்டி போட்றியா?’—என்கிற கிசுகிசு குரலோடு விபச்சார ஜூலியட்டுகள்.

நடுவில் தீபாவளிக்குத் தைத்த பேண்ட்டை சற்று அசௌகரியமாய் கருதி அணிந்தபடி ஸ்லிப்பர் செருப்பு தேய நடக்கும் ராஜேந்திரன்! முகத்தைப் பார்க்க ஒரு வார தாடி முடியோடு தெரிகிறான். கண்ணில் அப்பிக் கிடக்கிறது சோகம். கைவசம் கிராமத்தான் என்கிற சாட்சியாக ஒரு நூல்பை. அதல் ரீனா அவசரத்தில் விட்டுச் சென்ற உள்பாவாடை பிரேசியர் வகையறாக்கள்.

ஓடிப்போய் பாண்டியனைப் பற்றுகிறான். படியில் தான் நிற்க இடம் கிடைக்கிறது. அடுத்த நூற்றாண்டில் கூரையில் கூட இடம் கிடைக்காது என்கிற எதார்த்த பயம் அந்த நிலையிலும்...

சிம்மக்கல்லையும், கல் பாலத்தையும் பஸ் தாண்டுவதற்குள் போதும் போதும் என்பது போல் ஒரு களைப்பு.

ராஜாஜி ஹாஸ்பிடல் எதிரே உதிருகிறான்.

உள்ளே நுழைந்து ரீனாவையும் ரத்னாவையும் பிடிக்க வேண்டும்.

இன்றைக்கு எந்த வார்டில் இருக்கிறார்களோ...?

ரீனாவைப் பார்த்த நொடியில் 'ரீனா கிளம்பு தாலி கட்டுகிறேன்' என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

இனி தோட்டக்கார மங்கலமே வேண்டாம்.

கருப்பு- அருள்வாக்கு- கல்யாணம்- கண்றாவி- யாருக்கு வேண்டும்?

இது தொண்ணூற்றி ஏழு. நான் கிராமத்தவன்தான். ஆனாலும் நாகரிகம் தெரிந்த நவீன யுவன். சுயமாய் முடிவெடுக்கத் தெரிந்தவன்.

ரீனா... நான் உன்னை இனி விடமாட்டேன்.

இனி நீதான் என் ஆறுதல். என் ஊரில் இருந்தால் நான் உருப்பட முடியாது. பயமும் குழப்பமும் புரட்டி எடுக்கும் என்னை...

எங்கே நீ...?

தேடியபடி ஜனக்கூட்டம் திருகி, ஊளை ஆரஞ்சுக் கடைகளைத் தாண்டி உள் நுழைகிறான்.

அதே வேளையில் ட்ரௌமா வார்டில்...

"ரத்னா நல்ல பதிலைச் சொல்றேன்னு சொல்லிட்டு இப்ப சாரி ஐ காண்ட் லவ்னா என்ன அர்த்தம்?" அர்விந்த் ரத்னாவைக் குடைந்து கொண்டிருக்கிறான்.

"ப்ளீஸ் அர்விந்த் லீவ் மீ அலோன்..."

"நோ... ஐ மஸ்ட் நீட் யுவர் பாசிடிவ் ஆன்சர்..."

"ஐ காண்ட் லவ் ஆல்சோ எ பாசிடிவ் ஆன்சர் அர்விந்த்."

"நான் இப்பதான் வேலைல ஜாய்ன் பண்ணியிருக்கேன். திரும்ப என்னை லீவ் போட்டுட்டுப் போக வெச்சுடாதீங்க..."

"ரத்னா... நீ என்னை வெறுக்கறேன்னு தெரிஞ்சா அந்த நிமிஷம் நான்

ஒதுங்கிக்க தாயாரா இருக்கேன். ஆனா நீ என்னை லவ் பண்ணே... யாருக்கோ பயந்துகிட்டுதான் நீ இப்ப இப்படிச் சொல்றே...."

"ப்ளீஸ் அர்விந்த்... இது வார்ட். இங்க நாம டாக்டர்ஸ். ப்ளீஸ் பிஹேவ் லைக் எ டாக்டர்."

அர்விந்தால் அதற்கு மேல் அங்கு நின்று மன்றாட முடியவில்லை.

"எகெய்ன் ஐ வில் மீட் யூ..." என்கிற பதிலோடு மெல்ல நழுவத் தொடங்குகிறான். முகத்தில் அபரிமிதமான துக்க உறைவு. எதிர்படுகிறாள் ரீனா. அர்விந்தைப் பார்த்து அவளையும் அது தொற்றிக் கொள்கிறது.

"என்ன அர்விந்த்... ஐ கான்ட் லவ் யூன்னு சொல்லிட்டாளா?"

"ஆமா ரீனா... உங்க ஃப்ரெண்ட் ஏன் இப்படி நடந்துக்கறா?"

"கேட்டா சிரிப்பீங்க. சிரிக்க ஒரு வாய்கூட இல்ல, நாலு வாய் இருந்தாலும் போதாது."

"ப்ளீஸ் புரியும்படி சொல்லுங்க..."

"என் ருமுக்கு வாங்க சொல்றேன்." அவள் அவனோடு திரும்பின நொடியில் எதரில் ராஜேந்திரன்.

"ஹேய் ராஜேந்... வாட் எ சாப்ரைஸ்! கமான்யா..."

"நல்லவேளை ரீனா உன்னைப் பாத்தேன்." ராஜேந்திரனிடம் இறுக்கத் தளர்வு.

"அப்ப பாக்கலேன்னா கெட்ட வேளையா?"

"நிச்சயமா..."

"ஏன் ஒரு மாதிரி நெர்வசா... ஆமா என்ன திடீர் விஜயம்?"

"சொல்றேன். அதுக்கு முந்தி ஒரு வார்த்தை. ரீனா. நீ எதிர்பார்க்கற ஒரு தைரியசாலி ராஜேந்திரனா நான் இப்ப வந்திருக்கேன். எப்ப நம்ப கல்யாணத்த வெச்சுக்கலாம்?"

காரிடாரில், சுற்றிலும் வெள்ளை மேட்ரன்களும், ஸ்ட்ரெச்சர்களும்

ஓடித்திரிய, அடப்பமான மருந்து வாசத்துக்கு நடுவில், பக்கா நோய்ச் சந்தடியில் கூடவா ஒருவனால் இப்படிக்கேட்க முடியும்? ரீனா வியக்கிறாள். ரீனா மட்டுமா? அர்விந்தும்தான்.

ரீனாவிடம் உடனேயே ஒரு க்ளூக் சிரிப்பு.

"முதல்ல ரூமுக்கு வாங்க. அங்க போய்ப் பேசுவோம்..." என்று அவன் கையை உரிமையுடன் பற்றி இழுக்கிறாள் அவள்.

அவனுக்கு அந்த ஸ்பரிசம் ஒரு புது தெம்பைத் தருகிறது.

டீயை சூப்பிக்கொண்டே ராஜேந்திரன் சொல்லி முடித்ததை ரீனா மட்டுமல்ல... அர்விந்தும்கூட கேட்டு நெற்றியில் சுருக்கம் வேய்ந்திருக்கிறான்.

"என்ன அர்விந்த்... எப்படி இருக்கு கதை? சுர்..." டீ சூப்பியபடி ரீனா அர்விந்தைக் கேட்க அவனிடம் ஏளனச்சிரிப்பு.

"இதுல நான் சொல்ல என்ன இருக்கு..." என்கிறான் ஒரு வரியில்.

"காரணமில்லாம் நான் உங்களைக் கேட்கலை அர்விந்த்..."

"புரியும்படி சொல்லுங்க ரீனா..."

"அதுக்கு முந்தி நீங்க ராஜேந்திரனை தெரிஞ்சுக்கணும். இவர்தான் உங்க காதலியோட அண்ணன். ஆமாம் ராஜேந்திரன், இவர்தான் உங்க சிஸ்டர் லவ் பண்ண அர்விந்த்."

இருவரும் அடுத்த நொடி ஒருவரை ஒருவர் ஆழமாய்ப் பார்த்துக் கொள்கின்றனர். கை குலுக்கிக் கொள்ளவும் தவறவில்லை.

"அர்விந்த்... ரத்னா உங்களைப் பார்த்து ஐ கான்ட் லவ் யூனு சொன்னதுக்குக் காரணமே அந்த கருப்பசாமிதான். அதுதான் ராஜேந்திரனுக்கும் எதராக வேறு பொண்ணை பார்த்துச் சொல்லியிருக்கு."

"அப்படின்னா கருப்பசாமி காதலிக்கச் சொன்னாதான் அவ என்னைக் காதலிப்பாளா?"

"ஆமாம் அர்விந்த். காதலுக்கு மட்டுமில்ல. இப்படியே போனா நாளைக்கு கருப்பு சொன்னதான் சாப்பிடுவா, தூங்குவா...எல்லாம்

செய்வா..."

"அது இருக்கட்டும். யார் இந்தக் கருப்பு? ஈஸிட் ட்ரூ ஆர் ரிடிசுலஸ் இமாஜின்?"

"அப்சல்யூட்லி இமாஜின்"

"அந்த இமாஜினா ரத்னாவை இப்படி கட்டி வெச்சிருக்கு..."

"எவ்வளவோ பெரிய மனுஷங்களுக்கெல்லாம் எப்படி எப்படியோ பலவீனங்கள் இருக்கறதில்லையா? ரத்னாவுக்கு இந்தக் கருப்பு ஒரு பலவீனம்..."

"நோ... அது என் பலம்!"—பதில் வாசல்புறம் ரத்னாவிடமிருந்து வந்தது. ஸ்டெத்தும் கையுமாக அவளும் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

"ரத்னா...முதல்ல இப்படி உளர்றதை நிறுத்தறியா... பலமாம் பலம்."

ரீனா கோப உச்சிக்குப்போக ரத்னா ராஜேந்திரனை முறைக்கிறாள்.

"ஆமா நீ எங்க இங்க வந்தே?"

"ஏன் வரக்கூடாதா? ரீனாவைப் பாக்க வந்தேன்."

"கருப்பு உத்தரவு தந்திச்சா?"

"அது யார் எனக்கு உத்தரவு தர?"

"ராஜேந்திரா, சித்தப்பா கட்டையத்தேவரைப் பார்த்துமா இப்படி ஒரு கேள்வி கேக்கறே நீ... நீ மாறவே மாட்டியா?"

அடுத்த நொடி ராஜேந்திரன் முகம் குப்பென்று வியர்க்கிறது அவன் உடல் நடுங்கத் தொடங்குகிறது. அதுவரை வீரப்பலியாய் நின்று பேசியவனா இப்படி? ரீனாவும் அர்விந்தம்கூட அதைப் பார்த்து அதிசயிக்க ராஜேந்திரன் மனக்கண்ணில் இப்போது கட்டையத் தேவர். ஒரு கையை இழந்த நிலையில்! அந்த வெட்டுப் பட்ட கையைக்கூட மறுகையில் எடுத்துக்கொண்டு மரண ஓலத்துடன் ஓடிவரத் தொடங்குகிறார்!

"கருப்பனும் எமனும் கூட்டாளி
குறிவெச்சா தப்பாத ராஜாளி
வினைப்படி தருவான் அவன் கூலி
விருப்பம்போல் ஆட்டுவான் ஒரு நூலில்..."
--கோடாங்கிப் பாட்டு

ஓ டி வரும் கட்டையத் தேவர் மண்ணில் புரண்டு விழுகிறார். அந்த
வெட்டுப்பட்ட வலது கரம் கூட முழங்கை மூட்டுவரை முழுதாக
இருக்கிறது. தூரப் போய் அருகாமை நெற்குவியலில் விழுகிறது.
ரத்தப்பாம்பு ஓட ஆரம்பிக்கிறது.

கட்டையத் தேவர் மரங்கொத்தி புழுப்போலத் துடிப்பதைப் பார்த்து
களத்து மேடும் கூடி வந்து நிற்கிறது. "அடி ஆத்தி... என்னாடி கொடூரம்
இது! ஆரு செஞ்சது இப்படி... ஆரு?"

"நின்னு பேசற நேரமா இது? ஓடுங்க, ஓடுங்க போய்
ஆனைமுடியார்கிட்ட சொல்லுங்க..."

பின்னங்கால் பிடரியில் பட ஒருத்தி ஓடுகிறாள். செய்தி கேட்டு
ஆனைமுடியாரும் போட்டது போட்டபடி கிடக்க ஓடி வருகிறார்.
இதற்குள் கட்டையத் தேவரை ஜனங்கள் நாட்டு வைத்தியரிடம் தூக்கிச்
சென்றிருந்தினர். வைத்தியரும்கூட ஒதிய மரப்பட்டையை வைத்தும்
புழுதி மாணிக்கச் செடிச் சாற்றை தடவியும் கட்டுப் போட்டு
முடித்திருந்தார்.

"கட்டையா என்னடா இது... எப்படிவே ஆச்சு இப்படி—எந்த பயடா
நறுக்குனான்?" –ஆனைமுடியார் பதறுகிறார்.

"அண்ணே... தப்பு என் மேலண்ணே, என் மேல! தோட்டக் காட்டுல ஒரு
கீழ்ச் சாதிக்காரிய தொட்டுபுட்டேன். அது அழுது அழிச்சாட்டியம்
செஞ்சா—நா விடலை. கருப்பா கருப்பான்னு கூவலெடுத்தா. வாயப்
பொத்துனேன். பொத்துன வேகத்துல ஒரு அருவா கைல பட்டுச்சு! ஒரே
வீச்சண்ணே—என் சோத்துக்கை ரெண்டாயிடுச்சு. நிமிர்ந்து பார்த்தா
வெள்ளைக் குதிரை தெரியுது. ஆனா யாருமே கண்ணுக்கு தெரியலை.
அருவா கூட வெள்ளித்துண்டா ஜொலிச்ச ஜொலிப்பிருக்கே...."

"என்னவே கதை சொல்லுதே... அருவா குதிரைன்னு கிட்டு." –
ஆனைமுடியார் கேட்ட ஜோரில் குளம்படிச் சப்தம் கேட்க ஆரம்பித்தது.
எல்லோர் புருவங்களும் இடுங்க கட்டையத் தேவனிடம் இப்போது

அதீத பயம். வைத்தியன் விட்டுக்கு எதிரே பரந்த வயல்வெளி.

கதிர் அறுத்த ஏகாண்ட வயல்வெளி! அங்கிருந்துதான் சப்தம் வருகிறது.

"அண்ணே... பயமா இருக்குண்ணே! அந்தக் குதிரைதான். அதே குதிரைதான்..." கட்டையத் தேவன் பயந்த படியே மயங்குகிறான். ஆனைமுடியார் சப்தம் வந்த திக்கைப் பார்க்க குதிரை ஓடி மறைகிறது. எதிர் வானிலோ கார்மேக அடைசல். மந்தாரப்பொழுது— ஊ...ஊ... என்ற காற்றுவீச்சு... நடுவில் ஒரு பிரம்மாண்ட இடி வானக் கண்ணாடியை உலக்கையைக் கொண்டு தாக்கின மாதிரி ஒரு நொறுங்கல் சப்தம்.

கூட்டமே காதைப் பொத்திக்கொள்ள அந்தக் கருமேக வானில் இப்போது மின்னெட்டு. அதுவும் எப்படி? ஒரு அரிவாளைப் போன்ற தோற்றத்தில்! இடிச் சப்தம்கூட சற்று கூர்ந்து கேட்கும் பட்சத்தில் 'கருப்பா...கருப்பா...' என்று ஒலிப்பது போலத் தெரிகிறது.

கூட்டமே மண்டியிடுகிறது. பதிலுக்கு மழை இறங்க ஆரம்பிக்கிறது. மழையா அது? அப்படி ஒரு மழையை இன்றுவரை தோட்டக்கார மங்கலம் பார்த்தது கிடையாது. அப்படி ஒரு மின்னலையும்கூட தோட்டக்கார மங்கலம் பார்த்ததில்லை.

ஊரின் வீரபாண்டியன் கண்மாய் உடைந்து ஊருக்குள் எல்லாம் தண்ணீர். ராஜேந்திரனுக்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது. ஊரிலேயே பெரிய மச்சு வீடு அவன் வீடுதான். அதன் கூரைமேல் அமர்ந்துகொண்டு ஊரைப் பார்த்தது பசுமையாக நினைவில் இருக்கிறது. நடுவில் கட்டையத்தேவர் கையைத் திரும்பப் பொருத்த ஆனை முடியார் என்னென்னவோ செய்யப் பார்த்தும் பலனில்லை.

அடாத மழைக்கு நடுவில் குச்சி ஐஸ்காரனிடம் போய் ஐஸ் வாங்கிவந்து வெட்டுப்பட்ட கையை ஒரு பாலிதீன் தாளில் அந்த ஐஸுடன் போட்டு எடுத்துக்கொண்டு மதுரை கிளம்பப் பட்டபாடும் அது முடியாமல் போனதும்...

ஹூம்...! நினைவில் மங்காமல் தளம்புகிறது.

எந்தப் பக்கமும் போக முடியவில்லை போகும் இடமெல்லாம் வெள்ளம் துரத்தியது. வண்டியின் அச்ச முறிந்து போனது. நடுவில் பூசாரி கத்திக்கொண்டு ஓடி வந்தார்.

"ஆனைமுடி... வேண்டாம். எல்லை தாண்டாதே இது கருப்பு உத்தரவு." அலறினார்.

"போவே... என் தம்பிய ஒச்சமா பாக்கச் சொல்றியா? எப்படியாவது கைய வெச்சுத் தைப்பேன்" என்று முடிந்த மட்டும் முயன்று பார்த்தார் தேவர். இறுதியில் வேறு வழியின்றி முடங்கிப் போனார். மழையோ நிற்கிற மாதிரி தெரியவில்லை. ஊரே கருப்பா என்று பிரார்த்திக்க ஆரம்பித்து விட்டது.

"அந்த கட்டையன் வந்து கற்பூரம் கொளுத்தி சத்தியம் செய்யணும். நா இனி எந்த பொண்ணையும் தீண்ட மாட்டேன்னு சத்தியம் செய்யணும். என் வாக்கை மீறி ஒரு பொண்ணைக் கெடுக்க நினைச்சவன் கைய நான் வாங்கிட்டேன். மன்னிப்பு கேட்காட்டி அவன் உசுரயும் வாங்குவேன். ஊரையே தண்ணிக் காடாக்குவேன். பூசாரி சாமி வந்து ஆட கட்டுப்போட்ட கையோடும், நடக்க முடியாத துவட்டலோடும் கட்டையத் தேவனும் வந்து கருப்பு சன்னதி முன் கற்பூரம் கொளுத்தி அணைத்தான்.

"கருப்பா, இந்தப் பிறப்புல நா எவளையும் இனி தொடமாட்டேன். இது சத்தியம். இது சத்தியம்..." உரத்தக்குரலில் அந்த கொளுந்த தீச்சுடரை அணைத்தான். அடுத்த சில மணிகளில் வானம் வெறித்து மழைவிட்டு அருள் வாக்குப்படி ஊர் தப்பித்து விட்டது.

கட்டையத் தேவனும் அன்றிலிருந்து இன்று வரை எந்தப் பெண்ணையும் தொடாமல் வாலாட்டாமல் இருந்து வருவதும் கண்கூடு.

சித்தப்பா கட்டையத் தேவர் நினைப்பில் இருந்து ஓரளவு மீள்கிறான் ராஜேந்திரன்.

"என்ன ராஜேந்திரன்... ரத்னா திரும்ப உங்களைப் பயத்துல புதைக்கப் பார்க்கறாளா?"—ரீனாதான் கேட்கிறாள்.

"லுக் ராஜேந்திரன். இப்ப நீங்க சொன்ன உங்க சித்தப்பா கதை கொஞ்சம் வித்தியாசமானதுதான். அதுல ஒரு விஷயம்தான் நண்பா அதாவது கெடுக்கப் பார்த்த அவர் கையை வெட்டினது. மற்றது எல்லாம் நேச்சர். வெரி நார்மல் நேச்சர். அரிவாள் மின்னல், நிற்காத மழை எல்லாம் இந்த உலகம் எத்தனையோ முறை பார்த்துட்ட சாதாரண விஷயங்கள்." அர்விந்த் தன் பங்குக்கு கருத்து கூறுகிறான்.

"இருக்கலாம். அவர் கையை வெட்டின அந்த நபர்?" இது ரத்னா.

"கருப்புங்கிறியா... ஸ்டூப்பிட். இந்த உலகத்துல தினம் நூறு கறிபழிப்பு நடக்குது. அங்கெல்லாம் ஏண்டி உன் கருப்பு போய் கைய வெட்டலை"- ரீனா திரும்பவும் பிரசங்கத்துக்குத் தயாராகிறாள்.

"அப்ப வெட்டினது யார்?"

"யாரோ ஒரு ஆசாமி."

"ஆமாம் ஆசாமிதான் ரத்னா..."

"இல்லை அர்விந்த் என் சித்தப்பா கதை ஒரு சின்ன உதாரணம் பெரிய பெரிய உதாரணங்களை நான் பாத்தவ" ரத்னா அழுத்தமாக மறுக்கிறாள்.

"அது என்னன்னுதான் சொல்ல மாட்டேங்கறியே. அதிசயமா கொஞ்சம்போல இப்பதான் உன் சித்தப்பா விஷயமே வெளி வந்துருக்கு..."

"இவ்வளவு தூரம் ஊரைவிட்டு வந்து உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கற அளவு தைரியம் வந்துட்ட எனக்கே அந்த விஷயங்களைப் பேச பயமா இருக்கு ரீனா. பாவம் ரத்னா அவ என்ன பண்ணுவா?"

"ஓஹோ! தங்கைக்கு வக்காலத்தா... ராஜேந்திரன் நீங்க இன்னும் முழுசா மாறலையா?"

ரீனா கேள்வி முன் ராஜேந்திரனிடம் ஒரு குட்டி தடுமாற்றம். ரீனா பார்வை அர்விந்த் மேல் தாவுகிறது. அவன் தலை கவிழ்ந்து தரைக் கோலம் போடும் ரத்னா மேலேயே பார்வையை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். பார்க்க பரிதாபமாக இருக்கிறது.

"அர்விந்த்..." ரீனா அழைக்கிறாள். அவன் காதில் அது விழவே இல்லை.

"அர்விந்த்..." பலமாக அழைக்கிறாள். சிலிர்த்தபடி திரும்பிப் பார்க்கிறான்.

"ஏய் ரத்னா உன்னையும்தாண்டி, திரும்புடி இந்தப் பக்கம்..."

ரத்னாவும் அவளில் ஊன்ற ஆரம்பிக்கறாள்.

"ரத்னா... நீ அர்விந்தை லவ் பண்ணலைன்னு சொல்ல முடியாது. அப்படி இருக்க எதுக்குடி அர்விந்த்கிட்ட ஐ கான்ட் லவ் யூன்னு சொன்னே-வெட்டு ஒண்ணு துண்டு இரண்டுன்னு பதில் சொல்லணும்."

தயங்கித் தயங்கிச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறாள்.

"கருப்புகிட்ட திருவுளச்சீட்டு போட்டு உத்தரவு கேட்டேன். நல்ல உத்தரவு வரலைடி..."

"சரி... அதுக்காக உன் காதலை இல்லைன்னு பண்ணிக்கப் போறியா?"

"ரீனா, உனக்கு நான் எப்படிடி சொல்வேன். என் காதல் எந்த விபரீதத்துக்கும் உள்ளாயிடக் கூடாதுன்னுதாண்டி நான் அப்படிச் சொன்னேன்."

"விபரீதம்னா?"

"அர்விந்த் உயிரோட இருக்க மாட்டாருடி."

"அதாவது கருப்பு உத்தரவை மீறி கல்யாணம் பண்ணிக்கற நபருக்கு கருப்பு தண்டனை தரும்கறே?"

"ஆமா மரண ரூபத்துல... அதுக்கு நிறைய உதாரணம் இருக்கு."

"அதைத் தூக்கி உடப்புல போடு. இப்ப நானும் ராஜேந்திரனும் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டா எங்களுக்கும் அது பொருந்துமில்லியா?"

"நிச்சயமா!"

"அதாவது நான் உங்கண்ணனைக் கல்யாணம் செய்துகிட்டா நானோ இல்லை உங்கண்ணனோ கருப்பால தண்டிக்கப்படுவோம்கறே... அப்படித்தானே!"

"ஆமா..."

"அதுக்கு ஏதாவது ட்யூரேஷன் பிரியட் உண்டா...?"

"அதிகபட்சம் ஒரு மண்டலம் அதாவது நாற்பத்தெட்டு நாட்கள்."

"அதுக்கு மேல உயிரோட இருக்க முடியாதுங்கறே..."

"ஆமா... ஆமா..."

"சரி... நான் இப்பவே அந்தச் சவாலை ஏத்துக்கறேன். உங்க அண்ணனைக் கட்டிக்கிட்டு உன் பயம் அர்த்தமற்றதுன்னு நிரூபிக்கிறேன். அப்ப நீ அர்விந்தை ஏத்துப்பியா?"

"விஷப்பரீட்சை வேண்டாம் ரீனா... இந்தப் பேச்சு இப்படி முடியும்னு தெரிஞ்சிருந்தா நான் இங்க வந்திருக்கவே மாட்டேன்."

"இந்தாடி... குளிருக்கு பயந்தால்லாம் குளிக்க முடியாது. அதைத் தெரிஞ்சுக்கோ. நீ என்னை இழுத்து விடலை. நான்தான் இறங்கறேன். அதுவும் அரிவிந்துக்காக. அர்விந்த்... கவலைப்படாதீங்க. உங்க காதலுக்கு நானாச்சு. ராஜேந்திரன் உங்களுக்குப் பயமில்லியே...?"

--சிறிது தயங்கிவிட்டு பதில் தருகிறான் ராஜேந்திரன்.

"அந்த செல்லியைக் கட்டிக்கிட்டு நூறு வருஷம் உயிரோட இருக்கறதவிட உன்னைக் கட்டிக்கிட்டு நாலு நாள் இருந்தாலும் அது எனக்கு போதும் ரீனா..." என்கிறான்.

"அப்ப நாலு நாள்தான் ஆயுள்கு முடிவே பண்ணிட்டங்க அப்படித்தானே? ஆமாம் யார் அது செல்லி?"

"ஊர் செருப்பாளி சேரிக்காரன் சங்கிலி முனியாண்டி மக... நான் முன்னையே சொன்னேனே மறந்து போச்சா?"

"ஓஹோ... அதான் ஐயா அடிச்சு பிடிச்சுகிட்டு இங்க வந்துட்டிங்களா?"

"அதுக்காக மட்டுமில்ல ரீனா... நான் நிஜமாலுமே உன்னை ரொம்ப நேசிக்கறேன். அசராத மன உறுதி. தெளிவான உன் எண்ணங்கள். இது நான் யார்கிட்டேயும் பார்க்கலை."

"ஐஸ்... ஐஸ்... போதும் ராஜேந்திரன். எதுக்காக இல்லைன்னாலும் உங்க ஊர் கருப்பசாமிக்காக நான் உங்களைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கறேன். எங்க வீட்ல நான் எடுக்கறதுதான் முடிவு. ஆனா ஒரு கண்டிஷன்."

"என்ன?"

"உங்க குடும்ப பின்புலத்துல ஏதோ இனம் புரியாத ஒரு மர்மம் இருக்கு.

அதுக்கும் கருப்புக்கும் ஒரு தொடர்பு இருக்கு. அது தெரியாத நிலையில் என்னால செயல்பட முடியாது."

"தெரிஞ்சா மட்டும் உன்னால என்ன பண்ணமுடியும் ரீனா..."--ரத்னா கேட்கும் தொனியில் இப்போது சற்று அவள் இவர்கள் பக்கம் வந்து விட்டிருக்கிறாள் என்று தெரிகிறது.

"அது தெரிஞ்சாதான் ரத்னா கருப்புங்கறது நிஜமாலும் சாமியா இல்லை ஆசாமியான்னு தெரியவரும்."

"சாமிதான்னு தெரிய வந்தா?"

"இப்ப சொல்றேன். ராஜேந்திரன் கட்டற தாலியைக் கழட்டி அந்த சாமி உண்டியல்ல போட்டுட்டு நானே ராஜேந்திரனுக்கும் செல்லிக்கும் கல்யாணத்தைப் பண்ணி வைக்கறேன். ஓ.கே..."

"ஏன் அதை தாலிய கட்டிக்கிட்டுதான் செய்யணுமா? முன்னாலயே செய்யலாமே."

"நீ என்ன சொல்றே?"

"தாலிங்கறது நிஜமாலுமே ஒரு விலை மதிப்பில்லாத விஷயம். அதை பணயம் வெச்சு எந்த விஷயத்துலயும் இறங்காதே."

"நான் பணயம் வைக்கற பொருளை இழந்ததேயில்லை. அந்த தைரியத்துலதான் அப்படிச் சொன்னேன்."

"உன் தைரியத்தைப் பாராட்டேன். முதல்ல முழு சரித்திரத்தையும் கேளு. பிறகு பணயமா தாலியை வைக்கலாமான்னு முடிவுக்கு வா..."

"நல்ல கருத்துதான். சொல் நடுவுல எந்த காரணம் கொண்டும் கதையை பாதியில நிறுத்தக்கூடாது."

"சத்யமா மாட்டேன். அந்த கருப்பசாமி மேல பாரத்தைப் போட்டுத்தான் நானே இப்ப ஆரம்பிக்கப் போறேன். எது வந்தாலும் சரி...."

அவள் தன் வாயால் இது ஒரு கேடு கெட்ட சரித்திரம் என்று சொன்ன விஷயத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள். நடுவில் அர்விந்த் ரீனாவைப் பார்த்து "ட்யூட்டி..." என்று ஆரம்பிக்க, "ப்ளீஸ் அர்விந்த்... இவ அதிசயமா சொல்ல வாயெடுத்திருக்கா. கெடத்துடாதீங்க, வேணும்னா

ஓடிப் போய் டாக்டர் மனோகர்கிட்டேயும், நந்தாகிட்டேயும் கொஞ்சம் சமாளிச்சுக்க சொல்லிட்டு வாங்க. அஞ்சு நிமிஷம்தான். நாங்க வெயிட் பண்ணோம்."

அர்விந்த் உடனே எழுந்து உற்சாகமாக ஓட ஆரம்பித்தான். படிகளில் நல்ல நளினம் காட்டி இறங்கினான்.

ராஜேந்திரனும் அடைப்பட்டுக் கிடந்த மாதிரியான உணர்வோடு அறைக்கு வெளியே வந்தான்.

"வெங்கடா... சூடு... சூடு அக்கட. அக்கட்ரா..."— அந்த ஹவுஸ் சர்ஜன் குவார்ட்டாசுக்குக் கீழேயிருந்து ஒருவன் வராண்டாவில் நின்று கொண்டிருக்கும் ராஜேந்திரனை இப்போது தெலுங்கில் பேசி ஒருவனுக்குக் காட்டுகிறான். அடுத்தவன் அதிகபட்ச சிவப்பு விழிகளோடு ராஜேந்திரனைப் பார்க்கிறான்.

"நம்ம கூட்டம் மாட்டிக்க இவன்தான் முக்கிய காரணம். போலீஸ்கிட்ட போவோம்னு சொல்லி போய் பெரிய வேலையெல்லாம் பாத்தவன். பெல்லாரி பரமுடு சாகவும், பெத்த பெருமாள் ராவ் எல்லாத்தையும் சொல்லவும் வழிகாட்டினவன். இப்ப எல்லாரும் மாட்டிக்கிட்டாங்க. போலீஸ் பெரிசா காலரைத் தூக்கிவிட்டுத் திரியுது. அந்த காலர் கீழ இறங்கணும்னா இவனைப் போட்டுத் தள்ளணும். இல்லைன்னா நாமெல்லாம் மீசையை எடுத்துடணும்."

--அவனது ஒரு நீண்ட தெலுங்கு விளக்கத்தின் முடிவில் அர்விந்த்கூட வந்து விட்டிருந்தான். ராஜேந்திரனுடன் சேர்ந்து கொள்கிறான்.

"இவனையும் பார்த்து வெச்சுக்கோ. இவன்தான் பெல்லாரி மேல மோதி அடையாளம் கண்டவன். ஓடித் துரத்தினவன்."

"கவலைப்படாதே இரண்டு பேரையும் ஆஸ்பத்திரிய விட்டு வெளிய போக விடமாட்டேன். நேரா எமலோகம் தான்!"—செங்கண்ணனிடம் சபதம். வெளியே கொலை முனை உருவாகியிருப்பது தெரியாத நிலையில் இருவரும் அறைக்குள் நுழைகின்றனர். தயங்கித் தயங்கி ரத்னா விஷயத்தைச் சொல்ல வாயெடுக்க காத்திருந்த மாதிரி பவர்கட் ஆனது! மின்விசிறி நின்றுபோனது. அதைப் பார்த்து ரத்னா வியர்க்க...

‘பேராவம் கேக்குது பெரும் படையல் நடக்குது
ஊருக்கு வெளியே ஒரு ஒய்யார மரம் கீழே...
நேருக்கு நேர் வந்து எஞ்சாமி நீயும்
தேருக்கு காலாக, தெருவுக்கு விளக்காக
நிக்கோணுமடா கருப்பா...
நின்னு காக்கோணுமடா கருப்பா!
--கருப்பு வேண்டுதல் பாட்டு

அந்த பவர்கட் ரத்னாவை வியர்க்க மட்டும் விட வில்லை
விபரீதமாகவும் நினைக்க வைத்தது. ‘பேசாதே— பேசினால்
விபரீதம் என்று கருப்பன் வந்து சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்ட
மாதிரியும் தோன்றியது. கிட்டத்தட்ட ராஜேந்திரனும் ரத்னா போல
உருமாற ஆரம்பித் தான்.

அதைத் துல்லியமாகப் புரிந்து கொண்டாள் ரீனா.

"என்னம்மா ஆரம்பிக்கும்போதே சகுனத்தடையாயிடிச்சேன்னு
யோசிக்கிறியா? அது நல்ல விஷயத்துக்குதான். இதுக்கெல்லாம்
இல்லை. கமான் கேரி ஆன்..."

ரீனா ஊக்கத்தைக் தோள்மேல் போட்டுக் கொண்டு நிமிரத்
தொடங்கினான் ராஜேந்திரன்.

"கருப்பு கதை ஒரு பெரிய வரலாறு ரீனா... அதை ஐயப்பன்
அவதாரம்னுல்லாம் சொல்வாங்க. மத்த சாமிங்க மாதிரி கோபுரத்துக் கீழ்
குந்தியிருந்து தேங்கா பழ பூஜை மந்திரம் அர்ச்சனைங்கற சங்கதி இந்த
சாமிக்குக் கிடையாது!

இது கோபச்சாமி—ஆவேச்சாமி! எல்லைல நின்னு ஊரையே காக்கற
சாமி. இதுக்கு ஆடு, மாடு கோழிங்கதான் படையல்"—ராஜேந்திரன்
பேச்சை இடையில் புகுந்து வெட்டுகிறாள் ரீனா.

"இதோ பாருங்க... நான் என்ன கருப்பச்சாமி வரலாற்றையா கேட்டேன்.
உங்களுக்கும் மேல இந்த காட்டுச்சாமி பத்தி தெரிஞ்சவ நான். அதுலயும்
கருப்புக்கு துரோகம்னா சுத்தமாக ஆகாதுங்கறதும், நம்பிக்கை வெச்சு
காலைப் பிடிச்சுட்டா சண்டாளனுக்கும் அனுக்ரகம் செய்யற
சாமிங்கறதும் நானும் கேள்விப்பட்ட விஷயம்தான். உங்க குடும்பம்
எப்படி கருப்பசாமி பிடிவ அகப் பட்டது. அதைச் சொல்லுங்க..."

--ராஜேந்திரன் திரும்பப் பெருமூச்செறிகிறான். ரத்னாவைப் பார்க்கிறான். பின் தொடங்குகிறான்.

"ரத்னா அப்ப சின்ன பொண்ணு. ஒரு வயசோ இரண்டு வயசோ... எனக்கு எட்டு வயசு. எனக்கு நினைவு தெரிஞ்சு கருப்பசாமிய நான் புரிஞ்சுக்க ஆரம்பிச்சதும் அப்பதான்... சினிமால வர்றமாதிரியே ஒருநாள்னு சொல்லி பின்னால போகவா...இல்லை..."

"எப்படியோ நீங்க விஷயத்துக்கு போன சரி..."

அவனும் போய்விட்டான் 1975க்கு...

குவா குவா சப்தத்தில் அந்தக் காசுதோப்பு வீடே அலமலந்து கொண்டிருந்தது ரத்னாதான். தேக்குத் தொட்டிலில் பசி தாங்காமல் வீறிக் கொண்டிருந்தாள்.

வீடு முழுக்க எவ்வளவோ வேலைக்காரர்கள். அத்தனை பேரும் வயல் வெளிக்கு ஆனைமுடியாருடன் போய்விட்ட நிலை. கிழவி புல்லாக்கு பேச்சிமட்டும்தான் இருக்கிறாள். அதுவும் சுருட்டு பிடித்தக்கொண்டு மாடி மாடத்தில் நின்றபடி.

பார்க்கவே ஒரு மாதிரியாக இருந்தது.

அந்த சுருட்டு பிடிக்கும் ஸ்டைல் அச்சு அசல் சர்ச்சிலுடையது.

பார்த்தால் காபிரைட் உரிமை கோரலாம். வழக்கமாக பெண்டுகளுக்கு ஆண் போல் அழுத்தமாக புகை பிடிக்க வராது ஆனால் பேச்சி அப்படி இல்லை, சீராக மூக்கில் எல்லாம் புகை விட்டு தனக்கு அது நெடுநாள் பழக்கம் என்று சொல்லாமல் சொல்கிறாள்.

அழுகை சப்தம் அவளை என்னவோ செய்கிறது. எழுந்து இறங்கி வருபவள் கணக்கு போட்டபடி தன்னை மறந்திருந்த ராஜேந்திரனைக் காதைத் திருகி தொட்டிலை ஆட்டச் சொல்லிவிட்டு எங்கோ வெளியே கிளம்புகிறாள். மறவாமல் மூக்குக்கண்ணாடி அணிந்து கொள்வதையும் ரிவால்வர் எடுத்துக் கொள்வதையும் பார்த்தால் ராஜேந்திரனை அது என்னவோ செய்கிறது.

ரத்னாவிடம் அலறலின் தொடர்ச்சி. சப்தம் சமையல் கட்டு வெள்ளிநாச்சியை மாவுக் கையுடன் வெளியே இழுத்து வந்து விடுகிறது. தூளி ஆட்டும் ராஜேந்திரனைப் பாசத்துடன் பார்க்கவும் வைக்கிறது.

"ஆத்தா..."

"என்ன தம்பி?"

"கிழவியும் பொம்பளதானே?"

"ஆமா...எதுக்கு கேக்கறே?"

"பாப்பா அழுவ அழுவ அது எனக்கென்னன்னு போகுது..." -அந்தக் கேள்விக்கு பதில் சொல்லாமல் வெள்ளிநாச்சி பெருமூச்செறிகிறாள்.

"சரி நீ போய் படி"-தொட்டிலை அவள் கைகள் தாலாட்டத் தொடங்குகின்றன. ராஜேந்திரன் போய் நோட்டைத் திறந்த மறுநொடி "உஸ்...ஸ்...ஸ்"—என்று ஒரு சப்தம். நிமிர்ந்து பார்க்கிறான். எதரில் அவன் சகாக்கள்.

"டேய் ராஜேந்திரா... ஓடியா விளையாடலாம்."

"போடா போடா... எங்காத்தா வைய்யும். நான் இன்னும் ஹோம் ஒர்க்கை முடிக்கலை."

"இரண்டு நாள் லீவுதானேடா... வாடா வா. கில்லி தாண்டில் விளையாடலாம்" -அவர்கள் அழைக்கும் தருணம் வெள்ளிநாச்சி தாலாட்டில் இருக்கிறாள்.

"பொன்மகளே ராசாத்தி பூ மகளே
ரோசாப்பூ.
என் மகளே செல்லக்கனி நீ மார்கழி
மாச பூம்பனி..."

--அம்மாவின் தாலாட்டில் அப்படியே மயங்கியபடி எழுந்திருக்க மறுப்பவன் முன் அவன் சகா ஒரு அஸ்திரம் போடுகிறான்.

"நீ இப்ப வந்தீன்னா கருப்பச்சாமிய பார்க்கலாம். அது குதிரைல போறதையும் நா காட்டுவேன்..."

"நெசமாவா?"

"ஆமாடா கருப்பா..."

"கருப்பான்னா வரமாட்டேன்."

"நீ கருப்புதானே...?"

"நிறம் கருப்பா இருந்தா நானே கருப்பா?"

"ஆமாண்டா... அந்தக் கருப்பச்சாமியும் உன்னை மாதரிதான் கருப்பா இருக்கும்."

"பொய்யி..."

"வா காட்றேன்" –பொடியர்களின் வளைப்பில் அவனும் விழுந்து சப்தப்படாமல் எழுந்து அவர்களுடன் கலக்க அந்த இளம் கூட்டம் கன்றுக்குட்டியாய் வரப்பில் ஓடியது. நடுவில் ஒரு மூக்கொழுகி சண்டித்தனம் செய்தான்

"டேய் நான் கருப்பு கோயிலுக்கு வரலை. எங்க அப்பன் ஆத்தாளுக்கு தெரிஞ்சா டவுசரை அலுத்துட்டு ஏறும்பு விட்டுவாங்க... நா வாரேன்."

"டே... டே... பயந்தாங் கொள்ளி. பயந்தாங் கொள்ளி..."

"இருக்கட்டும், இப்ப நீங்க கோவில் பக்கம் போய் கருப்ப பாத்து பயந்து வாங்ல, காதுல ரத்தம் வந்து சாவும்போது தெரியும்டா ஒல்லிக்குஞ்சா..."

--அவர்களின் பரிவர்த்தனைகளில் ராஜேந்திரன் அதிர்ந்து போகிறான்.

"டேய் கருப்ப பார்த்தா வாயில காதுல ரத்தம் வருமா?"

"இல்லடா இவன் ரீலு உடறான். டேய் சீன்கானரி சும்மா வர மாட்டே?"

"அது யாருடா சீன்கானரி?"

"நான் மதுரைக்கு எங்க மாமன் வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன். பரமேஸ்வரில சேம்ஸ் பாண்ட் படம் பார்த்தேன். அந்த சேம்ஸ் பாண்ட் பேருதான் சீன் கானரி"

பேசிக்கொண்டே மயானம் கடக்கிறார்கள். அப்பொழுது மட்டும் 'கருப்பா கருப்பா கருப்பா' என்கிற உக்ர முணுமுணுப்புடன் ஓட்டம்.

"ஆமா எதுக்கு கருப்பா கருப்பான்னே..."

"அப்பதான் சுடுகாட்டு பேயிங்க நம்மளை ஒண்ணும் செய்யாது. அதுக்கு கருப்புன்னா பயம்"

--அவர்கள் கரடு ஏறுகிறார்கள். விடைத்து நிமிறும் ஓணானைப் பார்த்து ஒரு கல்லால் அதன் தலையை வாங்குகிறார்கள்.

"இந்த ஓணான் பிள்ளையாருக்கு தாகம் எடுக்கைல தண்ணிக்கு பதிலா ஒண்ணுக்க பிடிச்சு கொண்டுக்கிட்டு போய் கொடுத்திச்சாம். இத பார்த்தா சட்னி பண்ணிப்பிடணும்."—சொல்லிக் கொண்டே நடை. பாறைகளில் தாவல் நடுவில் ஊடாடும் ஊற்றுநீர் ஓடையில் தொளக் புளக் என்று ஓட்டம். குளியல், கரணம் எல்லாம், உற்சாகம் திமிறி அடிக்கிறது. வந்த நோக்கம் மறந்து போகிறது.

"ஹைய்யா... ஹைய்யா... ஹைத்தலக்கா...
வரதப்பா... வரதப்பா... கஞ்சி வரதப்பா...
கஞ்சி கலயம் தன்னை தலையில் சுமந்து வஞ்சி வரதுப்பா...
ஆத்தாடி மாரியம்மா
சோறு ஆக்கி வெச்சேன் வாடியம்மா."

--ஊற்றுத் தண்ணீரில் அப்போதைய ரிலீஸ் படங்களின் பிரபல பாடல்களின் உற்சாக முணுமுணுப்புகள் எல்லாம்.

ஒருவழியாக ஆட்டம் பாட்டம் எல்லாம் முடிந்து ஆலமர நிழலை எட்ட ஆரம்பிக்கின்றனர். ஹோவென்று இருட்டு. காற்றுக்கூட வீசாத நிலை.

அவர்கள் முகத்தில் கொத்தாய் பீதி.

"டேய்... அப்படியே சாமி அரிவா முன்னே போய் கும்பிட்டு துண்ணுறு எடுத்துக்குவோம். என்னா?"

"டேய் எனக்குப் பயமா இருக்குடா..."

"பயப்படாதடா. கருப்பு சின்னப்பசங்கள் ஒண்ணும் பண்ணாது. எனக்கு தெரிஞ்சு மொந்த மூக்கனுக்கு அது பொறி உருண்டை வாங்கித் தந்துருக்கு தெரியுமா?"

"நெசமாவா?"

"ஆமாண்டா கருப்பா."

"டேய் என்னை கருப்பாங்காதேடா..."

"அப்படித்தான் சொல்வேன். உன் கைல ஒரு அரிவாளை எடுத்துக்கிட்டு

நல்லா வண்டி மைல மீசை வெச்சு உருமா கட்டிவிட்டா நீதான் கருப்புச்சாமி..."

"ஆமாண்டா ராஜேந்திர. நீதான் கருப்புசாமி— வேஷம் கட்டி விளையாடுவோமா?" –பேச்சு நீடித்த நொடியில் ஓங்கி காற்றடிக்க மருத்து மணிகளெல்லாம் கோரஸாக சப்தமிட அவர்களிடம் திக்கன்ற ஒரு அமைதி.

நடுவே குதிரையின் கனைப்பு சப்தம் கூடக் கேட்டது. அவர்கள் உடனே ஒன்று கூடிக்கொண்டனர்.

"சாமி வருது... சாமி வருது... அதான் சப்தம்!"- ஒருவன் ராஜேந்திரன் காதில் கத்த அருகில் யாரோ சிலர் நடப்பது போல சப்தம். பொடியர்கள் ராஜேந்திரனை விட்டு விட்டு வாரிச்சுருட்டி ஓட ஆரம்பித்தனர். ராஜேந்திரனும் ஓடப் பார்த்தான். ஆனால் ஓரிடத்தில் விழுந்துவிட்டான். விழுந்த வேகத்தில் மயக்கம்கூட...

மயக்கம் நீங்கியபோது நன்கு இருட்டுகட்டி இருந்தது. இரவுப் பறவைகளின் அரட்டைக் கச்சேரி பல விதக் குரலாய் காதில் விழுந்தது.

புதர் மறைவில் சிள்வண்டுக் கூட்டம் கச்சேரி செய்து அமைதிக்குக் குந்தகம் செய்து கொண்டிருந்தது.

அங்கங்கே மின்மினி!

ராஜேந்திரன் நடுங்கத் தொடங்கினான். பயப்படும் போது கருப்பா... கருப்பா என்றால் நல்லதாமே....? ஞாபகம் வந்தது.

"கருப்பா.... கருப்பா... கருப்பா..." முனகத் தொடங்கினான். நிமிர்ந்தான். நடக்க ஆரம்பித்தான். வழியே தெரியவில்லை. காலை ஒரு முள் தைத்து ஆழமாக அலற விட்டது. அழுகை வந்தது. தரையில் உட்கார்ந்து முள் பிடுங்கப் பார்த்த இடத்தில் கூட நெருஞ்சி முள் வரிசை.

"கருப்பா.... கருப்பா..." – அழுகை பீறிட்டது. அப்போது திடீர்மென்று ஒரு பேரொளி தீப்பந்த ஒளி. திரும்பினால் ஆறடி உயரத்தில் ஆஜானுபாகுவாய் நல்ல விளைந்த மீசையும் உருமாவுமாய் ஒருவன்.

"தம்பி இங்க என்ன பண்ணே?"

"நா... நா... என் சினேகிதங்களோட விளையாட வந்தேன்.

உழுந்துட்டேன். இருட்டிப்போச்சு... அதான்..."

"நீ ஆனைமுடியார் மவன்தானே?"

"ஆ... ஆமா..."

"வா... நா உன்னை ஊட்ல சேக்கறேன்" ---அந்த மனிதன் சொன்னதோடு ஒரு பூங்கொத்து போல ராஜேந்திரனைத் தூக்கி தன் தோளில் வைத்துக்கொண்டான். மலைத்தலத்தில் பழக்கப்பட்டவன் மாதிரி நடந்தான்.

ராஜேந்திரனிடம் வியப்பான வியப்பு.

அந்த மனிதனின் நடையில்தான் எத்தனை வேகம்.... எத்தனை துடிப்பு?

ஊர் எல்லை வரை வந்தவன் ராஜேந்திரனைக் கீழே இறக்கி விட்டுவிட்டு "நீ போய்க்கோ, நான் வரேன்" என்று சொல்லிவிட்டு திரும்பிச் சென்றான்.

யார் இவன்... எங்கு வந்தான்? ராஜேந்திரனால் புரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை. ஆனால் அவன் உடம்பில் சந்தனவாடை வீசியது.

வீட்டுக்குள் நுழையும்போது தேவர் ஓடிவந்து கட்டிக் கொள்கிறார். வெள்ளிநாச்சி விழுந்து புரண்டு ஓடி வருகிறாள்.

"எங்கடா போயிட்டே... எங்க போயிட்டே...?"

"வெள்ளாட..."

"விளையாடப் போணியா... ஊர் பூரா தேடியும் கிடைக்கலியேடா?"

"அது வந்து... அது வந்து..."

"எது வந்து?" -ஆனைமுடியார் பெல்ட்டை உருவிய படி அருகே வந்து கையை ஓங்க மூக்கை நிரடிய வாசம் பார்த்து அசந்து போனார்.

"இது என்னா சந்தன வாசம் இந்தப் பயமேல?"

"அது வந்து... அது வந்து... நா கருப்பு கோவில்கிட்ட மயங்கி உழுந்துட்டேன். அப்ப ஒரு ஆள் என்னைத் தூக்கி வந்து எல்லை உட்டுட்டுப் போனார். அவர் மேல்தான் இவ்ளோ வாசமும்."

"கருப்பு கோவில்கிட்ட ஒரு ஆளா?"

"ஆமா... மீசையும் கண்ணும் பார்த்தா எனக்கே பயமா இருந்துச்சு. நல்ல ஓசரம். அந்த ஆள் உடம்புலதான் சந்தன வாசம் அடிச்சிச்சு. எனக்கும் ஒட்டிக்கிச்சி."

--அவன் சொன்ன மறுநொடி வெள்ளிநாச்சி ராஜேந்திரனை சரேலென்று வாரி ஒரு முத்தம் கொடுத்து விட்டு அவனை நிறுத்தி அவன் காலிலும் விழுந்தாள்!

"என்ன வெள்ளி பண்ணுதே?"

"நம்ம மகன் கருப்பச்சாமியாலையே சுமந்து வரப் பட்டவங்க. இவனும்தான் ஒரு சின்னக் கருப்பன்."

--ஆனைமுடியாரும் பெல்ட்டைப் போட்டுவிட்டு அவன் முன் கை கூப்பினார். அவனிடம் அச்சரியமான ஆச்சரியம்.

"தம்பி... நீ புண்ணியக்காரனடா...." என்று வெள்ளிநாச்சி உருகும்போது வாசல்புறமாய் "ஆத்தோவ்..." என்று ஒரு குரல்.

"யாரு..."

"நான் கடாயன் அத்தை ஆத்தா வரச் சொன்னிச்சு..."

"இந்த நேரத்துல எதுக்கு... ஆமா அது என்ன கைல மம்புட்டி..."

"கொண்டுகிட்டு வான்னுச்சு..." பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே மரப்படி வழியே பேச்சி இறங்கிவரும் சப்தம் கேட்கிறது. பட்டுக் கண்டாங்கி. உடம்பெல்லாம் நகைப் பந்தல். எட்டணா வட்டப்பொட்டு. லேசான நடுக்கம் உடலில்.

"ஏ ஆத்தா கடாயனை வரச்சொன்னே..."

"உனக்கு தேவை இல்லாத விஷயம். போய் உம் பொண்டாட்டிய கட்டி புடிச்சிகிட்டு படுடா." தெனாவெட்டான பதிலோடு பேச்சி இறங்கி வருகிறாள்.

கடாயன் அவளை பிரமிப்போடு பார்க்கிறான்.

"எம் பின்னாலயே வா..."—கிழவி நடக்கிறாள். அவன் பின

தொடருகிறான். ராஜேந்திரனையும் ஆவல் கட்டி இழுக்கிறது. மெல்லப் பின் தொடர ஆரம்பிக்கிறான். ஆனைமுடியார் இழுத்துக் கட்டுகிறார்.

கிழவி தைரியமாக கருப்பு கோயிலை நோக்கித்தான் செல்கிறது.

"ஆத்தோவ்... இந்த ராத்திரில எதுக்கு ஆத்தா கருப்பு கோவிலுக்கு..."

"உம்... பொங்க வைக்க..."

"ஆத்தா விளையாடாதே... அங்க போறது அவ்வளவு நல்லதில்ல..."

"வாடா... என் வெறும் பயலே. யாருக்குடா நல்லதுல்ல..."

"நமக்குத்தான்."

"ஒண்ணும் ஆவாது வா. கருப்பு கோவில் ஊத்து தண்ணிய கொஞ்சம் நம்ம வயல் பக்கம் திருப்போகணும். அதுக்குதான் உன்னை வரச்சொன்னேன்."

"ஆத்தா... அந்த தண்ணி கம்மாக்கு மட்டும்தான் பாயலாம். ஊர் கட்டுப்பாடு இருக்கு ஆத்தா..."

"தெரியும்தா... அதனால்தான் யாருக்கும் தெரியாம ராத்திரியில போய் பாச்சப் போறேன்."

"உன் வயலுக்குதான் தண்ணிய முறை வெச்சு உட்றாங்களே... அதோட கிணறும் இருக்கே..."

"மோட்டாருக்கு கரண்ட் யார் தருவா? உங்கப்பனா?"

"ஆத்தா ஊருக்கு தெரிஞ்சா நம்மை மிதிச்சப்பிடுவாங்க."

"தெரியாம பண்ணத்தானே உன்னைக் கூப்பிடுக்கேன்."

"வேணாம் ஆத்தா. இது பாவம்..."

"அப்படியா... அப்ப என்கிட்ட இரண்டாயிரம் கடன் வாங்குன இல்லே... அதுக்கு வட்டியோட இப்ப ஆறாயிரம் ஆகியிருக்கு. எப்ப தரே?"

"தரேன்... அதுக்கும் இதுக்கும் என்ன சம்மந்தம் ஆத்தா..."

"நீ போசாம என் பேச்சைக் கேளு. ஊத்து தண்ணி ஒரு வகைல எனக்கும் சொந்தம்தான். அந்த ஊத்தும் கருப்புகோவில் நிலமும் ஒரு காலத்துல எங்க கொள்ளுத் தாத்தனுக்குத் தாண்டா சொந்தம்."

"அதான் அதை நாயக்கருக்கு உங்க தாத்தா கொடுத்துட்டாரே தானமா... இப்ப அதைப்போய் பேசி என்னா பிரயோஜனம்."

"பிரயோஜனமா... தண்ணி பாத்யதை முதல்ல என் வயலுக்குதான். இவன்கிட்ட போய் நான் வரிசைல நின்னு அதுக்காக பிச்சையெல்லாம் எடுக்க மாட்டேன். இப்படி ராவோட ராவா போய் மடையைத் திருப்பிக்கிட்டா தீந்திச்சு." --பேசிக்கொண்டே நடந்ததில் கோவில் வந்ததே தெரியவில்லை. கடாயன் ஒரு வழியாக அடங்கி விட்டிருந்தான். மனதுக்குள் "சாமி... கருப்பா... என்னை மன்னிச்சுக்கோ..." என்று மகஜர்.

ஊற்றுநீர் சீராகப் பொங்கி வழிந்து சின்னக் கால்வாயாக சலசலத்து வீரபாண்டியன் கண்மையை நோக்கி ஓடிக் கொண்டிருந்தது அதன் பிரதான பாதையில் ஓரிடத்தில் அவனது மண்வெட்டி சக்கென்று ஒரு வெட்டு. அதேசமயம் தலைக்கு மேல் மரக்கிளை ஒன்றும் முறிந்து விழ அவனிடம் அலறல்...

15

‘விதிக்கோல் பிடிச்சு
ஒரு சதிகாரன் வாரான்
மதிக்கோல் உடைச்சு
மன இருட்டை தாரான்
கதி ஏதுடா கருப்பா
காக்க வாடா பொறுப்பா!’

"ஐய்யோ ஆத்தா...!" அலறிக்கொண்டு கீழே விழுந் தான்கடாயன். அவன் மேல் மரக்கிளையின் தண்டு அழுக்கியபடி... பேச்சிக் கிழவிக்குக்கூட பக்கென்றாகி விட்டது. தீப்பந்தத்துடன் அப்படியே நிமிர்ந்து பார்க்கிறாள்.

‘யாரும் இல்லை. எதார்த்தமாய் இற்றுக் கீழே விழுந்து விட்டதா? இல்லை வேறு விதத்திலா?’ –அளக்கிறாள்.

"ஆத்தா... அங்க என்ன பார்வை-- கிளையைத் தூக்கி விடு"

அலறுகிறான் கடாயன்.

தீப்பந்தத்தை தரையில் நட்ட மாதரி வைத்து விட்டு மரக்கிளையைத் தூக்க முயன்றாள். மூச்சிரைத்தது. அதே வேளையில் தீப்பந்தம் சரிந்து தரைமேல் கிடந்த சருகெல்லாம்; பற்றி எரிய ஆரம்பித்தது.

ஐய்யய்யோ? இதென்ன கத்தி போய வால் வந்த கதையாக?

கிழவி அசுர வேகம் காட்டி உயிர்ப் பயம் கொண்டு மரக்கிளையைத் தள்ளிவிட அது ஒரு சருகைப் போல அப்பால் விழுந்தது.

கடாயன் எழுந்து வேகவேகமாய்ப் பரவும் நெருப்பின் மேல் ஊற்றின் நீரைக் கைகளால் வாரி இறைக்கத் தொடங்கினான். நடுவில் முனகினான்.

"நா அப்பவே சொன்னேன். நீதான் கேக்கலை. கருப்புக்கோவில் சமாச்சாரங்கறது சரியான எடமொடக்கான சமாச்சாரம். நீ கேக்கலை...."—பேசிக்கொண்டே நெருப்பை அணைத்தான். நின்று ஒரு பெருமூச்சு விட்டவன் பேச்சிக்கு நேரே நிமிர்ந்தான்.

"ஏ ஆத்தா உனக்கு பயமா இல்லியா?"—கேட்டான்.

"பயந்தா காரியம் ஆகுமாடா?"—பேச்சி திருப்பிக் கேட்டாள்.

"சர்தான்... நீ பொம்பளையே இல்லை—அதான் உன்னியவிட்டு வைரவத் தேவரய்யா காசி பக்கமா சொல்லாம கொள்ளாம ஓடிட்டாரு" என்று முனகியவன் திரும்ப மடையில் மண்வெட்டியை இறங்கியபோது யாரோ வரும் சப்தம் கேட்டது. சரசரவென்கிற சப்தம். கடாயன் உடனேயே மண்வெட்டியைப் போட்டுவிட்டு ஓட அரம்பித்து விட்டான்.

கிழவி மட்டும் இப்போது தனியாளாக... கையில் தீப்பந்தத்துடன்!

நடந்து வரும் சப்தம் இப்போது வேறு புறத்தில் கேட்டது.

வருபவர்கள் கரத்திலும் தீப்பந்தம் தெரிந்தது. கிழவி சட்டென்று தன் தீப்பந்தத்தை ஊற்றுநீரில் நனைத்தாள்.

சொய்யங்ஙங...! அணைந்து போனது.

இப்பொழுது அவள் கண்களை இருட்டு கரித்தது. இருந்தும் வந்தவர்கள் கருப்பு கோவில் சன்னதி பக்கம் செல்வது தெரிந்தது.

யார் இவர்கள்?

எதற்காக இந்த ராத்திரியில் வந்திருக்கிறார்கள்?

ஓசைப்படாமல் நடந்து சென்று மரவிழுது ஒன்றன் பின்னால் நின்று பார்க்க ஆரம்பித்தபோது கிழவியே 'பகீர்' எனப் பற்றி எரியாத குறை.

எதிரே ஏரியாவிலேயே பிரசித்தி பெற்ற திருடன் மொக்கமாயன். முழித்திருக்கும்போதே விழியைத் திருட முடிந்த வல்லாளன். எந்த வீட்டுக்காவது கன்னம் வைத்து விட்டால் களவாடாமல் விடமாட்டான். களவு அவன் வரையில் ஒரு தெய்வீகத் தொழில். அதிலும் கன்னம் வைப்பதில் அத்தனை கைதேர்ந்தவன்.

அவனைச்சுற்றி ஒரு பத்துப்பேர். எல்லோரும் மிகப் பணிவாக நிற்கின்றனர்.

மொக்கமாயன் பார்வை கருப்பசாமி எனும் அரிவாள் மேலேயே இருக்கிறது. கருப்பச்சாமி சன்னதி எதரில் ஒரு பெரிய உண்டி. அதன்மேல் கை வைத்தபடி இப்போது அவன் பேசத் தொடங்குகிறான்.

"பங்களாளிங்களா... தோட்டக்கார மங்கலம் நல்ல பெரும் பணம் கொண்ட காசக்காரவுங்க பூமி. காரணம் இந்தக் கருப்பு சன்னதியும்-- ஊத்து தண்ணியும்தான். அமோக விளைச்சல். அதால பச்சை நோட்டா பாக்கலாம் இந்த ஊர்ல!

இந்த கருப்பு கோயில் தோட்டக்கார குதிரை நாயக்கரும் பெரிய கைதான். முத அவரு வீட்டுல கன்னம் வைப்போம். பிற்பாடு வரிசையா...

எவ்வளவு சிக்குனாலும் அதுல பாதி நம்ம சாமி கருப்பனுக்கு... என்ன சொல்றீங்க?"

--அவன் கேட்க பங்களாளிகளிடம் ஆமோதிப்பு. உடனே அவன் கை நிறைய கற்பூரத்தை ஏற்றினான். திகுதிகுத்தது அது.

"கருப்பச்சாமிக்கு..."

"அரோகரா!"

"என் சாமி கருப்புக்கு..."

"அரோகரா!"

--அரோகரா போட்ட கையோடு கருப்பு அரிவாள் முன் தன் சுண்டுவிரலை பதினெட்டு படியின் உச்சத்தில் வைத்து தன் கட்டரிவாளால் ஒரு நறுக்கு.

அது கேரட்டை நறுக்கினதுபோல் தனியானது.

கூட்டமே சிலிர்த்தது.

"சாமி நான் உனக்கு திரும்ப முளைக்காத விரலையே பலி போட்டுட்டேன். நீதான் எங்களுக்குக் காவல். எங்களைப்படிச்சா அம்பதாயிரம்னு போலீசு வேற விலை போட்டுக்கு. அம்புட்டுலையும் காப்பாத்தி கரை சேருடா என் கருப்பா..."

--சொன்ன கையோடு நிமிர்ந்தவன் விரலுக்கு சகாக்கள் கட்டுப் போட, மறைந்து நின்று பார்க்கும் கிழவிக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்ட நிலை.

அவர்கள் அடுத்து சில நிமிடங்களிலேயே கிளம்பி விட்டனர். பேச்சிக் கிழவி மட்டும் இன்னமும் அதர்ச்சி நீங்காதவளாய்...

காசுத் தோப்பு வீட்டுக்குள் நுழைந்த மறுநொடி கிழவி புகுந்து கொண்டது தனது கஜானா அறைக்குள்தான். சிலேட்டில் கிறுக்கிக் கொண்டிருந்த ராஜேந்திரன் கிழிவியின் செயலைப் பார்த்து அதைக் கவனிக்க ஆரம்பித்து விட்டான்.

கிழவி அறைக் கதவைத் தாழிட்டுக் கொண்டுவிட்ட போதிலும் கதவு இடுக்கில் நடப்பதைப்பார்க்க முடிகிறது.

உள்ளே நுழைந்த வேகத்தில் அது வெண்கலப் பானைகளை ஏடத்து தன் முன்னே கடை பரப்பிக் கொள்கிறது. அதனுள் ததும்பலாய் ஆபரணங்கள்.

நெற்றிச் சுட்டியில் இருந்து மெட்டி வரை...!

வெளியே பவுர்ணமிச் சந்திரன். அவனும் ஆசையாக கூரைக்கண்ணாடி வழியாக எட்டிப் பார்க்கிறான். கிழவிக்குக் குதூகலமாகிப் போகிறது. நகைகளை எடுத்து உடம்பில் பூட்டிக் கொள்கிறது. காது கொள்ளாத தண்டட்டி—அதற்கும் மேலே மாட்டல். தலையில் பெரிய சுட்டி—வகிடை மறைத்தபடி! கழுத்தில் ஹாரம், காசு மாலை, பட்டை

பட்டையாய் வெவ்வேறு சங்கிலிகள். மூக்கில் ரத்னப் புல்லாக்கு.
இருந்தும் இருபுறமும் வைர மூக்குத்தி. அந்த வைர மூக்குத்திக்கும் காதுத்
தோடுக்கும் இணைப்புக் கொடுக்கும் நெளி செயின்.

கைகளில் இருபுறமும் தொளதொள ரவிக்கையை நொறுக்கியபடி
சிக்கான வளையல். கீழே வங்கி வளையலில் இருந்து முத்து
வளையல்வரை சர்வமும்-ஒவ்வொரு விரலுக்கும் ஒரு மோதிரம்--முத்து,
பவழம், ரத்னம், வைரம் என்று ஒரு ஜாதி விடாமல்!

இடுப்புக்கு ஒட்டியாணம். ஒட்டியாணத்திலேயே ஒரு இணைப்பு
கொடுத்து தொடைவரை வந்து திரும்பும் ஒரு கொடிச் செயின்.

காலில் தங்க மெட்டி, சிலம்பைப் போன்ற ஒரு ஆபரணம். சிறுபிள்ளை
கணக்காகக் கொலுசு வேறு.

--புல்லாக்குப் பேச்சி கிட்டத்தட்ட தங்கப்பதுமையாகி விட்டிருக்கிறாள்
ஒளிந்திருந்து பார்க்கும் ராஜேந்திரன் வியந்து போகிறான்.
மூச்சிரைக்கிறான்.

‘ஆத்தி... எம்புட்டு நகைங்க...’ மலைத்துப் போகிறான்.

மிச்ச சொச்சமும் வெண்கலப் பாணையில். கிழவி இப்போது கதவை
நோக்கி வருகிறது. ஓடிப்போய் மறைகிறான். அது இப்போது
சர்வாலங்கார பூஷிதையாக அப்படியே மரப்படியேல் ஏறி
மொட்டைமாடி செல்கிறது.

மொட்டை மாடியில் நிலாக் காய... அதைப் பார்த்தபடி இது காய...
குறுக்கும் நெடுக்குமாய் ஒரு ராணியைப்போல எதற்கு நடந்தெல்லாம்
பார்த்துக் கொள்கிறது?

ராஜேந்திரன் இறங்கிக் கீழே ஓடி வருகிறான்.

அடுக்களையில் சருவம் கவிழ்ந்து முடிந்த முந்தானையால் முகம்
ஒத்தியபடி வெளிவருகிறாள் ஆத்தா.

"ஆத்தா... ஆத்தா..."

"ஏண்டா... இன்னுமா நீ தூங்கலை?"

"காதக் கொண்டா, ஒரு விஷயம்."

"என்ன தம்பி...?"

"கொண்டா ஆத்தா சொல்றேன்." சொல்கிறான். வெள்ளிநாச்சி முகம் மாறுகிறது.

"நீ எதுக்குடா தம்பி மாடிப்பக்கம் போனே?"

"ஏன், போனா என்ன?"

"போகாதே. நல்லவேளை உன்னைக்கிழவி பார்க்கலை. பார்த்தா கடிச்சுத் துப்பியிருக்கும்."--இருவரும் பேசிக் கொள்வதைக் கேட்டபடி அப்பொழுதுதான் உள் நுறைந்த கட்டையன் மாடி ஏறுகிறான். கிழவியின் ராஜாங்கம் பார்த்து கீழிறங்கிப் பெருமூச்செறிகிறான்.

"கிழவிக்கு இந்த நகை வியாதி எப்பதான் விடுமோ எங்க அப்பாரு உசரோட இருக்கோ--இல்லியோ--இது பூவும் பொட்டுமா மினுக்கறதுக்குக் குறைச்சலில்ல..."

"என்னடா புலம்பல்?" -ஆனைமுடியாரும் படுக்கப் போகும் ஜோரில் கேட்கிறார்.

"மேல போய் பாரு அண்ணே தெரியும்."

"கிழவி கோவில் அம்மன் கணக்கா ஆயிட்டாளாக்கும்? விட்றா... இன்னும் எத்தினி நாளைக்கு இப்படி பூதம் காக்கற மாதிரி காத்து காத்து போட்டுக்குவா? அஞ்ச வருஷமோ—பத்து வருஷமோ—அப்பால அதெல்லாம் நமக்குதானே?" -ஆனைமுடியார் கருத்துக்கு இப்போது நேர் எதிரான நிலையில் கிழவியே மாடியிலிந்து இறங்கி வருகிறாள். வழக்கமாய் அணியும் நகைகள்கூட உடம்பில் இல்லை.

"என்ன ஆத்தா... இப்பதான் நகை ஸ்டாண்டா உன்னை மாடில பார்த்தான் கட்டையன். அதுக்குள்ள கழட்டி வெச்சுட்டியே..."

"கிண்டலாடா ஆனை?"—கிழவியிடம் செருக்கான ஆரம்பம்.

"ஏன்... பண்ணக் கூடாதா... இந்த வயசுல உனக்கு அலங்காரம் கேக்குதோ? அதுவும் பெளர்ணமியானா போதும், ராத்திரி வந்துடக் கூடாது—பைத்தியக்காரி மாதிரி எல்லாத்தையும் போட்டுகிட்டு மங்கம்மா கணக்கா நடை வேற. ஆத்தா உனக்கு மனநோய்தான் ஆத்தா..."

"அது எந்த சனியனா இருந்தா உனக்கென்ன? அம்புட்டும் என் நகை. என் சாமர்த்தியத்துல அடகு பிடிச்ச நகைங்க. நான் எதுவும் செய்துக்குவேன்."

"செய்... செய்... நீ செத்தபிறகு எங்களுக்குதானே— எங்கே போயிடப்போவது. ஆமா கடாயனோட எங்க போயிட்டு வந்தே?"

"உம்... கருப்பு கோவிலுக்கு..."

--அதைக்கேட்டு ஆனைமுடியார் முதல் சகலரும் அதிர ராஜேந்திரனிடம் இமைக்கக்கூட மறந்த நிலை.

"ஆமா அங்க எதுக்கு?"

"ஊத்துத் தண்ணிய நம்ம வயலுக்குத் திருப்பலாம்னு போனேன். போனாக்கா..."

"என்ன போனாக்கா?"

"மொக்கமாயனப்... பாத்தேன் ஆனை..."

"எந்த மொக்கமாயன்... கள்ளன் மொக்கமாயனா?"

"ஆமாடா."

"ஐயோ ஆத்தா. அவன் அரக்கப் பயலாச்சே— அப்பால?"

"எனக்கு ஒண்ணுமில்ல—நான் ஒளிஞ்சுகிட்டேன். அவன்தான் நம்ம ஊரையே கன்னம் வைக்கப் போறான் போல. முத குறி யாரு தெரியுமா?"

"யார் ஆத்தா...?"

"தோட்டக்கார நாயக்கன் குதிரைக்கார பரந்தாமன் வீடுதான்."

"நெசமாவா?"

"சுண்டு வரலை வெட்டி சத்தியம் செஞ்சுட்டு கிளம்பியிருக்கான்வே..."

"நல்லவேளை நீ பாத்தே. நா இப்பவே நாயக்கரைப் பார்த்து சாக்ரதையா இருக்கச் சொல்லுதேன்..."

--ஆனைமுடியார் கிளம்பினார்.

"நில்லுடா..." தடுத்தாள் கிழவி.

"ஏன் ஆத்தா?"

"நீ போவக்கூடாது. மொக்கமாயன் நாயக்கர் வீட்டைத் தேட்டையிடட்டும்."

"ஏன் அப்படி சொல்றே ஆத்தா..."

"அவன் மகளுக்குக் கூட கல்யாணம் பண்ணப் போறான் இல்லை?"

"ஆமா மாப்ள பாத்துகிட்டிருக்கான்."

"பாக்கற மாப்ளைக்குதானே ஊத்துத் தோட்டமும் கருப்பு கோயில் நிலமும் கூட..."

"ஆமாம் ஆத்தா..."

"அதனாலதான் சொல்லுதேன். மொக்கமாயன் கன்னம் வைக்கட்டும். அவனை ஆண்டி ஆக்கட்டும். அப்பதான்வே அவன் அடகு வைக்கணும்னு நம்ம வீட்டுப் படிய மிதிப்பான்"

"அப்படி மிதிச்சா?"

"அப்ப அந்த நிலத்தை அடகு பிடிக்கோணும் ஊத்துத்தண்ணிய கம்மாக்கும் போகவிடக் கூடாது. கருப்பு கோயில் உண்டி காசும் நம்ம வீடு வரணுமடா..."

"ஐய்யோ ஆத்தா..."

"வாய் மூட்டறா பொசு கெட்டவனே. மூடிக்கிட்டு போய் படு. சொத்து வேணுமா வேண்டாமா?"

--கிழவி போட்ட கடைசி அஸ்திரத்தில் தேவர் அடங்க வெள்ளிச்சி கண்ணீர்விடஇ ராஜேந்திரன் புரிந்தும் புரியாமலும் இதைப்பார்த்து செருமி நிற்க அந்த இரவு மெல்ல கரைய ஆரம்பித்தது.

ஊரே தூங்கிவிட்ட அர்த்த ஜாமம். சுவர்க்கோழிகள் பொழுது போகாமல் கத்திக் கொண்டுருக்க தெள்ளுப் பூச்சிக்கூட்டம் வெளிச்சம் உள்ள இடங்களில் ஓடிப்பிடித்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஊர்க்காவலன் ஒண்டிமுத்து கைவசம் பெரிய கருவேலம் தடியோடு
தெருத் தெருவாக நடந்து முடிந்து நாயக்கர் வீட்டுப்புறமாக வரும்போது
குளிருக்குப்போட்ட சோளத்துட்டுகளின் பொசுங்கல் அருகே ஒரு பீடி
பற்ற வைக்கக் குளிகிறான்.

இதுதான் தருணம் என்று பின் புஜத்திலும் மண்டையிலும் பலமாக கழி
இரண்டு தாக்க அப்படியே சுருள்கிறான்.

"வாங்க வாங்க..."—முகமுடி தரித்த ஒருவன் வழி காட்ட
முன்னேறுகிறது ஒரு கூட்டம்.

எட்டுக்கால் பூச்சிபோல் நாயக்கர் வீட்டு மதில்சுவர் ஏறி ஓட்டுப் பரப்பில்
தாவி உள்ளும் இறங்கி விட்டது!

மோசமான அந்த விடியலில் பரந்தாம நாயக்கர் தலையில் அடியோடு
மயங்கியபடி கிடக்க தொலைவில் மனைவி சிந்தாமணியும் அவ்வாறே
கிடக்க—வீட்டில் எங்கும் எதுவும் இல்லை. ஆனால் நாயக்கரின் பூஜை
அரிவாள் மேல் மட்டும் புதிதாக மாலை ஒன்றும் விளக்கு ஒன்றும் எரிந்து
கொண்டிருந்தது.

நாயக்கர் மகள் ராஜாத்தி மட்டும் ஆனைமுடியார் வீடு நோக்கி
ஓடிக்கொண்டிருந்தாள். அவள் பின்னால் ஊரில் பாதிப் பேருக்கு மேல்.

"என்ன... என்ன?" தேவர் பதறியபடி—அதே சமயம் ஒன்றும் தெரியாத
மாதிரி கேட்க— "ஐயா களவு போயிருச்சுங்கய்யா—மொக்கமாயன்
கூட்டம் வந்து அம்புட்டையும் கொண்டுக்கிட்டு போயிட்டாங்க. நாயக்கர்
நமக்கெல்லாம் தெய்வம் மாதிரி. தன் நிலத்து ஊத்துத் தண்ணியகூட
கம்மாக்குன்னு விட்டு பொதுவாக்கிட்டவர். அவருக்கே இப்படி ஒரு
நிலை. நாம இனி விழிச்சிருந்து ரெண்டுல ஒண்ணு பாக்கணும் திருட்டுப்
பொருளையும் திரும்ப பிடிக்கணும்."

ஊரின் பேச்சு முன் போலி வருத்தத்துடன் தலையசைகிறார்.
வெள்ளிநாச்சி சிவந்த விழிகளுடன் தேவரைப் பார்க்க, தேவரிடம்
கூச்சம். கட்டையன் மட்டும் முன் வந்து முனைப்பாக பேச
ஆரம்பிக்கிறான்.

"சரி சரி... போனது போயிருச்சி. புலம்பி என்ன பண்ண? அடுத்து
ஆகவேண்டியதைப் பார்ப்போம். ரவை காவலுக்கும் ஆளுங்கள் கூட்டிப்
போடுவோம்."

"அது பொறவு. இப்ப போன சரக்கு மீட்கணும். நாயக்கர் மகளுக்குக் கல்யாணம் நிச்சயம் பண்ண இருந்தார். அந்தப் பொன்னு கல்யாணம் என்னாவறது?"

"ஒண்ணும் ஆகாது. நான் வேணா கட்டிக்கிறேன். போதுமா?"

--ராஜாத்தி அதைக்கேட்டு விக்கித்துப் போனாள். அவளுக்குத் தான் தெரியும் கட்டையனைப் பற்றி.

அவன் பல நேரங்களில் பல இடங்களில் அவளை துரத்தி இருப்பவன். அவளைப் பார்த்து மீசை நீவி விட்டுக்கொண்டவன்.

"ஒரு நா இல்லை ஒரு நா மயிலே உன்னை நான் மடக்கலை இந்த கட்டையன் மீசை வெச்ச ஆண்மகனில்ல புள்ள..." என்று சவால் விட்டிருப்பவன்.

--இப்போது மிகத் தோதாக அதே ட்ராக்கில் பதில் தருகிறான். ஐயோ...

அவளுக்குள் அமிலம் சுரந்தது. அங்கே நிற்கவே பயமாக இருந்தது. கிளம்பிவிட்டாள். கட்டையனும் இதுதான் தருணம் என்று தனித்து பிரியும் அவளைப் பின் தொடர அங்கிருந்து நைசாக நழுவ ஆரம்பித்தான்.

16

‘கருவம் களவு கையூட்டு கத்திகுத்துன்னு
புரியும் தவறையெல்லாம் கருப்பன் சகிப்பான்
பருவம் வந்த பொண்ணு கருபம் குலைக்குமந்த
பெரிய தவறை மட்டும் பொறுக்காம தகிப்பான்.
கரியன் இருக்கான் கன்னிய மிதிக்காதே.
சொரியவும் கை இல்லாம் ஒச்சமாகி நிக்காதே!’
--கோடாங்கிப் பாட்டு

ரா சாத்தி நல்ல சிகப்பு. அவளின் இன்னொரு ஈர்க்கும் அம்சம் அந்த இடைமீறிய கூந்தல்தான். நடக்கும் போதும், ஓடும் போதும் அது ஆடும் ஆட்டம் தனி ரசனைக்குரியதாய் இருக்கும். அவ்வப்போது தாவணி விலகிடும்போது தென்படும் அந்த இடுப்புப் பகுதியும்கூட கொஞ்சம் சுண்டிவிடும் தன்மையுடையது. கட்டையனுக்கும் சேலை உரசினாலே உணர்வுகள் பிய்த்துக் கொள்ளும்படியானபடி ஒரு

பலவீனம்.

இந்த நிலையில் கிட்டத்தட்ட அப்சரஸ் போல இருக்கும் ராசாத்தி கட்டையனுக்குள் இருக்கும் சிங்கம், புலிகளை உசுப்பி விடுவதில் ஆச்சரியமென்ன?

"எலே நாயக்கர் மக இந்தப் பக்கம் வந்தாளா பாத்தியா?" -ஒட்டமும் நடையுமாய் வந்து ஒரு பாதசாரியைப் பிடித்துக் கேட்கிறான் கட்டையன்

"பாக்கலியே..." அவனிடம்கூட பச்சைப் பொய்.

"என்னா பொண்ணு இது... சிருட்டுன்னு கோவிச்சுகிட்டு ஓடியாந்துட்டா. ஹூம்..." மார்பு சடைக்கும் வருத்தம் கட்டையனிடம். ராசாத்தியோ சிலம்ப வாத்தியார் வீட்டில்தான் ஒளிந்திருந்தாள். அவர் மகள் ராசாத்திக்கு நல்ல சிநேகம். சிலம்ப வாத்தியாரும் நல்ல மனிதர்தான். அது அவர் பேச்சில் தெரிகிறது.

"அந்த கட்டையன் லொள்ளுபிடிச்ச பய... ஒரு நா போலை என் சம்சாரத்தையே கைய பிடிச்ச இழுத்த பயதானே. இருக்கட்டும், இருக்கட்டும், இதுக்கெல்லாம் ஒட்டு மொத்தமா ஒரு நா இருக்கு அவனுக்கு..."

"ஒரு நா என்ன ஒரு நா... இன்னிக்கே போய் ரெண்டுல ஒண்ணு கேளுங்கப்பா. ஏற்கனவே ராசாத்தி வீட்ல திருட்டுபோய் அவங்க நொடிஞ்சு கிடக்கச்சே இந்த ஆள் என்னப்பா இப்படி விரட்டிகிட்டு...?"

சிலம்ப வாத்தியாருக்கு மகளின் கேள்வி புரியாமல் இல்லை. இருந்தாலும் அவர் வேறு வகையில் தேவரிடம் மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். ஒரு ஆத்திரம் என்று ஐயாயிரம் கடன் வாங்கப் போயிருந்தார். சும்மா இல்லை... வாத்தியாருக்கு என்று ஒரு புலி நகச் சங்கிலி உண்டு. அதை வைத்துக் கொண்டுதான்!

தேவர் சங்கிலியை வாங்காமலே புல்லாக்குப் பேச்சியிடம் சொல்லி பணம் வாங்கிக் கொடுத்து விட்டார் அதோடு அன்றிலிருந்து இன்றுவரை பணம் என்னாயிற்று என்ற கேள்வியே இல்லை.

இப்போது ஊர் நியாயம் பேசச் சென்றால் அது வெளிவருமோ என்கிற பயம், பம்மிப்பம்மி நிற்கிறார். ராசாத்தி சிறிது நேரம் நின்று பார்த்தாள். பின்பு தைரியம் வந்தவளாக திரும்பி நடக்கத் தொடங்குகிறாள்.

வருவது வரட்டும் என்கிற நடைதான் அது. நல்லவேளை எதிரிலேயே போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் வந்து விட்டார். ராசாத்தி அவருடன் சேர்ந்து வீட்டுக்கு போகிறாள். அவர்கள் அவர்களது சம்பிரதாயங்களைச் செய்கின்றனர். கம்பளையிண்ட் எழுதி வாங்கிக் கொள்கின்றனர். இரவுக்காவலுக்கும்கூட ரோந்து சுற்றிவர ஏற்பாடு செய்வதாகவெல்லாம் சொல்கிறார் இன்ஸ்பெக்டர்.

சரி; யார் போலீஸ் வரை போனது? வெள்ளிநாச்சிதான் என்பது பின்னர் தெரிய வந்தது. அதற்காக அவளுக்குக் கன்னம் பழுக்கும் அறையும் தேவரிடமிருந்து கிடைத்தது.

"எனக்குத் தெரியாம கம்பளையிண்ட் தரதுக்காக நாலும் மூணும் ஏழு மைல் தாண்டி பக்கத்து டவுனுக்குப் போய் வந்துருக்கே! உனக்கு என்னா தெகிரியம்? கம்பளையிண்டோட கம்பியையிண்டடா கிழவி மொக்க மாயனைப் பாத்ததையும் சேர்த்துச் சொல்லிப்பிட்டியா?"

"ஐயோ இல்லீங்க. திருட்டு நடந்துபோச்சு வாங்கன்னுதான் சொன்னேன். அதோட அடுத்து எங்கேயும் திருட்டு நடந்துடக் கூடாதுன்னும் நினைச்சதாலதாங்க அப்படிச் செஞ்சேன்"

"ஏன் எங்களுக்கு போலீசுக்கு போகத் தெரியாதோ... ஏம் புள்ள! மொக்க மாயன் திரும்ப ஊருக்குள்;ள வரணும்--அவனை கோழி அழுக்கற மாதிரி அழுக்கணும்கறதுதானேடி எங்க திட்டமே...?"

"அது போலீசு பாத்துக்கிடாதுங்களா.... உங்களுக்கு எதுக்குங்க வீண் சிரமம்..."

"வீண் சிரமமா? பத்தாயிரம் ரூவாடி. மொக்கமாயன் கூட்டத்த உசரோடையோ இல்லை பொண்ணமாகவோ எவன் பிடிச்சாலும் பத்தாயிரம் கவர்மெண்டு தருது. உனக்கெங்கே இதெல்லாம் தெரியப் போவுது?"

--ஆனைமுடியார் மனைவி முன்பொங்கி அடங்குகிறார். அருகிலேயே திருட்டு முழியோடு கட்டையன். ராஜேந்திரன்கூட அம்மா அடிபட்ட வேதனையைப் பொறுக்கமாட்டாமல் தேவரை முறைத்துக்கொண்டு நிற்கிறான்.

--ஆமாம்; எங்கே கிழவி?

மாடி முற்றத்தில் அரைச்சக்கர தேக்கு நாற்கிலியில் சாய்ந்து கொண்டு

சுருட்டு பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். மாவு மூட்டையைக் கவிழ்த்துக் கொட்டின மாதரி சுருட்டுப்புகை. ஒரு இழுப்பும் சரி... ஊதும் விதத்திலும் சரி. ஒருவகை அசுரத்தனம் நினைப்பில்கூட ஏதோ ஒருவகைத் தீர்மானம்.

மகன்கள் இருவரும் இப்போது மாடிப்படி ஏறி அந்த புகைக்கவளம் நீந்தி முன்சென்று நிற்கின்றனர்.

"என்னடா போலீசு வந்துட்டு போயிருச்சா?"— கிழவி சுருட்டைச் சிமிட்டியபடி கேட்கிறாள்.

"போய்ட்டாங்க ஆத்தா..."

"நாய் நரின்னு எதையாவது இழுத்துக்கிட்டு வந்து ஓடவிட்டாங்களா?"

"இல்லை ஆத்தா... மொக்கமாயன் திரும்ப வருவான். பிடிச்சப்பிடலாம்கற மாதிரிதான் நினைக்கறாங்க போல..."

"நம்ம ஊருக்குள்ள நுழைஞ்சு அவன் பிடிச்சுக்கிட்டு போவான். நாம நின்னு விரல் சூப்பவா?"

"அது எப்படின்னு போகப்போகத்தானே தெரியும்..."

"கெந்திப்பசங்களா! அடுத்து மொக்கமாயன் கன்னம் வெக்கப்போறது எங்க தெரியுமா?"

"தெரியலையே..."

"நம்மை ஊட்டைதாண்டா..."

--கிழவியின் பதிலில் இருவரிடமும் பலத்த அதிர்ச்சி. "சரி சரி, ரெண்டு பேரும் போய்க்கங்க. நான் பாத்துக்கறேன்..."—அடுத்த பதிலிலோ தேவருக்கு தாளமாட்டாத குத்து.

"ஏ ஆத்தா... உன் மக்க நாங்க ரெண்டு பேரும் அப்படியா வேடிக்கை பாத்துகிட்டு நிப்போம். என்னமோ போ போங்கிறியே..."

"போ போன்னா விவரமா போங்கன்னு அர்த்தம். மத்ததை நான் பொறவு சொல்றேன். ஆமா எங்க சிவகாமி?"

--அப்பொழுதுதான் அவர்களுக்கு தங்கள் தங்கை நினைவே வருகிறது.

அவள் பள்ளிகூடத்து டூரில் 'செஞ்சிக் கோட்டை, மலம்புழா டேம்' என்று போயிருப்பது ஞாபகம் வருகிறது.

"அது டூர்ல போயிருக்கு."

"எப்ப வர்றா?"

"நாளைக்கோ—நாளன்னிக்கோ..."

"நல்லது... மெள்ள வரட்டும்..." கிழவி பதில் தரும் போதே கடாயன் வருகிறான். உடன் சாராயக்கார சண்முகத்தையும் அழைத்து வந்திருக்கிறான்.

"என்ன ஆத்தா... வரச்சொன்னியாமுல்ல..." சண்முகம் ஜிப்பாவை நீவிவிட்டுக்கொண்டு கேட்கிறான்.

"என்னடா முன்னல்லாம் அஞ்சுக்கும் பத்துக்குமே அர்பெடுத்து ஓடியாருவே... இப்ப சாராயக்காசு பொத்துக்கிட்டு கொட்டறதால கிழவியை மறந்துட்டியோ?"

"அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்ல ஆத்தா..."

"டேங்கப்பா சிலுக்கு ஜிப்பால்லாம் போட்டுருக்கே...?"

"ஆத்தா எதுக்கு கூப்ட்டே... விபரத்த சொல்லு..."

"ஆமா உன்னிய ஒரு வட்டம் போலீசு பிடிக்க வந்தப்போ நீ திருப்பிச் சுட்டியாமுல்ல..."

"ஆத்தா அது செத்த கதை... அது எதுக்கு இப்போ?"

"விளங்காப் பயலே... எனக்கு அந்தத் துப்பாக்கி வேணுமடா."

சண்முகம் அதிருகிறான். சண்முகம் மட்டுமா? தேவரும் கட்டையனும் கூடத்தான்.

"எதுக்கு ஆத்தா துப்பாக்கி?"

"வெச்ச பூசை போட்டு பொங்க வைக்க... வேணும்டான்னா..."

"ஆத்தா நாங்க கள்ளத்தனம் பண்பவங்க. எங்களுக்கு அது இருந்தாதான்

தோதுப்படும். உனக்கெதுக்கு ஆத்தா...?"

"உம்... ஒரு கள்ளப்பயல சுடத்தான். ராத்திரி என் ஊட்ல திருட்டுக்கோட்டை கட்டி தங்கப்புதையல் எடுக்கலாம்னு இருக்கான்ல மொக்கமாயன்... அவனைக் கைலாசத்துக்கு அனுப்பத்தான்..."

--கிழவியின் வளைப்பில் எல்லோரிடமும் திணறல். அதன்பின் சண்முகம் தனது நாட்டுத் துப்பாக்கியைத் தரும்வரை கிழவி விடவேயில்லை... கடவுளே... என்னாகப் போகிறதோ? என்ற புலம்லோடு திரும்பி நடக்கிறான் சண்முகம்!

அதிசயமாக தோட்டக்காரமங்கலத்தில் குதிரை வண்டி நுழைகிறது. பெரும்பாலும் அயலுர்க்காரர்கள்தான் ஏதாவது ஜோலி என்று குதிரை வண்டியில் வந்து அதே வண்டியில்; திரும்பவும் செல்வார்கள்.

இப்பொழுது யார் வந்திருப்பது?

வண்டியும்கூட நாயக்கர் வீட்டுமுன் நிற்கிறது. உள்ளிருந்து இறங்குபவபர் பார்க்கத் தோரணையாகத் தெரிகிறார். கை, காதிலெல்லாம் தங்க, நகை வைர மின்னல்கள்! அட, சீனிவாச நாயக்கர்... திண்டுக்கல் நகை வியாபாரி! பரந்தாம நாயக்கர் மகள் ராசாத்திக்கு தன் மகனைப் பேசி முடித்திருப்பவர்...

"வாங்க வாங்க வாங்க..." -ஏகப்பட்ட வாங்க போட்டு உள் அழைத்துச் செல்கிறார் பரந்தாம நாயக்கர். திருட்டுச் சோகத்தில் இருந்து சுமாராக மீண்டிருக்கிறார் மனைவியும் மகள் ராசாத்தியும்கூட அவரைப் பார்க்கவும் பணிவுக்கும் பயத்துக்கும் தாவுகின்றனர்.

"என்னங்க... என்னவெல்லாமோ கேள்விப் பட்டேனே..."— வரும்போதே அவரிடம் விசாரிப்பு.

"ஆமாங்க... ஏதோ என பொல்லாத நேரம்..."

"போலீசுக்குப் போனீங்களா?"

"உம்... அவங்களும் வந்தாங்க. பார்த்தாங்க, போனாங்க..."

"என்னவெல்லாம் போச்சுது...?"

"நீங்க உக்காருங்க... ராசாத்தி ஓடிப்போய் குடிக்க மொதல்ல ஏதாவது

எடுத்தா கண்ணு."

"அதெல்லாம் வேண்டாமாய்யா. ஆமாமா, எப்படி கல்யாணத்தை எல்லாம் சமாளிக்கப் போறீர்?"

உங்களுக்கு அந்தக் கவலையே வேண்டாம். நில புலனை அடகு வெச்சாவது கல்யாணத்தை முடிச்சப்பிடுவேன். மகனும் சிலோன்ல இருந்து கொஞ்சம் நகையெல்லாம் எடுத்து வருவான்."

--பரந்தாம நாயக்கர் சொல்லிக் கொண்டே சீனிவாச நாயக்கரைப் பார்க்கிறார். அவரிடம் அழுத்தமான சிந்தனை. ஏதோ சொல்லத் தயங்குகிற மாதிரி தெரிகிறது.

"எதையோ சொல்ல நினைக்கற மாதிரி தெரியுதே..."

"ஆமா... ஆமா..."

"ஒண்ணுமில்லை...இந்த நிலைல உங்களால கல்யாணத்தை நல்லவிதமா செய்ய முடியுமானனு பாக்கேன். கொஞ்சம் தள்ளி வேணா போட்டுக்கலாமா?"

"வேண்டாம்... வேண்டாம்..."—நல்ல வேகத்துடன் கத்துகிறார் பரந்தாம நாயக்கர்.

"தோ பாருமய்யா... கல்யாணம் எப்ப நடக்குங்கறதுதான் பிரச்சனை. நகையெல்லாம் கிடைக்கட்டுமே..."

--சீனிவாச நாயக்கரின் முடிவை அதற்குமேல் பரந்தாம நாயக்காரால் அசைக்க முடியவில்லை.

ராசாத்தியிடமோ கடல் வற்றிப்போனதுபோல ஒரு சோகம்!

இந்த நகை எல்லாம் எப்பொழுது கிடைக்குமோ— திருமணமும் எப்பொழுது நடக்குமோ? அதுவரை கட்டையனின் கொத்தும் பார்வையை வேறு சமாளிக்க வேண்டும்

அர்த்த ராத்திரி!

தோட்டக்கார மங்கலம் கிட்டத்தட்ட தூங்கிவிட்ட நிலை. சில காசுள்ள வீடுகளில் மட்டும் பயங்கலந்த விழிப்பு.

நாலு போலீஸ்காரர்கள் கத்தரி சிகரெட்டின் உயிரை வாங்கியபடி ஏதோ பீச் ரோடில் காலார நடக்கிற மாதிரி நடந்து போகிறார்கள். விசிலை எடுத்து இருக்கோம் இருக்கோம் என்கிற மாதிரி ஊதுகிறார்கள்.

தூளிக் குழந்தை ஒன்று விழித்தெழுந்து "எனக்கந்த விசில் வேண்டும்" என்று அழுகிறது. அதை அதட்டி தூங்க வைக்கப் பார்க்கிறாள் அந்தக் குழந்தையின் தாய்.

"இன்னிக்கு வருவான்றே...?"

"திருட்டு நடந்த அன்னிக்கே இன்னொரு தடவை திருட எந்தத் திருடனும் முன்வர மாட்டான். அதுலையும் மொக்கமாயன் கைகாரன். அவனா வருவான்?"

"எப்பவும் வரேன்னு சொன்ன இடத்துக்கு வரமாட்டான். எதிர்பார்க்காத இடத்துக்கு போவாங்க. அநேகமாக மொக்கமாயன் இன்னிக்கு அப்படித்தான் களவாடுவான் பாரு..."

--ஊருக்குள் தூக்கம் பிடிக்காக சிலர் இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருக்க பொழுதும் எந்தக் களேபரமும் இன்றி விடிந்து விட்டது.

மொக்கமாயனும் எல்லோர் கவனத்தையும் ஆனை முடித்தேவர் வீட்டின் மேலும், தோட்டக்காரமங்கலத்திலும் வைத்துவிட்டு பக்கத்து ஊரில் கை வைத்துவிட்டான்.

எல்லோரிடமும் ஏமாற்றம். ஆனால் கிழவி மட்டும் இதெல்லாம் எதிர்பார்த்ததுதான் என்கிற மாதிரி அசமந்தமாய் இருக்கிறாள்.

போலீசும் 'தேடுகிறேன் தேடுகிறேன்' என்று பூச்சிக் காட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு துளி முன்னேற்றமும் தெரியவில்லை.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் தைப்பூசம் வந்தது. ஊரே பழனிக்குப் பாத யாத்திரை கிளம்பி விட்டது. அண்டை அயல் கிராமங்களில் இருந்தெல்லாம் ஜனக்கூட்டம் அரோகரா போட்டுக் கொண்டு கிளம்பியது.

ஊருக்குள் காவி வேட்டியும், துண்டுமாய் நிறைய சாமிகள்.

வீட்டுக்கு வீடு அவர்களுக்குச் சோறு போட்டு பாத பூஜை செய்து முருகனை நேரிடையாக திருப்திப்படுத்தி விட்ட பாவனையில்

ஜனங்கள்.

தேவர்கூட தண்ணீர்ப் பந்தல் வைப்பார், இந்த முறையும் வைத்தார். கிழவி மச்ச ஜன்னல் வழியாக நோட்டம் போட்டபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். ஒரு கிளாசுக்கு மேல் மோர் கேட்டவர்களை மாடியிலிருந்தே சப்தம் போட்டுத் துரத்துகிறாள்.

ஒருவாறாகத் திருட்டு விஷயம் லேசாக மறந்து அரோகரா கோஷத்தில் அந்தக் கிராமம் மயங்கத் தொடங்கிய வேளை!

ஒரு பாதயாத்திரை கோஷ்டியாக மொக்கமாயன் வந்திருந்தான். ஆனைமுடித் தேவர் தோட்டத்திலேயே பந்தலில் இளைப்பாறியும் கொண்டிருந்தான். அவன் சகாக்கள் தேவர் வீட்டைக் கண்ணாலேயே சதுர அடி சுத்தமாக அளந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

"தண்ணி வேணும் தாயி..." என்று வீட்டுக்குள் நுழைந்து நோட்டம் போட்டும் வைத்து விட்டிருக்கின்றனர்.

ஒருவன் மொக்கமாயன் காதைக் கடிக்கிறான்.

"தலைவா... தேவர் ஊட்ல இல்லை. மைனர் தம்பியும் மேயப் போயிட்டான் போல. தேவர் பொஞ்சாதிதான் சமையக்கட்டுல அல்லாடிக்கிட்டு இருக்கு. அந்த எமக் கிழவி மாடியில உக்காந்து சுருட்டு பிடிச்சுகிட்டு கிடக்கு. அது இருக்கற இடத்துலதான் கிழவியோட நகைநட்டுங்க இருக்கணும். நாம உள்ள நுழைஞ்சு அதை அழுத்துனா காரியத்த முடிச்சிடலாம்."

"காரியத்தை மட்டுமில்லடா... அந்தக் கிழவி கதையையும் முடிச்சிப்பிடணும். அஞ்சு வட்டி பத்து வட்டி வாங்கி ஊரையே அடிச்சு ஒலைல போட்டுக்கிட்டிருக்கா அவ..."

-பேசியபடியே மொக்கமாயன் எழுந்து கொள்கிறான். காவித்துணியால் தலையை மூடி செயற்கைத்தாடியில் ஒரு அடர்ந்த புதராய்த் தெரிபவன் நெற்றியில் வெள்ளை அடித்த மாதிரி பட்டை.

நான் போய் கிழவிய என் பாணில தட்டிட்டு விசிலடிப்பேன். அப்ப நீங்க உள்ள வாங்க. ஒசைப் படாம அள்ளிக்கிட்டு கிழவி மென்னியவும் முறிச்சிட்டு கிளம்பிடுவோம். காரியம் மட்டும் கச்சிதமா முடிஞ்சுட்டா நிஜமாலுமே பழனிக்கு பாத யாத்திரை போறோம்."

--மொக்கமாயன் உற்சாகமாகப் பேசிவிட்டு எழுந்து நடக்கிறான்.
காசுத்தோப்பு வீட்டின் முற்றத்தில் சூரியக் கதிர் விளையாட்டு. கூடவே
குழந்தை ரத்னாவின் கிலு கிலுப்பை விளையாட்டு. அருகில்
ராஜேந்திரனிடம் சிலேட்டில் ஓவியம் வரையும் மும்முரம்.

"தம்பி..." -மொக்கமாயனிடம் விளிப்பு.

"என்ன?"

"பேச்சிக் கிழவி எங்க இருக்கு?"

--ராஜேந்திரன் கை மாடியைக் காட்டுகிறது.

மொக்கமாயன் மாடிப் படிகளில் கால் வைக்கிறான்;.

"மேல போவாதே... ஆரும் வந்தா கிழவி வைய்யும்."

ராஜேந்திரன் பேச்சுக்கு ஒரு சின்னசிரிப்புதான் பதில்.

"அவன் வரட்டுமடா..." -திடீரென்று கிழவியிடம் இருந்தும் பதில்.
மொக்கமாயன் முகத்தில் இப்போது லேசான மிரளல். பம்மிப் பம்மி
நடக்கிறான்.

"வா அப்பு வா...! என்னா அடகு வைக்க வந்தியா?"

"ஆ... ஆ... ஆமாம்..."

"வா உள்ள வா..." - அறைக்கு வெளியே வந்து பட்டுக்
கண்டாங்கியோடு நிமிர நின்று, சுருட்டு உதட்டோடு கிழவி அழைக்கும்
பாங்கில் ஒரு வகை மிரட்டும் கம்பீரம்.

உள்ளே அறைக்குள் நுழைகிறான் மொக்கமாயன். அந்தக்கால வீடு.
மாடமும் பிறையுமாய் உள்பகுதிகள். தேக்கு உத்திரம் தெரியு;படி
மேல்கூரை. அதல் 'சரக்... சரக்... என்று பேரிங் தேய்ந்த நிலையில்
மட்டமான ஓட்டத்தில் மின் விசிறி. ஒரு வகையில் சுமாராகக் கூடப்
பார்க்க முடியாதபடி இருட்டு.

உள்ளே நுழையும் மொக்கமாயன் தாமதிக்காமல் கிழவியின் கையைப்
பிடித்து வளைத்துக் கட்டவேண்டும். வாயை மூடி கத்தியைக் கண்டங்
குழியில் குத்துவதுபோல் தயாராக வேண்டும் என்று எண்ணி
திரும்பினால் கை வசம் நாட்டுத் துப்பாக்கி மின்ன கிழவி!

"வாலே... மொக்கமாயா..."—கிழவி உதட்டில் கேலிச் சிரிப்பு!

17

‘சாராயம், சீட்டுன்னு ஆராய மதிகெட்டு
தோராய தப்பு பண்ணும் பேராளரை எல்லாம்
வாராதே வாராதேன்னு அரியும் சிவனும் சொல்ல
‘போராண்டா’ என்றுவிட்டு சீராட்டும் கருப்பனும்
தாராண்டா தண்டனை தவறாம துரோகத்துக்கு!’
--கருப்பு நீதிப்பாட்டு

துப்பாக்கியோடு தெரியும் கிழவியைப் பார்த்து மொக்கமாயன்
அரண்டு போகிறான். இருந்தாலும் சமாளிக்க வழிபார்க்கிறான்.
வேகமாகக் கிழவிமேல் பாய முயற்சிக்கிறான். பேச்சிக்கிழவி மின்னல்
வேகத்தில் நகர்ந்து அவனைக் கீழே விழவைக்கிறாள். அத்துடன்
வினாடியும் தாமதியாமல் துப்பாக்கிக் குண்டை காலுக்குக் கீழே
அனுப்புகிறாள்.

"டுமீல்ல...!" மொக்கமாயன் முழங்கால் மூட்டு தகர்ந்து போகிறது.
துப்பாக்கி முனையில் கந்தகப் புகையின் கசிவு. கிழவி கண்களிலோ
கரூர ஒளி.

"என்ன கிழவிதானே கிழிச்ச கேப்பை நட்டுப்புடலாம்பனு பாத்தியா?
நான் நாட்டுக்கட்டை. இப்பவும்

ஊசில நூல் கோப்பேன் தெரிஞ்சுக்கோ..." பேச்சோடு அவன் மார்புக்கு
நேராக துப்பாக்கியை நீட்டுகிறாள்.

மொக்கமாயன் உயிர் போகும் வேதனையோடு கிழவியைப்
பார்க்கிறான்.

"எலேய் என் சொத்தை திருட வந்தியா நீ... நானே ஊர் முடக்கி. நீ
என்கிட்ட கை வைக்கலாம்பனு பாக்குறியா...ஆமா, நாயக்கர் வீட்டு
நகையெல்லாம் இப்ப எங்க இருக்கு?"

--கிழவி வளைத்துக்கட் வந்து நிற்கும் இடம் பார்த்து மொக்கமாயன்
மிரள்கிறான். அருகில் கிடந்த வெற்றிலைத் தும்பாவை எடுத்து
கிழவியைக்குறி பார்த்து எறிகிறான்.

ஊஹூம்... அது அவள் நகர்ந்து கொள்ள எங்கோ போய் விழுகிறது.

‘ஆமாம் எங்கிருந்து வந்தது குண்டுசப்தம்?’—கேள்வியோடு இப்போது மாடிப்படி ஏறிக் கொண்டிருக்கிறாள் வெள்ளிநாச்சி. பின்னாலேயே ராஜேந்திரன்.

மரப்படியில் நாச்சி ஏறிவரும் சப்தம் கிழவிக்குக் கேட்டதுபோல் தெரிகிறது.

"மருமவளே... பயப்படாதே! ஒண்ணும் ஆயிடலை, நீ போய் சமையில் வேலையை செய்."

பாதி ஏறி வந்த நாச்சி திரும்பிப் பின் நடக்கிறாள் ராஜேந்திரனும் ஏறி வந்திருக்கிறான், அவன் திரும்பாமல் மேல் ஏறுகிறான். அறை ஜன்னல் அருகில் போய் நின்று பார்க்கத் தொடங்குகிறான்.

அவன் சினிமாவில் மட்டுமே பார்த்தது போன்ற ஒரு காட்சி.

"எலேய் உன் ஆளுங்களையும் உன்ற வரச் சொல்லுடா..."—கிழவி விடைக்கிறாள். மொக்கமாயன் வேறு வழியில்லாமல் வாயில் ஆள்காட்டி விரலை நுழைக்க விசில் சப்தம் காதைக் கிழிக்கிறது. அவன் சகாக்கள் இப்போது ஒவ்வொருவராக உள்ளே... அவர்கள் தோளில் எல்லாம் ஜோல்லா பை!

"வாங்கடா... வாங்கடா கூறுகெட்ட கள்ளனுங்களா." கிழவியின் வரவேற்பை ஆச்சரியத்தோடு அணுகியபடி திறந்து கிடக்கும் அறைக்குள் நுழைகின்றனர்.

கீழே புழுவுக்குப் போட்டியாய் துடித்தபடி கிடக்கும் மொக்கமாயனைப் பார்த்து விநாடியில் கோபப்பிழம்பாகின்றனர். ஆனால் அதனால் எதுவும் ஆகிவிடவில்லை.

"உன் ஆளு உசரு... உங்க உசரெல்லாம் தப்பணுமுன்னா நாயக்கர்கிட்ட அடிச்ச நகைங்களை நீங்க இங்க வைக்கணும். இல்லாட்டி..."—பேச்சி அடுத்த தோட்டாவை அனுப்பி மொக்கமாயனை இன்னொரு காலையும் பதம் பார்க்க அவனிடம் இப்போது வலிதாங்க முடியாத அலறல்.

"கிழட்டு நாயே உன்னிய..." --கீழே விழுந்த நிலையில் அவனிடம் ஆக்ரோஷம் கொப்பளிக்கிறது.

"நாயின்னா சொன்னே இந்தா அடுத்த குண்டு..." அந்த குண்டு அவன் நடுமார்பை பிளக்கிறது. உடம்பில் வெட்டி வெட்டி இழுப்பு. கண்களில் அகண்ட விரிப்பு. ரத்தமோ ஓடும் பாம்பாய் பல முனைகளில் விரைகிறது.

சகாக்கள் அப்படியே நொறுங்கிப் போகின்றனர். அவர்களில் பிரதானமானவன் பிரம்மன். மொக்கமாயனின் உடன்பிறந்த தம்பியும்கூட....!

ஒரு கணமும் தாமதிக்காமல் அங்கிருந்து ஓட ஆரம்பிக்கிறான். கிழவி விதிர்த்துப் போய் மிச்சம், நிற்கும் இரண்டு பேருக்கும் ஆளுக்கு ஒரு தோட்டா என்று பரிசளிக்க அவர்கள் மரம்போல் கீழே விழுகின்றனர்.

கூடவே ஜோல்னாபையும் விழுந்து உள்ளிருக்கும் பொருள்கள் வெளிப்பட்டதில் அவ்வளவும் தங்கம் அதிலும் நாயக்கர் வீட்டில் அடித்ததில் இருந்து பல இடங்களில் தேட்டை போட்ட தங்க நகைகள்! அதைப் பார்க்கவும் கிழவியின் கண்கள் மெர்க்குரி விளக்காகிறது!

குனிந்து அள்ளுகிறாள்.

"ஹாங்ங... தங்கம்! ஒட்டியாணம்... அட்டிகை... ரத்ன ஆரம்... சந்திர, சூரிய பிரபைங்க... ஹைய்யோ... கடவாணிப் பசங்க இப்படியா? கைல வெச்சு திரிவாங்க-எனக்கு தரணுமின்னே வெச்சிருந்திருக்காங்க..."

--சொல்லிக்கொண்டே நகைகளை அள்ளுகிறாள். ராஜேந்திரன் இமைக்க மறந்து பார்த்துக் கொண்டேயிருக்கிறான். ஓடி வருகிறாள் வெள்ளிநாச்சி... தண்ணீர்ப் பந்தலில் நிற்கும் மொட்டையன்கூட ஓடி வருகிறான். அதற்குள் நகைகளைப் பதுக்கி விடுகிறாள்.

சேலை முந்தானையைக் களைப்போடு உதறியபடி நிமிறுகிறாள். ரவிக்கையைக் கிழித்துவிட்டுக் கொள்கிறாள். புடவையையும்தான். செத்துக்கிடக்கும் ஒருவனின் ரத்தத்தையே எடுத்து வாயோரமாகக் கோடுபோல போட்டுக் கொள்கிறாள்.

"ஆத்தே... என்ன நடந்துச்சு...?"

"ஆத்தோவ் என்ன சப்தம்?" -ஓடிவரும் நாச்சி மொட்டையனின் எதிரே "உஸ்ஸ் அப்பாடா..." என்று பெருமூச்செறிகிறாள். பின் மெள்ள ஆனால் அழுத்தமாய் மொட்டையனிடம் சொல்கிறாள்.

"மொட்ட... போய் போலீசுக்கு சொல்லிப்போட்டு வா. மொக்கமாயன் கூட்டத்த கிழவி சுட்டுப் பிடிச்சுட்டான்னு. உசுரோட பிடிக்கதான் பார்த்தா. ஆனா களவாணிப் பசங்க கிழவின்னு பாக்காம மோதுனாங்க, வேற வழி தெரியலை, சுட்டுப்பிட்டான்னு சொல்லணும் என்ன..."

--மொட்டையன் மிரண்டபடி திரும்பி நடக்கிறான்.
வெள்ளிநாச்சியிடம்கூட ஒருவகை பேத்தல் நிலை. ராஜேந்திரன் அம்மாவின் காலடியில் கண்டாங்கிச் சீலையைப் போர்த்திக் கொண்டு முகத்தை மட்டும் வெளிக் காட்டியவனாக...

"அத்தே... என்னாது இது நீங்களா சுட்டிங்க?" உலர்ந்த உதடு பிரித்து வெள்ளிநாச்சி கேட்கிறாள்.

"ஏன் சந்தேகமா இருக்குதா... நீயே இல்லேன்னு பிடுவே போலிருக்கே. கவர்மெண்ட் தரதா சொல்லியிருக்கற பத்தாயிரமும் எனக்குத்தான் வரணும். ஒரு காசு குறையக் கூடாது, ஆமா!"

--கடுத்தபடி ஒரு சுருட்டை தேடி எடுத்து தீப்பெட்டிக்காக நாலா புறமும் பார்க்கிறாள்.

வெள்ளிநாச்சியிடம் ஸ்தம்பித்த நிலை!

ஊரே கிழவிபற்றித்தான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறது

"என்னா தெகிரியம்...என்னா தெகிரியம்..." என்று சிலாகிக்கிறது.

"ஆமா ஒருவன் தப்பிட்டானாமுல்ல...?" -பதில் கேள்வி கேட்கிறது.

"அது வேற யாருமில்ல...மொக்கமாயன் தம்பி பிரம்மன். கிழவியைப் பழிவாங்காம விடமாட்டானாமே?" --மோவாய்க் கட்டை தேய கை பதித்து விகசிக்கிறது! நாயக்கரோ நொறுங்கிக் கிடக்கிறார்.
மொக்கமாயன் உயிரோடு பிடிபடுவான், நகைகள் திரும்பக் கிடைக்கும் என்று நம்பியவர் இப்போது அந்த நம்பிக்கையை இழந்து விட்டார்.
ஊரே அவரைப் பார்த்து அனுதாபப்படுகிறது. தேவர்கூட அமுதாபப்படுகிற மாதிரி நடிக்கிறார்.

"என்ன நாயக்கரே... எப்பவும் இப்படிதான். நாம ஒண்ணு நினைச்சா தான் ஒண்ணு நடக்கும். பேசாம நிலம் நீச்சை வித்தாவது பொண்ணு கல்யாணத்தை நடத்தற வழியப் பாருங்க"—என்று எடுத்துக் கொடுக்கிறார்.

திண்டுக்கல் சீனிநாயக்கர் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டுமே?

சீனிநாயக்கரும் எப்படியோ சரி என்று சொல்லி வைக்கிறார்.

ஒரு வகையில் பரந்தாம நாயக்கர் இப்படி வேகப்பட ராசாத்தியும் ஒரு காரணம்.

"அப்பா...சீக்கிரமா காரியத்தைப் பாருங்கப்பா. ஊருக்குள்ள தனியா எங்கையும் போய்வர முடியலை. என்னைப் பார்த்து போலியா பரிதாபப்பட்டறதும் நின்னு நின்னு பேசறதும் எனக்கு கொஞ்சம்கூட பிடிக்கலைப்பா" என்கிறாள்

எப்படியோ பரந்தாம நாயக்கர் நிலத்தை விற்றோ அடகு வைத்தோ கல்யாணம் செய்யப் போகிறார் என்பது ஆனைமுடித் தேவருக்கும் தெரிய வருகிறது.

"என்ன நாயக்கரே... நிலத்தை வித்து கல்யாணம் பண்ணப் போறீர்னு கேள்விப்பட்டேன். எதுக்குய்யா வித்துகிட்டு. பேசாம அடகு வெச்சு பண்ணலாமே..." நாயக்கரிடம் நல்ல நட்பு இருக்கிற தோரணையோடு கேட்கிறார்.

"எனக்கு அடகு வைக்கறதே பிடிக்காது. அதோட கம்மாக்கரை நிலத்துலயும் ஒண்ணும் பிரமாத விளைச்சலில்லை. பாரையும் மரமும்தான் அதுல அதிகம். ஆகையால வித்துப்புடலாம்னு..."

"அது என்ன பெரிய விலைக்கு போகப்போகுது?"

"ஏதோ போற விலைக்கு போகட்டும். நானே தத்தளிச்சுக்கிட்டு இருக்கறவன். எத்த தின்னா பித்தம் தெளியும்னு கிடக்கேன்..."

"அப்ப நானே ஒரு நல்ல விலைக்கு அடகு பிடிச்சுக்கறேன். எதுக்கு வித்துகிட்டு?"

--தேவரின் பதிலால் நாயக்கரிடம் ஆச்சரியம்.

"நீங்களா?"

"ஆமா நாயக்கரே... ராசாத்தி கல்யாணத்துக்கு ஏதோ என்னால ஆன உதவியா இருக்கட்டுமே..."

"சந்தோஷம் தேவரே..." நாயக்கர் நன்றியோடு தேவரின் கரங்களைப்

பிடித்துக் கொள்கிறார். அதேபோல தேவரே புரோநோட்டுப் பத்திரம் எழுதி பதிவு செய்யவும் தயாராகிவிட்டார்.

சாதாரணமாக யாரும் அடகு வைக்க வந்தால் காசுத் தோப்பு வீட்டில் வாசலோடு நின்றுவிட வேண்டும். உள்ளே தகவல் போகும். நெடுநேரம் கழித்து கிழவி சிலிர்ப்பிக் கொண்டு வருவாள். ஈ, ஏறும்பைப் பார்க்கிற மாதிரி பார்ப்பாள் சமயங்களில் "இதெயெல்லாம் தூக்கி எறிஞ்சாகூட யாரும் எடுத்துகிட்டு போகமாட்டாங்க. இத போய் பெரிசா தூக்கிட்டு வந்துட்டியே அடகு வெக்க?" என்று சடைத்துக் கொள்வாள்.

ஆனால் இன்று நாயக்கர் வந்திருக்கிறார் என்றதும் கிழவி அவரை அழைத்த விதத்தில்தான் எத்தனை கரிசனம் எத்தனை பணிவு?

"வாரும் நாயக்கரே... வாரும்! ஏது இவ்ளோ தூரம்." --நாயக்கர் மௌனமாய் நிற்க தேவர் எடுத்துத் தருகிறார். கிழவிக்கு ஏதுவும் தெரியாது என்கிற நிர்மாணத்தோடு. "அது வந்து ஆத்தா. நாயக்கர் மகராசாத்திக்கு கல்யாணம் வெச்சிருக்காருல்ல..."

"அப்படியா? நல்ல காரியம்தான். சீக்கிரம் நடக்கட்டும். அதுக்கு பத்திரிகை வைக்க வந்திருக்கீங்களோ?"

"இல்ல ஆத்தா இப்ப அந்த கல்யாணமே உன் கைலதான் இருக்குது..."

"என்னடா புதிர் போட்றே?"

"புதிர் இல்ல ஆத்தா... அந்த பாவிப் பயல் மொக்கமாயன்தான் நகை நட்டையல்லாம் களவாண்டு ஒழிஞ்சிட்டானே..."

"ஆமா.."

"நாயக்கருக்கு அதனால் கொஞ்சம் பணச்சிக்கல். அதான் நிலத்தை அடகு வெச்சு பணம் வாங்க வந்துருக்காரு."

"அதுக்கென்ன கொடுத்துட்டா போச்சு. பாவம் கல்யாண காரியம் ஒரு குறையுமில்லாம நடக்க வேண்டாம்"

"ஆத்தோவ்... நாயக்கர் நம்ப ஊரு! நீ வட்டியெல்லாம் வாங்கக்கூடாது."

பேச்சி அந்த கேள்விமுன் சற்று மௌனம் சாதிக்கிறாள். நாயக்கர் அதைப் பார்த்து கொஞ்சம் பதைத்து,

"வேண்டாம் வேண்டாம். வட்டியோடையே இருக்கட்டும் வர்ற அறுவடையில் நான் மொத்தமா திருப்பிட்டேன்" என்கிறார்.

"சரிடா உன் இஷ்டம்..."—பேச்சியிடம் இப்போது கரிசனமான பதில்.

"சந்தோஷம் ஆத்தா... நாயக்கரே இனி நீங்க எதுவும் பேசக் கூடாது வட்டியெல்லாம் கிடையாது."

--நாயக்கர் கொண்டு வந்த ஹேண்ட் பேக்கை பிரிக்கிறார். கண்ணாடியை மறந்துவிட்டு வந்ததால் அதில் உள்ள பத்திரத்தை இனம் காணமுடியாத ஒரு சின்ன தடுமாற்றம் அவரிடம் அதுவரை ஒதுங்கி இருந்த கட்டையன் நெருங்கி வருகிறான்.

பத்திரத்தை எடுத்து பார்க்கிறான். கண்மாய்க் கரையை ஒட்டிய தரிசுநிலப் பத்திரத்தை எடுத்துப் பிரிக்கிறான்.

"டேய் பத்திரத்தை அவர்கிட்ட கொடு. நாயக்கரே பத்திரமெல்லாம் எதுக்கு... புரோனோட் போதும்..."

--தேவர் அதட்டுகிறார்.

"இருக்கட்டும் இருக்கட்டும். எனக்கு இப்ப முன்போல கண் பார்வையும் இல்லை. படிப்பறிவும் கிடையாது. நீங்க என்ன ஏமாத்திடவா போறீங்க?" என்கிறார் நாயக்கர்.

கூடவே புரோனோட் பத்திரமும் தயாராகிறது. சாட்சிகளாக மொட்டையனும், பஞ்சாயத்து போர்டு குமாஸ்தா குமாரவேலுவும் வந்து சேர்கின்றனர்.

"இப்பவும் ஸ்ரீமான் பலராம நாயக்கர் மகனான பரந்தாம நாயக்கராகிய நான் எனது பாத்யதையில் உள்ள என் பூர்வீக சொத்தன தோட்டக்காரமங்கலத்து கருப்பு கோயில் ஊற்று நிலமாகிய அறுபது செண்டு நிலப்பரப்பை என் மகள் திருமணத்தை உத்தேசித்து தோட்டக்காரமங்கலத்து வயிரத்தேவர் பார்வையே பேச்சியம்மாளிடம் ரூபாய் இருபதாயிரத்துக்கு விற்க சம்மதிக்கிறேன். மேறிபடி நிலத்தை யாதொரு பிணக்கும் இன்றியும், சுய நினைவோடும், முழு மனதோடும் தான் விற்றிருக்கிறேன். பூர்வீக சொத்தானபடியால் சர்வே ரெக்கார்டுகளின்படி இந்த நிலத்தை உகந்த வேளையில் ரிஜிஸ்தர் செய்து கொள்ளவும், அவ்வேளையில் பரிபூரண ஒத்துழைப்பும் தருவேன் என்று உறுதி கூறுகிறேன்.

...இனி இந்த நிலத்தின் மேலோ, நிலத்தைச் சார்ந்த எந்த ஒரு வஸ்துவின் மீதோ நானோ எனது வாரிசுகளோ உரிமை கொண்டாட எந்தவித முகாந்திரமும் உரிமையும் இல்லை என்பதையும் திட்டவட்டமாய்க் கூறுக்கொள்கிறேன்...

இப்படிக்கு
பரந்தாம நாயக்கர்."

--பரந்தாம நாயக்கரின் எதிர்பார்ப்பிற்கும் நம்பிக்கைக்கும் நேர் எதிரான ஒரு பத்திரம் தயாராகிறது அதில் நீட்டிய இடத்தில் எல்லாம் நாயக்கரும் கையெழுத்து போட்டுவிட கட்டையன் ராஜவேட்டை நடத்தி முடித்த மகிழ்ச்சியோடு சிரிக்கிறான். பேச்சியும் கூட வெற்றிச் சிரிப்பு சிரிக்கிறான். குமாரவேலுக்கும், மொட்டையனுக்கும் ஒரு அல்ப தொகை லஞ்சமாக...

பாவம் நாயக்கர்... ஏமாற்றப்பட்டது தெரியாமல் பணத்துடன் நடக்கிறார்.

கட்டையன் மட்டும் இதற்காகவே காத்திருந்த மாதிரி வெளியேறுகிறான்.

"டேய் இனி கருப்பு கோயில் நிலம் நம்மது, அதுக்கு வேலி போட்டு, ஊர்ப்பயலுக நினைச்சா போயிட்டு வந்துகிட்டிருக்கறதை மாத்துடா. அப்படியே ஊத்து தண்ணியையும் அடைச்சு நிறுத்து. இனி வீரபாண்டியன் கண்மா எப்படி தரும்புதுன்னு பாக்கறேன்"

--பேச்சியின் கட்டளைக்கு ஆனைமுடித் தேவர் இணங்குவது போல தலையாட்டினாலும் உடனே இப்படிச் செய்ய வேண்டாமே என்பது போலவும் தயங்குகிறார்.

"என்னாடா முழிக்கிறே...?"

"இல்ல ஆத்தா... அந்தப் பொண்ணு கல்யாணம் நடக்கட்டுமே. பொறவு வேலி தாழ்ப்பாளெல்லாம் போட்டுக்குவோம்."

"ஏன் இப்ப செஞ்சா என்ன ஆயிடும்."

"சட்டப்படி எதுவும் செய்ய முடியாது. ஆனா ஊர்...?"

"என்னாடா பெரிய ஊர், நியாயப்படி பார்த்தா அந்த நிலம் நமக்குத்தான்

சொந்தம் உன் முப்பாட்டனோட பாட்டன் முத்துலிங்கத்தேவர் நிலமடா
இது, ஏதோ வெள்ளைக்காரன் காலத்துல இந்த நாயக்கரோட
முப்பாட்டன் குதிரைப் படைக்கு தலைமை தாங்கிப் போய்
ஜெயிச்சதுனால சந்தோஷமா பரிசா கொடுத்ததுதானே அந்தப் பூமி."

"எப்படி இருந்தா என்ன ஆத்தா... அதுவா கோர்ட்டுல நிக்கப் போகுது?
இப்ப நீ எழுதி வாங்குனதுதான் நிக்கப்போகுது. ஊரும் பழசைப்
பாக்காது. அது செத்த கதை ஆத்தா..."

"எது செத்த கதைன்னு போகப் போகத் தெரியும் பார்..." பேச்சிக்
கிழவியின் பொடி வைத்த பேச்சுக்கு கட்டையன் வழி செய்ய
திண்டுக்கல் கிளம்பி விட்டிருந்தான்.

திண்டுக்கல்.

கோட்டை மாரியம்மன் கோவிலிருந்து வெளியே வந்து கொண்டிருந்தார்
சீனி நாயக்கர்.

"ஐயா வணக்கம். கடைக்குப் போயிருந்தேன். நீங்க கோயிலுக்குப்
போனதா சொன்னாங்க. அதான் இங்கையே பாக்க வந்துட்டேன்."

"நீங்க..."

"நான் தோட்டக்காரமங்கலம் வயிரத்தேவர் இளைய மகன்..."

"ஓ... நம்ம சம்மந்தி ஊரா? என்ன விஷயம்?"

"அதை சொல்லத்தான் சங்கடமா இருக்கு. இது கோயில் இடமா வேற
போச்சுதா, ரொம்பவே சங்கடமா இருக்கு..."

"என்ன தம்பி சொல்றே நீ?"

"ஒண்ணுமில்லை... நீங்க நல்ல கௌரவமான குடும்பத்த சேர்ந்தவரனு
எனக்குத் தெரியும். ஆனா எப்படி பரந்தாம நாயக்கர் பொண்ணைப் பத்தி
சரியா தெரிஞ்சுக்காம கல்யாணத்துக்கு இறங்கினீங்கன்னு தெரியலை.

"ஏய் என்ன... என்னவெல்லாமோ சொல்றே?"

"ஐயா நான் சுத்தி வளைக்க விரும்பலை. இங்க பாருங்க..." கட்டையன்
காட்டிய அந்தப் பொருளைப் பார்க்கவும் சீனி நாயக்கர் முகம்
சிவக்கிறது. உடம்பெல்லாம் பதைக்கிறது. அது...?

‘திரட்டி எடுத்த மண்ணும்
வெட்டி எறிஞ்ச காசும்
கொள்ளி வைக்குமே கொடுங்கோலர் வாழ்க்கைக்கு!
புள்ளி வெச்சாப் போல
கிள்ளிக் கசக்குமே தலைமுறைக்கும்!’
--நீதிப் பாட்டு

நாயக்கர் திகைப்பில் முகத்தில்தான் எத்தனை கலங்கல் ரேகைகள்.
அடேயப்பா...! அவரைத் திகைப்பில் ஆழ்த்தியது கட்டையனின்
கையில் இருந்த மோதிரம் தான்! அதுவும் நாயக்கரே பார்த்து மதுரை
அப்பாவுச் செட்டியர் கடையில் வாங்கி வந்து நிச்சயதார்த்தத்தின் போது
ராஜாத்தியின் கையில் போட்ட மோதிரம் அது.

"ஏசு சாமி ஆளுங்க மாதிரி என்ன மோதிரமெல்லாம் போட்றோம்னு
நினைக்காதீங்க. எங்களைப் பொறுத்த மட்டில நிச்சயம் முடிந்தாலே
கல்யாணம் முடிஞ்ச மாதிரி தான். அதான் இந்த அச்சாரம்..."—என்று
சொல்லிப் போட்ட மோதிரம்.

"ஆமாம் இது எப்படி உங்க கைல?"—நாயக்கர் உதறல் குறையாது
கேட்கிறார்.

"அந்தப் பொண்ணு ராசாத்திக்கு இந்தக் கல்யாணத்துல இஷ்டமில்ல.
அதை அப்பன்கிட்ட சொல்றதுக்கும் துணிச்சலில்ல. என்ன செய்யும்?
நேரா என்கிட்ட வந்துச்சு நானும் யோசிச்சு யோசிச்சு ஒரு மாசம்
பாத்துட்டு உங்ககிட்ட வந்திருக்கேன். நாயக்கர் ஊத்து நிலத்தைக்கூட
எங்களுக்குத்தான் வித்துருக்காரு. அவர் கிட்ட இருந்தா எங்க உங்க
மகனுக்கு சீதனமா கேட்டுவீங்களோன்னு பயம்..."

"உங்ககிட்ட எதுக்கு வரணும் அந்தப் பொண்ணு? நீங்க யார் அதுக்கு?"

"என்னைத்தானே அது விரும்புது?"—கட்டையன் போட்ட போட்டில்
மாரியம்மன் கோவில் குங்குமம் கரைந்து ரத்தம் போல வழிகிறது
நாயக்கர் மூக்கின் மேல. "நான் வந்துட்டுப் போனது தெரியாம
பாத்துக்குங்க நாயக்கரே..." என்று அணை வேறு கட்டுகிறான்
கட்டையன்.

எதிரொலி தோட்டக்காரமங்கலத்தில் கேட்கிறது. பரந்தாம நாயக்கரை

ஒரு குட்டிப் புயல்போல ஆக்குகிறது. ராசாத்தியோ இன்னொருபுறம் விசம்பி விசம்பி அழுது முகம் வீங்கிக் கிடக்கிறாள், தாய்க்காரியிடம் ஸ்மரணையே இல்லை.

"இப்ப அழுது என்ன பண்ண? அதான் எல்லாம்; முடிஞ்சிருச்சே, முக்கிய விஷயம் பேசணும். வாங்கோன்னு சொன்னப்ப நகை நட்டப் பத்தித்தான் இருக்கும்னு நினைச்சுப் போனேன். போனா மனுஷன் இப்படியா குண்டத் தூக்கிப் போடுவாரு?"

கல்யாணம் பண்ண இஷ்டமில்லைன்னாகூடா பரவால்ல... உம்ம மவ மனசுக்கு ஒருத்தன்... சமூக மந்தைக்கு என் மவனானு கேட்டு உலுக்கிபிட்டாரு.

என்னய்யா ஆதாரம்னு திருப்பிக் கேட்டா நிச்சயத்தும்போது போட்ட மோதிரத்தை காட்டுறாரு நா என்னத்த பேச... எதைப் பேச?

ஏ புள்ள ராசாத்தி... இந்த மோதிரம் எப்படி புள்ள வெளியே போனிச்சு? நா இப்ப உன் முகத்துக்கு நேரே கேக்கறேன்ல... சொல்லு. உனக்கு அந்தக் கல்யாணத்துல இஷ்டமில்லியா? வேற யாராச்சும் விரும்புறியா?"

"ஐயோ... இல்லேப்பா... நாம கருப்பு சத்தியமா சொல்லுதேன்--எனக்கு இதுபத்தி ஒண்ணும் தெரியாது."

"அப்ப இந்த மோதிரம் எப்படிப் போச்சு?"

"அது களவுபோன சரக்குல இருந்த மோதிரம்ங்க..."

"அப்படித்தான் புள்ள நான் நினைச்சேன். சீனிவாசநாயக்கர்கிட்டையும் சொன்னேன். களவே நெசமோ பொய்யோன்னு அவர் திருப்பக் கேக்கறாரு..." —பரந்தாம நாயக்கர் நொறுங்கிப்போய் அமருகிறார். விஷயம் கேள்விப்பட்டு அக்கம்பக்கம் வந்துபோக ஆரம்பிக்கிறது.

"பட்ட கால்லையே படுத்துவே... சாமி சோதிச்சா இப்படித்தான் ஒரேயடியா உலுக்கி சல்லி சல்லியா பிச்சுப் பிடுவாப்பிடி. எப்படி வாழ்ந்த குடும்பம். இப்படி ஆகிப் போச்சுதே" என்று மோவாய் தேய அங்கலாய்க்கிறது.

"அந்த கருப்பன் ஏன் உங்களை சோதிக்கிறான்..." — ஒருவர் கிளறிவிடவும் ராசாத்தி மனதும் கருப்பை கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொள்கிறது. விநாடியும் தாமதிக்காமல் கிளம்பிவிடுகிறாள் கருப்பு

கோயிலுக்கு.

‘சரி கிளம்புவோம்... இனி யார் வரப்போகிறார்கள்’ என்கிற முடிவோடு பூசாரி கணபதி அம்பலம் கடைசி கற்பூரம் காட்டும் தருணம் ஓடிவருகிறாள் ராசாத்தி. மூச்சிறைக்கிறது. மார்பு உலும்புகிறது. காது, மூக்கெல்லாம் உப்பு பூத்து உலட்டித் தள்ளியிருக்கிறது.

"ஏ புள்ள என்னா, இது... என்னாயிப் போச்சுன்னு இப்படி ஓடியாருதே?" கணபதி அம்பலம் முன் ராசாத்தி எதையும் பேசவில்லை. மாறாக ஒரு எட்டணா நாணயத்தை நிமிர்த்திப் பிடிக்கிறாள். கருப்புச் சன்னதிக்கு எதிரான கல் மேடையில் அதை வைக்கிறாள்.

"பூசாரி வெட்டரிவாளை எடுத்து வேண்டிக்கிட்டு தாங்க... என் வாழ்க்கையோடு ஒருத்தன் விளையாடுறான். அவனை கருப்புக்கிட்ட சாடப்போறேன் நான்..."

"தாயி என்ன தாயி சொல்லுதே... முத செத்த குந்து. காசு வெட்டிப் போட்டாது பெரிசில்ல ஆத்தா... கருப்பன் பொங்கி எழுந்தா மண்ணு தாங்காது தாயி..."

"என்னால தாங்க முடியலையே பூசாரி. என் வீட்டு நகை எல்லாம் திருட்டுப் போயிருச்சு. போகட்டும் நகைதானேன்னு நினைச்சா இப்ப என் கல்யாணமே நின்னு போச்சு. அதுவும் ஒரு பழியோட! ஊர் மக்களோ நேர்ல எங்களைப் பார்த்து மூக்கைச் சிந்தறாங்க, ஆனா அக்குருமத்துக்கு எதிராக ஒரு துரும்பு எடுத்துப்போட மாட்டேங்கறங்க. அதான் கருப்புகிட்ட வந்துட்டேன். எனக்கு கருப்ப விட்டா யார் இருக்கா? அது அரிவாளா குந்தி இருந்தது போதும் பூசாரி. வரட்டும். வந்து உண்டு இல்லைன்னு பண்ணட்டும்."

ராசாத்தி புலம்பி வெடிக்க கணபதி அம்பலம் அரை மனதாக வெட்டரிவாளை எடுத்து நெற்றியில் வைத்து வேண்டியதைத் தருகிறார்.

"டணங்ஙங்..."—தீப்பொறி தெறிக்க ஒரே வெட்டு. அந்த எட்டணா நாணயம் இரட்டைத் துண்டாகி ஒரு துண்டுகூட துப்பாக்கித் தோட்டாபோல் பறந்து கருப்புச் சன்னதி அரிவாள் மேலேயே பட்டு தெறக்கிறது.

பூசாரியுடம் கைகூப்பல். கூடவே நல்வாக்கு. "ஆத்தா போ... கருப்பு எல்லாத்தையும் நல்லவிதமா செய்து வெப்பாரு."

ராசாத்தி சற்றுத்தணிந்த மனதோடு திரும்புகிறாள்.

"நில்லு நானும் வருதேன். களவாணிப் பயலுக வேற பெருகிட்டாங்க..."—சொல்லிவிட்டு இறுதிக் கற்பூரம் காட்டிவிட்டுக் கிளம்புகிறார். ஊற்றுக் கால்வாயில் கால் வைத்து மறுகரை ஏறிடும்போது எதிரே கட்டையனும் கடாயனும் கையில் மண்வெட்டியோடு. பூசாரி இருவரையும் பார்த்து கண் சிமிட்டாது வெறிக்க கட்டையனிடம் இளக்காரம். "என்ன பூசாரி... பாத்தா கும்புட மாட்டியா?"

பூசாரி அரைமனதாகக் கும்பிடு போட, பின்னால் பயந்த புறாக்குஞ்சாக ராசாத்தி.

"ஹேய்... நீ என்னா இங்க. நான் வருவேன் பாக்கணுமின்னுதானே?"

"த்தூரா..."—பயத்திலும் கொத்தாக ஒரு துப்பு துப்பிவிடுகிறாள் ராசாத்தி. சட்டென்று உலை நெருப்பாயச் சிவக்கத் தொடங்குகிறது கட்டையன் முகம்.

"மவளே... துப்புன உன் வாயில் நான் தாம்பூலம் போட்டு முத்தத் துப்பு துப்பலை நான் வைரத்தேவன் மவனில்ல..."

ராசாத்தி நிற்காது ஓடுகிறாள். பூசாரியோ பாதி கோபம், பாதி பயம் என்று தகதகக்கிறார்.

"போ... போ... எங்க போயிருவே—கல்யாணத்த நிறுத்தின மாதிரி ஒரு நா உன் ஓட்டத்தையும் நிறுத்தி கால்கட்டு போடலை..."—கட்டையன்வாய் மீறி வெளி வந்து விடுகிறது அந்தச் சூழ்ச்சிச் செயல். பூசாரியிடம், திகைப்பு.

"கட்டையா என்னய்யா இதெல்லாம்... உனக்கே நல்லாருக்கா?"—கேட்கிறார்.

"எது...?"

"பாவம் அந்தப் பொண்ணு."

"இப்ப நான் என்ன அவளை கல் உடைக்கச் சொன்னேனா. இல்லை கஞ்சிய ஊத்தி நாய் மாதிரி நக்கிக் குடின்னேனா... எதுக்கு பாவப்பட்டே பூசாரி?"

"அது கல்யாணத்த நிறுத்திப்பிட்டேன்னியே..."

"ஆமா அதுக்கு என்ன... எனக்கு அத கட்டணும்னு ஆசை."

"அதுக்கு அந்த ஆசை இருக்கற மாதிரி தெரியலியே...?"

"ஏன் எனக்கு என்ன குறை?"

"உருவம் நல்லா இருந்தா போதாது கட்டையா..."

"அப்ப நான் மனசால கெட்டவன்கிறியா?" பூசாரி மௌன அங்கீகாரம் தரும்போது அடுத்த அஸ்திரத்தைப் போடுகிறான் கட்டையன். "தா பார் பூசாரி... நீ இப்ப நிக்கிற நிலம், இந்தக்கோயில் ஊத்துத்தண்ணி அம்புட்டும் எங்களது. எழுதி வாங்கிட்டோம் நாயக்கர்கிட்டிருந்து. நாங்க பாத்து போனா போகட்டும்னு உட்டாதான் நீயும் சரி... உன் கருப்பும் சரி இங்க கச்சேரி பண்ணலாம். இல்லாட்டி..."

--பேச்சோடு பேச்சாக கட்டையன் கடாயனைப் பார்க்க, கடாயன் தண்ணீரைச் திசை திருப்பித் தொடங்க அந்திச் சூரியன் பார்க்கச் சகியாதவன்போல் மேற்கு அடிவானம் அழுங்குகிறான்.

கை நிறைய மண்--கண் நிறைய கனல்--புசுபுசுத்த மார்பில் ஊதுலைத் துருத்திபோல ஏற்ற இரக்கம், இத்தனையோடும் பரந்தாம நாயக்கர் நிற்குமிடம் காசுத் தோப்பு வீட்டின் அதே வளைவான நுழைவாயில்.

பால்கனியில் நின்று கொண்டு கடலை உடைத்து மணியைப் பொறுக்கி வாயில் போட்டபடி ஆனைமுடித்தேவர். எதிரில் வெற்றிலை மென்றபடி முறைத்த விழியோடு புல்லாக்குப் பேச்சி. அந்த ரத்தினப் புல்லாக்கில் காலைச் சூரியனின் ஒளிக்கூத்து வேறு.

கீழ்வீட்டு நிலைக்கால்மேல் ராஜேந்திரனைக் கட்டிக் கொண்டு ரத்னாவை அணைத்துக் கொண்டும் வெள்ளிநாச்சி.

"எலேய்... நீங்க வெளங்க மாட்டிங்கடா... நாசம் பூத்து நாறிப் போவீங்கடா. என்னைக் குந்த வெச்ச ஏமாத்தின இந்த மனை பாழ்பிடிச்ச பேய் பிடிச்சப் போவுமடா... அந்த கருப்பண்ணசாமி இருக்கறது சத்தியம்னா... பூமியோட அச்ச காஞ்சாலும் ஒச்சமில்லாம சுத்த தர்மம்தான் காரணம்கறது நிச்சயமுன்னா நீங்க அழிஞ்சு போவீங்க. கருப்பன் உங்களுக்கு ஓகந்த கூலி கொடுப்பான். இது சத்தியம்.

இத்தினி ஆயியும் ஊர்க்காரன் ஓரத்தன்கூட என் பின்னே வந்து உன்னைப் பாத்துக் கேள்வி கேக்க வழியில்லாம பண்ணிப்புட்டே. பயந்த பய புள்ள மக்க ஊர் பயத்துலேயே இனி எல்லா நாளையும் கழிக்கும். என் சாமி கருப்பு அதைச் சாதிக்கும்... அதைச் சாதிக்கும்..." -- பரந்தாம நாயக்கர் சாபமிட்டு பொத்தென்று தரை மேல் விழுகிறார். அனலாய்ப் பொங்கி அடங்கியதன் எதிரொலியாக சட்டென்று தொத்திக்கொண்டு, தாக்க ஆரம்பிக்கிறது பாரிச வாய்வு!

ஐய்யய்யோ!

நாட்டு வைத்தியர் வந்து தைலம், லேகியம் என்று தந்து செல்ல, பூசாரி வந்து ஆறுதல் சொல்லித் திரும்ப. ராசாத்திக்கு தூக்கில் தொங்கவிடலாம் என்கூட தோன்றியது.

ச்சை...இது என்ன இப்படிக் கூடவா வாழ்க்கை திரும்பும்? கேள்விப் பந்தடித்து குமைபவள் எதிரே தாய்க் காரியும்கூட கிட்டத்தட்ட அதே முடிவோடு...

"ஆத்தா இனி வாழ்ந்து என்னாத்த கண்டோம். பேசாம அரளிப்பாலை அரைச்ச குடிச்ச விழுங்கிடுவோமா?"

"சரி ஆத்தா... நானும் சாவப்பத்திதான் நினைச்சேன்..." என்கிறாள் ராசாத்தி.

"இரு வாரேன். போய் அரளி விதையை எடுத்து வரேன்..."—வாசல்புறம் காலெடுக்கக் கிளம்பியவள் எதிரில் ஒரு சுவேகா மொபெட் உதறிக்கொண்டு வந்து நிற்கிறது. அந்த மொடிபட்டின் பின்னாலேயே குஞ்சும் குளுவானுமாய் ஊர்ச்சிறிசுகள் கைகளில் தேய்ந்த சைக்கிள் டயர் வட்டங்கள்.

விக்கித்த ராசாத்தி தேங்கி நிற்கிறாள். வந்திருப்பவன் திண்டுக்கல் சீனி நாயக்கர் மகனான மாப்பிள்ளையாயிற்றே?

"என்னைத் தெரியலியா—நான்தான் தீனன், திண்டுக்கல் சீனி நாயக்கர் மகன். பரிசம்கூட போட்டு..." அவனிடம் இழுவை—

"உள்ளார வாங்க..."—ராசாத்தி உப்பு பூத்த முகத்தை தாவணி முந்தானையால் துடைத்தபடி உள்ளே ஓடுகிறாள்.

"அம்மா அவரு..." என்கிறாள்.

"எவரு?" எட்டிப் பார்க்கும் நாயக்கர் மனைவி அஞ்சுகம் பதறிப் போகிறாள். "வாங்க...வாங்க..." என்கிறாள். பரந்தாம நாயக்கர்கூட எழுந்து உட்காரப் பார்க்கிறார். வந்திருக்கும் மாப்பிள்ளையான— தீனனிடம் பந்தா பகட்டு இல்லாத பதவிசு.

"நீங்க பேசாம படுங்க மாமா..." என்று உறவுமுறையோடு அவரை நெருங்கி அவரைப் படுக்க வைக்கிறான். அப்படியே அந்த கட்டிலில் அவர் காலோரமாக அமர்ந்து கொள்கிறான்.

"எல்லாம் கேள்விப்பட்டேன். என் அப்பாகூட கோவமா கட்டி ஏறிட்டாரு..."—பலத்த பீடிகையுடன் பேச்சைத் தொடங்குபவன், "இந்தக் கல்யாணம் நடக்கும்!" என்கிறான். நடந்ததாக வேண்டும் என்றும் கூறுகிறான். நடந்த நிச்சயம் நடந்ததுதான். ராசாத்தி மேல் தனக்கு பரிபூரண நம்பிக்கை இருக்கிறது என்றவன் கட்டையத்தேவன் நல்லவன் இல்லை என்று தனக்குத் தெரியும் எனக் கூறும்போதுதான் இது அவன் சூழ்ச்சி என்பதே பரந்தாம நாயக்கருக்குத் தெரிய வருகிறது. பாதி விடிந்தது போன்ற ஒரு நிலை. மூச்சுமுட்ட அழுக்கிய துன்பம் விலகி இதமான காற்று வீசுகிறாற்போல் ஒரு சூழலைத் தருகிறது.

"தபால்..."—வாசற்புறம் இருந்து அடுத்த குரல். தபால்காரரின் நீட்டும் கரத்தில் ஒரு இலங்கைக் கடிதம்.

"அண்ணன் காசிதான் கடுதாசி போட்டுக்கு..." உற்சாக ஊற்றோடு பிரித்துப் படிக்கிறாள். அவள் முகத்தில் சூரியன் உதிக்கிற மாதிரி ஒரு பளபளப்பு.

"என்ன ஆத்தா...?"

"அண்ணன் வருதும்மா... கை நிறைய பணத்தோட, நகை நட்ளோட வருது. என் கல்யாணத்தை ஜமாயக்கப் போவுதாம். அதோட இனி அது இங்கதான் இருக்கப் போவுதாம். தேயிலைத் தோட்ட வேலைய உட்டுச்சாம்..."

"முருகா... எங்களைக் கைவிடலை நீ..."

"முருகா இல்லம்மா கருப்பு. என் சாமி கருப்பு. எல்லாம் நான் காச வெட்டிப் போட்ட நேரம்..."— மகிழ்ச்சியின் உச்சிக்கு வேகமாக ஏற ஆரம்பிக்கிறாள் ராசாத்தி.

"அந்த துரோகிப்பய எதுக்க நாங்க வாழ்ந்து காட்ட ஒரு நேரம்

வந்திருக்கு இத விட்ற மாட்டோம். மாப்ள தம்பி நீங்க ஒரு கடவுள்..."—
பரந்தாம நாயக்கர் கால்லேயே விழ ஆயத்தப்படுகிறார்.

தடுத்துவிட்டு அடுத்த முகூர்த்தத்திலேயே திருமணம் வைக்கச்
சொல்லிவிட்டு கிளம்புகிறான் தீனன்.

19

‘அண்டங்களுக்கும்--அடிமேலடி கிடைக்கும்
பிண்டமும் வேகாது—பெரும்பிணியும் நீங்காது
முண்டம் ஒச்சமுன்ன தலைமுறை தத்தளிக்கும்
கண்டம் எப்பவும் காலடியில் காத்திருக்கும்
கருப்பு முன்னால பொய்ச் சத்யம் பண்ணாக்கா...!’
--கோடாங்கிப் பாட்டு

"சு பாஷ்... இவன்தான் ஆண்மான்! இப்படித்தான் இருக்கணும்." —
ரீனா கை தட்டி பாராட்ட, அதுவரை சொல்லிவந்த வரலாற்றில் ஒரு
சின்ன இடைவெளி.

"கொஞ்சம் டீ குடிச்சா நல்ல இருக்கும்ல?" —கேள்வியோடு ரீனாவே டீ
தயாரிக்க ஆயத்தமாகிறாள். கெடிகாரத்தைப் பார்க்கிறாள். கிட்டத்தட்ட
ஒரு மணி நேரம் ஓடி விட்டிருக்கிறது.

"உள்ளபடியே நீ சொன்ன விஷயம் சூப்பர் இன்ட்ரஸ்ட்டா இருக்குடி.
பாரதிராஜா கேட்டா விடமாட்டார். ஏன்னா இது அவரோட சப்ஜெக்ட்."

"ஏன் பாலசந்தர் சார் மட்டும் விட்டுவாரோ? தண்ணீர் தண்ணீரை
விடவா ஒரு பட்டவர்த்தமான கிராமத்தை நீ சினிமாவுல பாத்துடப்
போறே?"

"ஆமாம் ரீனா... எங்க வாழ்க்கை இன்னிக்கு கிட்டத்தட்ட ஊருக்கே
தெரிய வேண்டிய ஒரு விஷயமா எப்படியோ ஆகிப் போச்சுடி..."

"அது சரி... இவ்ளோ பிரச்சினைக்குப் பிறகும் தீனன் கல்யாணம்
பண்ணிக்கிறேன்னுட்டான். பரந்தாம நாயக்கரும் வாழ்ந்து
காட்டுவேன்னு சபதம் பண்ணிட்டாரு, கிட்டத்தட்ட சபமா வந்து
நின்னுருக்கு கதை. இதுக்கப்புறம் என்ன நடந்தது? உங்க பாட்டி எப்படி
செத்தாங்க... அந்தக் காசுத்தோப்பு வீடுகூட நாயக்கர் சாபமிட்டபடி
பேய் மாளிகையாயிடிச்சு. இதெல்லாம் எப்படிடி?"—கேட்வியோடு

இன்ஸ்டஸ்ட் டீ பொட்டலத்தை கொதிக்கம் பாலில் நனைத்து
மூழ்கடிக்கிறாள் ரீனா. அந்த வெண்ணிற திரவம் மளமளவென்று நிறம்
மாறுகிறது—திரும்பவும் பழைய நினைப்பினுள் மூழ்கியதால் தன்னிலை
மாறிவிட்ட ராஜேந்திரனைப் போலவே... ரத்னாவைப் போலவே...

"ஒன் மினிட்..." குறுக்கிடுகிறாள் ரீனா.

"என்ன?"

"இந்த சம்பவங்கள், பல விஷயங்கள் ராஜேந்திரன் எதிர்க்க நடக்கலை.
அப்படி இருக்க இந்த சினிமா காரங்க ஃபிளாஷ்பேக் மாதிரி எல்லா
விஷயத்தையும், தான் பார்க்காததையும் சேர்த்து சொல்றீங்களே அது
எந்த அளவுக்கு உண்மை?"

--ரீனாவின் மடக்கல் அர்விந்துக்கு பிடித்ததோ என்னவோ, "ஐ
ஆல்ஸோ வாண்ட்டு ஆஸ்க் த சேம் கொஸ்டின்..." என்கிறான்.

"என்னடி நீ... பாக்கலைன்னாலும் காதால கேக்கும் போது நடந்தது
இதுவாத்தான் இருக்கும்னு யூகிக்க முடியாதா?"

"அப்படித்தான் செய்யவேண்டி இருக்கும். நான் மறுக்கலை. ஆனா
இதுல யூகத்துக்கும் இடம் இருக்கான்னுதான் கேட்டேன்."

"இருக்கு நிறைய இருக்கு. கருப்பச்சாமி விஷயம் என் வரைல முழு
யூகம்தான். அந்த அனுபவங்கள் மட்டும் தனி அனுபவங்களா நிரூபிக்க
முடியாததாகவே இன்னிக்கு வரைக்கும் இருக்கு?"--இது ராஜேந்திரன்.

"அப்படின்னா உங்களை கருப்பச்சாமியே தூக்கிகிட்டு வந்ததா
உங்கம்மா நினைச்சது... அந்த சந்தன வாசம்?"

"எனக்கும் அதுதான் புரியலை. அதன்பிறகு அந்த ஆளை நான்
எங்கியுமே பாக்கலை."

"ஆனா நான் பாத்தேன்."

"ரியலி...?"

"ஆமா ரீனா ராஜேந்திரன் மாதிரி நான் அதை யூகம்னுல்லாம்
நினைக்கலை. என் வரைல அது ஒரு நூறு சகவிகித நிஜம். புல்லரிக்கிற
நிஜம்."

"என்னடி அது?"—ரீனா கேட்க ரத்னா சொல்ல வாயெடுக்க கதவு தட்டப்படுவதுபோல் சப்தித்தது.

"டொக்... டொக்... டொக்..."

"யெஸ்... கம் இன்!"

சப்தத்தைத் தொடர்ந்து உள் நுழைபவர் டாக்டர் நந்தா. அவர் முகத்தில் சிமெண்டு பூசினதுபோல் ஒரு இறுக்கம்.

"ஒருத்தருக்கு மூணு ஹவுஸ் சர்ஜன்ஸ்... இப்படியா ட்யூட்டி டயத்துல அதை விட்டுட்டு அசெம்பிள் ஆவீங்க..."

"அது வந்து டாக்டர்... வந்து..."

"நோ எக்ஸ்பிளேனேஷன்... முதல்ல டீட்டி. உங்க கதை எல்லாம் பிறகு..."

"சாரி டாக்டர். என்னடா தடை வரலியேன்னு பார்த்தேன். வந்துடிச்சு..."

"வாட் டூ யூ மீன் ரத்னா?"

"நத்திங் டாக்டர்... நத்திங்..."

"அப்படின்னா நிறைய இருக்கு. ட்யூட்டி முடியட்டும். நானும் வந்து என்னன்னு தெரிஞ்சுக்கறேன். பட் நாட் நௌ. ஓ.கே?"

"ஓ.கே. டாக்டர்..." மளமளவென்று டியை உறிஞ்சி விட்டு அவர்கள் கிளம்ப ஆயத்தமாக நந்தாவின் பார்வை ராஜேந்திரனை ஒரு பார்வை பார்க்கிறது. அவன் சற்றுக் கூசுகிறான்.

"டாக்டர் ஐ ஆம் சாரி, இது என் பிரதர். பேர் ராஜேந்திரன்."

"கிளாட் டூ மீட் யூ... சாரி யெங் மேன். ட்யூட்டி டயத்துல சொந்த விஷயங்களை வேண்டாம்னு நினைக்கறேன். அங்க வார்டுலயும் கூட்டம் அதிகமா இருக்கு. டீன் வந்துட்டா கதை கந்தலாயிடும், அதான்..."

"அதனால் என்ன சார்?"

"உனக்கு போரடிச்சா என் வார்டுக்கு வா... டெபோனைர் தர்ரேன். சுவாரஸ்யமா இருக்கும். படி." நந்தாவின் பேச்சை ரத்னா கூச்சத்தோடு

அங்கீகரிக்க ரீனா உற்சாகமாக எடுத்துக் கொள்கிறாள். "மிஸஸ் நந்தா வரட்டும் டாக்டர், கவனிச்சுக்கறேன்-- டெபோனைரா படிக்கிறீங்க?"— பேச்சோடு கிளம்புகிறாள்.

"என்ன அர்விந்த் ரத்னா பச்சைக் கொடி காட்டிட்டா போல தெரியுதே?" நந்தா அர்விந்திடம் அழுந்துகிறார்.

"இன்னும் இல்லை சார்... சிகப்புக் கொடி காட்ட மாட்டேன்னு சொல்லாம சொல்லியிருக்கா."

"ஐ சீ... சீக்கிரமா ஒரு ஐம்பது வயசுக்குள்ளயாவது கல்யாணம் பண்ணிக்க முடியமா பாரு. என்ன."

--நந்தாவின் கிண்டலை ரத்னாவும் புரிந்து கொள்கிறாள். ஆனால் தன்னை யாரும் புரிந்து கொள்ளவே இல்லையே என்று கவலை ஒரு ரேகையாக முகத்தில் ஓடும் தருணம் காரிடார் கடந்து வார்டுகளை நோக்கி மூவரும் பிரிகின்றனர்.

அர்விந்த் இப்போது தனித்து...

அவன் வருவதைப் பார்த்துவிட்ட அந்தக் கொலைகாரன்கூட தனித்துதான். ஆனால் இந்த முறை மிஸ் ஆகி விடக்கூடாது என்கிற உறுதியுடன்.

அவனுக்குத் தோதாக அவ்வளவாக ஜனக்கூட்டமும் இல்லை.

அர்விந்துக்கு நேர் எதிரில் பிச்சு வாளை இடுப்பில் செருகி கைபிடியை இறுக்கப்பற்றிய நிலையில் மேலே ஒரு பெரிய துண்டால் அது தெரியாதபடி மூடிக்கொண்டு வருகிறான். வந்துவிட்டான்! ஒரு அடிதான் இருவருக்கும் இடைவெளி. இனியும் தாமதிக்கக் கூடாது. 'ஹக்கக்...!' பிச்சுவா துண்டை விட்டு விலகி அரிவிந்த் அடிவயிற்றில் ஏறியே விட்டது!

அந்தகத் கத்திக்குத்தை அர்விந்த் துளியும் தாளாது தரைமேல் விழுகிறான். குத்தியவன் காலில் இப்போது புயல் வேகம். கூட்டத்தில் நொடியில் கலந்து விடுகிறது அவன் தேகம் சுற்றியிருப்பவர்களுக்கு சவுக்கடிபட்ட மாதிரி சிலிர்க்கிறது. பதறிப்போய் அர்விந்தை தொட்டுத் தூக்கு முன் ஓடி நெளிகிறது ரத்தப் பாம்பு. அர்விந்திடம் கூட புழுப்போல துடிப்பு.

விஷயம் எட்டி ஓடி வருகிறாள் ரத்னா! ஸ்ட்ரெச்சரில் இதற்குள் அர்விந்தின் உடல் ஏறிவிட்டிருக்கிறது. இன்டென்சிவ் கேர் நோக்கி அந்த ஸ்ட்ரெச்சரிடம் வேகம்.

"எப்படி ஆச்சு... யார் செஞ்சது?"

"தெரியலம்மா... எவனோ ஒருத்தன் கத்தியால குத்திட்டு ஓடிட்டான் போல..."

--ரத்னாவிற்குக் கிடைத்த விளக்கத்தில் நிறைவில்லை. ரீனாவும் இப்பொழுது வந்து விட்டிருக்கிறாள். அவர்கள் எதிரில் அர்விந்தின் அந்த அடிபட்ட வயிற்றுப் பரப்பில் சிறு குடலின் ஒரு வளைந்த பகுதி மாலை போல வெளியே தொங்கித் தெரிகிறது. மெடிகேட்டட் பஞ்சம், பேண்டேஜ் துணியும்; அர்விந்தின் ரத்தத்தில் குளித்து சிவப்பாகி அருகாமை ட்ரேயில் விழுகின்றன. அர்விந்துக்கு பிரக்ஞை இருக்கிறது. பற்களில் நறநறப்போடு அவன் வலியைத் தாங்கிக்கொண்டு நெளிகிறான்.

‘உயிர் போய் விடுமோ?’—போக விடக்கூடாது என்கிற மாதிரி சுற்றி இருப்பவர்கள் போராடுகின்றனர். ரத்னாவிடம் பிரக்ஞையே இல்லை. ஆனால் ரீனா புத்தி பூர்வமாய்ச் செயல்பட ஆரம்பிக்கிறாள்.

அர்விந்தின் ஐடென்டிடி கார்டை தேடி எடுத்து பிளட்-க்ரூப் ஏ பாசிடிவ் பேங்க்ல இருந்து மூணு பாட்டில் எடுத்துகிட்டு வாங்க. டீனுக்கு தகவல் போயிடிச்சா? சலைன் ஏத்தலாமான்னு டாக்டர் கௌரிய கேட்கணும். இம்மீடியட்டா ஒரு பெய்ன் ரிலீவரைப் போடுங்க" படபடக்கிறாள். ரத்னாவிடம் கொதிநிலை, ரீனாவின் மேலேயே முறைப்பு வேறு. ‘எல்லாம் உன்னால் வந்தது. சொல்லச் சொல்ல கேட்காமல் நடந்த சம்பவங்களைக் கேட்கப் போக வம்பை விலக்கி வாங்கி விட்டோம். குத்தியது யாரோ இல்லை. கருப்பச்சாமிதான். பாவம் அர்விந்த்." மனதுக்குள் உலண்டு போகத் தொடங்குகிறாள்.

"ரத்னா என்ன இது... ஆர் யூ நார்மல்--கமான், ஆக வேண்டியதைப் பாருங்க. உம்..."--இது இன்னொரு டாக்டர்.

வெளியே ராஜாஜி ஆஸ்பத்திரியே ஸ்தம்பிக்கிறது. போட்டது போட்டபடி ஆக டாக்டர்களிடம் இப்பொழுது பரபரப்பு—டென்ஷன். "ஆஸ்பத்திரிக்குள்ள புகுந்து ஒரு டாக்டரையே குத்தற அளவுக்குப் போயிருக்கு நிலைமை. நமக்கெல்லாம் என்ன பாதுகாப்பு இருக்கு

இங்க?"

ஒரு டாக்டரிடம் வரக்கூடாத அல்லது வரவேண்டிய சிந்தனை.
இன்டென்சிவ் கேருக்கு வெளியே அவர்கள் பொங்கி வழிய
ஆரம்பிக்கின்றனர். போலீசும்கூட வந்து விட்டது. ஆனால் பாபுவைக்
காணவில்லை.

எங்கே போனார்?

தோட்டக்காரமங்கலம் பஞ்சாயத்து அலுவலகம் முன் இப்பொழுது
மொத்த ஊருமே தேங்கி நிற்கிறது. சிமிட்டக்கூட மறந்த வெறிக்கும்
விழியோடு நிற்கும் மொத்த கூட்டத்தையும் நான்கு போலீஸ்காரர்களால்
ஒழுங்குபடுத்த முடியவில்லை.

ஆனைமுடித்தேவர்தான் பிரசிடெண்ட். ஆனமட்டும் கத்திக்
கொண்டிருக்கிறார். எல்லாம் திரும்பக் கிடைத்து விட்ட நகை
நட்டுகளைப் பார்க்கத்தான்.

காய்த்துப் போன முகமும் சிவந்த கண்ணுமாய் கைகளில் விலங்கோடு
ஜீப்பில் பிடிபட்ட திருடர்கள்கூட உட்கார்ந்திருக்கின்றனர்.
அவர்களிடம் எந்தெந்த வீட்டில் புகுந்து எப்படியெப்படி திருடினோம்
என்கிற ஒத்திகை முடிந்த நிலை. பாபு அருகில் இருந்து சகலத்தையும்
கவனித்து அந்தந்த வீட்டு நகை, பணத்தையெல்லாம் மேஜைமேல்
பரவலாக அதே சமயம் கலந்து விடாத மாதிரி பரப்பி வைத்திருக்கிறார்.

கம்பளைண்ட் கொடுத்தவர்கள் வந்து பார்த்து தங்கள் நகைகளை
ஊர்ஜிதம் செய்ய போலீஸ் டிக்செய்து கொள்ள நடக்கவேண்டிய
சடங்கெல்லாம்கூட நடந்து முடிந்து விட்டிருக்கிறது. சில
அதிசயமெல்லாம்கூட நடந்திருக்கிறது. வடக்குத் தெரு
மலையாண்டியின் தொலைந்து போனதாகக் கருதப்பட்ட பவழ
மோதிரம் அவன் பக்கத்து வீட்டு பங்காருவின் பொருட்களோடு கலந்து
கிடக்கிறது. பங்காரு ஓசைப்படாமல் மலையாண்டியிடம்
திருடியிருக்கிறான். இருவரிடமும் லட்சுமணபாரி கூட்டம் கைவரிசை
காட்டியதில் உள்ளூர் திருட்டு அம்பலத்துக்கு வந்துவிட்டிருக்கிறது!
வாத்தியார் மகனின் தொலைந்து போன சர்டிபிகேட்கூட உள்ளூர்
எலெக்ட்ரீஷியன் நல்லக்கண்ணுவின் பெட்டிச் சரக்காக இருந்து
திருடப்பட்டு இப்போது லோக்கல் திருடனை அடையாளம் காட்டிவிட்ட
மிதப்போடு படபடக்கிறது. சீனியம்மாள் விஷயமும் அதே மாதிரிதான்.

வாத்தியார் பூரிப்பில் இருக்கிறார். பரவசத்தில் கை கூப்பி கருப்பு கோயில் திசை பார்த்து "எஞ்சாமி உன் சக்தியே சக்தி" என்று சிலாகிக்கிறார்.

உன் பட்டணத்துல திருட்டா? திருட விடலாமா நீன்னு நானே மருகிக்கிட்டு இருந்தேன். இப்பல்ல தெரியுது எதனால் திருட்டு நடந்துச்சுன்னு...! இந்தத் திருட்டு மட்டும் நடக்காம போயிருந்தா உள்ளூர் திருடங்க தெரிய வந்திருப்பாங்களா? எங்க வேண்டுதலுக்கும் பலனில்லாம போயிருக்குமே... கருப்பா, உன்னை நம்புன என்னை நீ கைவிடலை. எண்ணி பத்து நாள்ள தகவல் தெரியாட்டி நீ சாமி இல்லைன்னேன். தெரிவிச்சுட்டியே.

"ஆமாம் சாமி... என் முளைப்பயிர் முளைச்ச அழியுமுன்ன என் சாமான் கெடக்கணுமின்னு நானும் நேத்து கிட்டேன். என் சாமி திருப்பிக் கொடுத்துடுச்சு. ஐயா இன்ஸ்பெக்டரய்யா, அந்தத் திருடங்களவிட இந்தத் திருடங்க மோசம். இவங்கள விடாதீங்க..." என்கிறாள் சீனியம்மாள்.

--பாபுவிடமே சிலிர்ப்பு. அவர்கள் கருத்தைப் புறந்தள்ள முடியவில்லை. ஆனைமுடியார்கூட வாயடைத்துப் போய்க் கிடக்கிறார் ஒரு பெரிய திருட்டினுள் இத்தனை கிளைத் திருட்டுகள் வெளிச்சத்திற்கு வந்த அதிர்ச்சி... அதை ஓசைப்படாமல் செய்துவிட்ட காலம்தான் கருப்பச் சாமியா? இந்தச் சம்பவமே அதன் பேரருளா? உள்மனது நடுக்கம் கண்டிருக்க இதுபோன்ற நினைவுகளின் போக்கை அவரால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

யாரும் பதட்டப்படாதீங்க...உங்க பொருளையெல்லாம் கோர்ட்தான் உங்ககிட்ட ஒப்படைக்கும். இப்ப நடந்துகிட்டிருக்கறது. ஒரு சம்பிரதாய நடவடிக்கை. எல்லார்க்கும் எல்லா சாமானும் கட்டாயம் கிடைக்கும். கவலை வேண்டாம்."

ஒரு போலீஸ்காரர் கரடியாய் புலம்பிக் கொண்டிருக்கிறார். அப்பொழுது ஒரு போலீஸ்காரரின் பைக் பிரவேசம் அங்கே. அவர் நேராக ஓடிவந்து பாபுவைப் பார்ப்பதிலும் பேசுவதிலும் ஒரு அசாத்திய படபடப்பு தெரிகிறது. பாபு முகம் அதீதமாய் மாறுகிறது. ஜீப் கைதித் திருடர்களை நெருங்கி முறைக்கிறது.

"திருட்டு நாய்ங்களா... உங்காளுங்களுக்கு எவ்வளவு கொழுப்பு! போலீஸ்காரங்களை என்ன கோலி விளையாற்ற பொடிப்பயன்னு

நினைச்சுட்டாங்க போல..." கருவுகிறார். ஆனைமுடியார் ஓடிவருகிறார்.

"என்ன சார், என்ன விஷயம்?"

"மதுரை ஆஸ்பத்திரியில் டாக்டர் அர்விந்துங்கறவரை—அதாவது தற்கொலை பண்ணிகிட்டு செத்தானே ஒரு திருட்டுப்பய..."

"ஆமாம், பெல்லாரி பரமுடுன்னு..."

"அந்த பரமுடு பிடிபட காரணமா இருந்தாரே ஒரு டாக்டர்..."

"சொல்லுங்க, நல்லா தெரியுமே அந்தத் தம்பியை..."

"அவரை இந்தத் திருட்டு தீவிரவாதிங்கள் ஒருத்தன் கத்தியால குத்திட்டானாம்! கூடவே போன் பண்ணி இந்த நாய்களை விடுதலை பண்ணலேன்னா சம்பந்தப்பட்ட மத்தவங்களையும் குத்துவோம்னு மிரட்டியிருக்காங்க..."

--சொல்லும்போதே பாபுவிடம் படபடப்பு.

"ஐயா சார்... இப்ப பார்த்து என் மகனும் மதுரை போயிருக்கானே சார்..."—பாசம் ஆனைமுடியாரையும் அரட்டுகிறது. "நிற்காதே கிளம்பு..." என்கிறது. கட்டையத் தேவனைக் கூப்பிட்டு மற்றதைப் பார்த்துக் கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு பாபுவின் ஜீப்பிலேயே மதுரைக்குக் கிளம்ப ஆரம்பிக்கிறார்.

செய்தி கேள்விப்பட்டு வெள்ளிநாச்சி வீட்டின் பூஜையறை சன்னதி நோக்கி ஓடுகிறாள். அந்த உலக்கையைக் கட்டிக் கொள்கிறாள்.

"சாமி என் மகனைக் காப்பாத்து. அவன் ஒரு பாவமும் அறியாதவன். இந்தக் குடும்பத்துல மத்தவங்கதான் பாவிங்க. என் மகனில்லை. அவனை ஒண்ணும் பண்ணிப் போடாதே..." சரசரவென்று கண்களில் பொழிவு. இதயத்தில் கூட மத்தளக்குத்து!

20

‘பாலட்டம் பொங்கி...
தேளாட்டம் கொட்டி...
வாளாட்டம் வெட்டி...
கோளாட்டம் ஆட்டி...

சூதாட்டம் போட்ட சூட்டத்த...
மோதித் தகர்க்க வந்தானே கருப்பன்!
--கருப்பு நீதிப்பாட்டு

தனாவைப் பார்க்க பாவமாக இருக்கிறது. அர்விந்த் அபாய கட்டம்
ர கடந்து விட்டான். இருந்தும் இவளால் அழகையை அடக்க
முடியவில்லை. நொடிக்கொரு முறை நிமிர்ந்து நிமிர்ந்து பார்த்து
அவனது ரெகவரியை பதிவெடுக்கிறாள். நந்தாகூட கவனித்துக்
கொண்டுதானிருக்கிறார். இத்தனை ஆசையும் பாசமும் உடையவளா
இவ்வளவு நாள் பாராமுகமாக இருந்திருக்கிறாள்? அவருக்கு வியப்பாக
இருக்கிறது. ஆயாசத்துடன் நெருங்கி வரும் ரீனாவிடம் அன்பை
பகிர்ந்து கொள்கிறார்.

"உன் ஃபிரெண்டை பார்த்தியா... அர்விந்த் பெட்டை விட்டு நகராமல்
அங்கேயே நின்னு துடிச்சிக்கிட்டிருக்கறதை..."

"பாத்தேன்... பாத்தேன். அவ ஒரு பைத்தியக்காரி டாக்டர்..."

"எதை வெச்சு சொல்றே?"

"அர்விந்துக்கு இப்படி ஆனதுக்கு கூட கருப்பச்சாமி தான் காரணமாம்!"

"இது என்ன புது டைப் உளறல்?"

"அதை ஏன் சார் கேக்கறீங்க... அவங்க ஃபேமிலியே கருப்பச் சாமிக்கு
பயப்பட்டறதை நினைச்சா சிரிக்கிறதா அழறதானே தெரியலை."

"ஐசீ... அதான் குவார்ட்டர்ஸ்ஸ் ட்யூட்டி டயத்துலேயே போய் டேரா
போட்டிங்களா?"

"நீங்க அப்படியே விட்டிருந்தா இப்படி ஆகியிருக்காது டாக்டர். வெளிய
வந்ததால்தான் எவனொ வந்து குத்திட்டு போயிட்டான். என் வரைல
நீங்கதான் கருப்பு... எப்படி நம்ம அட்டாக்?" --ரீனா அந்த நிலையிலும்
விளையாடுவதை நந்தாவால் விளையாட்டாக எடுத்துக் கொள்ள
முடியவில்லை.

"ஸ்டுப்பிட்... விதியை யாரும் ஒண்ணும் பண்ண முடியாது
தெரிஞ்சுக்கோ..." என்கிறார் சற்று பலமானக் கோபத்தோடு.

"சார் உங்களுக்குமா இந்த விதில்லாம் நம்பிக்கை?"

"உங்களுக்குமானா வாட் டு யூ மீன்?"

"எஸ் எ எக்ஸ்பீரியன்ஸ்டு டாக்டர்..."

"யாரா இருந்தாலும் ஃபேட் சரியில்லைன்னா கதை அவ்ளோதான். சின்ன எக்ஸாம்பிள். நம்ம மாஜி பிரதமர் ராஜீவ், அடுத்த பிரதமர் அவர்தான்னு உறுதியா இருந்த நேரத்துல சிதறிச் சின்னா பின்னமானாரே..."

"சார் அது ஆக்ஸிடெண்ட்."

"அதுக்கு காரணம்தான் விதி."

"இப்படி பார்த்தா சாப்பிட, தூங்கக்கூட, ஏன்-- சொரிஞ்சுக்கூட விதின்னு பேசாமல் தெரிஞ்சுக்கோங்க..."

"சாரி பேபி... ட்யூட்டி ஸ்பாட்ல இவ்ளோ போதும்-- ஆனா ஒண்ணு மட்டும் சொல்றேன். உன் விதி நல்ல விதி இல்லை... இருந்தா நீ இப்படி எல்லாம் பேசிகிட்டிருக்க மாட்டே..."

--நந்தா விருட்டென்று நகர்ந்து கொண்டு விட்டார். ரீனாவுக்கு சுருக்கென்று ஆகிவிட்டது.

நல்ல விதி இல்லையா? இவர்கூட உளறுகிறாரே... திகைப்பின் கூடாரம் முகத்தில் கும்மென்று நிமிர்கிறது. முதல் முறையாக நல்ல பழுத்த கோபம் அவளுக்குள்ளும் மையம் கொள்கிறது. நந்தா ஒரு பேஷண்டின் கேஸ் ஷீட்டை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். அந்த கோபம் குன்றாமல் அவரருகே செல்பவள் 'டாக்டர்...' என்கிறாள் வேகமாக அவர் அலட்சியமாக திரும்புகிறார்.

"நல்ல விதி யாருக்கு இல்லைங்கறத போகப்போக பார்க்கத்தான் போறீங்க..." என்று பேசிவிட்டு கிளம்பி விடுகிறாள்.

அறைக்குள் இருக்கவே பிடிக்கவில்லை ராஜேந்திரனுக்கு. வெளியே புதிதாய் போலீஸ் வேறு. ஓரிரு மணிக்குள் என்னவெல்லாமோ நடந்துவிட்டது. அர்விந்துக்கு கத்திக்குத்து, அதன்பிறகு மிரட்டல் டெலிபோன் என்று... மருந்துவாசம் இழைத்துவரும் காற்று, மனதை நெருடி உறுத்தும் சம்பவங்கள் என்று எதுவுமே பிடிக்கவில்லை. காசுத்தோப்பு வீட்டுப் பக்கமே போகாதே என்பாள் வெள்ளிநாச்சி. அங்கு போய் கால் வைத்த வேளையே சரியில்லை. அரக்கக் கிழவியை

ஆவியாகப் பார்த்தது முதல் அடுக்கடுக்காய் துன்பம். பூஜையில் பூசாரி ஊனமுள்ள செல்லியை பெண்டாட்டி ஆக்கிக்கொள்ளச் சொல்கிறான். – புறப்பட்டு வந்த இடத்திலோ இப்படி கொலைக்கூட்டம். ச்சை! உதட்டை கீறிக்கொண்டு வரும் சப்தம் கேட்டபடி உள் நுழைகிறாள் ரீனா.

"என்ன சார் அலுத்துக்கிறீங்க... என்ன விஷயம்?"

"வாழவே பிடிக்கலை ரீனா..."

"அப்ப தாடி வளர்த்துகிட்டு காசி பக்கம் கிளம்பிடுங்க..."

"விளையாடாதே... நடக்கற எதுவுமே நல்லதா இல்லை..."

"சரி அதுக்கு என்ன பண்ணலாம்கிறீங்க..."

"அதான் தெரியலை..." சலிப்பின் உச்சிக்கு ஏறுகிறான் ராஜேந்திரன்.

"நான் சொல்றத கேளுங்க. அந்த மிச்ச விஷயத்தை சொல்லுங்க. நான் அப்புறமா வழி சொல்றேன்."

"ஐய்யய்யோ திரும்ப விஷயமா?"

"ராஜேந்திரன் ப்ளீஸ்... ட்யூடி முடிஞ்சிடிச்சு. யாரும் இனி வந்து தொந்தரவு பண்ண மாட்டாங்க சொல்லுங்க."

"உனக்கு கொஞ்சம்கூட பயமா இல்லை..."

"கொஞ்சச்ச்சம்கூட பயமா இல்லை, நடக்கறதெல்லாம் கோ இன்சிடென்ஸ்."

"என்னால அப்படி நினைக்க முடியலையே..."

"நினைங்க... அதுதான் உண்மை. நீங்க சொல்ற விஷயத்தால கருப்பச்சாமிக்கு என்ன இடைஞ்சல் வந்துட முடியும்? அதை யோசிச்ச பாத்தீங்களா?"

"நீ என்ன சொன்னாலும் சரி... பயமா இருக்கு."

"வேண்டாம் ராஜேந்திரன். முதலும் கடைசியுமா ஒரு விஷயம் சொல்றேன். உங்களை கடவுள்தான் கட்டுப்படுத்தி வெச்சிருக்குன்னா

அது வெளியே தெரியக் கூடாதுன்னு நிச்சயம் நினைக்காது. ஏன்னா வெளியே அதெல்லாம் தனக்கு வேண்டாம்ன்னாலும் உங்க விஷயங்களைத் தெரிஞ்சுக்கற அற்ப மனுஷங்களால கடவுளுக்கு எதிரா பெரிசா என்ன செய்துட முடியும்? யோசிச்சீங்களா இதை?"

--ரீனா முன் இப்பொழுது ராஜேந்திரன் சற்று ஜொலிப்படைகிறான்.

"ஆமாம் ரீனா... நீ சொல்வதும் வாஸ்தவம்தான். அரண்டவன் கண்ணுக்கு மிரண்டதெல்லாம் பேயங்கற மாதிரி ஆயிடிச்சு..." என்று தெம்பை எட்டிப் பிடிக்கிறான்.

"ராஜேந்... இப்ப நான்-ஸ்டாப்பா விஷயத்தை சொல்லி முடிச்சிட்டுதான் நீங்க நிறுத்தணும். நடுவுல தூக்கம் பசி எதுவும் கூடாது... ஓ.கே?"

"சரி ரீனா..." -ராஜேந்திரன் திரும்பவும் அந்த பழைய நினைவுகளில் அழுந்த ஆரம்பிக்கிறான். மறவாமல் அறைக்கதவைத் தாழ்போட்டுவிட்டு வந்து கன்னத்தில் கைபதித்து அவன் எதிரில் அமருகிறாள் ரீனா...

பஞ்சாயத்து அலுவலகமே ஒருவிதமான இறுக்கத்தில் இருக்கிறது. ஆனைமுடியார் வந்தால் எழுந்து நின்று இடுப்பில் துண்டைக் கட்டும்பியூன் முத்துகூட அவர்வரும் போது பக்கத்து மேஜைமேல் எதையோ தேடுவதுபோல பாவ்லா செய்கிறான்.

ஆனைமுடியாருக்கும் புரிகிறது.

"எலே என்னாடா வந்துச்சு எல்லாருக்கும்..." என்றபடி தன் நாற்காலியில் அமருகிறார். ஹெட்கிளார்க் குமாரவேலு ஆனைமுடியாரின் ஆப்த பக்தன். அவன் கூட 'ப்ச்...' என்று கவளிபோல் சொடுப்பு போடுகிறான்.

"என்னடா பச்சி... கேக்கறேன்ல."

"என்னத்தங்க சொல்ல...?"

"என்னத்தன்னா என்னடா அர்த்தம். ஏண்டா எல்லாரும் எழுவெடுத்த மாதிரி இருக்கீங்க?"

"நாயக்கர் நிலத்தை ஏமாத்தி புடுங்கிட்டீங்கன்னு..."

"எவண்டா சொல்றவன் வரச்சொல்லு என் முன்னால..."—
ஆனைமுடியார் பச்சை மிளகாயை கடித்த மாதிரி ஒரு எகிறு எகிறுகிறார்.

"ஒருத்தன்னா வரச் சொல்வேன். ஊரேல்ல சொல்லுது."

"என்னடா குமாரவேலு எல்லாம் பொய்யுடா... நாயக்கன்தாண்டா
வேண்டாம்னு வித்தான்னு சொல்ல வேண்டியதுதானே?"

"இதை கருப்பு கோவில்ல வந்து சத்தியம் செய்து சொல்வீங்களா?"

"யார்ரா இப்படி சொன்னது?"

"இதையும் ஒருத்தன் கேக்கலை... ஊரேதான் ஏன் சாட்சிக் கையெழுத்து
போட்டோம்னு இப்ப நானே குழம்பிக் கிடக்கறேன்..."

"என்னடா பெரிய ஊர்... இவங்க சர்டிபிகேட் ஒண்ணும் எனக்கும்
தேவையில்ல தெரிஞ்சுக்கோ..."

"அப்படிச் சொல்லாதீங்க... ஜனங்க ஓட்டு போட்டாதான் நீங்க
பிரசிடெண்ட். அத்தோட ஒதுக்கறதுன்னு ஜனங்க ஊர்க்கூட்டம்
போட்டு முடிவெடுத்துட்டா உங்ககிட்ட எவ்ளோ காசுபணம்
இருந்தாலும் அது தூசுதான். அப்புறமா நீங்க உப்பு
வாங்கணுமின்னாலும் பக்கத்து டவுனுக்குதான் போகணும். சுத்துப்பட்டு
பதினெட்டு பட்டி கிராமத்துலையும் பச்சத்தண்ணிகூட கொடுக்க
மாட்டங்க. இதெல்லாம் உங்களுக்கு தெரியாதுங்களா? இன்னிக்குகூட
ஊர்க்கூட்டமிருக்கு ஞாபகம் வெச்சுக்குங்க..."

--ஆனைமுடியார் இப்போது சிலுவையில் அறைபட்ட மாதிரி கசங்கிப்
போகிறார். வசமாக சிக்கிக் கொண்ட மாதிரியும் அவர் உணர்வது
தெரிகிறது.

"அதோட உங்க தம்பி நாயக்கர் பொண்ணு வாழ்க்கையோட
அநாவசியமா விளையாடறதாவும் பேசிக்கிறாங்க. அதையும் கண்டிச்சு
வையுங்க. நாயக்கர் தன் நிலத்து ஊத்து தண்ணியை ஊர் கண்மாய்க்கு
விட்டதால்தான் நம்ம் ஊரே செழிப்பா இருக்குது. அவருக்கு ஊர் நன்றிக்
கடன் பட்டிருக்கு. உங்களுக்குள்ள சின்னச்சின்ன சண்டை சச்சரவுங்க
வந்தப்போ ஊர் சொந்த விஷயம்னு வேடிக்கை பார்த்துச்சு. ஆனா இது
ஊரையே பாதிக்கற விஷயமல்ல இருக்கு... தப்பா எடுத்துக்காதீங்க.
இதைல்லாமும் ஊர் அபிப்பிராயம்தான்!"

--குமாரவேலு பேசப் பேச ஆனைமுடியாரின் விழிகளில் அப்பி வழித்த மாதிரி ஒரு செந்நிறம். அதன் எதிரொலி காசுத்தோப்பு வீட்டில் எதிரொலிக்கிறது.

"எலே கட்டை... ஆட்னது போதுமடா... அழுக்கி வாசி. எங்க ஆத்தா...? ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்தபடி கேட்க,

"ஏண்டா... எதுக்கு இப்படி எரையுறே?"—என்ற சுருட்டுவாய்க் கேள்வியோடு மாடி மரப்படி இறங்குகிறாள் புல்லாக்கு பேச்சி.

"எரையாம... நீ பாட்டுக்கும் என் பாட்டன் சொத்து என் பாட்டன் சொத்துன்னு அந்த நாயக்கர் நிலத்தை அள்ளி விழுங்கிட்டே. ஊர் இப்ப ஒண்ணா சேர்ந்து எதுக்கும்போல தெரியுது..."

"கருப்புகோவில்ல வந்து சத்தியம் பண்ணணும்னும் சொல்லியிருக்குமே..."

"ஆத்தா உனக்கு..."

"எனக்கு தெரியாம கம்மாய்ல மீன்தான் நீந்துமா இல்லை வயல்ல கடலைதான் காய்க்குமா... உன் ஆத்தாளை யாருன்னு நினைச்சே..."

"சரி என்னா பண்ணப்போறே அதச்சொல்லு..."

"கோவில்ல என்னடா கோவில்ல உன் மேல அடிச்ச சத்தியம் செய்யணுமின்னாலும் நான் தயார்." அந்த பதிலைக் கேட்டு அரண்டு போகிறாள் வெள்ளிநாச்சி ஸ்தம்பிக்கிறார் ஆனைமுடித்தேவர்.

"வேணாம். நம்ம வம்சமே அழிஞ்சி அவிலாப் போயிடும்."

"டேய் அவளை வாய மூடிக்கிட்டு உள்ள போகச் சொல்லு. கருப்பாம் சத்தியமாம்... எடமொடுத்தப் பசங்க." நரை முடிகோதி நரிச்சினம் கொள்கிறாள்."

"வேண்டாங்க... நமக்கு பொண்ணு பிள்ளை இருக்கு. சொன்னா கேளுங்க..." வெள்ளி ஆனைமுடியாரை கட்டிக் கொள்கிறாள்.

"ஆமாம் ஆத்தா... சத்தியம் கித்யம்னு மாட்டிக்க வேண்டாம்"

--ஈன சுரத்தில் கெஞ்சுகிறார்.

"உன்னை யாருடா பண்ணச் சொன்னது நான் பண்ணேண்டா..."

"யார் பண்ணா என்ன ஆத்தா... சத்யம் சத்யம் தானே?"

"சத்தியமாவது கித்தியாமாவது... மவனே அதெல்லாம் முட்டாப் பயலாக பேச்சுடா. அத்தோட கருப்பு வெளுப்பெல்லாம் சின்னப் புள்ளிங்க பயம்காட்ட சொல்ற விஷயங்க..."

--உணர்வு பூர்வமான வாதப் பிரதிவாதங்களின் நடுவே வாசல் பக்கமாக மொட்டையன் வில் வண்டியை தேக்கி நிறுத்துகிறான்... இறங்கி உள் நுழைபவள் சிவகாமி நாச்சி! பட்டுப் பாவாடையிலும் விட்டுத் தெறிக்கும். நகையிலும் விளைந்த நிலமாக உள்ளே நுழைகிறாள். பள்ளிக்கூட டூர் முடிந்து திரும்பும் களைப்பை கலைந்த தலைமுடியில், லேசாக கருத்திருக்கும் கன்னக்கதுப்புகளில் காண முடிகிறது.

"வாடி என் ராசாத்தி... எப்படி இருந்துச்சு டவுனு பக்கமெல்லாம்?"— பேச்சி துளிகூட அலட்டலின்றி மகளிடம் விசாரிக்க ஆரம்பித்து விடுகிறாள்.

"நல்லா இருந்துச்சு ஆத்தா. டெல்லியதான் சரியா சுத்தி பாக்க முடியலை" என்கிறாள் சிவகாமி.

"அங்க ஒரு பாதுஷா பயகிட்ட ஒரு வைரம் இருந்துச்சாம். அதை வெச்சு இந்த தெக்குப்பதையே வாங்கிப் புடலாம்பாங்க... பாத்தியா அதை?"

"அதை எல்லாம் பாக்கற மாதிரியாவா வெச்சிருப்பாங்க. ஆமாம் ஏன் அண்ணன், நீங்கள்ளாம் ஒரு மாதிரியா இருக்கீங்க?"—சிவகாமி ஊஞ்சலில் தேவரை உரசியபடி உட்கார்ந்து கொண்டு கேட்க கிழவியிடம் கித்தாப்பான பதில்.

"அவனுங்களுக்கெல்லாம் கிறுக்குப் பிடிச்சிருக்கு அதான்... நீ போய் குளிச்சிபிட்டு வா... அடியே வெள்ளி போய் டிப்பன் ரெடி பண்ணு. என் தங்கம் பத்து நா கழிச்சு வந்திருக்கா நின்னு வெறிக்கிறியே..."

--கிளவியின் பெண்பாசம் வெள்ளியை சமையல் கட்டுக்குத் தள்ளுகிறது. கிழவிக்கு பெண்ணைப் பார்த்தால்தான் சிரிப்பே வரும். கட்டையன்கூட இந்த விஷயத்தில் கிழவியைப் பார்த்து கரித்துக் கொட்டுவான். இப்பொழுதும் அதே நிலைதான். சிவகாமி கொல்லைப் புறத்தில் மறைய வாசல்புறமாக இப்பொழுது பூசாரி கணபதி அம்பலத்தின் வருகை. பின்னாலேயே ஒரு பெரும்கூட்டம்! அம்பலம் அதிசயமாக அரிவாள்

ஏந்திய படி வருகிறார். இப்படி எல்லாம் வரவே கூடாதே... வந்தால் வருபவர்களை வீட்டுக்காரர் பதினோரு முறை காலில் விழுந்து வணங்கி அல்லவா வரவேற்க வேண்டும்? ஒழுக்க முறை கட்டுப்பாடாயிற்றே... அம்பலத்தை அந்த கோலத்தில் பார்க்கவும் கிழவிக்குள் வெறி ஏற ஆரம்பிக்கிறது.

21

‘ஏறுது ஏறுது தர்மக்கொடி
இறங்குது—நொறுங்குது அதர்மப்பிடி
மாறுது—மாறுது மனைவீடு
ஓடுது—ஓடியுது அராஜகம்
ஓடுக்கி அடக்கிட்டான் படிக்கருப்பன்!’
--கருப்பு கோடாங்கிப்பாட்டு

கையில் வாளுடன் குளித்த ஈரமுடன் பூசாரி ஒருவர் வீட்டுக்கு வருகிறார் என்றால் அது ‘கோவில் தாக்கல்’ என்று பொருள், கோவில் தாக்கலா?

ஆமாம்... நீதி நியாயம் வேண்டி கோர்ட்படி ஏறவோ இல்லை போலீஸ் பக்கம் போகவோ முடியாதவர்கள் கருப்பு கோயிலுக்குப் போய் தங்கள் குறையை பூசாரியிடம் தாக்கல் செய்யவேண்டும். அதை பூசாரி உண்மை என்று கருதும் பட்சத்தில் அந்தக் கோயில் சன்னதி வாளையே கையில் எடுத்துக்கொண்டு நேராக குற்றம் சாட்டப்பட்ட வீட்டுக்கே வருவார்.

--வந்த இடத்தில் குற்றம் சாட்டப்பட்டவர்கள் சத்தியம் செய்து தங்கள் தூய்மையை நிரூபிக்கவேண்டும் தவறினால் கருப்பு பலி வாங்கிவிடும் என்பது ஐதீகம்.

பேச்சிக்கிழவி தான் பொய் சத்தியத்துக்குத் தயாராகி விட்டாளே! ஈரம் சொட்டும் உடலோடு பூசாரி வாளேந்தி வந்து நிற்பதைப் பார்த்து வெறுப்புடன் முன் வருகிறாள்.

"என்ன... பரந்தாமன் தாக்கல் கொடுத்தானாக்கும்?"

"ஆமா கிழவி... நீ என்ன சொல்றே?"

"நா சொல்ல என்னடா இருக்கு? அரிவாளும் ஊரும் அள்ளி சொருகிகிட்டு வந்துட்டா நா மிரண்டு போயிருவேனா?"

"அப்ப நாயக்கர் பொய் சொல்றாரா... அவர் நிலத்தை நீ ஏமாத்தி வாங்கலையா?"

"எனக்கு என்னா தலையெழுத்துடா... என் சொத்து ஒண்ணு போதுமே... ஏழு தலைமுறை குந்தித்திங்க..."

"அப்போ கற்பூரம் அணைச்சு சத்தியம் செய்..."

அந்தக் காசுத்தோப்பு வீட்டின் முற்றத்தில் இப்பொழுது அரிவாள் நடுநாயகமாக ஏந்தி நிறுத்தப்பட அதன் முன் கட்டிக் கற்பூரம் தீக் குளிக்கிறது.

தள்ளி நிற்கும் வெள்ளிநாச்சி வியர்த்துக் கிடக்கிறாள். ஓடி வருகிறாள்.

"அத்தே வேணாம்... தலைமுறைங்க நல்லாருக்கணும். காசும் பணமும் இல்லாமகூட பொழைச்சிடலாம். கையும் காலும் இல்லாம பொழைக்கவே முடியாது..."

--அவள் புலம்புமுன் கிழவியின் பூஞ்சை விழிகள் பேய்த்தனம் காட்டி வெறிக்கின்றன.

"எலே ஆனை... இந்த கட்டுச்சோத்து பெருச்சாளிய இழுத்துக்கிட்டு போடா..." ஆனைமுடியாரும் அவளை ஒரு அறைக்குள் பிடித்துத் தள்ளுகிறார்.

"வேணாங்க... வேணாங்க..."—உள்ளிருந்து வெள்ளியின் குரல் வெடிப்பைக் கடக்கிறது. கிழவியின் தோல் சுருங்கிய கரம் எரியும் கற்பூரம் மேல் 'ணங்'கென்று அமுங்கி அதை அணைக்கிறது. காளான் குடையாய் புகைவட்டம் வேலெழும்புகிறது. ஊரை வாய் பொத்தி கை பொத்துகிறது. சொல்லி வைத்தமாதிரி வீட்டின் பின்பக்க மரத்திலிருந்து அந்தப் பகல்போதில் கோட்டானின் அலறல்.

ஆனைமுடியாருக்கே அந்த சப்தம் பீதி தருகிறது.

கோவிலைச் சுற்றி மூங்கில் வேலி. ஊற்று வாய்க்காலிலும் அடைப்பு கருப்பு சன்னதி முன்னால் கூட புதிதாய் ஒரு உண்டியல். ஜனங்கள் வந்துபோக ஓரிடத்தில் மட்டும் சின்னதாய் ஒரு கதவுத் திறப்பு. கிழவியின் நாட்டாமைக்கொடி ஏற ஆரம்பித்துவிட்டது. பூசாரிக்கு அழகை வருகிறது அண்ணாந்து ஆலமரம் பார்த்து விசும்புகிறார்.

"கருப்பா... என்னய்யா இது சோதனை? நீ இருக்கியா இல்ல

தூங்குறியா?"—அவர் கேள்விக்கு பதில் சொல்கிறமாதிரி வெள்ளக்குதிரை இப்போது வேலிக்கு வெளியே... பூசாரி அதைப்பார்த்துக் கை கூப்புகிறார். அது வேலித்தடுப்பை உடைக்க ஆரம்பிக்கிறது. கனைப்பும் சீற்றமும் கர்ண கரோமாய் இருக்க மூங்கில் வேலி நொறுங்குகிறது. குளம்புக்கால்களால் அது உதைக்கும் விதத்தில் அசுர ஆவேசம்.

செய்தி கிழவிக்கும் போகிறது. கிழவி ஆனைமுடியாரைப் பார்க்கிறாள்.

"ஆயிரத்து எண்ணூறு ரூவா செலவு செஞ்சு போட்ட வேலியை ஒரு கொழுப்பெடுத்த குதிரை நொறுக்கிப் பிடிச்சாமுல்ல... ஆனை, மொக்கமாயனைச் சுட்ட துப்பாக்கியால அதை நீ சுட்டுட்டு வாரே..."

"ஆத்தா நா இருக்கைல எதுக்கு அண்ணங்கிட்ட சொல்றே?"—என்று கட்டையன் முன் வந்து அட்சதை போட்டுக் கொள்கிறான்.

துப்பாக்கியுடன் வேட்டைக்குக் கிளம்பி விடுகிறான். ஆனால் எத்தனை சுற்றி வந்ததும் அது கண்ணில் படவில்லை. ராசாத்தி மட்டும் பட்டாள். கரோமாய் முறைத்தாள். பார்க்க கல்யாணப்பெண் போல இருந்தாள். பொல்லாத நேரம் கட்டையனிடம் வாய்கொடுத்து விடுகிறாள்.

"பூனை கண்ணை மூடிகிட்டா பூலோகமா இரண்டுடும். எந்த மாப்பிள்ளையை எனக்கு கிடைக்க விடாம பண்ணினியோ அதே மாப்பிள்ளை என் கழுத்துல் தாலி கட்டப்போறான். உன் கண் எதுக்க நாங்க வாழ்ந்து காட்டலை..." என்று வீரச்சபதம் எடுக்கிறாள், ஆனைமுடியார் குடும்பத்தை ஊரே இப்பொழுது ஒதுக்காமல் ஒதுக்கித்தான் வைத்திருக்கிறது. வேடிக்கை பார்க்கிறது. ராசாத்தியின் சபதம் பார்த்து கட்டையன் முன் சிரிக்கிறது.

"கட்டை... போலே போய் ஒழுங்கா இனியாச்சும் ஆகற காரியத்த பாரு..." என்கிறது.

"ஊத்துத் தண்ணிய தடுத்து ஊர் வயித்துல அடிக்கலாம். ஆனா ஒரு கன்னி கல்யாணத்த தடுத்து கெடுத்துப்பிடலாம்னு மட்டும் நினைக்காதே..."

"கெடுத்துப்பிடலாம்னு" என்கிற பதத்தை வெறியோடு பற்றிக் கொள்கிறது கட்டையன் மனது ராசாத்தியும் கருப்புகோயில் பக்கம்தான் போய்க் கொண்டிருக்கிறாள். கட்டையன் கைத்துப்பாக்கியுடன் அவள்

போன திக்கில் பூனை போலச் செல்கிறான்.

கரட்டை எட்டிப்பிடிக்கு முன் கடலைவயல் வரும்-- வயல் முடிந்த நிலப்பரப்பு கடந்து ஆவாரஞ்செடி புதர்க் காடும், ஆளுயர நொணா மரக்கூட்டமும் மிகுதியும் இருக்கும். பத்துக்கு ஐந்து கருவேலமரமும் கூடகாயப் போட்ட ஈரப்பரட்டைத்தலைபோல வட்டமாய் விரிந்திருக்கும் யாரும் உள் நடந்தால் வெளித் தெரியாது.

ஊடே வகிடு எடுத்த மாதிரி ஒற்றையடிப் பாதை. அதில்தான் நடந்து சென்று கரட்டு அடிவாரத்தைப் பிடிக்க வேண்டும். ராசாத்தி அதில்தான் நடக்கிறாள். எதிர்ப்படுகிறாள் விறகு பொறுக்கிய நிலையில் வரும் பிச்சம்மாள்.

"எங்க தாயி?"

"கோயிலுக்குத்தான்..."

"தனியா போலாமா கண்ணு... சரி சரி சீக்கிரம் போய் வா..." வழியனுப்பித் தாண்டி நடப்பவள் எதிரில் இதென்ன வெறிக்கமுகாய் கட்டையன்?"

"எலே அந்தக்குட்டி போய்க்கிட்டிருக்காளா?"

"ஆ... ஆ... ஆமா..."

"வெச்சுக்கறேன் இன்னிக்கு. திண்டுக்கல்லானுக்கு முந்தி, நான்தான் அவ முந்திய கிழிக்கணும். கொழுப்பெடுத்த கொம்பேரி..." உக்ரப் புலம்பலோடு கட்டையன் ஓடவே ஆரம்பிக்கிறான்.

--பிச்சம்மாளை பயம் பற்றிக் கொள்கிறது. விறகு கட்டை ஓரமாகக் கிடத்திவிட்டு நாயக்கரைப் பார்க்க ஓடுகிறாள். அவள் போதாத நேரம் அவள் காலில் முள்ளாக ஏறுகிறது. கல்லுக்கும் முள்ளுக்கும் அஞ்சாத கால்கள்தான். ஆனால் இன்று ராஜக்கருவேலி தைத்து நடுப்பாதத்தில் நரம்பிலேயே ஏறியதில் உயிர் போகிறது வலி. கெந்திக் கெந்தி நடந்தாவது செல்லப் பார்க்கிறாள். வேண்டாம் என்பதுபோல ஊடே நுழைகிறது. ராசாத்தியின் அலறல்குரல், முதலில் ஓங்கி ஒலித்தகுரல் ஒரு கட்டத்தில் அடங்கிப்போய் விடுகிறது.

சண்டாளன் நினைத்ததை முடித்துக் கொண்டு விட்டானா?

பிச்சம்மாள் நினைத்து சரி என்கிற மாதிரி வியர்வையை வழித்தபடி துப்பாக்கிக் கையோடு வருகிறான் கட்டையன். கெந்தி நடப்பவளைப் பார்த்து ஒருமுறை முறைக்கிறான். பின் கருவுகிறான்.

"போபுள்ள... போய் ஊர்பூரா தம்பட்டம் போடு— கட்டையன் ராசாத்திய கெடுத்துப்பட்டான்னு. பஞ்சாயத்த கூட்டு. ஊர்ப் பஞ்சாயத்தும் கெடுத்தவன் தலைலதான் கெட்டவளைக் கட்டும்.

நேரா ஒண்ணு கிடைக்காட்டி பொட்டச்சிங்க விஷயத்துல இப்படியும் ஒரு குறுக்குவழி உண்டு. போ... போய் ஊர்ப்பூரா தழுக்குபோடு.

என் எதுக்க வாழ்ந்து காட்டுவாளாமுல்ல... இனி எப்படி காட்றா பாக்கறேன்.

என் ஊட்டு கொல்லைல சாணிதான் தட்டுவா."

--கட்டையனின் ஆவேசத்தை வெறிப்பதைத் தவிர வேறு வழி தெரியவில்லை பிச்சம்மாளுக்கு.

இந்த அசிங்கத்தை ஊர் முழுக்கச்சொல்லி ராசாத்தியின் மானத்தைக் காயப்படுத்துவதைவிட, கட்டையன் எதிர்பார்க்கின்ற மாதிரி பஞ்சாயத்தை கூட்டுவதை விட, ஒன்றுமே நடக்காத மாதிரி ஜீரணித்து விடுவது உத்தம மல்லவா?

அதைத்தான் ஓடிப்போய் அலங்கோலமாக கிடக்கும் ராசாத்தியிடமும் கூறுகிறாள். ஆனால் ராசாத்தியின் முடிவோ வேறு விதமாக இருந்தது!

விடிந்து விட்டது!

அமாவாசை நாள். கருப்பைத்தேடி சுத்துப்பட்டு கிராமமே வரும். பூசாரி விறுவிறுவென்று நடந்து கொண்டிருக்கிறார். கூடவே கோழியும் கையுமாகச் சிலர், வெள்ளாடும் கையுமாகச்சிலர், வெண்கலமணியும் கையுமாகச் சிலர்! அதிசயமாக வெள்ளிநாச்சியும் கூட ராஜேந்திரனுடன்...

பூசாரி நடுநடுவே அரோகரா கோஷம் போடுகிறார். அவர்களும் பதிலுக்கு அரோகரா போடுகின்றனர். எல்லோருமாகக் கோயிலை எட்டிவிழுதுகளை உரசி நடந்து உள் நுழைந்தபோது உயிர்க்குலை நடுங்க விதிர்த்துப் போகின்றனர்.

கருப்புச் சன்னதிக்கு நேர் எதிரில் விழுதில் வரிசையாய் ராசாத்தி,
நாயக்கர், அவர் மனைவி அஞ்சுகம் மூவரும் தற்கொலைப்
பிணங்களாய்...! வெள்ளிநாச்சி பார்த்த சஷணத்தில் மயங்குகிறாள்.
பூசாரி கணபதி அம்பலம் வெட்டப்பட்ட மரமாய் விழுகிறார்.
ராஜேந்திரன் இமைக்கவும் மறந்த விழிகளோடு...

ஊரே சோக வெள்ளத்தில்... மூன்று பேருடைய பிணங்களும் வீட்டு
வாசலில் வரிசையாகக் கிடத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

‘எல்லாம் கூடிவரும்போது எதனால் இப்படிச் செய்து கொண்டார்கள்?’
பார்ப்பவர் மனதில் எல்லாம் இதே கேள்விதான்.

ஆனைமுடியார் கூட ஒருமாலையோடு வருகிறார். கூடவே வெள்ளியும்
ராஜேந்திரனும்... அவள் கண்களில் பெருகும் கண்ணீர் அவள்
நிஜமாலுமே துக்கம் தாங்காமல் அழுகிறாள் என்பதற்கு நிரூபண
சாட்சியாக நிற்கிறது.

ராஜேந்திரன் ராசாத்தியின் போர்த்திய கோடித் துணியை விலக்கி அவள்
முகம் பார்த்து விசும்புகிறான்.

"தேவரே... ஆனாலும் உங்க ஆத்தா செஞ்சது அடுக்காது. அந்த துக்கம்
தாளாமத்தான் நாயக்கர் இப்படி பண்ணிக்கிட்டாரு..."

கூட்டம் மெல்ல பேச ஆரம்பிக்கிறது. பூசாரி மட்டும் எதுவும்
பேசவில்லை. தன் பெண்ணையே பறி கொடுத்து விட்ட மாதிரி கால்
மாட்டில் அமர்ந்திருக்கிறார். அவர் மகள் அமராவதியும் அப்பாவுக்குப்
போட்டியாக...!

"பூசாரி இப்படி உக்காந்திருந்தா எப்படி... நாயக்கர் உறவுங்களுக்கு
சொல்லியாச்சு. இருந்தும் கொள்ளி போட மகன் வரவேணாமா?"

"ட்ரங்கால் போட்டு சிலோனுக்கு விஷயத்தைச் சொல்லியாச்சு. மவன்
காசி வரணும். வந்துதான் பொணத்த எடுக்கணும்."

"காட்டுல எரிப்புக்கு சொல்லிரவா? ஒரு பொணமா இரு பொணமா
மூணுல்ல... இன்னிக்குன்னு பாத்து நாராயணன் பொண்டாட்டி
செவ்வந்தியும் போய்ச் சேர்ந்துட்டா. வெட்டியானுக்கு
வெள்ளாமைதான்..."

"மூணு பேரையும் எந்த காரணம் கொண்டும் எரிக்கப்படதாம். அவங்க

குடும்ப வழக்கம் பொதைக்கறதுதானாம். விவரமில்லாம
பேசிக்கிட்டு...?"

--பிணத்தைப் போட்டுக் கொண்டு நடக்கும் பரிவர்த்தனைகள் நடுவில்
பிச்சம்மாள் மட்டும் ஏனேனா பித்துப் பிடித்த மாதிரி இருக்கிறாள். பூசாரி
அதைக் கவனிக்காமல் இல்லை. குறிப்பறிந்து அவளைத் தள்ளிக்
கொண்டு வந்து கேட்கிறார்.

"ஏ புள்ள... ஏன் இந்த விசம்பு விசம்பறே? நீ எதையோ மறைக்கப்
பாக்கறே..."

"பூசாரி... நா எதையும் மறைக்க நினைக்கலை. ஆனா மறைச்சாதான்
அது ராசாத்தி மானத்துக்கு. நல்லது."

"விபரமா சொல்லு புள்ள..."

பிச்சம்மாள் சொல்லி நிறுத்திகிறாள். பூசாரியிடம் இப்பொழுது
ஸ்தம்பிப்பு.

"பூசாரி, இத பெரிசு படுத்தறதால இப்ப ஆவப் போறது ஒண்ணும் இல்ல
ராசாத்தி உசுரோட இருந்து எனக்கு இப்படி ஆயிருச்சுன்னாலும்
ஏதாச்சும் நியாயம் கேட்கலாம். இப்ப அதுக்கும் வழியில்ல. வீணா
அந்தப் பொண்ணு கெட்டொழிஞ்சாங்கற பேர்தான் மிஞ்சும்..."
பிச்சம்மாள் பொறுப்பாகப் பேசுவதில் பொருள் இருக்கத் தான்
செய்கிறது. ஆனால் அதற்காக அந்தக் கட்டையனை சும்மா விடுவதா
என்ன?

அடக்கி அடக்கிப் பார்த்து முடியாமல் ஆனைமுடியாரின் வீட்டுக்கே
போகிறார்.

"டேய் கட்டையா..."—கத்தும் கத்தலில் உத்தரத்துப் பொடிகூட
உதிருகிறது. மூவரின் மரணம் கட்டையனையே பீதியில் ஆழ்த்தி
விட்டிருக்கிறது. கிழவியிடம் உளறியதில் அவளே அவனுக்கு
சாராயத்தை வாங்கி ஊத்திவிட்டு படுக்க வைத்திருக்கிறாள்.

இப்பொழுது அவள்கூட சற்று சுருதி இறங்கிய நிலையில் மாடியில
இருந்து பூசாரியைப் பார்க்கிறாள்.

"ஏ கிழவி... எங்க உன் மகன்?"

"எதுக்கு கேக்கறே...?"

"அவன் என்ன மனசுக்குள்ள தன்னை பெரிய ராஜ சல்லாபின்னு நினைச்சுட்டானா?"

"அம்பலம் விஷயத்துக்கு வாடா..."

"என்ன கிழவி தெரியாத மாதிரி பேசறே... உன்னால நாயக்கர் மனசுதான் ஒடிஞ்சிச்சு... உன் மகனால் அவங்க குடியே அழிஞ்சிருச்சு. ராசாத்திய கெடுத்துப்பிட்டு எனக்கென்னன்னு இருந்தா உட்ருவேனா?"

உள்ளே வாக்குவாதம் வலுக்கும் சமயம் வாசலில் வண்டியிலிருந்து உள் நுழைகிறார் ஆனைமுடியார். வெள்ளியும் ராஜேந்திரனும் உடன் உழுத நிலம்போல கிளர்ந்துபோய் சோர்ந்தபடி நுழைகின்றனர்.

பூசாரி பேசியதைக் கேட்டு பலத்த அதிர்ச்சியை முகத்தில் காட்டுகிறாள் வெள்ளி. கணவர் பக்கம் திரும்புகிறாள். ஆனைமுடியாரிடமும் அதிர்ச்சிதான்.

"பூசாரி என்னய்யா சொல்றே..."

"பொய் சொல்லலை தேவரே... நடந்ததைத்தான் சொல்றேன். கூப்பிடுங்க கட்டையனை அவனையே கேட்ருவோம்..."

"அவனை என்னாடா அவனை... நான் சொல்லுதேன். என் மகனுக்கு ஒண்ணும் தெரியாது. நம்பலைன்னா இன்னொருக்கா அந்த அரிவாளைக் கொண்டா சத்தியம் செய்து சொல்றேன்..."

பூசாரிக்கு அந்த சஷணத்தில் உடம்பெல்லாம் நொறுங்கினது போல் ஒரு சோர்வு நெடு நேரத்துக்குப் போச்சே வரவில்லை. அவருக்கு மட்டுமா? தேவருக்கும். வெள்ளிக்கும் கூடத்தான். சில விநாடிகளுக்குப் பிறகு வெள்ளி மட்டும் சுதாரிக்கிறாள். நேராக பூசாரியைப் பார்த்து நெடுஞ்சாண் கிடையாக விழுகிறாள். விழுந்த நிலையிலேயே கேவுகிறாள்.

"பூசாரி... இது உங்க கால் இல்ல. அந்த கருப்போட காலு! நடந்ததை நினைச்சா எனக்கே உசர்க்கொலை நடக்குது. பொன்னாசையாலையும், பெண்ணாசையாலையும், மண்ணாசையாலையும் ஒரு உயிருக்கு மூணு உயிர் போயிருச்சு. இனி என் உசர் இருக்குந்தட்டி ஒரு சின்ன தப்பும் வராம நான் பாத்துக்குவேன். முடியாட்டி நானும் அந்த மருத்து விழுதுல

தொங்கிடுவேன். இப்போதைக்கு எங்களுக்காக இல்லை. அந்த ராசாத்திக்காக நீங்க விஷயத்தை விழுங்கத்தான் வேணும்..."

--பூசாரி கீழே கிடக்கும் வெள்ளி நாச்சியைத் தொட்டுத் தூக்குகிறார். கண்களில் பிரவாகமாகக் கண்ணீர்.

"ஆத்தா... உன் புத்தி உன் புகுந்த வீட்டுக்கு இல்லாமப் போயிருச்சே. நம்ம சனத்துக்கு கொடுத்துத்தானே ஆத்தா பழக்கம். கெடுத்துப் பழக்கமில்லியே... அண்டினவங்களை காப்பாத்திதானே ஆத்தா பழக்கம். ஏமாத்தியில்லியே.

நீ சொன்ன மாதிரி இதை நான் விழுங்கலாம். ஆனா கருப்பு விழுங்குமாங்கறது சந்தேகம்தான் ஆத்தா. ஏதோ பெரிசா நடக்கணும்னாதான் இப்படி 'தர்மபலி' ஏற்படும்னு பெரியவங்க சொல்லுவாங்க. கருப்பன் எதனால் பொறுமையா இருக்கான்னு தெரியலை. ஆனா அவன் பொங்கிட்டா எட்டுத் தலைமுறைக்கும் நீயில்லை உன் மக்களில்லை, அவன் அடிமைங்கதான் ஞாபகத்துல வை. உங்களை ஒரு நூல்ல ஆட்டுவிக்கத்தான் போறான். என்ன பாடுபடப் போறீங்களோ?"—பூசாரி பேசின ஜோரில் வெளிக்கிளம்புகிறார். வெள்ளிநாச்சி முதல் தடவையாக அனல் விழிகளோடு மாமியாரை நிமிர்ந்து பார்க்கிறாள். பேச்சியாலேயே அதைத் தாள முடியவில்லை. எழுந்துபோய் கதவை அடைத்துக்கொண்டு விடுகிறாள்.

22

"ஓஹோய்ய்ய்...
கருப்பன் வரான் ஓடு!
அஹோய்ய்ய்ய்...
கருப்பனாலே மாறும் விதி ஓடு...
ஓஹோய்ய்ய்...
கருப்புக்கு எதிரான பாடு!
அஹோய்ய்ய்ய்...
நெருப்பெரிக்குமே உன் கூடு!"
--கருப்பு நீதிப்பாட்டு

ருநாள்... இருநாள்... சிலோனிலிருந்து நாயக்கரின் மகன் என்ன காரணத்தாலோ வரவில்லை! வேறு வழி யில்லாமல் பூசாரியே முன் நின்று கண்மாய்க்கரை நிலத்தில் மூவரையும் போட்டுப்

புதைத்துவிட்டு தலை முழுகித் திரும்புகிறார்.

ஊரே திரண்டு வந்து அஞ்சலி செலுத்திய அடையாளமாய் அடேயப்பா, சமாதி முழுக்க எத்தனை எத்தனை மாலைகள்! ஊர்க் காவலுக்கு என வந்திருக்கும் போலீஸ் கூட அந்த நாட்களில் கண்டும் காணாமல் ஒதுங்கி விடுகிறது.

போஸ்ட்மாட்டம் அப்படி இப்படி என்று சட்டம் பேசினால் மொத்த ஜனமும் பிய்த்துப் போட்டுவிடுவார்கள் என்கிற பயம், கூடவே இறந்த மூவரின் மேலும் அவர்களுக்கும்கூட அனுதாபம்.

மொக்கமாயன் நுழைந்ததில் இருந்துதான் எத்தனை எத்தனை திருப்பங்கள்--மாற்றங்கள்!

அவனை கிழவி சுட்டுவிட்டாலும் மொக்கமாயன் தம்பி பிரம்மன் எந்த நிமிடமும் வரலாம் என்கிற பயம். பிரம்மன்கூட கருப்பு கோவிலில் சபதமெல்லாம் செய்திருக்கிறான் என்று தகவல் வேறு பரவிவிட்டது. கிழவியின் ரத்தம் குடிக்காமல் அவன் ஓயப்போவதில்லையாம். அதிலும் மொக்கமாயன் இறந்துவிட்ட நாற்பது நாட்களுக்குள் அதை அவன் செய்யப் போவதாக வேறு தகவல். இதனால் போலீஸ் தேவர் வீட்டையே அடிக்கடி சுற்றி வட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

கிழவியும் முன்போலில்லாமல் பயப்பட ஆரம்பித்து விட்டாள். சுருட்டாக ஊதித் தள்ளுகிறாள். மாடியை விட்டுக் கீழே இறங்குவதில்லை. கட்டையன் போய் நைசாக பேச்சுக் கொடுத்துப் பார்க்கிறான்.

"ஆத்தோவ்..."

"என்னடா..."

"அந்த பிரம்மன் பய எப்ப வருவான் எப்படி வருவான்னு தெரியலை. அதனால..."

"அதனால?"

"உன் நல்லதுக்கு சொல்றேன்--பேசாமல் நகை நட்டையெல்லாம் பேங்க் லாக்கர்ல வெச்சுப்புடு ஆத்தா..."

"அது என்னடா இது புதுசா லாக்கரு...?"

"பேங்க்ல பணம் போட்டு வைக்கற மாதிரி நகையையும் போட்டு வைக்கலாம், பாதுகாப்பாவும் இருக்கும்."

கிழவி கட்டையனை ஒரு தினுசாகப் பார்க்கிறாள். பின் மோவாயில் கைவைத்து "அப்புறம்?" என்று கேட்கிறாள். கட்டையனுக்கும் புரிகிறது, கிழவி இடத்துக்கு தாவி விட்டது.

"குசம்பு வேண்டாம்... உன் நல்லதுக்குத்தான் சொல்றேன்.

"என் நல்லதுக்கு சொல்றதெல்லாம் இருக்கட்டும் போயி உன் வேலையை ஒழுங்கா பாரு. எனக்கு எதை எங்க, எப்படி வைக்கணுமின்னு தெரியும்..."

--கட்டையத் தேவன் கருவிக் கொண்டே நகர கிழவி தன் அறைக் கதவை இழுத்து மூடிக் கொள்கிறாள். ஜன்னலை எல்லாமும் இறுகச் சாத்திவிட்டு அறைக்குள் நெல் குதிருக்குள் இருக்கும் தனது செல்வப் பானைகளை மெனக்கெட்டு வெளியே எடுக்கிறாள். அந்த நாளைய வெண்கலப் பானை, தண்ணீர் குடம் தூக்குவதுபோல் கனக்கிறது. ஒரு பானையா இரு பானையா? மொத்தமாய் நான்கு பானைகள்... அத்தனையிலும் துருத்தலாய், பிதுக்கலாய் ஆபரணங்கள். கோலி பல்பின் மஞ்சள் ஒளிபட்டு சண்டி மின்னலாய் அள்ளித் தெறிக்கின்றன.

எட்டுப்பட்டி கிராமத்து பெண்களின் கழுத்தில் தங்கியிருந்த நகைகளெல்லாம் கூட அதில் ராசாத்தியின் புகைப்படத்தோடு அவள் கழுத்து லாக்கெட் செயின்கூட பவுன் காசுக்ள மட்டுமேகூட ஆயிரத்தில் இருக்கலாம்! ஆசை ஆசையாய் விரல்களைக் காசுக் கூட்டத்துக்குள் விட்டு நிரடுகிறாள். சளபுள சளபுள வென்று சப்தம்.

அருகிலேயே மரபீரோ... திறக்கிறாள். ஓ... எத்தனை எத்தனை கண்டாங்கிப் பட்டு. அதில் ஒரு புடவையை எடுத்து நாலாக மடித்து தரையில் விரிக்கிறாள். பானைகளைத் தூக்கி நடுவில் வைத்துக் கட்டுகிறாள். கட்டிவிட்டு தூக்கிப் பார்க்கிறாள் முடியவில்லை.

ஆயாசம் வேறு... உதடு சில விநாடிகளில் "மொட்டையா... எலே மொட்டையா" என்கிறது. ஊஹூம், ஆளைக் காணவில்லை போலும். வண்டிக்கார நாகுதான் ஓடி வருகிறான். அரும்பு மீசை முகம்-- பதினெட்டு வயதைக் கடக்காத இளமை அழுக்கு லுங்கியும் கை வைத்த பனியனுமாய் அப்பாவித் தோற்றம், கிழவி அவனையே சில விநாடி வெறித்துப் பார்த்தவள் கிசுகசு குரலில் கேட்கிறாள்.

"கீழே யாரெல்லாம் இருக்காங்க?"

"யாருமில்லை... வெள்ளி அத்தாச்சி மட்டும் அடுக்களைல இருக்காக..."

"அப்ப வா... இந்த மூட்டையைத் தூக்கு..."

"என்னா ஆத்தா இது?"

"தூக்குடா... அப்புறம் கேட்கலாம்."

நாகு மூச்சுத்திணற தூக்குகிறான். மாடிப்படி இறங்குகிறான். வாசல் புறம் பெருமூச்சுடன் கடக்கிறான். ஓரமாய் கட்டையன் உபயோகிக்கும் ரேக்ளா வண்டி.

"எலே அந்த வண்டியில எடுத்து வெச்ச கொஞ்சம் வைக்கலைப் போட்டு மூடு பார்ப்போம்..." என்கிறாள் கிழவி.

அவ்வாறே...

ரேக்ளா அடுத்த நொடி நகர ஆரம்பிக்கிறது. கை வண்டி இழுக்கின்ற மாதிரி அதை இழுக்க ஆரம்பிக்கிறான். மண்வெட்டி, கடப்பாரை எல்லாம் ஓரமாய் வாசல்புறத்து திண்ணை ஓரத்தில் கலப்பை, களைக்கொத்து சாமான்களுக்கு நடுவில் கிடக்கிறது. அதில் கடப்பாரை, மண் வெட்டியை எடுத்து மூட்டை வைக்கோல் மேல் சரித்து வைக்கிறாள் சூரியனும் மேற்கில் அமுங்க ஆரம்பிக்கிறான் விளையாடிக் கொண்டிருந்த ராஜேந்திரனும் ஒன்றும் புரியாமல் பார்க்க வண்டி நகருகிறது.

ஒரு அரைமணி நேரத்திற்குப் பிறகு நாகு மட்டும் தனியே ரேக்ளாவை இழுத்தபடி வருகிறான். வெள்ளி பார்த்துவிட்டு கேட்கிறாள்.

"எலே எங்கே போயிட்டு வரே?"

"ஆத்தா ஒரு மூட்டையை வண்டியில் போட்டு எடுத்து வான்னுச்சு அதான்..."

"என்னடா மூட்டை?"

"ஆருக்கு தெரியும்... ஆனா பொண பாரம்."

"இப்ப எங்க அது?"

"என்னைப் போகச் சொல்லிட்டு மூட்டையை தரையோட தரையா போட்டு இழுத்துகிட்டு அது பாட்டும் போதுது... கூடவே மண்வெட்டி, கடப்பாரைங்கற பாரம் வேற..."

வெள்ளிநாச்சி அடுத்த நொடி புரிந்து கொள்கிறாள்.

வானம் கரிபூசிக் கிடக்கிறது. மேகப்போர்வையும் வேறு சேர்ந்து கொண்டதால் நட்சத்திரங்களைக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை.

கைத்தடி போன்ற தெருவிளக்குக் கம்பங்களில்கூட மூன்றுக்கு ஒன்று மட்டும் எரியும் நிலை.

இந்த இருட்டில் கிழவி மூட்டையோடு எங்கு போயிருப்பாள்?

மூட்டையிலும் என்ன இருந்திருக்க முடியும்?

வெள்ளிநாச்சி லாந்தரைத் தேடி எடுத்துக்கொண்டு ஊருக்குள் இறங்குகிறாள். நாகுவும் தொடருகிறான். வழிகாட்டுகிறான். ரேக்ளா போன பாதை முழுவதையும் காட்ட அது கண்மாய்ப் பக்கமாய் போய் ஓரிடத்தில் நின்றுவிட்டது. அதன்பின் மூட்டையை கிழவி தரதரவென்று இழுத்துப் போயிருக்கிறாள். போன தடயமும் தெரிகிறது. தடயம் வீரபாண்டியின் கண்மாயில் முடிகிறது.

கண்மாய்க் கரை ஓரம், காய்ந்த நண்டு உடலின் கூடுகள்! நடக்கையில் நர நரக்கிறது. கண்மாயிலும் நீரின் அலை விளையாட்டு. அங்கே வழக்கமாய் தாண்டவராயனின் 'சட்டிப் பரிசல்' நிற்கும். ஆறு சட்டிப்பானையைக் கவிழ்த்துப் போட்டு கழியால் இணைத்துக் கட்டி உருவாக்கிய ஒருவகை சதுர மிதவை அது. அதன்மேல் அமர்ந்தபடி துடுப்பு போட்டுக்கொண்டு தாண்டவரான் மீன் பிடிக்கச் செல்வான். பஞ்சாயத்தில் மீன்பிடி ஏலம் எடுத்தவன். இப்பொழுது அவனது அந்த சட்டிப் பரிசலைக் காணோம்.

கிழவி அதில் ஏறி ஒருவேளை கண்மாயின் மறுகரைக்குப் போய் விட்டாளோ?

"அத்தாச்சி... கிழவி வயசுதான் அறுவதுக்குமேல. ஆனா அதுக்குள்ள இளவட்ட நெனப்புதான் இருக்கு. சொல்றேன்னு கோவிச்சுக்கிட்டாலும் சரி, இந்தப் பொறப்புல நா இப்படி ஒரு கிழவியை பார்த்ததில்லை. பாக்கப் போறதுமில்லை. பக்கா பேய்க்கிழவி!"

வெள்ளிநாச்சி அதன்பின் நெடுநேரம் அங்கு நின்று யோசித்துவிட்டு வீடு திரும்பினால் வீட்டில் கிழவி!

"எங்கடி... நா எங்க போய்ட்டு வந்தேன்னு தேடிக் கழிச்சுபிட்டு வாரியா?"—என்கிறாள் சாங்கோபாங்கமாக. அப்படியே சுருட்டுக் குழாயை எடுத்துச் செருகிக் கொண்டு புகையிலை கசக்குகிறாள்.

"ஆமா... பின்ன என்ன? நினைச்ச நேரத்துக்கு கண்ட இடத்துக்கு அதுலையும் மூட்டை முடிச்சோட போய் வந்தா என்ன அர்த்தம்?"

"அடேங்கப்பா... ரோஷமோ? என்ன நேரா பாக்கவே அஞ்சற சிறுக்கி. இப்ப தெனாவெட்டா எதிரிக்கேள்வி கேக்குறீகளோ?"

"இனி கேட்டாதான் இந்தக் குடும்பம் நிலைக்கும். இல்லாட்டி எல்லோருக்கும் சுடுகாடுதான்..."

"அப்பகூட அங்க என் நாட்டமைதான், ஞாபகத்துல வெச்சுக்கோ..."—கிழவியின் வக்கரிப்புக்கு நடுவில் ஆனைமுடியாரின் பிரவேசம்.

"எலே உன் பொஞ்சாதி கோடு தாண்டறாடா... சொல்லி வை."

"என்னத்த...?"

"அடக்கமா இருக்கச் சொல்லு..."

"மொத நீ அடங்கி பொட்டச்சியா இரு. பொறவு அவளைச் சொல்லலாம்..."—தேவரின் பதிலால் கிழவி மிரள வெள்ளி சிலிர்க்க "அய்யா" என்கிற குரலுடன் கைவசம் நோட்டுக்கட்டுகளுடன் நுழைகிறான் குமாஸ்தா குமாரவேலு.

"என்னய்யா...?"

"வரி ரசீது புத்தகமெல்லாம் வீட்ல இருக்கு. எடுத்துக்கிட்டு போன்னீங்களே, அதான்..."

"அதைக் காலைல வந்து எடுத்துக்கிட்டு போகப் படதா? வெள்ளி, இந்தப் பயலை அனுப்பிட்டு வந்து எண்ணெய் வெச்சு விடு புள்ள. நிறைய விஷயத்துக்கு தலைமுழுக்கு போடவேண்டியிருக்கும்..."

பதில் யாருக்கு... கிழவிக்குமா? கிழவியின் நிக்கோடின் கறை படிந்த காவிப்பற்களில் இப்போது நரநரப்பு.

"வாலே... சாடை பேசுறியா. இரு இரு. சல்லிக்காச இல்லாம உன்னிய கில்லி ஆட விடுறேன்..." என்று கருவிக் கொண்டே மாடி ஏறுகிறாள்.

மணி எட்டடிக்கிறது. காலண்டர் தாளில் வராண்டா காற்று பட்டு சடசடப்பு. வெள்ளி சென்று காலண்டர் பார்க்கிறாள்.

"என்னா பாக்குறே?"

"கண்ட நேரத்துல எண்ணெய் வெக்கப்படாது— அதுலயும் அப்பா அம்மா இருக்கறவங்க..."—என்று கூறிக்கொண்டே காலண்டரைப் பார்ப்பவள் அன்று சூரசம்ஹாரம் என்றறியும்போது இனம்புரியாத மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது. கெடிகாரத்திடமும் ஆமோதிப்பு ஏழு மணியில் சப்திக்கிறது!

பஞ்சாயத்து மணிக்கூண்டுகூட டாண்டாணிக்கும் அந்த நொடிப்பொழுதில் எதிர் சாரியில் ஜனக்கூட்டம். டிக்கடையிலும். மிக்சர் கடையிலும் சூப்பிலிலும், கொறித்தலிலும் ரசித்திருக்கும் வேளையில் "ஹேய்ய்..." என்று ஒரு சப்தம்.

அனைவரும் விதிர்த்துத் திரும்பிப் பார்த்தால் விடைத்த உடம்போடும், அவிழ்ந்த கூந்தலோடும் பூசாரி கணபதி அம்பலம்தான் அது.

சாலை நடுவில் நாலாப்புற ஜனக்கூட்டமும் திரள அகட்டி விழி விரித்து நுனிப்பாதத்தில் மட்டுமே உடம்பை நிறுத்திக்கொண்டு எம்பிக் குதிக்கும் பந்துபோல சுழன்று சுழன்று வந்து...

"பூசாரி என்னாச்சு?"—ஒருவன் கேட்க

"எலே சாமி வந்து அருள் இறங்குதடா..." என்று இன்னொருவன் சொல்ல.

"கருப்பன்தாண்டா வந்துருக்கேன்!"

"பூஜையில் பொங்க வெச்ச ஆசையா கூப்டாலே அத்தினி சுளுவுல வாராத கருப்ப இப்படி ரோட்டுக்கே வந்துட்டே?"

"ஆராய்ச்சி பண்ணாம சொல்லுறத கேளு... கல்லா இருந்து நான் இனி முள்ளாகப் போறேன். நல்லா இருந்த நான் பொல்லாங்கு பண்ணப்போறேன்!"

"ஏன் கருப்பா?"

"ஏனா... வெறும் பயலுகளா! தப்பால நான் தகிச்சு கிடக்கேன். பத்தினி சாபத்தால நான் நொறுங்கிக் கிடக்கேன். இனி நான் இங்க வைக்கப் போறதுதான் சட்டம்... அடக்கப்போறேன் பார் பலர் கொட்டம்..."

--அந்த இரவுப்போதில் பூசாரி உக்கிரப் புலம்பலில் இருந்த அதே துல்லித விநாடியில் மழைகூட வரலாம் என்பதற்கு அறிகுறியாக வானில் மின்னல்; டிராகன் உருவம். ஊரின் ஈசான மூலையில் இடிக்குத்து.

"அர்ச்சுனா!" என்று கூட்டம் காதைப் பொத்திக் கொண்டபோது முணுக்கென்று ஒழிந்து போனது மின்சாரம். கண்ணைக் கரித்தது பேரிருட்டு. ஊடே உலுக்கும்விதமாக இப்பொழுது குதிரை ஒன்றின் கனைப்புச்சப்தமும், குளம்படிச் சப்தமும்கூட!

பளார் என்று விசிறியடித்தமாதிரி ஒரு மின்னல் சொடுக்கு அந்த அரைக்கால் நொடியில் குதிரையும் குதிரைமேல் ஒரு மனிதனும் தெரிகின்றனர். அவன் தலையில் செம்பட்டு உருமா! கண்ணிரண்டும் அனற்கங்கு. தோளில் மார்பில் பெருக்கல் குறியாக பூவாலை. கரத்தில் பளபள அரிவாள்!

‘க்ளக்... க்ளக்... க்ளக்...’ அவன் குதிரைமேல் சிட்டாகப் பறப்பதை அடுத்த மின்னலாய் அறியமுடிகிறது.

"ஏய்ய்ய்ய... கருப்பச்சாமி!"

"சாமியேதான்... சாமியே கருப்பா..." ஊரே சிலிர்த்து நிற்கும் அந்த நொடிப்பொழுதில் தேவர் வீடு நீங்கி சாலையில் நடந்து கொண்டிருக்கிறான். க்ளார்க் குமாரவேலு. நாயக்கரை ஏமாற்றும் முயற்சியில் சாட்சிக் கையெழுத்துப் போட்ட துரோகி.

அவன் காதிலும் குளம்படிச் சப்தம் கேட்கிறது. மை பூசிய இரவில் மழை விழத்தொடங்கிய ஈரக்குளிரில், ஆங்காங்கே எரியும் குடிசை விளக்கு ஒளிக்கசிவில் முடிந்த மட்டும் பார்க்கிறான். சப்தம் இப்போது அவனிடம் சமீபிக்கிறது.

அவனுக்கு அருகிலேயே—

"ஏய் யார்ராது இருட்டுல குதிரை சவாரி செய்துகிட்டு?"

--குமாரவேலு கடைசியாகப் பேசியது அதுதான். அடுத்த நொடி அந்தக் குதிரை மனிதனின் வீச்சரிவாளில் குமாரவேலுவின் தலை மட்டுமே தனித்துண்டாமாகி ஒரு பந்துபோல் பறந்து பக்கத்து குடிசையின் வாசலில் போய் விழுகிறது. எதற்கோ கட்டுப்பட்டுக் கிடந்தது போன்ற மின்சாரமும் திரும்பிவர எல்லார் எதிரிலும் இப்பொழுது அந்தக்குதிரை மனிதன் ஒருசில நொடிகள் காட்சி தந்தபடி குதிரையைச் செலுத்துகிறான். இமைகள் உறைந்து போக பிளந்த வாய் மூட மறுக்க அமும் குழந்தையும் டெங்கித் திருதிருவென விழிக்க முதல் பலி முடிகிறது.

மகிழ்ச்சியில் வானத்திடம் திமிலோகம்!

23

ஒரு கோழியடிச்சு-ஒரு பாணை பொங்க வெச்சா
திருவோட்டுக்கைக்கும் ஒருபாட்டம் படியளப்பான் கருப்பன்,
ஒரு ஆடு பிடிச்சு பெரும் படையலிட்டாக்கா
கருவாடா போனவனும் கதிமோட்சம் பிடிப்பானே
கருப்பு நீதிப்பாட்டு

"வந்தது கருப்புதான்..."

"என்னால நம்ப முடியலை!"

"சரி எதுக்கு குமாரவேலைக் கொல்லணும்."

"யாருக்குத் தெரியும்? அது சாமிக்கும் அவனுக்கும்தான் தெரிஞ்ச விஷயம்."

"அட என்னாடா நீ...சாட்சிக் கையெழுத்து போட்ட பயலாச்சேடா?"

"அப்ப மொட்டையனுக்கும் இதே கதிதானா?"

--ஊரின் பேச்சு உண்மையாகியது. மொட்டையன் வேலையே வேண்டாம் என்று ஓடிப்போக உத்தேசித்து மூட்டை கட்டிவிட்டான். தோட்டக்கார மங்கலம்விட்டு நீங்க பாதையில் படுலேகமான நடையில்...

இரவென்றால்தான் ஆபத்து என்று பட்டப்பகலிலேயே கிளம்பி

விட்டான். கப்பிச்சாலையில் இன்னும் ஒரு நூறுமீட்டர் கடந்தால் போதும் தார்ச்சாலை வரும். முக்குப்புளியமரம் கீழ் பஸ் வந்து நிற்கும். ஏறினால் இடப்பக்கம் திண்டுக்கல் வலப்பக்கம் மதுரை.

ஆனால் வந்து நின்றதென்னவோ வெள்ளைக் குதிரை யாருமில்லாத குதிரையே மொட்டையனைப் படுத்துகிறது. ஓடத் தொடங்குகிறான் பயம் அவன் கால்களில் தீயைக்கொளுத்திப் போட்ட மாதிரி தோன்றுகிறது. கண்மண் தெரியாத ஓட்டம்.

எந்த பஸ்ஸில் ஏறவேண்டுமோ அந்த பஸ்ஸின் சக்கரம் முன்னாலேயே விழுந்து ரத்தச் சகதியாகிறான்!

பஸ்ஸே துரத்தி வந்த குதிரையைப் பார்க்கிறது அது திரும்பி ஓடுகிறது. சோளக்கதிர்கள் ஊடே புகுந்து மறைந்தும் போகிறது.

செய்தி தேவரை எட்டியபோது உடம்பில் பனிக்கட்டி மாதிரி சில்லிப்பு. கட்டையன் மட்டும் நம்ப மறுத்து எகத்தாளம் செய்ய ஆரம்பித்தான். "என்னண்ணே நீ?" என்கிறான். மப்பு குறையாமல் போய் ஒரு சேரிப் பெண்ணின் கையைப்பற்றி இழுத்து. இழுத்த கரமே துண்டுபட ஓடியும் வருகிறான்.

இடியும் மழையும் மகிழ்ச்சி மகிழ்ச்சி என்று கும்மாளமிடுகிறது. வானம் அரிவாள் மின்னலைக் காட்டி 'சபாஷ் கருப்பா!' என்று பாராட்டுகிறது.

கருப்பின் நெருப்புத்தன்மை சுத்துப்பட்டு கிராமமெல்லாம் பற்றி எரிகிறது. திரள் திரளாக ஜனக்கூட்டம். ஆண்டாண்டு காலமாக சட்டம் போட்டும், திட்டம் போட்டுமே சிரமப்பட்டு காத்து வந்த தர்ம நியாயங்கள் தலை நிமிர்ந்து நடக்கத் தொடங்க—அநியாயம் பொட்டிப் பாம்பாகிவிட்ட நிலை.

ஆனால் கிழவி மட்டும் அடங்கினதுபோல் தெரியவில்லை. அவளை பிரம்மனும் விடுவதாக இல்லை பிரம்மன் இப்பொழுது ஒரு உபாயம் செய்கிறான். அதன்படி ராஜேந்திரனையும், சிவகாமி நாச்சியையும் சாமர்த்தியமாகக் கடத்துகிறான்.

"அண்ணி...சகுந்தலா வீடுவரைக்கும்போய் கோனார் நோட்ஸ் வாங்கிட்டு வந்துட்டேன்" என்று கிளம்பிய சிவகாமி, ராஜேந்திரனையும் துணைக்கு அழைத்துச் செல்ல, வழியிலேயே பிரம்மன் கோஷ்டி கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் அவர்கள் இருவரையும் கவர்ந்து செல்கிறது.

அடர்ந்த வனப்பரப்பில் சுற்றிலும் கள்ளர்கூட்டம் சூழ அவர்களை வைத்துக்கொண்டு கிழவிக்கும் ஓலை அனுப்புகிறது.

"மகளும் பேரனும் ஒழுங்காகத் திரும்பி வரவேண்டுமானால் அத்தனை நகையும் ஒப்படைக்க வேண்டும்" என்கிற நிபந்தனையுடன்.

கிழவி லட்சியமே செய்யவில்லை. பாசத்தைவிட நகை பெரிது என்று கல்லாக நிற்கிறாள். போலீசுக்கும் போய்விடக்கூடாது என்பது அடுத்த நிபந்தனை.

வெள்ளி கருப்பைக் கட்டிக் கொள்கிறாள்.

"சாமி... என் மகனைத் திரும்பிக்கொடு. மகளைப் போலத்தான் நாத்தியும் எனக்கு... தர்மராஜா நீங்கறது நிசம்னா என் மக்கள் இன்னிக்கே வீடு வரணும்." என்ன அதிசயம்?

அவர்கள் வீடு திரும்புகிறார்கள்? முகத்தில் மகிழ்வுடன்... பிரம்மனும் போலீசில் தானே சரண்டர் ஆகிறான்!

கேட்டால், கரப்பு இட்டக்கட்டளை என்கிறான். இனி களவு புரியமாட்டேன், திருந்தி வாழ்வேன் என்று சபதம் செய்கிறான்.

இதெல்லாம் என்ன மாயமந்திரம்?

பிரம்மனின் திருத்தம் போலீஸாரையே வியக்க வைக்கிறது. கருப்பச்சாமிக்கு அதுகூட சலாமிடுகிறது. தன் கட்டளைகளை அது பூசாரி மூலமே ஈடேற்றிக் கொள்கிறது. அதன்படி கருப்புக்கும் தர்மநியாயத்துக்கும் எதிரான துரோகிகளுக்கு ஊரில் இடம் கிடையாது. அவர்கள் இறந்தால் சுடுகாட்டிலும்கூட இடம் கிடையாது.

மலையாளத்தான் கரட்டு பந்திப்பாறைதான் இதையெல்லாம் நம்ப மறுத்து இது இருபதாம் நூற்றாண்டு என்று வியாக்யானம் செய்த ஒரு பத்திரிகையாளனிலிருந்து, பல்கலைக்கழக ஆராய்ச்சி மாணவன் வரை எத்தனையோ பேரை கருப்பு பலி வாங்கி விட்டது.

அவர்கள் உடலை காக்கையும் கழுகும் கொத்திப் பிங்க நரியும் நாயும் சுவைத்து விழுங்க கரட்டுப் பக்கம் காட்டு விலங்குகளின் ஆட்சி.

நடந்த பலிகளிலேயே கொடூரமான பலி பேச்சிக் கிழவியுடையதுதான் வீட்டைவிட்டே வெளிக் கிளம்பாமல் தனி அறைக்குள் ஒடுங்கிக்

கிடப்பவளை ஒரு மின்னல் இழுத்து வெளியே விடுகிறது.

இடியும் மின்னலும் விழுந்த வீட்டில் வாழ்ந்தால் குடி விளங்காது என்கிற ஐதீக மரபுப்படி தேவரும் காசுத் தோப்பு வீட்டை நீங்குகிறார்.

"யார் போனாலும் நா வரமாட்டேன்..." என்று கிழவி அடம் கட்டுகிறாள். அந்த வீடே கதி என்று கிடக்கிறாள்.

ஓர் இரவு... புணுபுணுவென்று மழை தூறிக் கொண்டிருந்த அந்த இரவில் சாக்கைப் போர்த்திக் கொண்டு எங்கு கிளம்புகிறாள்?

கெந்திக் கெந்திதான் நடக்கிறாள். கண்மாய்க் கரையை அடைகிறாள். சட்டிப் பரிசலும் காத்திருக்கிறது. ஏறி அமர்ந்து கொண்டு கண்மாயில் பலகைத் துடுப்பு போடுகிறாள்.

எங்கு போகிறாள் கிழவி?

'ஓ! அந்த மூட்டையைப் பதுக்கிய இடத்திற்கா?' கிழவியின் போக்கை கண்மாய்க் கரையில் நின்றுகொண்டு ஊர்க்காரன் ஒருவன்கூட கவனிக்கிறான். துணிந்து இறங்கி நீந்தி கிழவி போன பக்கம் போகத் துணிகிறான்.

‘சலசல...’

‘சலசல... க்ளப்!’

சலசல... க்ளப்... க்ளப்...’—துடுப்புச் சப்தத்துக்கு நடுவில் சட்டிப்பரிசல்- -சற்றுத்தள்ளி மல்லாப்பு நீச்சல் போட்ட நிலையில் அவனும் பின் தொடருகிறான்!

அதே சமயம் ஊரில்...

"அஹேய்ய்ய்ய்ய..."—தேவரின் புதிய வீட்டு வாசலில் பூசாரி. வெள்ளிநாச்சி ஓடிவந்து காலில் விழுகிறாள்,

"சாமி வந்திட்டியா?"

"மகளே... ஒரு எழுவெடுக்கத் தயாரா இரு..." அதிருகிறாள்.

"சாமிஈஈ..."

"பதறாதே... உன் மாமியாரை நான் காவு வாங்கப் போறேன். ஊர் சுடுகாட்டுல இவளுக்கு இடம் கிடையாது. காசுக்காரின்னு கர்மமும் செய்யாதே... எள்ளுத் தண்ணி தர்ப்பணமுன்னு ஒண்ணும் பண்ணாதே. இவளுக்க மறுபிறப்போ, வானவாசமோ இல்லை. பேயாத்தான் அலைவா. ஆகையால புதைச்சிப்பிடு..."

--அருள்வாக்கு கேட்டு ஆடிப்போய் ஊஞ்சலில் விழுகிறார் தேவர். தாய்க்காரி சாகும் முன்பாவது அந்த நகைப்பானை எங்கிருக்கிறது என்று தெரிந்து கொண்டு விடும் வேகத்துடன் காசுத்தோப்பு வீட்டுக்குச் செல்கிறார்.

வீடே வெறிச்சென்று கிடக்கிறது. சர்வ பாகமும் திறந்து கிடக்கிறது. சுவர்ப் பல்லிகள் முன்பு சகட்டு மெனிக்குத் தெரியும். கரப்பும் சுவர்க் கோழியும்கூட ஏகமாய்த் திரியும். இப்பொழுது ஒன்றையும் காணோம்.

மாறா காசுத்தோப்பு வீட்டு ஊஞ்சலில் கிழவி மட்டும் ஆடிக்கொண்டிருக்கிறாள். ஆனைமுடித்தேவரைப் பார்த்து குரூரச் சிரிப்பு. லேசாக காலை இடறுகிறது தேவருக்கு. வேட்டித் தடுக்கல். குனிந்து நிமிறும் முன் ஊஞ்சலில் கிழவியைக் காணவில்லை. மின்னல் வேகத்தில் இறங்கி நகர முடியுமா என்ன?

மரப்படிகளில் இப்பொழுது கிழவி ஏறுவது தெரிகிறது. "ஆத்தோவ் நில்லு... ஆமா அந்த பொன்பானை பத்தி இப்பவாச்சும் சொல்லப் போறிய இல்லை..."— தேவர் கேட்டபடி மரப்படிகளில் பின்தொடர கிழவி அறைக்குள் புகுந்து கதவைச் சாத்திக் கொள்கிறாள்.

கதவை இடி இடி என்று இடித்துக்கொண்டு உள்ளே போனால் ஆளவமற்ற இருட்டு அவரை வரவேற்கிறது.

எங்கே போனால் கிழவி?

"ஆத்தோவ்... ஆத்தோவ்..."—குரல் எதிரொலிக்கிறது. கீழே இப்பொழுது ஊஞ்சல் ஆடும் சப்தம். மேலிருந்தபடியே ஜன்னல் வழியாகப் பார்க்கிறார் தேவர்.

--கீழே கிழவிதான் ஊஞ்சலில்!

ஹக்!—பயப்பந்து தேவரின் தொண்டையை அடைத்துக் கொள்ள மாடி ஜன்னல் வழியே வெளியேயும் பார்க்கிறார். மழை இரவில் வெள்ளி அலறி அடித்துக்கொண்டு ஓடி வந்து கொண்டிருக்கிறாள். உடன்

சிவகாமி...

இங்கு இவர்கள் எதற்கு வருகிறார்கள்? அவர்களைப் பார்த்து விட்டுத் திரும்பவும் கீழே ஊஞ்சலைப் பார்த்தால் ஊஞ்சலில் கிழவி இல்லை.

தேவர் மளமளவென்று கீழிறங்குகிறார், வாசல்புறமாய் ஓடி வருகிறார். எதிரே வந்து அவர் மேல் மோதி விழுகிறாள் வெள்ளி.

"என்ன புள்ள... எதுக்கு இந்த வேகம்?"

"ஐயோ நா என்னத்த சொல்லுவேன். பூசாரி வாக்குப்படி கருப்பு நம்ம கிழவியைப் பலி வாங்கிருச்சங்க. உடம்பு இப்ப ஊர்க்கரட்டு பந்திப்பாறை மேல கிடக்குதுங்க..."

--தேவர் பயந்து நடுங்கியபடி திரும்பிப் பார்க்கிறார். ஊஞ்சல் மட்டும் யாரோ அமர்ந்திருப்பது போல தொடர்ந்து ஆடிக்கொண்டிருக்கிறது.

"வெள்ளி நட... சிவகாமி உன்னையும்தான்..." தள்ளிக்கொண்டு ஓடுகிறார்.

--அப்படியே தீப்பந்தக் கூட்டமுடன் ஊர் ஒன்று திரள கரட்டின் பந்திப் பாறை மேலேயும் ஏறுகிறார். மழை விட்டு வானம் வெறித்து சந்திரனும்கூட கிழவி பந்திப் பாறையில் கிடப்பதை எட்டிப் பார்க்கிறான்.

தலை வேறு—உடல் வேறாகக் கிழவி கிடக்கிறாள்!

ஊரே விதிர்த்துப் போய்ப் பார்க்கிறது.

இந்தச் செய்தியைச் சொன்னவன் அதோ விளக்குகிறான்.

"கிழவி கம்மால சட்டிப்பரிசல்ல எங்கிட்டோ போனிச்சு. நானும் பின்னாலயே போனேன். மறுகரை ஏறினுச்சு. நானும் விடலை. ஆனா என்ன அதிசயம்-- மறுகரை மேட்டு மேல கருப்புச்சாமி. கைல அரிவாளோட நெருப்பா நின்னுச்சு. கிழவியே அரண்டு போயிட்டா. திரும்பவும் சட்டிப்பரிசல் ஏறப்பார்த்தா ஆனா சாமி உடலை. ஒரே போடு! தலை வேற உடம்பு வேறையா... அப்பால உடம்பத் தூக்கிக்கிச்சு, நடந்து இந்த காட்டுப் பக்கம் போனிச்சு, எனக்கு புரிஞ்சு போச்சு. ஓடிவந்து தேவர் ஊட்ல சொன்னேன். கிழவிய சாமி வெட்னத இப்ப நினைச்சாலும்..."

கூட்டம் மெய்சிலிர்த்து கன்னத்தில் போட்டுக் கொள்கிறது. கூட்டத்தில் பூசாரியும் இருக்கிறார். தீப்பந்த ஒளிக்கு நடுவே கிடக்கும் கிழவியைப் பார்க்கும்போதே உடம்பை ஒடுக்கி நெளிக்கிறார்.

நகையலங்கார பூஷணியாக ராஜ நடைபோட்ட கிழவி... உறங்கும் போதும் பட்டு உடுத்திய பகட்டுக்காரி ரத்தப் பிண்டமாய்க் கிடக்கிறாள்.

ஆனால் இறுதிவரை ஒரு மில்லி கிராம் தங்கத்தைக் கூட யாருக்கும் தரவில்லை. எங்கு வைத்திருக்கிறாள் என்றும் சொல்லவில்லை.

பெத்துவிட்ட பாவத்திற்காகக் காசத்தோப்பு வீட்டின் பின்னாலேயே அவளுக்குச் சமாதியும் கட்டிவிட்டு திரும்பிப் பார்க்காமல் நடக்கிறார் தேவர்.

ஆனால்...

24

"படிக்கொரு விளக்கு—அது விரட்டுமே இருட்டு
படித்தவர் செருக்கு—அதை விரட்டுமே கருப்பு!
நொடிக்கொரு தருமம் செய்தாலும்--தப்பாது
பிடிக்குமே கருப்பு செருக்கா கரங்களை..."
--கருப்பு பாட்டு

கிழவிக்கு சமாதி கட்டியாகிவிட்டது. ஆனால் அவள் ஆவி மட்டும் அடங்கின மாதிரி தெரியவில்லை, அது அயர்ந்த காசத் தோப்பு வீட்டையே சுற்றி வந்து கலக்கி அடித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

கருப்பச்சாமியும் ஆனைமுடியார் குடும்பத்தைக் கிட்டத்தட்ட சிலுவையிலேயே அறைந்து விட்டது. எல்லா அருள்வாக்கும் பூசாரி மூலமாகத்தான் வரும்.

முதலில் கட்டையன் கையை வெட்டி கருப்பு பின் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கட்டையனுக்கு வேறு மாதிரியும் ஒரு தண்டனை கொடுத்தது.

பூசாரி மகள் பார்க்க அந்தக்கால பத்மினி மாதிரி இருப்பாள். கட்டையன் கண் பார்வையாலேயே அவளை அள்ளி விழுங்கினான். மனதை என்ன அடக்கியும் அது அவன் வரையில் அடங்க மறுத்து விட்டது. ஊர் கண்மாயில் அவள் குளிக்கும்போது கட்டையன் பார்த்து ஜொள்ளு

விட்டான்.

கருப்பச்சாமிக்கு எப்படித்தான் தெரிந்ததோ?

பூசாரி மூலமாக அதை சொன்ன போது கட்டையன் ஆடிப்போய் விட்டான்.

"எலே கட்ட... இனி ஒனக்கு கல்யாணம் கருமாதின்னு ஒரு ஒறவும் கூடாது. அத்தோட இனி நீ பொட்டச்சிகளை ஒரு காலத்துலயும் நினைக்காம இருக்க பவுர்ணமிக்கு பெளர்ணமி கருப்பு கோவிலுக்கு வந்து அதோட பதினெட்டு படியையும் கழுவி சுத்தம் செஞ்சு படிக்கு இரு விளக்கா முப்பத்தாறு விளக்கை முப்பாத்தாறு வருஷத்துக்கு ஏத்தணும். ஒரு பவுர்ணமி நீ நிறுத்தினாலும் உன் உசர் ஒட்டமும் நின்னுடும்..." என்று அவன் நடுநெற்றியிலேயே ஆணி அறைந்துவிட்டது.

"ஆனாலும் இது ஜாஸ்தி" என்ற வரிகளிலிருந்து "ஊரைவிட்டு ஓடிப்போயிடு கட்ட..." என்று ஆலோசனை தந்த சிலர் வரை சகலருக்கும் பின்னர் கருப்பு தண்டனை தந்த போது ஊரே இறுகிவிட்டது.

கருப்பச்சாமிக்கு எதிரே காக்கை குருவிகூட கோவில் பக்கம் பறவாத அதிசயம் தொடங்க ஆரம்பித்தது.

நம்பி வந்து நின்றவர்கள் வீடுகளில் விளக்கெரிந்தது. உரக்கச் சொன்ன கோரிக்கைகள் ஈடேறின. சட்டம் ஒழுங்கு போலீஸ் சமாச்சாரங்கள் எல்லாங்கூட உள்ளூர் விவகாரம் என்றும் கடவுள் சமாச்சாரம், புதிர்-என்றெல்லாமும் கணக்குகள் போட்டு கைகட்டி வேடிக்கை மட்டுமே பார்த்தன.

ஒரே ஒருமுறை மட்டும் ஒரு பத்திரிக்கையாளன் கருப்பு சாம்ராஜ்ய மகிமைகளைக் கேள்விப்பட்டு வந்து ஊரில் டேரா போட்டு, எல்லாம் முட்டாள்தனம் என்றான். அவனுக்கு ஒத்து ஊதினான் ஒரு ஊர் விடலை.

எண்ணி ஏழாம் நாள் அந்த விடலைப்பையனை பாம்பு கடித்தது. உயிரும் போய்விட்டது. பாம்பாய் வந்தது நானே என்று கருப்பும் பூசாரி மூலம் சொன்னது; ஊரே ஆடிப்போய் விட்டது. கருப்பு பலிவாங்கிய உடம்பை பந்திப்பாறையில் போடச் சொல்லிவிட்டது.

பத்திரிகையாளனிடம் பலத்த ஆட்சேபம். இருந்தும் ஊரின் ஒற்றுமைக்கு முன்னால அதுவும் அடியானது. கொஞ்ச நாளில் அந்தப்

பத்திரிகையாளனை ஒரு லாரி விபத்து பலி வாங்கியது.

அதன்பின் ஏன்? கேள்வியே செத்துவிட்டது. மீறி யாருக்காவது
தோன்றினாலும் அது தொண்டைக் குழியோடு அடங்கிவிடும்.

ஆனைமுடியாருக்கு அவ்வப்போது ஆவேசம் பீறிட்டாலும் கருப்பு அதை
அடக்கத் தவறியதேயில்லை.

ஒரு கட்டத்தில் வாயைத் திறந்தாலே ஆபத்துதான் என்கிற நிலை
ஏற்பட்டு விட்டது.

இன்று அர்விந்த் குத்துப்பட்டுக் கிடப்பது வரை அதன் தொடர்ச்சி
இருக்கிறது. நடப்பதெல்லாம் எதேச்சையா? இல்லை தெய்வச் செயலா?

ஃப்ளாஷ்பேக்கை முடிக்கிறான் ராஜேந்திரன்.

தீவிர சிந்தனையில் ரீனா.

"டொக்... டொக்..."—வெளியே கதவு தட்டப்படும் சப்தம். திறந்தால்
எதிரில் இன்ஸ்பெக்டர் பாபுவும், தேவரும்.

"அப்பா..."—ராஜேந்திரன் வியந்து உதடு பிளக்கிறான். தேவர்
பொய்க்கோபமுடன் உள் நுழைகிறார். பாபுவும்.

"வாங்க சார்... ப்ளீஸ் கம்..."

"என்ன மேடம். ரொம்ப நேரம் கதவைத் தட்டும்படி வெச்சுட்டீங்களே.
அவ்வளவு இன்ட்ரஸ்ட்டிங்கா என்ன பேசிக்கிட்டிருந்தீங்க..."

"கருப்பு புராணம்"—பட்டென்ற பதில் ரீனாவிடம்.

"ஏம்மா நீ வேற வினை தெரியாம பேசிகிட்டு... எலே அந்த திருட்டுப்
பசங்க உன்னிய ஏதும் பண்ணப் பாத்தாங்களா?" பதறிப் பொருகிறார்
தேவர்.

"இல்லப்பா..."

"ஆமா இப்படித்தான் ஓடியாருவியா?"

"பின்ன... ஒப்பாத கல்யாணத்தக்கு நாள் குறிச்சா?"

"நானாடா குறிச்சேன்... முட்டாப்பயலே—கருப்புச் சாமிடா..."

"உங்க பேச்சே எனக்குப் புரியலை." ரீனா இழுத்துப் போட்ட நாற்காலியில் சாய்ந்தபடி பாபு தேவரைத் தூண்டுகிறார்.

"அது பெரிய கதை சார். அதான் பாத்ரீங்களே ஊருக்குள்ள சாமி நம்பிக்கைய..."

"அதுக்கென்ன?"

"சுருக்கமா சொல்லிக்கிறேன் சார். என் குடும்பம் கருப்புக்குக் கட்டுப்பட்ட குடும்பம். அது சொல்றதுதான் எங்களுக்கு வேதம். அது வந்து இந்தப் பயலுக்கு ஊர்ல ஒரு சேரிப் பொண்ணைக்காட்டி இவதான் உன் பொன்டாட்டின்னுடுச்சு. இவனுக்கு அது புடிக்கலை, ஓடியாந்துட்டான்."

பாபு விக்கித்துப் போகிறார். 'நிஜமாவா?' என்பது போல வெறிக்கிறார்.

"இந்த தொண்ணூத்தி ஏழுலையும் இப்படி எல்லாம் முட்டாள்தனமா பிஹேவ் பண்றது நல்லாவா இருக்கு?" --ரீனா கத்திரிக்கிறாள்.

"இல்லதான் தாயி. ஆனா அதுதான் எங்க தலையெழுத்து..."

"சும்மா இருங்க... தலையெழுத்து கால் எழுத்துன்னுகிட்டு, கல்யாணம்கறதுக்கு வயசு, காசு, அந்தஸ்து, படிப்பு, அழகுன்னு எதுவேணா தேவையில்லாம் இருக்கலாம். ஆனா விருப்பம்கற ஒண்ணு நிச்சயமா இருக்கணும். ஞாபகம் வெச்சுக்கங்க."

"அம்மாடி, நான் இதைவிட அதிகம் பேசனவன். என் தம்பி எனக்கு மேல. இப்ப அந்தக் கதை எதுக்கு? எலேய் ராஜேந்திரா கிளம்புடா. நீ ஒரு நிமிஷம் இந்த ஊர்ல இருக்கக் கூடாது. திருட்டுப் பசங்க குறிவெச்சுகிட்டு திரியறச்சே நாமதான் பந்தோபஸ்தா இருந்துக்கிடணும். கிளம்பு."

அவர்கள் பேச்சை எல்லாம் பாபு கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டு இருக்கிறார். ஆனால் பதிலில்லை.

"என்ன சார்... எதுவும் பேசமாட்டேங்கிறீங்க?"

"என்னத்தம்மா பேச?"

"கடவுள்ளா அன்புன்னுவாங்க. இப்படியா கடவுள் சர்வாதிகாரம் பண்ணும்."

"அது ஆளைப் பொறுத்தும்மா."

"ஸோ யூ ஆல்சோ பிலீவ் தட் கருப்பு?"

"அதுல தப்பு இல்லைன்னு நினைக்கறேன். கருப்பா முனியனாங்கறது எனக்கு அவசியமில்லை. ஆனா அந்தக் குதிரை வந்ததாலதான் பெத்த பெருமாள் அகப்பட்டான். கூட்டம் பிடிபட்டது. நடந்த திருட்டுலகூட பல கிளைத் திருட்டுகள் தெரிய வந்து மிராகிளா எவ்வளவோ இன்சிடென்ஸ்"

"என்ன சார் நீங்க... உங்க டிபார்ட்மெண்டே கண் கொத்திப் பாம்பா கவனிக்க வேண்டிய ஒரு ஊர் இவங்க வில்லேஜ்! இந்த கிராமத்துலதான் எத்தனை மர்டர்ஸ்! பந்திப்பாறை கழுகு விருந்துன்னு... ஓ...வாட் எ ரிடிசூலஸ் ஹிலேரியஸா நினைக்க வேண்டியத மிராகுலஸா நினைக்கிறீங்களே..."

--ஊசிச்சரம்போல வெடிக்கிறாள் ரீனா. அருகில் ஆமோதிப்பாக அமைதி ததும்ப ராஜேந்திரன்.

--பாபுவிடம் இப்பொழுது ஆழ்ந்த பெருமூச்சு.

"லுக் மேடம். பிறர் நம்பிக்கைகளை இகழாதீங்க. இவங்க ஊர்லயும் ஒரு நல்லவனுக்கோ, ஏழைக்கோ இடைஞ்சல் ஏற்பட்டதா போலீஸ் ரெக்கார்ட்ல இல்லை. சட்டப்படி தவறா சில குற்றங்கள் நடந்திருக்கு. ஆனா கம்ப்ளையிண்ட் வராத நிலைல நாங்க அதுல தலையிட முடியாது. ஏன்னா ரிலிஜியஸ் மேட்டர்ஸ்ல நாங்க பாத்துத்தான் முடிவெடுக்கணும். வேணும்னா நீங்க ஆதார பூர்வமா ஒரு தவறைச் சுட்டிக்காட்டி கம்ப்ளையிண்ட் கொடுத்துட்டு அப்புறமா பேசுங்க..."

"ஷ்யூர்!" ரீனாவிடம் தீர்மானமான பதில்.

லீவ் லெட்டரை வாங்கிப் பார்க்கிறார் நந்தா. உதட்டில் கேலிப்புன்னகை.

"என்ன டாக்டர் சிரிக்கிறீங்க?" கேட்கிற ரீனா எதிரில் நந்தாவின் குறுக்கல் பெருக்கலான நடை.

"ஆமா... கிராமத்துக்குப் போகப் போறியா என்ன?"

"நிச்சயமா?"

"காதலிக்கிறவள விடவும் அதுக்கு உதவற உன்கிட்ட வேகம் அதிகம் இருக்கேம்மா..."

"ஆமாம் டாக்டர்... இந்த விஷயத்தை நான் விட்றதா இல்லை."

"பொதுவுல மூட நம்பிக்கை சார்ந்த விஷயங்கள் ப்ராதானமா ஆகியிருக்கு. அது ஜெயிக்கறதும் இல்லை தோக்கறதும் இல்லை."

"நான் ஜெயிப்பேன்."

"படிப்புல எப்ப ஜெயிக்கப்போறே?"

--நந்தா கேட்பது புரிகிறது. ஒவ்வொரு டாக்டருக்கும் ஹவுஸ்சர்ஜன் கோரியர் ஒரு முக்கிய பருவம். அதில் லீவ் போடுவதும் ஜேம்ஸ்பாண்ட் வேலை பார்ப்பதும் சரியில்லையே...

"சாரி டாக்டர். இந்த விஷயத்துல நான் முன் வைச்ச காலை பின் வைக்க விரும்பலை. சீக்கிரம் திரும்பிடுவேன்."

"ஆமா, கடைசியா ஒரு கேள்வி. எந்த நம்பிக்கைலம்மா கிளம்பறே..."— அர்த்தமுள்ள கேள்விதான் அவர் கேட்டது. ரீனா ஒருவிநாடி பதில் கூறாமல் மௌனிக்கிறாள்.

"குருட்டுக்கோழி இருட்டுல விட்டம் பாஞ்ச கதையாயிடக் கூடாது. பாரு... அதனாலே கேக்கறேன்."

"ப்ளீஸ் டாக்டர்... பொறுத்துப் பாருங்களேன்."

25

"தங்கம் முத்து வயிரமுன்னு
அங்கம் மினுக்கும் அத்தனையும்
சிங்கம் போல நடந்து வரும் எங்க
நீதிக்கருப்புக்கு ஈடாகுமா?
அழியும் சொத்துக்கு பழிபாவம் செய்தாக்கா
அத்தனையும் வீணாகுமே..."

வேணாம் வேணாமுன்னு ஒதுங்கும் கைக்கு
அது அம்புட்டும் கும்பிட்டு போய்ச் சேருமே!"
--கோடாங்கிப் பாட்டு

வா சலில் வந்து நிற்கும் காரிலிருந்து இறங்குகிறான் ராஜேந்திரன்.
ஓடி வந்து கட்டிக்கொள்ளாத குறையாக விசம்புகிறாள் வெள்ளி.

"ஏலே... இப்படியா சொல்லாம கொள்ளாம ஓடிப் போவே..."

"எவடி இவ... வந்ததும் வராததும் பெனாத்திகிட்டு... போடி உள்ள..."—
காரையும் தேவரையும் வீதியே கூட இயைக்க மறந்து பார்க்கிறது.
டிக்கியைத் திறக்கிறான் டாக்ஸி டிரைவர்.

பெரிய தன் சூட்கேஸை வெளியில் எடுக்கிறாள் ரீனா.

நீண்டநாள் தங்கும் முகாந்திரம் அதன் பருமனிலேயே தெரிகிறது.
வெள்ளிக்குக் கூட ஆச்சரியம்.

"ஆமா, இந்தப் பொண்ணு வந்திருக்கு. ரத்னா வரலியா?"

"அது வரலை. யாராச்சும் ஒருத்தருக்குத்தான் லீவ் கிடைக்கற நிலை.
அது பின்னால வரும்."

--வெள்ளி வாயை மூடிக் கொண்டாலும் மனதை மூடிக் கொள்ள
முடியவில்லை. 'ரத்னா இல்லாத வீட்டில் இவள் மட்டும் என்ன செய்யப்
போகிறாள்?'—கேள்வி நிரடலுடன் உபசரிக்க ஆரம்பிக்கிறாள்.

ராஜேந்திரன் இறுக்கமாகவே இருக்கிறான். கூடவே பயத்தையும்
பிசைந்து கொண்டிருக்கிறான். சுவர்ப்பல்லி செருமினால் கூட அது
மரண சப்தமாக இருக்கிறது.

"போடா... போய் குளிச்சுப் போட்டுவா. வெள்ளைப் பணியாரம்
செஞ்சிருக்கேன் சாப்பிடலாம்" என்கிறாள் வெள்ளி.

"வெள்ளி... ரீனா கண்ணு நல்லா பத்து நாள் தங்கற மாதிரி வந்திருக்குது.
பெத்த தாயப் போலவே கவனிச்சுக்க. ஆஸ்பத்திரி காண்டன் சாப்பாடு
வெளங்கலை. நீ போட்றதுலதான் அது தேறணும்..."—தேவர் சொல்லிக்
கொண்டே ஊஞ்சலை ஏத்துகிறார்.

"க்ரீச்... க்ரீச்..."—அந்த சப்தத்துடன் போட்டியிடுகிறது புழக்கடையில்

கட்டையன் கிணற்றில் நீர் இறைக்கும் சப்தம். கால் கழுவ பின்பக்கம்
சென்ற ரீனாவிற்கு மஞ்சள் வேட்டி சட்டையைக் கழட்டாமல்
கட்டையன் ஒற்றைக் கையுடன் இப்படி நீர் இறைத்து குளிப்பது
ஆச்சரியம் தருகிறது.

ஒரு கையால் முடிந்தவரை இழுத்து வலது காலால் இழுத்த வரை மிதித்து
பிடித்துக் கொண்ட பின் திரும்ப இழுத்து... ஓ இது என்ன அசட்டுப்
போராட்டம்...

ரீனா ஒத்தாசைக்காக ஓடுகிறாள்.

கட்டையனிடத்தில் முறைப்பு. அவளை அண்ட விடாமல் திரும்பவும் தன்
போக்கில் நீர் இறைத்து தலையில் கவிழ்த்துக் கொள்கிறான்.

அப்படியே அங்கிருந்து ஈரம் சொட்டச் சொட்ட நடை. வெள்ளி ஓடி
வந்து ஒரு இரும்பு வாளியும் விளக்கு மாற்றையும் எடுத்துத் தருகிறாள்.

எல்லாம் எதற்காக?

கட்டையனிடம் நடை தொடர்கிறது. ரீனாவுக்கு ஆவலாகிப் போகிறது.
வந்த ஜோரில் பின் தொடர ஆரம்பிக்கிறாள்.

"நீ எங்க தாயி போறே?"—வெள்ளி தடுக்கிறாள்.

"ஆமா இவர் எங்க போறாரு..."

"கருப்பு கோயிலுக்கு..."

"ஈரம் சொட்டச் சொட்ட வாளினும் விளக்குமாறுமா?"

"போய் பாத்துட்டு வாம்மா... உனக்குத் தெரியறதுல எது குறைஞ்சிடப்
போவுது?"—தேவர் வழி அமைத்துத் தருகிறார். வெள்ளியிடம் அதிர்ச்சி.
ராஜேந்திரன் தானும் ஒட்டிக் கொள்கிறான்.

"ராச... நீ எங்கே?"

"நானும் போய்ட்டு வரேன் ஆத்தா."

"முட்டாப்பயலே, ஒரு பொண்ணுக்கு உன்னை பரிசம் போட்டுருக்கைல
இப்படியா வேற ஒருத்தியோட ஊர் பாக்கற மாதிரி போவே"

--அந்தக் கேள்வி அவனைக் கட்டிப் போடுகிறது. இதற்குள் கட்டையன் நெடுந்தாரம் போய் விடுகிறான். ரீனாவும் தவறாது பின்னால் வேகத்தில்...

கோவிலில் பூசாரி பெளர்ணமிக் கூட்டத்தைச் சமாளித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

கட்டையன் வாளியும் கையுமாக வருவதைப் பார்க்கவும் ஒருவித சந்தோஷம் அவர் முகத்தில்.

"வா கட்டையா... எங்க வராம இருந்திடுவியோன்னு பயந்துட்டேன்." பேச்சோடு பூசாரி இறங்கி நகர்ந்து கொள்ள கட்டையன் தன் ஒரு கரத்தோடு போராட ஆரம்பிக்கிறான். வாளியில் ஊற்றுப்பள்ளத்தில் இருந்து நீர் எடுத்து வந்து கொட்டி மெழுகி விளக்குமாற்றால் கழுவிவிட்டு அப்படியே கோலமும் போட்டு அப்படியே சாஷ்டாங்கமாகக் கீழேயும் விழுந்து.

தொலைவில் இருந்து பார்க்கும் ரீனா விழிகள் வியப்பில் விரிந்து பிரமிப்பில் நனைகிறது.

இன்னொருவன் உதிர்ந்த ஆல இலைகளை பொறுக்கிப் போட்டு கோயிலையே கூட்டிக் கொண்டிருக்கிறான். ஒரு மூலையில் ஒருவன் ஆணிச் செருப்பின்மேல் வலி வேதனையோடு நின்றபடி...

ரீனாவின் பார்வை அனைத்தையும் பார்த்து அதிசயிக்கும்போதுதான் அடுத்த அதிசயமாக அங்கு இன்னொன்று நடந்தது.

ராஜேந்திரனின் அத்தை சிவகாமி பழைய புடவையுடன் படு சிம்பிளான தோற்றத்தில் உள்ளங்கை ஒரு குருட்டு மனிதரோடும் விளக்கோடும் கோவிலின் மர நிழல் பரப்புக்குள் பிரவேசித்திருந்தாள்.

ரீனாவை ஆச்சரியம் பிடுங்கித் தின்கிறது. ஒருவன் கோயிலையே சுத்தம் செய்து கொண்டிருக்கிறான். இன்னொருவன் ஆணிக்கால் செருப்பு மேல் நின்றபடி இருக்கிறான் கட்டையனோ படி கழுவி விளக்கேற்றும் ஜோரில்...

இவர்களைப் புறந்தள்ளுகிற மாதிரி சிவகாமி ஒரு குருட்டு மனிதருடன்... யார் அவர்?

இவர்கள் வாழ்க்கை பின்புலத்தில்தான் எத்தனை எத்தனை

விசித்திரங்கள்! புதிர்கள்? ரீனா தனக்குள்ளேயே கசங்கியும் கலங்கியும் நிற்கும்போது தோளில் ஒரு கரம் விழுகிறது.

விருட்டென்று திரும்பியதில் ராஜேந்திரன் தெரிந்தான்.

"கூடவே வரதுக்கு என்ன?"

"அம்மா விடலை..."

"இப்ப மட்டும் எப்படி வந்தீங்க?"

"திருட்டுத்தனமா..."

"ஆமா இது என்ன கண்றாவி..."

"எது... சித்தப்பா விளக்கு போட்டறதா?"

"அது மட்டுமா... ஒருத்தன் கோவிலையே கூட்டி அள்ளிக்கிட்டு இருக்கான். இன்னொருத்தன் ஆணிச் செருப்புமேல... என்ன எல்லாம் ஏதாவது நேர்த்திக் கடனா?"

"இல்லை ரீனா... எல்லாமே கருப்போட கட்டளை..."

"கட்டளையா?"

"ஆமா... கருப்புக்கு எதிரா ஒருத்தன் நடந்தான். அதான் அவனுக்கு ஆணிச்செருப்பு, இன்னொருத்தன் புழுதி வாரித் தூத்தினான், அதனால் இப்ப குப்பை அன்றான். சித்தப்பா நிறையப்பேர் குடும்பத்தை அணைச்சவர். அதனால் இப்ப ஏத்திக்கிட்டு இருக்கார் விளக்குகளை."

"பரவால்ல... சந்த சுத்தமா நல்லாதான் சொல்றீங்க ஆமா, அது உங்க அத்தைதானே?"

"அத்தையேதான்... கூட இருக்கற குருடர்தான் அத்தை புருஷன். அதாவது என் மாமா..."

"அத்தை புருஷனா?"

"ஆமா ரீனா... அது மட்டுமில்லை. அவர் யாருன்னு தெரிஞ்சா நீ ஆடிப் போயிடுவே."

"யார் ராஜேந்திரன்?"

"பிரம்மன்!"

"வாட்... கள்ளன் பிரம்மனா?"

"ஆமா ரீனா... மொக்கமாயன் தம்பி பிரம்மனே தான்."

"நம்பவே முடியலையே..."

"பிரம்மனேதான்."

"சொல்ல மறந்துட்டேன். கிழவி இருக்கும்போது மட்டுமா விஷயங்கள்? போனபிறகும் தான் எத்தனை விஷயங்கள்..."

--இருவரின் பேச்சையும் நறுக்குகிற மாதிரி இப்பொழுது பிரம்மனை பூசாரி சவுக்கால் அடிக்க ஆரம்பித்திருந்தார்.

"ஏய்... ராஜேந்த்! வாட் நான்சென்ஸ் கோயிங் ஆன்?"

"வா திரும்பிடலாம், நமக்கும் ஏதாவது ஆயிடலாம்."

"ஸ்டுப்பிட் மேன். எதுக்கு சவுக்கடி? சொல்லுங்க."

"இங்க நிக்க வேண்டாம், வா சொல்றேன்."

"இதுவும் கருப்பு கட்டளையா? உங்க கருப்பு இன்னும் என்னவெல்லாம் பண்ணி வெச்சிருக்கு?"

--ராஜேந்திரன் அவள் கையைப் பற்றி இழுத்துக் கொண்டு நடக்க ஆரம்பித்தான், ஊற்று வாய்க்காலில் முழங்கால் தண்ணீர் நடக்கவே சிரமமாக இருந்தது.

"கையை விடுங்க. எனக்கு வரத்தெரியும்"—ஒரு கட்டத்தில் கைகளை உதறிக்கொண்டு திரும்பவும் கோவிலை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினாள் ரீனா.

"ரீனா... சொன்னாக் கேளு வேண்டாம்" ஓடிப் போய் திரும்பவும் அவளை பற்றி இழுத்தான். இருவரின் இழுபறியையும் தடுத்து வேறுபக்கம் திசை திருப்புகிற மாதிரி 'தொம் தொம்' என்று சப்தம் கேட்டது.

சட்டிப்பாணை முரசு சப்திக்கும் நடையுடன் ஒரு கூட்டம் கரட்டு அடிவார வளைவில் கோயிலை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

"ஐய்யோ... காலனிக்காரங்க பெளர்ணமி பூசைக்கு வராங்க. நம்மை ஒண்ணாப்பாத்தா தொலைஞ்சது. வான்னா..."

ராஜேந்திரன் இழுக்க இழுப்பில் ரீனாவே அதிர்ந்து போனாள். அவன் இப்பொழுது அன்று கருப்பின் குதிரை மேலேறிச் சென்ற கரட்டுப் பாறை பக்கமாக அவளை இழுத்துக்கொண்டு வேகமாக ஓடினான்.

ஒரு பாதையின் பின்னால் மறைந்து கொண்டான். காலனிக் கூட்டம் பார்க்காதபடி நின்று கொண்டு அவர்களைப் பார்க்கத் தொடங்கினான். ஆனால் ரீனா ஒளிந்து கொள்ளாமல் விறைப்பாகவே நின்று அவர்களைப் பார்க்க ஆரம்பித்தான்.

அந்தக் கூட்டத்தில் சங்கிலி முனியனும் அவன் இரண்டாவது மகன்கூட இருந்தனர். இருவரும் ரீனாவைப் பார்த்து ஒருவருக்குள் ஒருபவர் எதையோ பேசிக் கொண்டனர்?

அது ராஜேந்திரனைக் கலக்கி விட்டது.

ஊஞ்சலில் தேவர், வெற்றிலைப் பெட்டியுடன் வந்து சேருகிறாள் வெள்ளிநாச்சி. எதையோ பேச விரும்புகிறாள் என்று பொருள்.

"என்னங்க..."

"சொல்லு..."

"அந்தப் பொண்ணை எதுக்கு கூட்டிக்கிட்டு வந்தீங்க...?"

"ஆசைப்பட்டுச்சு கூட்டி வந்தேன்."

"ஆசைப்பட்டு வந்த மாதிரி தெரியலீங்களே..."

"வேற எப்படி தெரியுது..."

"நம்ம குடும்ப விஷயங்களை ஆராய வந்த மாதிரி தெரியுது."

"அப்படிங்கறே?"

"இது என்ன கேள்வி... உங்களுக்குத் தெரியாத மாதிரி."

"தெரிஞ்சாலும் தடுக்க முடியாது புள்ள. ஏன்னா இந்தக் தலைமுறை அப்படி..."

"வாழ வேண்டிய பொண்ணுங்க எதையாவது பண்ணி கருப்போட பழி பாவம் வந்துட்டா..."

"எனக்கும் அந்த உறுத்தல் இல்லாம் இல்லை. அதே சமயம் அது மாட்டிக்கற பொண்ணாவும் தெரியலை..."

"என்னாங்க சொல்றீங்க?"

"கருப்பு சமாச்சாரத்துல அது மாறுதா இல்லை நாம மாறுவோமாங்கறது போகப் போகத்தான் தெரியும்."

"வேணாங்க... நீங்க திரும்ப கருப்பு சமாச்சாரத்துல அவநம்பிக்கைக்கு உள்ளாயிட்ட மாதிரி தெரியுது எனக்கு..."

"இப்ப எதுவும் பேசாதே வெள்ளி. நான் தெளிவில்லாம இருக்கேன்."

"அப்படி இருக்கறது தப்புங்க. அந்தப் பொண்ணு வந்தா பக்குவமா சொல்லி ஊருக்கு அனுப்புங்க. அது இங்க இருக்கறது நல்லதில்ல. நம்ம மவனும் அதைப் பார்த்து ஆசைப்பட்டற மாதிரி தெரியுது. இப்படியே விட்டறதும் நல்லா இல்லை. பஞ்சம் நெறுப்பும் பத்திக்கிட்டா வில்லங்கமாச்சே..."

-தேவர் வெள்ளியை ஆழமாக ஏறிடுகிறார். பின்...

"ஆமா... நீ அந்த சங்கிலிப்பய மவளை நிஜமாலுமே மனசார ஏத்துக்கிறியா?"

"மனசாரங்கற வார்த்தைக்கே இடம் கிடையாதுங்களே நம்ம குடும்பத்துல. கருப்பு சொல்லிட்டா மறு பேச்சு கூடாதுங்க..."

"அப்படியா?"

-தேவர் இருபொருள்பட கேட்கும் அதே தருணத்தில்...

"ஏய் ராஜேந்... வாட் ஈஸ் திஸ்?"-கரட்டில் ஒதுங்கிய இடத்தில் ரீனா கைகாட்டிய திக்கில் லாடம் ஒன்று கிடக்கிறது. குனிந்து எடுத்துப் பார்ப்பவன் முகம் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் சிக்குகிறது.

"என்ன இது?"

"லாடம் ரீனா..."

"அப்படின்னா?"

"ஆடு மாடுகளுக்கு அடிப்பாங்களே அது..."— பதில் சொல்லிக் கொண்டே மேலிருந்து கீழே பார்க்கிறான்.

அருக்கத்தலையாக ஆலமரமும் நிழலுக்குள் பக்தர் கூட்டம் அடங்கிக் கிடப்பதும் தெரிகிறது. கழுத்தை வளைத்தால் வட்டம் கட்டி கடலை வயலும் சோளக் காடும், வேலிக் கருவேலமும் பாகம் பாகமாகத் தெரிகின்றன. அத்தனைக்கும் நடுவில் நாட்டு ஓடு வேய்ந்த கூம்புகளாக வீடுகளோடு தோட்டக்கார மங்கலம்.

--காற்று அதை உரசிக் கிழிக்கிறது.

ரீனா சுகமாக சகலத்தையும் ரசிக்கிறாள். கூடவே கோவில்பக்கம் போகிறது பார்வை.

ராஜேந்திரன் அந்த சவுக்கடி விவகாரம் பற்றி இன்னும் வாய் திறக்கவில்லை. மதுரை மருத்துவமனையில் தைரியமாய் வாய் திறந்தவன் இங்கு வந்தவுடன் திரும்பவும் இறுகத் தொடங்கி விட்டான்.

மனதை எத்தனைதான் தேற்றிக் கட்டினாலும் அவிழ்ந்துகொண்டு விடுகிறது முடிச்சு.

கையில் தேய்ந்த லாடம் வேறு... எந்த ஒரு ஆடும் மாடும் ஏறிவர முடியாத இடத்தில் கிடைத்திருக்கிறது.

ஒருக்கால் அந்தக் குதிரையுடையதாக இருக்குமோ?

கேள்வியோடு பார்வையைச் சுழற்றுகிறாள். காற்றின் வீச்சில் பாறை இடுக்கு கோரைப் புதர்களிடம் கதக்களி ஆட்டம். ஆங்காங்கே ஓணான் தாவுகிறது. பிரண்டைக் கொடிகளின் திரண்ட வளர்ச்சி. உற்றுப் பார்த்தபடியே திரும்பும்போது ஒரு பாறை மட்டும் கிட்டத்தட்ட மண்டை ஓடுபோலத் தெரிந்ததை உணர்ந்தது. இயற்கையின் செதுக்கல். அதை ஒட்டிக் காட்டுச்செடி கூட்டம். நெருங்கி நடக்கத் தொடங்கியவளை ராஜேந்திரன் தடுக்கிறான்.

"வேணாம்..."

"ஏன்?"

"மண்டை ஓட்டுப் பாரையைப் பர்த்தாலே நல்லதில்லேம்பாங்க. நீ அதுகிட்டயே போறியே..."

"இப்படி கிளப்பிவிட்டது யாரு?"

"அப்படி எல்லாம் சொல்லாதே ரீனா அது உண்மை."

"சரி நல்லதில்லைன்னா என்ன ஆகும்?"

"மரணம்."

"அப்படின்னா நாம இரண்டு பேரும் செத்துடுவோமா?"

--ராஜேந்திரன் மௌனிக்கிறான் முகத்தில் கான்கரீட் இறுக்கம். ரீனா மண்டை ஓட்டுப் பாரையை நெருங்கி விட்டாள். அந்தப் புதர் அருகே சென்று எட்டிப் பார்க்கிறாள். வயிற்றைக் கலக்கியடித்தது. புதர் நடுவில் கயிற்றுச் சுருளாகக் கருநாகம்! கண்ணுக்குத் தெரியும் படியாக அதன் வட்ட உடல்கட்டு. நடுவில் சில முட்டை கள்! ஓ! திரும்பப் பார்த்தவளின் மணிக்கட்டில் புதர்ச் செடியின் இலை ஒன்று படவே அரிக்க ஆரம்பித்தது.

"ஏய்... என்ன இது அரிக்குது?"

"ஆமாமா... செந்தட்டி பட்டா அப்படித்தான். வா கோயிலுக்குப் போய் விபூதி போடுவோம். அப்பத்தான் நிக்ரும்."

--ரீனா பரபரவென்று தேய்க்க ஆரம்பித்து விட்டாள் அந்த இடம் சிவந்து தடிக்க வேறு தொடங்கியது. முகம் கலங்கி உருமாறி விட்டது.

ராஜேந்திரன் பற்றி இழுத்துக் கொண்டு கீழே இறங்க ஆரம்பித்தான். நடையில் அசுர வேகம்.

அவன் இப்படி வருவதை கோவிலை விட்டுத் திரும்பிச் செல்லும் சில பொது ஜனங்களும் பார்க்கிறின்றனர்.

‘இவர்கள் எதற்கு கரட்டுக்கு மேல் சென்றனர்?’ என்கிற பகீர் கேள்வி பற்றி எரிகிறது அவர்களிடம்.

ராஜேந்திரன் இப்பொழுது ஊற்றுவாய்க்காலைத் தொட்டு ஓடுகிறான். பின்தொடர மாட்டாத ஓட்டம் ரீனாவிடம்.

அது அரிவாள் சன்னதி முன்தான் முற்றுப் பெற்றது.

மார்பு ஆசிலேட்டர் ஃபேன் போல இப்படியும் அப்படியும் மேலும் கீழும் அசைந்து ஆட இப்படியா ஓடிவருவார்கள்? நல்லவேளை காலனிவாசிகள் பூஜை முடிந்து போய்விட்டிருந்தனர். ஆனால் பிரம்மனும், சிவகாமியும் மட்டும் போயிருக்கவில்லை.

"பூசாரி, செந்தட்டி பட்டுச்சு... விபூதி போடுங்க..." ரீனாவின் கையை பூசாரி எதிரே பரபரப்பாகப் பற்றி நீட்டுகிறான் ராஜேந்திரன். பூசாரி ஆழமாக—அதே சமயம் நிதானமாய் கையைப் பார்க்கிறார். ஒரு ஆஸ்திரேலியா மேப்ஸைஸ் கேக்காக மணிக்கட்டு வீங்கி விட்டிருக்கிறது. ரீனா முகத்தில் அரிப்பு வேதனை.

"ஆமா செந்தட்டி இருக்கற இடத்துக்கு எதுக்கு போனீங்க?"

"கேள்வி பொறவு. மொத விபூதி போடுங்க..."

--பூசாரி முறைப்போடு விபூதியை மந்திரித்துப் போடுகிறார். கூடவே வெண்கலச் செம்பு நீரெடுத்து அவள் முகத்திலும் அடிக்கிறார்.

"துடச்சிக்க... மந்திரிக்கிறாரு..." ராஜேந்திரனிடம் வாஞ்சை.

"ஆமா... சாமி பேச்சு கேக்காம ஓடிட்ட மாதிரி தெரியுதே ராஜேந்திரா?"

--பூசாரி மெல்ல விஷயத்தைப் பிடிக்கிறார். ராஜேந்திரன் எந்த பதிலைச் சொல்லுவான். மௌனிக்கிறான். நடுவில் ஒருகை நீண்டது. குருட்டு பிரம்மன் கை அது. அதில் விபூதியைச் சிமிட்டுகிறார் பூசாரி. கையைப்பற்றி நீட்டிய சிவகாமி அதை எடுத்து பிரம்மன் நெற்றியில் பூசுகிறாள். நிதானமாக ராஜேந்திரனை ஏறெடுத்துப் பார்க்கிறாள்.

"வேண்டாம் ராஜேந்திரா... இந்த பிரம்மனை சாமி எனக்கு நிச்சயம் செஞ்சப்போ நான் உன்னிய மாதிரிதான் மறுத்து ஓடினேன். இப்ப என் நிலைய பாத்தேல்ல..." என்று அவள் சொல்கிற மாதிரி படுகிறது.

ராஜேந்திரன் தலையைத் தாழ்த்திக் கொள்கிறான்.

"கேட்ட கேள்விக்கு பதில் சொல்லலியே..." பூசாரியிடம் விடாப்பிடி.

பதில் சொல்லப் பிரியமின்றி ரீனாவுடன் அங்கிருந்து நடக்க ஆரம்பிக்கிறான். ரீனாவுக்கு அப்படி வருவதில் உடன்பாடில்லாத மாதிரி ஒரு உணர்ச்சி. திரும்பி பூசாரியை நெருங்கி.

"ஆமா உங்க சாமி எதுக்கு கல்யாண புரோக்கர் வேலையெல்லாம் பாக்குது?" ஓ...என்ன ஒரு வெடுக் கேள்வி!

"என்னதாயி சொன்னே?" பூசாரி சிவந்து நிமிர அந்த நிமிர்ந்த விதத்தில் ஒரு அபார ஆவேசம்.

"நான் என்ன தப்பா கேட்டுட்டேன்?"

"சாமிக்கு எதிரா சிந்திக்கறதே தப்பு... அதுல கேள்வி வேற கேட்டா?"

"ஆமா யார் இங்க சாமி?"

"தாயி... ஓடிப்போயிடு. வேண்டாம். ராஜேந்திரா இத இழுத்துக்கிட்டு போ. போ..." -பூசாரியின் கொண்டை கூட அலறின வேகத்தில் அவிழ்ந்து கொள்கிறது.

"வா ரீனா... ப்ளீஸ்... சொன்னா கேளு..." ராஜேந்திரன் பற்றி இழுக்க சிவகாமி பூசாரியைச் சமாதானிக்கிறாள்.

"பூசாரி, ஆவேசம் வேணாம்--அது சின்னஞ்சிறிசு. மன்னிச்சு விட்டுங்க..."

"மாட்டேன் தாயி... மாட்டேன்..." பூசாரியின் உடல் அடுத்த கணம் வெட்டி இழுக்கத் தொடங்கியது. அருள் வந்து இறங்க ஆரம்பித்தது.

"அஹேய்ய்ய்ய்ய..." சப்தம் ஊற்று வாய்க்காலில் கால் பதிந்தவிட்ட இருவரையும் சென்று ஒரு இடிஇடித்தது. ரீனா நிற்கிறாள்.

"வா போயிடலாம், நிக்காதே..."

"இருங்க... அவன் என்ன சொல்றான்னு கேப்போம்"

"எண்ணி ஒரு வாரம்...அவுக ரெண்டு பேர் உயிரையும் நான் எடுப்பேன். காடு, மலை, கரடு, கடல், பாலை, தோட்டமுன்னு எங்க போனாலும் எதுல ஒளிஞ்சாலும் எமன் கயிறு விழும். இது என்னப்பன் ஈசன் சத்தியம்!"

பதறிப் போகிறாள் சிவகாமி.

"ஐய்யோ சாமி... என்னா இது சாபம் மாதிரி..."

"சாபமேதான். நல்ல விதி இல்லாது போனா கதி இதுதான்."

--சொல்லிவிட்டு பூசாரி உடல் பொத்தென்று கீழே விழுகிறது. சிவகாமி அங்கிருந்தே திரும்பிப் பார்க்கிறாள். ராஜேந்திரனிடம் அப்பொழுதே உயிர் போனது போல் பதட்டம்.

"ஏய்... என்ன இது? இந்த உளறலுக்கெல்லாம் பயந்துகிட்டு..."

"நோ ரீனா. உளறலோ உண்மையோ... சவால் விட்டுட்டான் பூசாரி."

"அப்ப அதை சந்திச்சுதான் தீரணும். கமான் சந்திப்போம். நீங்க நடங்க ராஜேந்திரன்."

--இருவரும் நடக்கின்றனர். ராஜேந்திரனிடம் மட்டும் சோர்ந்த நடை.

கரட்டு வளைவில் திரும்பும்போது "நில்லுங்க..." என்று ஒரு குரல். திரும்பினால்...!

26

"நம்பி வந்தேன் சாமி-நீ கைவிடலாமா?

நம்புனாத்தானே நீ சாமி-நான் அதை மறப்பேனா?

எம்பிக் குதிச்சு ஏழு கரணம் போட்டு, எட்டுக்கறி

பந்தி வெச்சாலும் ஏழைக்கு

தானே நீ என்றும் சாமி?"

--கோடாங்கிப் பாட்டு

குரலைத் தொடர்ந்து திரும்பிப் பார்த்தபோது வயதான ஒரு பெண்மணி தெரிந்தாள். நெற்றி நிறைய குங்குமமும் நரைத்த தலையுமாய் பார்க்க லட்சுமிகளை. ராஜேந்திரனும் ரீனாவும் அவளையார் என்று புரியாமல் பார்க்க அவள் கேட்கிறாள்.

"என்ன ராஜேந்திரா என்னை அடையாளம் தெரியலியா?"

"தெரியலியே?"

"அமராவதி கண்ணு..."

--சொன்னவுடன் புரிந்துவிட்டது ராஜேந்திரனுக்கு.

"அக்கா நல்லா இருக்கீங்களா?". என்கிறான் பரவசத்தோடு.

"நா நல்லா இருக்கேன்--நீ ஏன் ராசா இப்படி முட்டலும் மோரலுமா ஆயிட்டே?"

"நீங்க எதை சொல்றீங்க?"

"சாமிகிட்ட மோதிக்கறததான் சொன்னேன். ஆமா யார் இந்த பொண்ணு? நீ இதைத்தான் கட்டிக்க பிரியப்படற போல தெரியுதே?"

கேள்வி கேட்கவே விடாமல் அமராவதி என்னும் அவள் பேச பேச ரீனாவுக்கேகூட ஆச்சரியம்.

மௌனித்து, "அக்கா, உன் அபிப்ராயமெல்லாம் சரிதான்" என்கிறான் ராஜேந்திரன்.

"ஆமா இதென்ன கைல லாடம்?"—தேய்ந்த லாடத்தைப் பார்த்து அவள் கேட்ட விதத்தில் ஏதோ தொடக் கூடாததை தொட்டு விட்டது போன்ற தாக்கம்.

"மேல கரட்டுல சிக்கிச்சு..."

"அங்க எங்க போனீக?"

"சும்மாதான்."

"பார்த்து ராசு... வாழவேண்டிய பிள்ளை நீ இப்படியா அந்தப் பக்கம் எல்லாம் போவே? அதுலையும் ஒரு வயசுப் பொண்ணோட...?"

"சரிக்கா இனி நா பாத்துக்கறேன்."—என்று நழுவ ஆரம்பிக்கிறான் ராஜேந்திரன்.

"நில்லு ராசு... முக்கியமான சேதி சொல்லத்தான் உன்னை நிறுத்தினேன்"—அவளிடம் பீடிகை.

"என்ன?"

"சாமி விஷயத்துல எதிர்ப்போ மொறப்போ வேண்டாம் ராசு. அது சொன்ன மாதிரி செல்லியைக் கட்டிக்க, அப்பால தள்ளி வெச்சுட்டு இந்தப் பொண்ணையும் கட்டிக்க. சாமி பேச்சையும் கேட்ட மாதிரி இருக்கும். உன் ஆசையும் ஈடேறின மாதிரி இருக்கும்ல..."

--அமராவதி எனும் அந்தக் கிழமகள் பேச்சு ரீனாலை நெருப்பில் தள்ளுகிறது. அதுவரை சும்மா இருந்தவள் வாயைத் திறக்கிறாள்.

"ஆமா உங்க சாமிக்கு தாலி கட்டுறதுதான் கணக்கா? வாழ்க்கை நடக்குதா இல்லையங்கறதை பாக்கறது கிடையாதா?"

--ஊசிக் கேள்விக்கு உடன் எந்த பதிலைச் சொல்ல... அவள் தவிப்போடு பார்க்கிறாள்.

"உன் நல்லதுக்கு சொன்னா என்னையே மடக்கறியே ஆத்தா..." என்கிறான். பின் முறைப்போடு நடக்கத் தொடங்குகிறான் கோவிலை நோக்கி. "ஆமா யாரு ராஜேந்... இந்த அம்மா... நீ?"

"பூசாரி பொண்டாட்டி!"

"ஐ சீ... ஏத்த ஆள் தான், தப்பித் தவறி பயப்படாம என்ன பன்றதுங்கற மாதிரி இருக்கு இவங்க பேச்சு..."

"சரி சரி நட... அந்த பூசாரி வேற ஒரு வாரம் பத்து நாள்னு கெடு வெச்சுருக்கச்சே..."

"ஓ... சாமி வந்து அரிவாளால வெட்டிப் போட்டுடுமோன்னு பயமா இருக்குதோ?"

ராஜேந்திரன் சடைக்கிறான்.

"எதுக்கும் எச்சரிக்கையா இருக்க வேண்டாமா?"—கோபத்துடன் கத்துகிறான்.

"அப்ப அவன் சொன்னதுல பயம் உருவாயிடிச்சு... அப்படித்தானே?"

"கதையத்தான் பூரா கேட்டியே... ஒரு பலியா ரெண்டு பலியா? எவ்வளவோ பலிகள்... நாம அந்த லிஸ்ட்ல இல்லைன்னு எப்படி நம்பறது ரீனா...?"

"நம்புங்க... எந்த சாமியும் இப்படி பகிரங்கமா மிரட்டாது..."—அடுத்த

நொடி அங்கே அமைதி தொற்றுகிறது. மௌன நடை ஆரம்பமாகிறது. ரீனாவிடம் ஏதோ ஒரு வகையில் உறுதி. எதார்த்தமாகத் திரும்பியவளுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது.

அமராவதி என்னும் அந்தப் பெண்மணி ஆபத்தான கரட்டின்மேல் சுற்றிச்சுற்றிப் பார்த்தபடி ஏறிக் கொண்டிருந்தாள்!

குளித்து முடித்து டிபன் சாப்பிட்டும் முடித்துவிட்ட நிலையில் மொட்டை மாடியில் நின்று ஊரைப் பார்ப்பதென்பது ஒரு சுகமான அனுபவம்தான்.

நூறு மீட்டர் தொலைவில் ஒரு குட்டை. அதில் வாத்துக் கூட்டத்தின் கொட்டம். பக்கமாய் வைக்கோல் போர். அதைச் சுற்றிச்சுற்றி வரும் ஒரு வாலில்லாத நாய் அதன் வாயில் எங்கிருந்தோ அகப்பட்ட ஒரு எலும்புத் துண்டு!

வீட்டு முகப்பின் சாலை மேல் அவ்வப்போது அறுவடைக் கதிர் முடிகளைச் சுமந்து செல்லும் பெண்கள்... கூடை நிறைய சுரைக்காயைச் சுமந்தபடி "சொரக்காகா" என்று கூவி நடக்கும் ஒரு கரியவன்.

ரீனாவின் கண்களில் தோட்டக்கார மங்கலத்தின் ரசனைக்குரிய விஷயங்களும் உண்டு என்பதன் விரிவு.

"என்னம்மா... கோவில் பக்கம் போய் சாபத்த வாங்கி கட்டிக்கிட்டு வந்துருக்க போல இருக்கே?"—தேவர் கேள்வியோடு படி ஏறி வருகிறார்.

"ஆமாங்க... எனக்கு ஆயுள் இன்னும் ஒரு வாரம்தான் தப்பு தப்பு... நூத்தி அறுபத்தி நாலுமணி நேரம் இருபது நிமிஷம்தான்..." துளியும் பாதிப்பில்லாத மாதிரியான கிண்டலோடு பேசுவதைப் பலமுறை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்திருக்கிறார் தேவர். இப்பொழுதும்...

"பூசாரி பேச்சு அப்ப உன்னை பயமுறத்தலேன்னு சொல்லு..."

"அது மட்டுமில்லீங்க... நிச்சயமா கருப்பச்சாமி இதை எல்லாம் செய்யலேன்னும் ஒரு நம்பிக்கை ஏற்பட்டுப் போச்சு..."

"எதை வெச்சு?"

"நம்ம ராஜேந்திரன் அந்த செல்லிய கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு அப்புறமா வெட்டி விட்டுக்கலாமாம். என்னையும் கல்யாணம் பண்ணிக்கலாமாம். தேவை எல்லாம் பயந்து நடக்கறது ஒண்ணுதான்னு

சொல்ற மாதிரி இருக்கு..."

"நீ அமராவதி சொன்னதைச் சொல்றியா?"

"ஓ... உங்க மகன் எல்லாத்தையும் சொல்லிட்டார் போல இருக்கே..."

"ஆமா... அடுத்து என்ன பண்ணப்போறே?"

"ஏங்க... சொல்லிட்டுதான் செய்யணுமா?"

"ஆமாம்மா... இனி உன்னை நான் தனியாவிட விரும்பலை. எப்ப எச்சரிக்கை சன்னதியில இருந்து வந்துடுச்சோ... அப்ப உன்னை இங்க வெச்சிருக்கறதே ஆபத்தும்மா..."

"யாருக்கு?"

"உனக்கு... எனக்கு... நமக்கு..."

"அப்போ..."

"அம்மா தாயே உனக்கு கோடி புண்ணியம். நீ இப்பவே ஊருக்குக் கிளம்பறியா?"--இந்தக் கேள்வியும் பதிலும் மாடி ஏறிவரும் வெள்ளிநாச்சியிடமிருந்துதான். ரீனா நிஜமாலுமே துளி அதிருகிறாள்.

"நீங்க இப்படி பயந்தா எப்படி... இப்ப என்ன ஆயிடிச்சு?"

"எதுவும் ஆயிடக் கூடாதுன்னுதான் உன்னைப் போகச் சொல்றேன்."

"நான் வேணா எழுதித் தந்தட்டுமா... எனக்கு எதுவும் ஆகாதுங்க. நீங்க பயப்படாதீங்கம்மா."

"உனக்கெதுக்கு தாயி இந்த அவ நம்பிக்கை— ஆராய்ச்சி எல்லாம்."

"நல்ல கேள்வி... ஆனா இந்த ஊரைப் பொறுத்த வரை அதை யாராவது ஒருத்தர் செய்து தாங்க தீரணும்."

"அது நீயா இருக்க வேண்டாம்மா, கிளம்பு..."

"அம்மா சொன்னா கேளுங்க..."

"நீ இப்ப கிளம்பறியா இல்லை..." முதல் தடவையாக வெள்ளி கோப உச்சி ஏறி தன் சிகப்பு நிகர்த்த மேனியில் மேலும் செம்மை கூட்டுகிறாள்.

ரீனா வெள்ளியின் கோபப் பரிமாணத்தைப் பார்த்து ஆச்சரியம்
கொள்கிறாள். இனி பேசிப் பயனில்லை. அதற்கு முன்பாக ஒரு பார்வை.
அது ஆனைமுடியாரை, மாடிப்படியின் முதல் படியில் நிற்கும்
ராஜேந்திரனை, சற்றுத் தள்ளி நிற்கும் லட்சுமியை, என்று சகலரையுமே
ஒரு வட்டமடித்து முடிக்கிறது. சரி இனி கிளம்ப வேண்டியதுதான்.

பாவம் பூசாரி... அவன்தான் போட்ட சபதத்தில் தோற்கப் போகிறான்.

சூட்கேஸை எடுத்துக்கொண்டு நிமிர்ந்தபோது எதிரில் ராஜேந்திரனும்
கிளம்பி விட்டிருந்தான் ஒரு பெட்டியோடு.

"யூ ஆல்ஸோ?"

"ஆமாம் ரீனா... சும்மா பயப்பட்டுறாங்க. ஒரு வாரத்துக்கு மதுரை போய்
இருங்கறாங்க..."

"அப்ப கருப்பச்சாமியோட பவர்லாம் இந்த வில்லேஜ் சர்க்கிளுக்கு
மட்டும்தான். மதுரைல அதோட பருப்பு வேகாதோ?"

"அப்படியில்லை... என் உசரை எடுத்துக்கோன்னு சொல்லி நான்
அதுகிட்ட மல்லாடப் போறேன் தாயி. நீங்க கிளம்புங்க..."

அத்தனை சீரியஸான நிலையிலும் ரீனாவுக்கு சிரிப்புத்தான் வந்தது.

"சரி கிளம்புவோமா?"—ராஜேந்திரனைப் பார்க்கிறாள்.

வாசலில் வண்டி காத்திருக்கும் நிலையில் போய் ஏறிக் கொள்ளவும் நகர
ஆரம்பிக்கிறது வண்டி, தேவர் அனுப்பியபடியே.

"நீங்க கிளம்புங்க... நான் பின்னாலேயே வந்து சேர்ந்துக்கறேன்."

"எதுக்கு... மதுரையும்தான் எங்களை காவல் காக்கவா?"

"விளையாடாதம்மா, விவேகமா நடந்துக்கணும் இப்போ..."—தேவரின்
கணிசமான கோபத் தாக்குதலோடு வண்டி கிளம்புகிறது.

ராஜேந்திரன் சற்று தலையைத் தாழ்த்தி வாசல் நிலை காலில்
நடுங்கியபடி நிற்கும் வெள்ளியைப் பார்க்கிறான்.

அவள் கண்களில் ஈரப் பார்வை.

"நீ போப்பா... நாங்க போய்க்கறோம்..."—வண்டியைத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டு முக்குச்சாலை பளியமரத்தடி நிழலில் சூட்கேஸ் மேல் ரீனா அமர்ந்தபோது மணி நான்கிருக்கும்.

மேற்கு வானில் தங்க நதியின் ஓட்டம் தெரிந்தது.

"பஸ் அஞ்சு மணிக்குத்தான். ஊருக்கு முந்தி ஏத்தி அனுப்பிட்டாங்க..."—சலித்துக் கொள்கிறான் ராஜேந்திரன்.

"அஞ்சு மணிக்கென்ன... ஆறு மணிக்கேகூட பஸ் வரட்டும்... அதனால என்ன?"—ரீனா சலிக்காமல் கேட்கும் விதத்தைப் பார்த்தால்...

"ஏய் ரீனா... அது வரை இந்த ஆளில்லாத ரோடல் ஒருத்தர் மூஞ்சியை ஒருத்தர் பார்த்துக்கவா?"

"எதுக்கு பார்த்துக்கணும் வந்த வேலைன்னு ஒண்ணு இருக்குல்ல."

"என்ன சொல்றே?"

"கிளம்புங்க ராஜேந்திரன்."

"எங்க ரீனா?"

"நடங்க சொல்றேன்..."

"அப்ப மதுரைக்கு?"

"மதுரை எங்கேயும் போயிடாது. கிளம்புங்க..."

"எங்கேன்னு சொல்லேன்..."

"உம்... அந்த காசுத்தோப்பு வீடோ... ரூபாத்தோப்பு வீடோன்னு ஒண்ணு சொல்வீங்களே—அங்க..."

"ஐய்யோ அங்கயா?"

"அங்கதானே யாரும் கிடையாது. நாமளும் பயமில்லாம தங்கலாம்..."

"பயமில்லாம தங்கறதா... பாட்டி ஆவி பார்த்தேல்ல..."

"இன்னொரு தடவை பார்க்கணும் போல இருக்கு ராஜேந்திரன்."

"வேண்டாம் ரீனா."

"இப்படி பயப்பட்டு உங்களை நான் வேண்டாம்னு சொல்லிட்டுமா?"

"ஐய்யோ புரியாம பேசறியே..."

"புரிஞ்சுதான் பேசறேன். இனி நான் சொல்றதை நீங்க கேட்கணும்."

அத்தனை அதிர்வாக ரீனா இதுவரை பேசியதேயில்லை. ராஜேந்திரன் பிரமிக்கிறான்.

"போற உயிர் ஒரு அர்த்தத்தோடதான் போகட்டுமே... இது என்ன வேஷத்தனமா ஓடி ஒளிஞ்சுகிட்டு? லுக் ராஜேந்திரன்! உங்கம்மாவுக்காகத்தான் நான் வெளியில வந்தேன். அவங்க பழமைல ஊறினவங்க. புரியவைக்கறது கஷ்டம். அதனாலதான் ஒத்துகிட்டு வெளில வந்தேன், என் வரைல இந்த சேலஞ்சுல ரெண்டுல ஒண்ணு பாக்காம விடமாட்டேன். அதுலயும் ஒரு வாரம்னு ஒரு மனுஷன் சாமி பேரால எனக்கு கெடு வைக்கறான். அவனா? சாமியா? நானானுன்னு பாக்க வேண்டாம்..."

--ராஜேந்திரன் அவள் பேச்சில் சிலிர்த்தது போலாகி அவளின் மென்கரத்தைத் தேடிப் பிடிக்கிறான்.

"ப்ச்ச்ச்..." உத்தரவு கேட்காமலேயே அந்தக்கரத்தில் ஆழமாக ஒரு முத்தம். அவளுக்கே அது சிலிர்ப்பைத் தந்தது.

"இனி இந்த ராஜேந்திரன் நீ எட்டடி பாஞ்சா பதினாறு அடி பாயப்போற ஒருத்தன். கமான்."

--பெட்டிகள் இரண்டையும் தூக்கிக் கொண்டு குறுக்கில் நடக்கிறான். ரீனாவுக்குள் நிஜமாலுமே ராஜேந்திரன் ஹீரோவாகி விட்டதில் குஷி.

27

அம்புபோடு... அம்புபோடு
வம்பு பண்ணும் மனுஷன்மேல
கருப்பா நீ அம்பு போடு!
ஓடு... ஓடு... நிக்காதே ஓடு...
கருப்பன் அம்பு—கருவையும் துளைக்கும்

நிக்காதே ஓடு...

--கோடாங்கிப் பாட்டு

கா சுத்தோப்பு வீடு. அமைதிப் பொதிவோடும் கருவேலங்காட்டு
காற்றாடும் ஒரு பயமூட்டும் தோற்றத்தோடும். அமுங்கிவிட்ட
மேற்குச் சூரிய ஒளியில் லேசாக அப்பிக்கொண்ட இருட்டோடும், வாசல்
நுழைவு வளைவின் அருகே வந்து நிற்கும் ராஜேந்திரனையும்
ரீனாவையும் வெறித்துப் பார்த்தபடி நிற்கிறது.

முன்பக்கத்து புங்கையின் கிளையில் குடித்தனம் நடத்தும் ஆந்தை
ஆச்சரியப் பார்வை பார்க்க இருவரும் உள் நுழைகின்றனர்.

"இன்னிக்கு இங்கதான் தங்கப் போறோமா?" ராஜேந்திரன்
பேச்செடுத்தான்.

"ஆமாம்... இன்னிக்கு மட்டுமில்ல. இனி எப்பவுமே..."

"என்ன சொல்றே ரீனா...?"

"இத்தனை பெரிய வீட்டை இப்படியா பூட்டி வைப்பாங்க. நாமளாவது
கல்யாணத்துக்குப் பிறகு இங்க குடி வந்துடுவோங்கறேன்..."

ரீனாவின் அந்த பதில் ராஜேந்திரனைப் பரவசத்தில் புதைக்கப்
பார்த்தது.

ஓ... இவளிடம்தான் எத்தனை தீர்மானம்... நம்பிக்கை.

"ரீனா ஒண்ணு கேட்கட்டுமா?"

"உம்."

"உனக்கு இத்தகைய தைரியம் எப்படி சாத்தியம்?"

"சாக்ரடீஸ் மாதிரி ஏன் எதுக்குன்னு கேட்டுப் பாருங்க. உங்களுக்கும்
சாத்யமாயிடும்."

"அப்போ நடக்கற எதுவும் கடவுளால இல்லையா? மனுஷனாலதானா?"

"நிச்சயமா... அதை இப்படி நின்னுதான் பேசணுமா உள்ளே போய்
உட்கார்ந்து பேசுவோமே..."

--என்னதான் அவள் அப்படிச் சொன்னாலும், அவன் எட்டு அடி பதினாறு அடி என்று நெஞ்சு நிமிர்த்தினாலும் காசுதோப்பு வீட்டின் உள் கூட்டின் மெல்லிருட்டும் அமைதியும் ராஜேந்திரன் இதயத்தில் ஒரு அழுத்தம் கூட்டத்தான் செய்தது.

வாசல் கதவு பூட்டோடு திறந்தே கிடக்கிறது இதற்கு முன்பு வந்த போது திறந்தது... பூட்டினோமா இல்லையா என்பதே நினைவில் இல்லை.

தெரியமாக ரீனா நிலைக்கால் தாண்டி உள் செல்கிறாள். தோளில் தொங்கும் பேக்கில் இருந்து கைகள் தானாய் காமிரா ஒன்றை எடுக்கிறது. உள்ளுக்குள் வாக் மேன். மினி டார்ச் என்று சகலமும் கிடப்பது மூடாத ஜிப் வாயின் வழியாகப் பார்க்கையில் தெரிகிறது

"ரீனா, பயங்கர முன் ஏற்பாடோடதான் வந்திருக்கே போல் இருக்கு..."

"பின்ன அந்த சூட்கேஸை கொஞ்சம் திறங்களேன்..." பேக்கில் கையை விட்டு சாவியை எடுத்து அவன் எதிரே நீட்டுகிறான்.

"எதுக்கு?"

"திறங்க சொல்றேன்..."—திறக்கிறான். உள்ளே அவளது உடுப்போடு ரெக்சின் தலையணை, சார்ஜர் பேட்டரி, விளக்கு, டயரி என்கிற சமாச்சாரங்களோடு ஒரு ரிவால்வரும் கிடக்கிறது.

"ஹக்... இது என்ன துப்பாக்கி...?:

"பாட்டி வந்து பயமுறுத்தும்போது சுடத்தான்..." சொல்லியபடி அவன் கையில் இருந்து ரிவால்வரை எடுத்து கொள்கிறாள்.

"நீங்க ஒரு ரூமை சுத்தப்படுத்தி சகலத்தையும் அங்க வையுங்க. அங்கேயே படுத்துக்கவும் செய்யலாம் இப்ப முழுசா இருட்றதுக்குள்ள வீடு பூரா ஒரு தேடல் ஓ.கே...?"

அவன் அவள் கேள்வி முன் அரை மனதாகத் தலையாட்டுகிறான். சூட்கேஸ்கள் இரண்டும் முற்றத்தை ஒட்டிய மரக்கட்டில் உள்ள அறையில் முடங்குகிறது.

டார்ச்லைட் ஒளியைச் சொரிய ரீனா நடக்க ஆரம்பிக்கிறாள். தரை முழுக்க அழுக்கு. ஒவ்வொரு அடியை வைக்கும்போது மூக்குக்கு ஏறுகிறது நெடி.

முற்றத்தில் தவலை நிறைய தண்ணீர். கழுவிக் கொண்ட சுவடாக அருகிலேயே ஈரம் வேறு.

தயங்கித் தயங்கி ராஜேந்திரன் அவளைப் பின் தொடருகிறான்.

ரீனா மாடிப்படி ஏறுகிறாள் டொக்... டொக் சப்தம் கேட்டு வலை கட்டி வாழ்க்கை நடத்தும் சிலந்திகளின் வழியில் எல்லாம் விதிர்ப்புணர்ச்சி.

"ஆமா அந்த பாட்டியோட ரும் எது?"

"மேல வலப்பக்கமா இருக்கே அதுதான்..."

அதனுள் நுழைகிறாள். கிழவி ஆடிக்களித்த அரைச் சக்கர நாற்காலி ரீனாவின் கைபட்டு 'கைச்...கைச் என்று சப்தம் போட்டு ஆட டார்ச் ஒளி வட்டம் அறை உள்ளே பந்தாய் உருள ஆரம்பிக்கிறது.

"இங்க தேட என்ன இருக்கு ரீனா?"

"ஏதாவது இருக்காதான்னுதான் தேடறேன் ராஜேந்திரன்..."

"இங்க எதுவுமில்லை. எதையும் அப்பாவோ சித்தப்பாவோ விட்டு வைக்கலை."

"அப்ப கிழவி ஆவிக்கு ஒண்ணுமில்லாத இடத்துல வேலை இல்லையே..."

"நீ என்ன சொல்றே?"

"இந்த வீட்ல என்னவோ இருக்கு... இட்ஸ் ஷ்யூர்."

-ரீனாவின் நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை. டார்ச்சின் ஒளிக்கற்றையில் அறையின் சரிந்த கூரையில் கூரைப் பலகை ஒன்றின் சந்து இடுக்கில் பலகையின் நிறத்துக்கே உருமாறிவிட்ட தினுசில் துருத்தலாக ஒரு பெரிய நோட் ஒன்று!

ரீனா அதைப் பற்றி இழுக்கிறாள். உணங்கிச் சிதறுகிறது அழுக்குப் பொடி. மூக்கை உசப்பி தும்மலைப் பிடித்து வெளியே போடும்போது அந்த நோட்டும் தவறி கீழே விழுகிறது.

பக்கங்கள் திறந்து கொள்ள கிறுக்கல் கிறுக்கலாய் எழுத்துப் பதிவுகள்.

"ராஜேந்திரன் இது என்ன நோட்?"—ரீனாவின் கேள்விக்கு பதிலை அந்த நோட்டில் தேடுகிறான் அவன். கிழவி வட்டிக்கு வாங்கிய நகை நட்டுகளின் விபரம் வரிசையாய்.

"ரீனா அந்த டார்ச்சை கொஞ்சம் இதுமேல அடி... இது ஏனோ வட்டிக் கணக்கு நோட்டாட்டம் தெரியுது..."

"இன்ட்ரஸ்டிங்... கொண்டாங்க பார்க்கலாம்!" அவளே வாங்கி விரிக்கிறாள்.

சில்லரை கடன் வகையறா என்று முதல் பக்கம். பண்ட பாத்திர வகையறா என்று அடுத்த சில பக்கங்கள்.

தங்கம் வெள்ளி வகையறா என்று மேலும் சில பக்கங்கள்.

மைப்பேனாவில் நுணுங்கி நுணுக்கி கிழவி எதை எதையோ எழுதித் தள்ளியிருந்த போதிலும் அதில் ஒரு அக்கவுண்டண்டிடம் கூட இல்லாத் நேர்த்தி.

‘மேல்பாதிமங்கலம் ராமலிங்கம் பிள்ளைக்கு இன்று காலே அரைக்கால் பவுன் தங்க மூக்குத்தியின் பேரில் மூணு வட்டி நீக்கி சொச்சமாய் ரூபாய் இருபது தந்தது... மேற்படியான அடுத்த கார்த்திகைக்குள் இதை மீட்க வேண்டும் மூணு வட்டியுடனே!

வடமதுரை சென்றாயனின் பத்து பவுன் கோர்வைச் சங்கிலிக்கு ரூபாய் மூவாயிரத்தை மூணு வட்டி நீக்கி அளித்தது. மேற்படி சங்கிலியை சென்றாயன் வரும் ஆடி விதைப்புக்கு முன் நேர் செய்வதாக பேச்சு. நாள் கூடும் பட்சத்தில் வட்டி ஐந்துக்கு கூட்டி உத்தேசிக்கணும்...’

--இப்படியாக நீண்ட விபரங்கள் கடைசிப் பக்கத்தில் மொத்தமாயும் கூட்டப்படும் இருப்பதைக் காண்கிறாள். ‘ஐந்நூறு பவுன் சொச்சம் தங்கம்! ஆயிரம் சென்ட்டுக்குக் குறையாத வைரங்கள் நாற்பத்தி மூணு சொச்சம், இருபத்தி ஆறு கிராம் எடைத் தகைவில் கோமேதகக்கல் இரண்டு. சம்மதம் தந்த ஜாதி ரத்தினங்கள் எடை உத்தேசம் நூத்தி நாற்பது.

முத்து மாலை, முன்நெத்திச் சுட்டி, பின் ஜடை பில்லை வகையறாக்கள் துல்லியமாய் தொண்ணூற்றி ஏழு. மோதிரம் மாத்திரம் நூத்தி பத்து. போடி, தேனி. பெரிய குளத்துக்காரர்களின் வட்டிக் கடனுக்கு மாற்றாக அறுபது முடை நெல்லும், தினையும் கையிருப்பு மாயக்காளின்

பஞ்சலோக பாணை நாலுக்கு ரூபாய் ஆயிரம் தந்து அதை நானே மீட்ட வகையில் செலவு போக சித்திரை நாளில் ரொக்கக் கையிருப்பு நாலு லட்சத்து நாற்பதினாயிரமும் அறுநூத்தி அறுபதும் தொண்ணூறு காசும்...

--ரீனா ஒரு நொடி வாசிப்பதை நிறுத்தி கிழவியின் அந்தக் குறிப்பெடுப்பை வெகுவாக சிலாகித்தபடி நிமிர்ந்த போது ராஜேந்திரனைக் காணவில்லை.

"ராஜேந்திரன்... ராஜேந்திரன்..."—குரலோடு நிமிருகிறாள். அசாத்ய அமைதி. கூட இருந்தவன் அதற்குள் எப்படி மாயமானான்? கேள்விகுடையத் தொடங்கிய போது கூடவே யாரோ மிக சமீபத்தில் அழும் சப்தமும் காதில் விழுந்தது.

தொலைவில் இல்லை...

அருகில்தான் யாரோ அழுகிறார்கள்.

அந்த சப்தம் கூட நடுவில் எதாலோ வடிகட்டப்பட்டு காதில் மோதுகிற மாதிரி ஒரு கணிப்பு. எங்கிருந்து? யார்? டார்ச்சுடன் நிமிர்ந்தவள் சப்தம் வந்த திக்கை யூகித்து உடலை நகர்த்தியபோது "ரீனா..." என்கிற ஒரு அலறல் குரல் எங்கிருந்தோ வந்து அவள் காதுகளைத் தாக்கியது.

சப்தம் வீட்டுக்கு வெளியிலிருந்துதான் கேட்டது. கிழவியின் கணக்கு நோட்டை கக்கத்தில் அண்டக் கொடுத்த ரீனா சப்தம் கேட்டு அங்கிருந்து வெளியே ஓட ஆரம்பிக்கிறாள்.

சப்தம் வந்த திக்கு வீட்டிற்கு வடதிசையாக இருக்க ரீனாவின் கண்கள் அந்தப்பக்கமாய் ஓடுகின்றன.

வடதிசையெங்கும் கருவேலஞ்செடிகள், ஊடாக காட்டுக் கொடிகள். அவைகளைக் கடந்து செல்வது ஒரு சவாலாகவே இருந்தது. ரீனாவின் துப்பட்டாவை ஒரு செடியின் கிளைக்கரம் 'எனக்கு' என்று பற்றிக் கொள்கிறது.

"ராஜேந்... ஏய் ராஜேந்..."—குரல் முன்செல்ல குனிந்தும் நிமிர்ந்தும் துரத்துபவள் ஓரிடத்தில் ராஜேந்திரனைப் பார்த்து விக்கித்துப் போனாள்.

ராஜேந்திரன், கீழே ரத்த விளாராகக் கிடந்தான். கழுத்துப் பக்கமாய் ஒரு

பெரிய அரிவாள் வெட்டு விழுந்த மாதிரி ரத்தப் பெருக்கம்.

"ராஜேந்திரன் என்ன ஆச்சு?"—அவன் அரைக் கண் திறந்து பார்க்கிறான். எதையோ பேச வாயெடுக்கிறான். ஆனால் முடியவில்லை.

"மை குட்நெஸ்..."—மருதாணி விரல்கள் தந்திக்கம்பியாக நடுங்க படுபயங்கர உதறல் கொள்கிறாள்.

பேசுவதை விடவும் இப்பொழுது தேவை மருத்துவம்தான்.

"ஒன் மினிட்... யாரையாவது போய் உடனே கூட்டிக்கிட்டு வரேன்." என்று அங்கிருந்து ஓட ஆரம்பிக்கிறாள்.

எந்தப்பக்கம் போகிறோம். யாரை பார்க்கப் போகிறோம் என்பதெல்லாம் தெரியாத ஓட்டம்.

நல்ல வேளையாக ஓட்டத்தின் முடிவில் கடலை வயல் ஒன்று வந்தது. விளைந்த வயலுக்கு அப்பால் அறுவடை வயலில் ஒருவன் மாடு பூட்டி உழுது கொண்டிருந்தான்.

"ஹலோ... ஏ மேன்... இந்தாப்பா..."—பதட்டத்தில் கூப்பிடுவதில்கூட குளறுபடி.

அவன் நிமிர்ந்து பார்க்கிறான். ரீனாவின் கையசைப்பைப் பார்த்து சேற்றுக் கால்ச் சகிதம் அவளை நெருங்க ஆரம்பிக்கிறான்.

வெள்ளியிடம் பேரழகை!

"நான் அப்பவே சொல்லலை... கேட்டியா?"—பொங்கி வரும் கண்ணீருடன் ஹாஸ்பிடல் வராண்டாவில் கண்களைக் கசக்குகிறாள் எதிரில் ரீனா...

தேவர் கூண்டுப் புலியாய் நடந்து கொண்டிருக்கிறார். கட்டையத் தேவரிலிருந்து சிவகாமி, பிரம்மன் வரை சகலரும் அங்கங்கே அமர்ந்து கொண்டு அந்த இன்டென்சிவ் கேரின் நிலைகால் சிவப்பு விளக்கு அணையாதா, டாக்டர்கள் வெளியே வந்து ராஜேந்திரன் தப்பி விட்டான் என்று சொல்ல மாட்டார்களா என்று தவியாய்த் தவித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

நடுவில் ஒருமுறை கதவு திறந்தது. ரத்னா வெளியே வந்தாள்.

"அம்மாடி எப்படி இருக்குடி அண்ணன் நெல?"— என்று பாய்ந்து வந்த வெள்ளிக்கு பதில் சொல்லாமல் ரீனாவை மட்டும் ஒரு முறை முறைத்தாள்.

என்ன நினைத்தாளோ எதுவும் பேசாமல் விறுவிறுவென்று எங்கோ போனாள். திரும்பும் பொழுது கையில் புதிதாய் ஒரு ஆபரேஷன் டூல் பாக்ஸ்!

--எல்லோரும் ஒருவர் முகத்தை மற்றவர் பார்த்துக் கொள்ள ரீனாவிடம் மட்டும் கூடுதலான டென்ஷன். தன் முனைப்பு இப்படி விபரீதமாகி விட்டதே.

"ஊருக்குப் போகச் சொன்னா காசத்தோப்பு வீட்டுப்பக்கம் போயிருக்கே. உன் மனசுல நீ உன்னை பெரிய ஜேம்ஸ் பாண்டா நினைச்சுக்கிட்டிருக்கலாம். ஆனா கருப்பு முன்னால நீ ஒரு தூசு தெரிஞ்சுக்கோ..."

28

கோவிந்தனுக்கே நீ காவல்--அவன்
கோவிலுக்கெல்லாம் நீ காவல்
பாவிக்கெல்லாமும் நீ காவல்
பரதேசிக்கும் நீ காவல்
பதினாறு உலகத்துக்கும் நீதானே
காவல் கருப்பா?
--கோடாங்கிப் பாட்டு

வாழ்கையில் முதல் முறையாக கட்டையன் கருப்புக்கு ஆதரவாகப் பேசுவதைக் கேட்டு வெள்ளிநாச்சி ஆச்சரியப்பட்டாள்.

"பாத்தியா தாயி... நாங்கள்லாம் என்ன, சாமி பூதம்னா பயந்துக்கற பசங்கன்னு நினைச்சியா? கருப்பு சமாச்சரத்துல எல்லாமே மாயந்தான். மர்மந்தான். அவனும் மின்னலும் ஒண்ணு. அவனுக்குத் தெரியாம திரும்புகூட அசையாது. அதெல்லாமில்ல. எல்லாம் ஏதோ ஃப்ராடுன்னு சொல்லி நிரூபிக்கிறேன்னு சொன்னியே, பாத்தியா?"

"ஒரு வாரக் கெடுவுல ஒரு நாள் தாண்டலை. ராஜேந்திரன் விழுந்துட்டான்."

"அடுத்து நீதான் எப்படி ஆத்தா தப்பப் போறே..."— தேவர் கண்டிப்பதுபோல, வருந்துவதுபோல அப்படியே மிரட்டுகிற தொனிக்கும் போகிறார்.

--ரீனாவுக்கு அங்கு நிற்கவே நிரடியது.

ராஜேந்திரனுடன் ஹாஸ்பிடல் வரும்வரை இதே பல்லவி. வந்த பின்னும் அலைவரிசை மாறாமல் தொடருகிறது.

--ஆனால் எதுவும் அவள் உள் மனநம்பிக்கையைத் துளிகூட அசைத்துப் பார்க்கவில்லை.

--ஒருக்கால் கருப்பு செய்திருக்குமோ? என்கிற கேள்வி தப்பித்தவறிகூட எழவில்லை.

‘கடவுளுக்கு பூச்சாண்டி காட்டி மனிதனை தனது துதிபாடியாக வைத்திருக்க வேண்டிய அவசியம்தான் என்ன?’—கேட்டுக் கொள்கிறாள்.

‘ஒருக்கால் அது உண்மை என்றால் அந்த கருப்பு தன் எதிரில் தோன்றி அறிவுக்கு ஒப்புமையாக பேசினால் பிரச்சனையே இல்லையே...?’— கேள்வி தொடர்கிறது.

‘இதெல்லாம் சாமர்த்தியமான மனிதக்கூட்டத்தின் செயல். அந்தக் கூட்டத்துக்கு தேவர் குடும்பத்தின் பேராசைச் செயல்கள் பிடிக்கவில்லை. அவர்களைக் கட்டுப்படுத்த வேறு வழியும் தெரியவில்லை...

ப்யூர்லி இட் ஈஸ் எ ரிவெஞ்ஜ். யெஸ்! இட் ஈஸ் எ ரிவெஞ்ஜ்! கடவுள் தண்டிக்கும்--ஆனால் பழி வாங்காது.

--இவர்களுக்கு இதை எல்லாம் எப்படிச் சொல்லி புரிய வைப்பது?

--அது முடியவும் முடியாது. இவர்களை இப்படி எல்லாம்தான் கட்டிப்போட முடியும். வேறு வகையில் அறிவைத் தூண்டி மனதை உழுது எந்த ஒரு ஞானத்தையும் விளங்க வைக்க முடியாது.

பழம் நறுக்க கத்தி தந்தால் அதனால் தலையையும் கிள்ளும் வீட்டவர்கள் இவர்கள். இவர்களைப் பொறுத்து கருப்பன் சாம்ராஜ்ய நிதி சரிதான்-- இரண்டு விதமாயும் ரீனாவுக்குள் சிந்தனை அலையடுக்கும்போது

ஆபரேஷன் தியேட்டர் அறைக்கதவு திறக்க புன்னகை முகத்துடன் வெளியே வந்தான் அர்விந்த்!

"அர்விந்த் யூ ஆல்ஸோ அட்டெண்டட் தி கேஸ்...?" ரீனாவிடம் வியப்பின் துள்ளல்.

"யா... லைக் அப்ரன்டீஸ்..." என்று கண் சிமிட்டுபவன் "ராஜேந்திரன் தப்பிச்சுட்டாரு..." என்கிறான்.

எல்லோரும் அதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சிக்குள் விழுந்தாலும் "எப்படி இது சாத்தியம்?" என்கிற கேள்வியும் விழாமல் இல்லை.

கருப்பின் அரிவாள் பட்டு ஒருவன் முதல் தடவையாக மீண்டு விட்டிருக்கிறான்.

"கருப்பு மன்னித்து விட்டதா?"

"அபாயக்கட்டம்னு இனி எதுவும் இல்லியா..." --தேவர் சந்தேகத்தை ஊர்ஜிதம் செய்து கொள்ள அசட்டுக்கேள்வி கேட்கிறார்.

"நோ... இனி அவருக்கு ஒரு ஆபத்தும் இல்லை..."— தோளைக் குலுக்கிக் கொள்பவன் முன் தலை குனிந்தபடி வந்து நிற்கிறாள் ரத்னா.

"தேங்க்யூ அர்விந்த்..."

"எதுக்கு?"

"என் பிரதர்க்கு ரத்தம் கொடுத்ததுக்கு..."

"கொடுக்க முடிஞ்சதுக்கு—அதுக்கு அனுமதிச்சதுக்கு நானும் உனக்கு சொல்லணும் ரத்னா."

"வாட்... அர்விந்த், நீங்க ராஜேந்திரனுக்கு பிளட் டொனேட் பண்ணீங்களா?"

"ஆமா ரீனா... ஏபி நெகடிவ் க்ரூப் கொஞ்சம் ரேரான க்ரூப்னுதான் உனக்குத் தெரியுமே. ப்ளட் பேங்கில ஸ்டாக் இல்லை. நல்ல வேளை எனக்கும் அதே க்ரூப். என்னால் உதவ முடிஞ்சச்சு..."

"அப்பாடா..." அதைக் கேட்டு வெள்ளி பெருமூச்சு விடுகிறாள். அர்விந்தை நெருங்கி அவன் கரத்தைப் பற்றி கண்களில் ஒற்றிக்

கொள்கிறாள்.

"என்னங்க நீங்க... நான் என்ன பெரிசா செய்துட்டேன்."

"என் மகனுக்கு உசுரே கொடுத்திருக்கீங்களே..."

"ஒன் மினிட்..."—வெள்ளியிடமிருந்தும் மற்றவர்களிடமிருந்தும் உடனே ஒதுங்கியவன் ரீனாவை தனியாக அழைத்து, "என்ன ரீனா இதெல்லாம்-- எப்படி ஆச்சு இப்படி?"—என்னகிற அந்த முக்கியமான கேள்வியைக் கேட்டான்.

ரீனா விளக்க ஆரம்பித்தாள்?

பூசாரி வந்திருந்தார். கைவசம் விபூதி பிரசாதம்!

"எங்க ராஜேந்திரன்?" என்று கேட்டு அவனைப் பார்த்து நெற்றியில் விபூதி இட்டு 'புஸ் புஸ்' என்று ஊதி பாடமும் போட்டுவிட்டு திரும்பின நிலையில் தேவரிடம் நிமிர்கிறார்.

"பய தப்பிட்டான். கருப்பு விட்டுச்சின்னு மட்டும் நினைச்சிடாதீக. எல்லாம் அந்த செல்லிப் பொண்ணுக்காக..."

--வெள்ளி விடுக்கென்று ஏறிட்டு பூசாரியைப் பார்க்கிறாள்.

"ஆமாம் தாயி... அதுக்கு வாழ்க்கை தரத்தானே அது ராஜேந்திரனை காட்டுச்சி. இப்ப இவனைக் கொண்டு போயிட்ட அதுக்கு கொடுத்த வாக்கு என்னாகறது? அதான் வெட்டி தன் சொல்லையும் காத்து—உசுர் கொடுத்து செல்லிக்கு கொடுத்த வாக்கையும் காப்பாத்தியிருக்கு..." சொல்லும்போதே செல்லியும் அவள் தகப்பன் சங்கிலிமுனியனும் கூட அங்கு ஒரு மறைவில் இருந்து வெளிப்படுகின்றனர்.

"எலே... போய் பாத்துட்டு வா... போடா போ— அவன் யாரோ இல்லை —உம் மாப்ள."

--சங்கிலி முனியனை ஊக்கப்படுத்தி வார்டுக்குள்ளும் அனுப்புகிறார் பூசாரி. செல்லி ஊரைவிட்டு முதல் முறையாக கிளம்பி மதுரைப்பக்கம் வந்திருக்கிறாள். எனவே, இருப்பதில் ஓசத்தியான பாவாடை, தாவணி அணிந்து, இறுக்க தலைவாரி ரிப்பனெல்லாம் கட்டி, சாமந்திப்பூவை தொத்தாகத் தரித்து, கண்ணுக்கெல்லாம் மை திகழ அவளுக்குத் தெரிந்த உச்சபட்ச அலங்காரத்தில் அப்பாவித்தனம் முகத்தில் உறைய

முனியனைப் பின் தொடருகிறாள்.

என்ன நினைத்தாளோ தெரியவில்லை. ராஜேந்திரனை மூக்கிலும் நாக்கிலும் ட்யூப்போடு பார்த்துவிட்டு விசம்பி விசம்பி அழுகிறாள்.

"ஏ புள்ள அழுவாத... அதன் பொழச்சிக்கிச்சல்ல..."

"அப்பு... யாருக்கும் இப்படி எல்லாம் எதுவும் ஆகக் கூடாது அப்பு. யாருக்குமே அகக்கூடாது..." விசம்புகிறாள் அவள் மென்மையான இதயம் கணத்தில் புரிந்து போகிறது.

--அது ரீனாவுக்கும் ஆழமாகவே புரிந்தது. அறையில் கேஷ் ஷீட்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவள் திரும்பி செல்லியை இதுவரை பார்த்திராத பார்வை பார்க்கிறாள்.

செல்லி அவள் பார்க்கும் சமயம் ராஜேந்திரன் காலைத் தொட்டுக் கும்பிட்டு கண்ணில் ஒத்திக்கொண்டிருந்தாள். அதைப் பார்க்கவும் ஒரு பக்கம் சிலிர்ப்பாகவும், மறுபக்கம் அசட்டுத்தனமாகவும் கூடத் தொன்றியது. முனியனும் ரீனாவைப் பார்க்கிறான். முகத்தில் கசங்கல் உணர்வு கொள்கிறான்.

"நீ... நீதானே அந்த டாக்டர் பொண்ணு?"

--ரீனா தலையசைக்கிறாள். குரலில் "ஆமாமா!" அவன் முகம் மேலும் கசங்கிப் போகிறது.

"புள்ள... வா நாம போகலாம்..." என்று செல்லியை அழைக்கிறான்.

"எங்க கிளம்பிட்டங்க?"—தடுத்து நிறுத்துகிறாள் ரீனா.

முனியனுக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியவில்லை.

"கேக்கறேன்ல..."

"என்னத்த தாயி சொல்ல...?"

"நினைக்கறத சொல்லுங்க..."

"அதை எப்படி சொல்ல முடியும்?"

"பரவால்ல... எதுவா இருந்தாலும் சொல்லுங்க..."

"நீ படிச்ச பொண்ணு. இப்படி நடந்துக்கலாமா?"

"எப்படி?"

"....."

"பேசாம இருந்தா எப்படி? உங்க பொண்ணுக்கு போட்டியா, ஐ மீன் சக்களத்தியா வந்துடுவேன்னு நினைச்சுட்டிங்களா?"

முனியனிடம் கீறிவிட்ட மாதிரி சிலிர்ப்பு. "தப்பு தாயி..." என்கிறான் வேகமாக.

"பின்ன?"

"சாமி விஷயத்துல மோதி இப்படி உசர்ப் போர் நடத்தலாமான்னு கேக்க வந்தேன்..."

ரீனாவுக்கு அவன் நம்பிக்கையும், எது பெரிதோ அதை பெரிதாகக் கருதாத நினைப்பும் அதிசயமாகவே படுகிறது.

"அப்ப உங்களுக்கு உங்க பொண்ணுக்கு போட்டியா நான்கறத விட சாமியும் அதோட பயமும்தான் பெரிசா இருக்கு. அப்படித்தானே?"

"ஆமாம் தாயி... கருப்பு சத்தியமான தெய்வம். அதுகிட்ட முறைச்சிகிட்டு உனக்கும் ஒரு நாள் குறிச்சிக்கிட்டு இருக்கியே நீ... அதை நினைச்சேன். கலக்கமா இருக்கு."

"நான் செத்துட்டா அது உங்களுக்கு நல்லதுதானே?"

"வாயக் கழுவு தாயி..." முனியனிடம் சீற்றம்.

"நான் என்ன தப்பா கேட்டுட்டேன்?"

"தப்புத்தான் தாயி... உன் பேச்சு, சிந்தனை எல்லாமே தப்பு."

"எப்படி?"

"என் மவ ஒரு தற்குறி தாயி அதுக்கு மேட்டுக்குடி சம்பந்தங்கறது கருப்பு போட்ட பிச்சை. அதே சமயம் நீயும் தம்பியும் ஆசை வெச்சு பழகறதும் நெஜம். இந்த நிலைல பிச்சை பெரிசா—ஆசை பெரிசான்னா நான் ஆசைதான்னு அடிச்சு சொல்லுவேன். ஏன்னா வாழ்க்கைல புருஷன்

பொஞ்சாதிக்குள்ள ஆசை, நேசம் இருந்தாத்தான் நல்லாருக்கும். ஆனா நீ கருப்பை எதிர்க்கறதுனாலதான் சாமி இப்படி பண்ணிப்போடிச்சுன்னு நினைக்கறேன். அதை நம்பு. நல்லா இருக்க பாரு... நாங்க ஒதுங்கிக்கறோம். வீணா அழிஞ்சு போயிடாதே. உன் அப்பா, ஆயி நீ டாக்டராகி ஊருக்கு வைத்தியம் பார்க்கணுமுன்னுதான் உன்னை படிக்க வெச்சாங்க. கருப்புக்கு எதிரா பேசி சாவறதுக்காக இல்லை..."

முனியனின் விளக்கம் ரீனாவை நெகிழ வைக்கிறது.

ஓ... இவனுக்குத்தான் எத்தனை சுயநலமில்லாத மனசு... தன் மேலும் அக்கறை.

"நான் நிச்சயம் சாகமாட்டேன். நீங்க கவலைப் படாதீங்க..." என்று அவனுக்குத் தெம்பைத் தரப் பார்க்கிறாள்.

"அப்ப நீ கருப்பை நம்ப ஆரம்பிச்சுட்டியா?"

"நிறையவே..."

"அப்படின்னா நீ நல்லா இருப்பே..."

"ஒரு விஷயம்."

"என்ன தாயி...?"

"கருப்பச்சாமிய நான் நம்பறேன். மதிக்கறேன். கை எடுத்துக்கூட கும்பிட்டேன். ஆனா அந்தப் போர்வைல நடக்கற தப்புங்களை இல்ல..."

"நீ என்ன சொல்றே?"

"பொறுத்திருந்து பாருங்க..." பூடகமாய் பதில் சொல்லி விட்டு, ராஜேந்திரன் அருகே அமர்ந்து, இருவர் பேசுவது எதிலும் தனக்கு அக்கறை இல்லை என்கிற மாதிரி, ராஜேந்திரனைப் பார்த்தபடியும், அவ்வப்போது வந்தமரும் ஒரு ஈயைத் தனக்கு போட்டியாகவும் நினைத்து விரட்டிக்கொண்டிருக்கும் செல்லியின் தோளைத் தொட்டு நிமிர்த்துகிறாள்.

அந்த மை பூசிய விழிகள் ஈரப்பசையுடன் அவளை ஏறிடுகிறது.

"கவலைப்படாதே... ராஜேந்திரன் நல்லாயிடுவாரு. நீ இவரோட சேர்ந்து அமோகமா வாழுவே..."

"நெசமாவா?" செல்லி ரீனாவின் கைகளை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டு கழுத்து வரை மூடிக்கிடக்கும் தொள தொள ரவிக்கை மேல் வைத்துக்கொண்டு கேட்கிறாள்.

"சத்யமா?"

"கவலப்படாதீங்க... நான் ஒரு ஓரமாத்தான் இருப்பேன். நீங்கதான் இவருக்கு பொருத்தம். ஆகையால நீங்க சொல்றபடி எல்லாம் கேப்பேன். நாம ரெண்டு பேரும் சண்டை போட்டுக்காம முருகனுக்கு வள்ளி தெய்வானை மாதிரி இருப்போம். என்ன?"

--ரீனாவுக்கு செல்லியின் பேச்சு சிரிப்பையும் அழுகையையும் சேர்த்து தருகிறது.

"இல்ல செல்லி. ராஜேந்திரன் உனக்கே உனக்குதான்" என்று சொல்லி அவள் கரங்களை உறுதியாகப் பற்றுகிறாள். 'இவளுக்குத்தான் எத்தனை வெள்ளை மனது' என்று மனம் முழுக்க செல்லியால் உண்டான நெகிழ்ச்சி அலை!

காசுத்தோப்பு வீடு!

வழக்கம்போல காக்கை குருவி கூட பறக்க அச்சப் படும் சூழ்நிலையில்... அந்த வீட்டு முன் இப்பொழுது ரீனாவும்--அர்விந்தும்!

அர்விந்த் அந்த பழைய மாளிகையை ஏறிட்டு வியக்கிறான்.

"ஓ... எத்தனை பெரிய வீடு?"

"பெரிய மர்ம வீடும்கூட..."

"இந்த வீட்லயா அந்த கிழவியோட ஆவியைப் பார்த்தே?"

"ஆமாம்..."

"இப்பவும் வருமா?"

"ஆவியா இருந்தா கட்டாயம் வரணும்?"

"என்ன சொல்றே?"

"நான் நினைக்கற மனுஷக் கூட்டமா இருந்தா வர முடியாது..."

"எப்படி?"

"கிட்டத்தட்ட தேவர் குடும்பமே இப்ப மதுரை ஆஸ்பத்திரியில.
பூசாரிகூட அங்கதான் இருக்கார் அது மட்டுமா? ஊரே... நாமதான் இப்ப
இங்க இருக்கோம், ஸோ பயமுறுத்த நினைக்கற யாரும் ஊர்ல இருக்க
சான்ஸ் இல்லை. அதனால அப்படிச் சொன்னேன்."

--பேசிக்கொண்டே உள்ளே நுழைந்து அங்குல அங்குலமாக ஆராயவும்
தொடங்கியபோது அர்விந்துக்கு அந்த அமைதியே என்னவோ செய்தது.
குறிப்பாக கிழவி சமாதியைப் பார்த்தபோது சற்று நெருடியது.

"ரீனா, இதுவா பேச்சிக்கிழவி சமாதி?"

"ஆமாமா..."—ஆமாம் என்று சொன்னவள் விழிகளில் சட்டென்று
தீப்பற்றியது.

"என்ன ரீனா..."

"சமாதியை யாரோ தோண்டிப் பாத்திருக்காங்க. பூசின மாதிரி இருந்த
சமாதி இப்போ கிளர்ந்து போய் மண்கட்டியோட இருக்கே..."

"நிஜமாவா?"

"ஆமாம் அர்விந்த். சம்திங் ராங்."

--அர்விந்த் சட்டென்று தனது ஃபுல்ஸ்லாக் சட்டையை இழுத்து
விட்டுக்கொண்டு கைகளாலேயே சமாதியைத் தோண்ட ஆரம்பித்தான்.
ரீனாவும் புரிந்து கொண்டு அருகில் கிடந்த தடியால் குத்தி விட்டு
நெகிழச் செய்தாள். மண்கட்டிகள் புரண்டு வர 'ணங்!' என்று தடி எதன்
மேலோ மோதி சப்தித்தது!

29

‘மாயம் செய்வியோ
மதியை மயக்குவியோ
காயம் பட்ட மனசும் உடம்பும் உன்
நேயம் பட்டா பூவா மாறுமே...
புலியும்கூட பூனையாகி நிக்குமே...’
--கருப்பு கோடாங்கிப் பாட்டு

"டணங்!"

சப்தம் ஆச்சரியம் மூட்டியது. அர்விந்த்--ரீனா இருவருக்குள்ளும் ஆர்வத்தீயையும் மூட்டியது. அர்விந்த் படுவேகமாகத் தோண்ட ஆரம்பித்தான். 'டணங்... டணங்... டணங்...' சப்தம் நிச்சயம் ஏதோ பாத்திரம் என்பதை ஊர்ஜிதம் செய்ய, எலும்பும் மண்டை ஓடும் வெளிப்பட வேண்டிய சவக்குழியில் இப்பொழுது வெண்கலப் பாத்திரம் ஒன்றின் அடிப்பாகம் தெரிகிறது.

அப்படியே அர்விந்தின் அடி வயிற்றுப் பரப்பில் சிகப்பாக ரத்தப் பிசுக்கும் தெரிகிறது! ரீனா அதைப் பாத்தத்துவிட்டு பதறிப் போனாள்.

"அர்விந்த்... ஓ மை குட்நெஸ். உங்களுக்கு கத்திக் குத்துப்பட்டதே எனக்கு மறந்து போச்சு. இப்ப பாருங்க பிளட் லீக்காகுது. ப்ளீஸ் ஸ்டாப் இட். டோண்ட் ஸ்ட்ரெய்ன்..." வேகவேகமாகத் தடுத்தாள்.

"நத்திங்யா..." அர்விந்த் சட்டையைத் தூக்கி விட்டுக்கொண்டு கட்டை சரி செய்து கொண்டான்.

"ஐ ஆம் சாரி அர்விந்த்... கொடுங்க நான் தோண்டறேன். ஆமா இந்த நிலையில நீங்க பிளட் டொனேட் பண்ணீங்க? எப்படி பர்மிட் பண்ணினாங்க"

"மனதுல உறுதி இருந்தா எந்த நிலையிலும் பண்ணலாம் ரீனா... கமான்... கமான், வந்த விஷயத்தை பார்ப்போம். இது என்ன சமாதியில் பாத்திரம்?"

"ஐ திங்க்... இது அந்த பொன்பானையாதான் இருக்கணும்."—ரீனா குனிந்து அந்தப் பானையை மண்கட்டிகளை ஒதுக்கி மேலே எடுக்கிறாள். "வேடசந்தூர் மாயக் காள்" என்கிற பெயர் பொறித்த பகுதியைப்பார்க்கிறாள்.

"என்ன ரீனா... இதுதான் நீ சொன்ன பொன் பானையா?"

"ஆமாம் அர்விந்த்... ரத்னாவோட அப்பா இந்த பொன்பானைக்காகத்தான் இந்த ஊரை விட்டே போகாம இருக்கார். இதை அவங்க தேடாத இடம் இல்லை..."

"பொன்பானையா... இது ஏதோ வெண்கலம் மாதிரியில்ல இருக்கு."

"பாணை வெண்கலம். ஆனா இதுலதான் ரத்னாவோட பாட்டி தங்க, வைர நகைகளைப் போட்டு வெச்சிருந்தாங்க, அதை யார்க்கிட்டேயும் கொடுக்காம எங்கேயோ புதைச்சும் வெச்சுட்டாங்க. அப்படி எங்கியோ புதைச்ச வெச்சதைத்தான் ரத்னா வீட்ல தேடு தேடுன்னு தேடிக்கிட்டும் இருந்தாங்க. இது என்னடான்னா கிழவி சமாதியிலேயே இருக்கு!"

"வெறும் பாணைதானே இருக்கு. நகைகள்?"

"இதுல ஏதோ சதி இருக்கு அர்விந்த். கிழவி மர்மமா பொதைச்ச நகைப் பாணை கிழவி சமாதிக்கே எப்படி வரமுடியும்?"

"அப்படியும் பாணை மட்டும்தானே இருக்கு. நகைகளைக் காணலியே?"

"இருங்க பாக்கறேன்."

--அவள் வேகமாகத் தோண்டினாள். அடுத்த'ணங்' சப்தம் கேட்டது. வெளியே எடுத்தபோது அதுவும் காலிப்பாணைதான், அடுத்தடுத்து மேலும் இரண்டு பாணைகளுடன் ஒரு மண்டை ஓடும் சில எலும்புத் துண்டுகளும் கூட அகப்பட்டன.

"இதான் கிழவி மண்டை ஓடா?"

"மே பி... போதும் அர்விந்த். நகைங்க இனி இந்த சமாதியில இருக்க சான்ஸ் இல்லை. நகைகங்களை எடுத்துகிட்டு யாரோ இப்பதான் இந்த சவக்குழியில இதைப் போட்டு மூடியிருக்கணும்."

--வியர்வையச் சுண்டியபடி அருகில் அப்படியே மண்குவியல் மேல் அமருகிறாள் அவள். அருகிலேயே அவனும் அமர்கிறான்.

"ஆமா, நகை நகைங்கிறியே, வேல்யூ எவ்வளவு இருக்கும்?"

"நிச்சயம் அது கோடிகள்ளதான் இருக்கும்."

"நிஜமாவா?"

"ஆமாம் அர்விந்த். பதினெட்டுபட்டி கிராமத்து நகைகள்னா பாத்துக்குங்க. பாணையும் பாத்தீங்கள்ல... நல்லா அஞ்சு லிட்டர் பால் கொள்ள அளவுக்கு..."

எதிரே காசத்தோப்பு வீடு அமைதியாக இருவர் பேசுவதையும் பார்த்தபடி இருக்கிறது.

"இப்பதான் புரியுது கிழவி ஆவி ஏன் இந்த வீட்டை விட்டு நீங்காம இருந்ததுன்னு?"

"ஆவியா? நீயுமா அப்படிச் சொல்றே?"

"ஆமா... இப்ப அப்படிதான் சொல்லணும். கிழவி தான் சாகற வரை தன் நிழலைக் கூட நம்பலை. அதனால்தான் அவ புதைச்ச நகைகளை விட்டு அவளால நீங்க முடியலை. அதான் இந்த வீட்டைச் சுத்திச் சுத்தி வந்திருக்கா. இருந்தும் அவளுக்கு அல்வா கொடுத்துட்டு நகைகளை யாரோ இப்பதான் கண்டுபிடிச்சிருக்காங்க."

"என்ன ரீனா... நீ கூடவா இந்த ஆவி புகையையெல்லாம் நம்பறே?"

"உள்ள வாங்க... நமக்கு இன்றைய ஆவி தரிசனம் கிடைக்குதான்னு பாப்போம். அப்புறம் சொல்லுங்க நம்பறதா நம்ப வேண்டாமான்னு."

"இந்த பாணைய இப்ப என்ன செய்ய?"

"திரும்ப போட்டு மூடுவோம்."

மூடியபடியே சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டே கிசுகிசுப்பாகப் பேச்சைத் தொடருகிறான் அர்விந்த்.

"ரீனா... நகையை யாரோ எடுத்ததா சொல்றியே, அந்த யாரோதான் ஒவ்வொரு கொலைக்கும் காரணமா?"

"நிச்சயமா?"

"முழுக் கதையையும் கேட்டியே, ஏதாவது கெஸ் பண்ண முடிஞ்சதா?"

"அநியாயமா இறந்து போன நாயக்கர் குடும்பத்தச் சேர்ந்தவங்கதான் கருப்பச்சாமி போர்வைல பழி வாங்கிகிட்டு இருக்கணும்..."

"அது யாருன்னு தெரியலியா?"

"என்ன அர்விந்த், தெரிஞ்சா சும்மா இருப்பேனா?"

"பூசாரியா இருக்குமோ?"

"ரொம்ப சுலபமான யூகம் அது. ஆனா நிச்சயம் பூசாரியா இருக்க சான்ஸ் இல்லை..."

"பூசாரி மனைவி கரட்டுப்பக்கம் போனதா சொன்னியே... அவ பேச்சுலதான் கருப்பச்சாமி இல்லைங்கற தெளிவேகூட பிறந்ததா சொன்னியே..."

"சொன்னேன்... ஆனா பூசாரிக்கு பெரிசா என்ன நோக்கம் இருந்துட முடியும்?"

"செய்யற தவறுகளை சாமி பேர்ல செய்யும்போது பயமும் அதிகரிக்குது. ஊரே கைக்குள்ள இருக்குது. இதை விட வேற என்ன வேணும்?"

"அதுக்கு தொட்டுத் தொட்ட கொலைகள்ங்கற ரிஸ்க்கை நிச்சயம் பூசாரி எடுக்க மாட்டான். அதோட பழிவாங்க பூசாரியா இருக்கணும்கற அவசியமும் இல்லை. இதெல்லாம் நாயக்கர் மகன் வேலைதான்."—ரீனா சொல்லிவிட்டு அவனோடு கிளம்பி வீட்டுக்குள் நுழைய ஆரம்பிக்கிறாள். தயங்கி நுழைந்து அந்த வீட்டின் முற்றத்தில் வந்து நிற்கின்றனர்.

அதிசயமாக ஈரம் காய்ந்த முற்றமாக இருக்கிறது, தண்ணீர் அண்டாவிலும் தண்ணீரைக் காணவில்லை! ரீனாவை ஆச்சரியம் அணைக்கும்போது அர்விந்த் தொடர்கிறான்.

"ஆமா... நாயக்கர் மகன்னு சொன்னியே... அவன் சிலோன்லல்ல இருந்தான்?"

"அப்ப சிலோன்ல இருந்தான். அப்பா அம்மா தங்கைன்னு குடும்பமே செத்ததுக்குக்கூட வரலை அதுக்கப்புறமும் யாரும் அவனைப் பத்தியே பேசலை. என் யூகம் அவன்தான் வந்தது தெரியாம வந்து கருப்பு போர்வையில தன் தாம் சாம்ராஜ்யத்தை இங்க நடத்திகிட்டு இருக்கான்."

"ஒரு வகைல நீ சொல்றதை ஒத்துக்கறேன். அவன் பேர் என்ன?"

"காசி."

"அப்ப காசியைக் கண்டு பிடிச்சுட்டா மற்றதை எல்லாம் கண்டுபிடிச்சுடலாம். அப்படித்தானே?"

"ஹண்ட்ரட் பர்சண்ட்..."

"அது சரி, ஆவி வரும்னு சொன்னே. காணலியே..."

"என்ன அர்விந்த் ஏதோ வரேன்னு சொன்ன கெஸ்ட் வராத மாதிரி கேக்கறீங்க..."

அர்விந்த் ரசித்துச் சிரித்தான். ரீனா சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்து மாடிப்படி ஏறி கிழவி அமர்ந்த அரைச் சக்கர நாற்காலியைக் காட்ட அதில் அமர்ந்து ஆடியெல்லாமும் பார்க்கிறான்!

சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த புகைப்படத்தைக் காட்டி, "இதுதான் புல்லாக்குப் பேச்சி..." என்றும் அறிமுகப்படுத்துகிறாள்.

வீட்டுக்குள் மறவாமல் அர்விந்தின் கையை மட்டும் பிடித்த பிடியை விடவில்லை.

"ஆமா ஏன் என்னை விடாம பிடிச்சிருக்கே?"

"ராஜேந்திரன் மாதிரி கண் இமைக்கிற நேரத்துல காணாமப்போய் நீங்களும் எங்கியோ ஒரு மூலைல அடிபட்டுக் கிடக்கக் கூடாதுன்னுதான்."

"பைத்தியம். நான் துப்பாக்கி, கத்தின்னு ஆயுதங்களோட வந்துருக்கிறவன். என் மின்னல் வேகத்தை நீ பார்த்தது கிடையாதே..."

--சொன்ன கையோடு பாக்கெட்டில் கையை விட்டது தெரியாமல் விட்டு ஒரு கத்தியை எடுத்து சைனீஸ் ஸ்டைலில் ஊதியே அதை எறிந்து கிழவி புகைப்பட சட்டத்தில் நிலை குத்தி நிற்கும்படி செய்கிறான்!

ரீனா நிஜமாலுமே அசந்துவிட்டாள்!

தேவர் தன் ஊர்ஜனங்களுடன் தோட்டக்கார மங்கலம் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தார்.

அர்விந்திடமும் சொல்லிக் கொள்ளும் ஆசை தேவருக்கு. ஆனால் அவர்கள் இருந்தால்தானே.

டாகடர் நந்தா போட்டு உடைக்கிறார்.

"உனக்குத் தெரியாதா ரத்னா. அவங்க ரெண்டு பேரும் உங்க ஊருக்குத்தான் போயிருக்காங்க."

"எங்க ஊருக்கா?"

"ஆமா... அப்படித்தான் நான் நினைக்கறேன்."— நந்தாவின் பதில் ரத்னாவைக் கலங்க அடிக்கிறது.

"இது என்ன இத்தனை பட்டும் புத்தி வராமல்?"

தேவர் முகமும் அஷ்ட கோணலாகிறது. பூசாரி முதல் சங்கிலி முனியன் வரை சகலரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்கின்றனர்.

"கருப்பா... கருணை செய்யப்பா... அந்தப் பொண்ணை தண்டிச்சிராதே"—பூசாரி அண்ணாந்து உடனடியாகப் பிரார்த்தனை செய்யத் தொடங்க, நந்தா அடுத்து தேவர் காதில் வழுப்படியாகச் சொன்னது அனைவரையுமே ஒரு குத்து குத்தியது.

"எத்தனையோ காதல் சிக்கலை நான் பாத்துருக்கேன் ரத்னா. ஆனா உன் காதல் சிக்கல் மாதிரி ஒரு புதிரை நான் பார்த்ததே இல்லை!"

"என்ன டாக்டர் சார் சொல்றீங்க?"

"உங்களுக்குத் தெரியாதா மிஸ்டர் தேவர்? அர்விந்த் ரத்னாவை உயிருக்குயிரா எனக்குத் தெரிஞ்சு நாலு வருஷமா காதலிக்கிறான். கல்யாணம் பண்ணிக்க சொல்லி கேட்டப்பதான் இந்த சிக்கலெல்லாம் தெரிய வந்தது ஒண்ணு மட்டும் உறுதி தேவர். அர்விந்த் கருப்புச்சாமி கையால செத்தாலும் சாவான். ஆனா தன் காதல்ல மட்டும் பின்வாங்க மாட்டான். அவன் மன உறுதிதான் கத்திக் குத்து பட்டும் வேகமாக எழுந்திருக்கச் செய்தது. பலவீனமான நிலையிலயும் ரத்த தானம் செய்ய வெச்சது."

--நந்தாவின் பேச்சு அடுத்த பிரளயத்துக்கு அவர்களை இட்டுச் செல்கிறது.

"தாயி... டாக்டர் சொல்றதெல்லாம்...?" தேவர் பதறியபடி ரத்னாவைப் பார்க்க அவளிடம் ஆமோதிக்கும் மௌனம்.

"தேவரே... இங்க இனி ஒரு நிமிஷம்கூட இருக்கக் கூடாது. கிளப்புங்க. அந்தப் பொண்ணு அந்தத் தம்பியோட போய் கருப்பு கோபத்துக்கு அதையும் சேர்த்து பலி வாங்கிடப் போவுது."

--பூசாரி நடுவில் புகுந்து கத்தரிக்க ரத்னா நெஞ்சைக் கையில் பிடித்துக் கொள்கிறாள். அவர்கள் வேகமாகக் கிளம்ப நந்தாவைக் கலக்கத்தோடு ஏறிடுகிறாள் ரத்னா. கண்பார்வை 'இப்படியா எல்லோர் முன்பும்

விஷயத்தைப் போட்டு உடைப்பது?' என்று கேட்காமல் கேட்கிறது.

--வெள்ளிக்கு மயக்கமே வரப் பார்த்தது. ஆனால் நந்தா தீர்க்கமாகப் பேசுகிறார்.

"காரணமாத்தான் சொன்னேன் ரத்னா. உனக்கு உத்தரவு தர மறுத்த சாமி அர்விந்துக்கு உத்தரவு தந்த கதை உனக்குத் தெரியுமா?"—
பீடிகையும் போடுகிறார்.

"அர்விந்த் கத்திக் குத்துபட்டு காயம் சரியா ஆறாத கண்டிஷன்ல போன வாரம் உங்க ஊருக்குப்போய் யாருக்கும் தெரியாம அந்த கருப்பசாமி கோயிலுக்கும் போயிருக்கான்! போன இடத்துல மயங்கி விழுந்துட்டானாம். அப்ப ஒரு பெரிய மீசை வெச்ச நபர் வந்து பார்த்து வயிற்றுக் காயத்துக்கும் மருந்து போட்டுக்கான்.

கேட்டதுக்கு நான் நாட்டு வைத்தியன்னு சொல்லியிருக்கான்! அந்த நபரோட பர்சானாலிட்டி முன்னால எனக்கு பேச்சே வரலேன்னு அர்விந்த் என்கிட்ட சொன்னப்போ எனக்கு ஒரே ஆச்சரியமா போச்சு.

அது மட்டுமில்ல. துளிகூட வயிற்றுப் பாகத்துல வலியும் இல்லாத ஒரு பரவச உணர்வு ஏற்பட்டதாகவும் சொன்னான்.

அந்த நபர் உடம்புல கும்முன்ன சந்தன வாசனைகூட அடிச்சிச்சாம்;
அந்த நபரே கையைப் பிடிச்ச கூட்டிகிட்டு போய் பூக்கட்டிப் போட்டு எடுக்கவும் சொல்லியிருக்கான்.

ஒரு முறையல்ல...

ரெண்டு மறையல்ல...

முணு முறை... முணு முறையும் நல்ல உத்தரவே வந்துருக்கு. உத்தரவு தந்ததோட வயிற்று கத்திக்குத்துக்கு ஒரு டாக்டருக்கே மருந்தும் தந்த அந்த நபர் யாரோ எனக்குத் தெரியாது. அனா ப்யூர்லி இட் ஈஸ் மிராகுலஸ். ஹெல்த் கண்டிஷன் நல்லா இருந்ததாலதான் பிளட் டொனேட்-பண்ண நான் பர்மிட் பண்ணினேன்.

இல்லேன்னா அர்விந்தால ராஜேந்திரனுக்கு ரத்தம் கொடுக்க முடியுமா? யோசிச்சுப் பார்த்தியா? உன் வரைல உத்தரவு தராத கருப்பசாமி அர்விந்துக்கு மட்டும் ஏன் தந்தது?

ஒரு வேளை உன்விஷயத்துல அது மனசு மாறிடிச்சா?"

--நந்தாவின் விளக்கம் நிஜமா? ரத்னா அதை நம்பாத தினுசில் அவரைப் பார்ப்பதை அவராலும் உணர முடிகிறது.

"லுக்... என் வயசுக்கு நான் பொய் பேசணும்கற அவசியம் இல்லை. அர்விந்த் சொன்னதைதான் சொன்னேன். ஓரளவு உங்க குடும்பக் கதை எனக்குத் தெரியும். அதை வெச்சு சொல்றேன். சாமி பேரால யாரோ தப்பு பன்றாங்க. அது மட்டும் உறுதி."

--ரத்னா அந்தக்கருத்தின் எதிரொலியை வெள்ளியின் முகத்தில் தேடுகிறாள்.

--வெள்ளி முழுவதுமா மயங்கி விட்டிருந்தாள்.

30

‘பால் மடிக்குள்ள பால் திரும்புமா?
காதில்லா ஊசி நூல் பிடிக்குமா?
தேள்கடி விஷம்தான் திரும்ப கொடுக்கேறுமா?
பேஞ்ச மழைதான் எழுந்து மேகமாகுமா?
கருப்பன் படையில்தான் கதி தப்புமா?
--கருப்பு நீதிப்பாட்டு

நதிப்பாறை மேல் எதிர் பார்த்தபடியே சடலம்.

ப கரட்டுக்குள் ரீனாவும் அர்விந்தும் ஒரு பாறைமேல் பார்த்த அதே சபாரி சூட் சடலம்தான்!

"எலே எவனோ கோட் சூட் போட்டவண்டா வெள்ளையும் சொள்ளையுமா வேற இருக்கான்."

"அட ஆமா... இவன நான் ஒரு நாலு நா முன்ன டிக்கடைல பாத்தேனே..."

--கூடி நிற்கத் தொடங்கிய தேவரோடு வந்த கூட்டம் குசுமுசுக்க ஆரம்பித்து விட்டது. வெள்ளைக் குதிரையும் வேறு பக்கமாய் ஓடி அவர்களை கன்னத்தில் போட்டுக் கொள்ள விடுகிறது.

ஆனைமுடித் தேவர் தாடையை வருடிய படியே சடலத்தை பார்க்கிறார்.

‘சூச்சூ...’ என்று ஒருவன் குடைபோல் சிறகு விரிக்கும் கழுகை விரட்டி விரட்டி அடிக்கிறான்.

அந்த நிலையிலும் பாறை இடுக்கில் இருந்து எட்டிப் பார்க்கும் ஒரு நரியை, பிடித்தே தீருவது; என்கிற வெறியில் ஒருவன் பூனை பாவ்லா காட்ட ஆரம்பிக்கிறான்.

"என்ன தேவரே... ஆள் யாருன்னே தெரியலியே... கழுத்துப்புறமா வெட்டு உழுந்திருக்கிற மாதிரி தெரியுது. சாமிதான் அடிச்சு போட்டுக்கணும்."

"எனக்கும் அப்படித்தான் தோணுது. இவன் எதுக்கு வந்தான். எதனால் சாமி கைல அடிபட்டானும் விளங்கலியே..."

துண்டால் மூக்கை மூடிக் கொண்டு நாற்றத்தை புறந்தள்ளுகிறார். அர்விந்தையும், ரீனாவையும் தேடி அலைந்த நோக்கமே மறந்த மாதிரி இருக்கிறது.

காட்டில் பிணம் கிடக்கும் தகவல் ஊருக்குள்ளேயும் வேகமாக பரவுகிறது. வயல் வரப்பின் மேல் பிணத்தைப் பார்க்கும் ஆவலில் ஒரு விடலைக் கூட்டம் கன்றுக்குட்டி துள்ளலுடன் ஓடி வருகின்றது.

ஒன்று

இரண்டு

மூன்று என்று பந்திப் பாறை மேல் இப்பொழுது பிணத்தை பார்க்கும் ஜன வட்டம்.

தேவர் கரட்டை விட்டு கீழே இறங்கி சின்ன நொணா மர நிழலாக பார்த்து நின்று கொண்டு விட்டிருக்கிறார்.

மேற்கு திக்கில் அமுங்கிப் போகும் சூரியனின் சுள்ளென்ற கதிர்களால் மலைப்பிரண்டைகூட செத்த பச்சைப் பாம்புபோல வாடிக் கிடக்கிறது.

கோவில் வரை ஓடிப்போன ஒருவன் திரும்பிவந்து "தேவரே அவுங்கள கோயில் பக்கம்கூட காணல..." என்கிறான்.

"ஒருவேளை மண்டையோட்டுப் பாறை பக்கமா போயிருப்பாங்களோ?"

"ஐயோ அந்த பக்கமா...போயிருந்தா பாம்பு கடிச்சேல்ல

செத்திரும்பாங்க..."

"டேய்... யாராச்சும் அந்தப் பக்கமாவும் ஒரு வெடாக வெடாசிட்டு வாங்கடா..."

"நா மாட்டேன்... அந்த பக்கமா தெகிரியமா போய் வர முடிஞ்ச ஒரே ஆள் நம்ம அமராவதிதான்."

"போங்கடா போய் அமராவதிய கூட்டுகிட்டுவாங்க. இரண்டு பேரும் அந்த பக்கமா போய் ஆபத்துல அகப்பட்டுகிட்டிருக்கலாம். அமராவதிய பாக்கச் சொல்வோம்..."

--ஒருவன் செய்தியை சுமந்தபடி ஓட ஆரம்பித்தான். தேவரிடம் அசுயை பெருக்கெடுக்க ஆரம்பித்தது. பெருமூச்சு வந்து ஒரு புரட்டு புரட்டியது.

"ஹூம் என்ன ஜென்மத்த எடுத்தேனோ... பொழுது விடிஞ்ச பொழுதுபோனா அச்சப்பட்டு அச்சபட்டே வாழ்க்கை நரகமாயிருச்சடா..." என்கிறார்.

"உமக்கு மட்டும்தான்... ஊர்ல நாங்க என்ன நிம்மதியா வாழுதோம்? எப்ப எது எப்படி நடக்கும்னு திட்டமில்லியே... மூடிக்கிட்டு சாமிக்கு பூப் போட்டுகிட்டு கிடந்தா இந்த கவலைக்கெல்லாம் இடமில்லாம இருக்கும். குரங்கு புத்தி கேக்குதா சிலரை குண்டக்க மண்டக்க தூண்டிவிட்டு நிம்மதியில்லாம பண்ணிப் போடுது..."

அவர்களின் புலம்பல் அருகிலேயே வசமா ஒளிந்தபடி இருக்கும் அர்விந்த்--ரீனா காதுகளில் விழுந்து கொண்டுதானிருந்தது. இருவரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றனர்.

கரம்பைக் கொடியும், பிரண்டையும்--களளியும் ஏகாண்டாமாய் வளர்ந்து வாகாக மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

"இந்த டெட்பாடிய மேல பாறைல போடுவோம். நம்மை தேடி நிச்சயம் யாராவது வரக்கூடும். அப்ப இந்த டெட்பாடிய பார்த்துட்டு ஊரே வந்து எட்டிப்பாக்கும். ஊரே வருதோ இல்லையோ இந்த நபரைக் கொன்ன காசி நிச்சயமா வருவான். அதிர்ச்சி அடைவான்.

கூட்டத்துல வேடிக்கை பார்க்க வந்தவனுக்கும், பார்த்து அதிர்ச்சி அடையறவனுக்கும் அவ்வளவு கூடவா நமக்கு வித்தியாசம் தெரியாது? அப்படி யார் திகைச்சு உன் கணக்கு போட்றானோ அவன்தான் காசியா

இருக்கணும்."

--என்று திட்டமிட்டு அந்த டெட்பாடியை தூக்கி வந்து பாறையில் போட்டதற்கு எந்தவிதமான பலனும் இதுவரை இல்லை.

--இனி ஒருக்கால் கிட்டுமோ?

கூர்ந்து ஒவ்வொருவராய் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஏமாற்றம்தான் இந்த விநாடி மிச்சம்.

"இனி என்ன செய்யலாம்?" ரீனா மெல்ல நகர்ந்து அர்விந்தை உரசியபடி நின்று கொண்டு கேட்கிறாள்.

"பொறு... இதுவரை யாரும் பெரிசா அதிர்ச்சியடைஞ்ச மாதிரி தெரியலை. இனி யாராவது தெரியலாமில்லியா?"

"பிள்ளையார் பிடிக்க குரங்காகிடப் போகுது அர்விந்த்..."

"எனக்கும் அந்த கவலை உண்டு. ஆனா இந்த விஷயத்துல இப்படி போனாதான் சரி."

--அர்விந்த் அவள் வாயை அடைத்துவிட்டு வானம் பார்க்கிறான். அடிவானம் ஆரஞ்சு வண்ணத்துக்கு தாவிக் கொண்டிருக்கிறது கூட்டம் கூடிக் கூடி பார்த்தபடி கலைந்து கொண்டிருக்கிறது. அந்த அமராவதி என்பவளும் வருகிறாள். கரட்டுப் பக்கமாய் போய் பார்த்து விட்டு வந்து 'யாரும் அங்கு இல்லை' என்று சொல்கிறாள்.

"நல்லா பாத்தியா தாயி..."

"பாக்காம... சாமி குதிரை மட்டும்தான் இருக்கு..." என்கிறாள் மிகச் சாதாரணமாக.

"அது நல்லா இருக்குல்ல..."

"நல்லா இருக்கு..."

"வாகனக் குதிரை இப்ப நாங்க இங்க வரைல நின்னு கிட்டிருந்துச்சு."

"அது ராஜா மேச்சல்ல இருக்கு. போகட்டும் இவங்க எங்க போயிப்பாங்க?"

--அவர்கள் பேசும் போது அர்விந்த் ரீனா முகத்தில் இப்பொழுது விசித்திர மாற்றம்.

ஒரு பெரிய மர்மமான இடத்திற்குள்ளிருந்து திரும்பி இருக்கிறோம் என்கிற நினைப்பே ஆட ஆரம்பிக்கிறது.

அடிப்பட்ட குதிரைபற்றி அநேகருக்கு தெரியும் என்பது வரை ரகசியமான ரகசியம் என்று கருதப்பட்டதெல்லாம் சாதாரண விஷயமாகிக் கொண்டிருக்கிறதே.

"அர்விந்த்... என்ன இது? நாம பெரிசா நினைச்ச விஷயமெல்லாம் ஒண்ணுமில்லேங்கற மாதிரி போயிக்கிட்டிருக்கே...?"

"எனக்கும் ஒண்ணும் புரியலை ரீனா..."—அர்விந்த் முதல் தடவையாக கவலை வாய்ப்பட்டு சோர்ந்து இரு கைகளால் பின் தலையை கட்டுகிறான்.

அந்த விநாடியில் ஒரு பெரிய சப்தம் இருவரையும் நறுக்கியது. "அஹேய்ய்ய்... கருப்பன் வந்திருக்கேன்டா."—பூசாரி அங்கு வந்து சாமியாட ஆரம்பித்திருந்தார்.

"சாமி வந்திட்டியா? யார் சாமி இங்க இப்படி செத்துக் கெடக்கறது, இவன் என்ன குத்தம் செஞ்சான்?"

"இவன் என்னை நோட்டம் போடவந்த கள்ளனடா. என்ன மட்டுமில்ல ஊரையும் நோட்டம் போட வந்தவன். முன்ன ஊரையே களவாடுன பசங்க கூட்டத்தவன்..."

"சாமி... எப்படியோ எங்களை காப்பாத்துன உனக்கு கோடி கும்புடு..."

"கும்புடெல்லாம் பொறவு. இந்த காட்டுல வட மூலைல ஒளிஞ்சு நோட்டம் போடுது பார் ரெண்டு உசுரு. அதைப் பிடிச்சுகிட்டு வாங்கடா..."

"சாமி யாரைச் சொல்றே நீ..."

"போய் பாத்து பிடிச்சுகிட்டு வாடா. யாரு என்னங்கறத நான் சொல்லாமலே அறிவே."

--பூசாரி புயலில் ஆடும் மரம்போல ஆடிவிட்டு பொத்தென்று கீழே விழ,

தேவர் முதல் சகலரும் விதிர்க்க ஒரு கூட்டம் பூசாரி குறிப்பிட்ட அந்த வடக்கு மூலை நோக்கி திரும்பியது.

திரும்பியவர்களுக்கு வேலையே வைக்காதபடி அர்விந்தும் ரீனாவும் புதரை விட்டு வெளியே வருகின்றனர்.

"ஆத்தாடி... நீங்க இங்கனதான் இருக்கீங்களா... சாமி உனக்கு ஆயிரம் கண்ணுங்கறது எத்தனை பொருத்தமப்பா. எத்தனை பொருத்தம்"...
பட... பட... பட...

--ஒருத்தி கிழடு கன்னத்தில் போட்டுக்கொண்ட ஜோரில் அதன் சொச்ச பல்லெல்லாம்கூட கழண்டுவிடும் போல தோன்றியது.

குற்றவாளிகளைப்போல அர்விந்தும் ரீனாவும் நிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றனர். சுற்றி ஊர் ஜனக்கூட்டம்.

ஆனைமுடித்தேவர் தலையை குனிந்து கொண்டு அமர்ந்திருக்கிறார். கட்டையன் ஒற்றைக் கையால் அமர்ந்திருக்கும் இடத்தில் புல் பிடுங்கிப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். அருகில் பிரம்மனும் சிவகாமியும் கூட...

"ஆரம்பிக்க வேண்டியதுதானே?" என்று பூசாரியே முதல் அட்சதையைப் போட நிமிர்கிறது கூட்டம். "நீங்களே ஆரம்பிங்க" என்கிறார் தேவர்.

"ஏன்... தெரிஞ்சவங்கங்கற பாசம் இடிக்குதாக்கும்?"

"எலே புரியாம பேசாத ஆமாம்... இவங்க படிச்சவங்க என்ன குத்தத்தை இவங்க மேல சொல்ல? சொன்னா நிக்குமா?" தேவர் இடித்துரைப்பாகவே ஆரம்பிக்கிறார்.

"ஏன் நிக்காது... கள்ளத்தனமாக இவங்க எதுக்கு கரட்டுல ஒளிஞ்சிருந்தாங்களாம்?"

"அதுக்கு பதிலை நாங்களே சொல்றோம்" என்று அரவிந்த் பதட்டமேயில்லாமல் பேச்சை எடுக்கிறான்.

"என்னத்த... அந்த பக்கமா கொல்லைக்கிருக்க ஒதுங்குனோம்கறீங்களா?"

"இல்ல... நீங்க நம்பிக்கிட்டிருக்கற கருப்புச்சாமி பேரால இந்த ஊர்ல சாவுங்க நடக்குது பாருங்க... அதுக்கு காரணம் தேட அங்க

ஒளிஞ்சோம்."

"காரணம் தெரிஞ்சிச்சா...?"

"இப்போதைக்கு இல்ல—ஆனா கூடிய சீக்கிரம் கண்டுபிடிச்சுடுவோம்."

"சாமிய கண்டுபிடிக்கற அளவுக்கு நீ பெரிய ஆளா..."

"நான் சாமிய கண்டுபிடிப்பேன்னு சொல்லலை. ஆசாமிய கண்டுபிடிப்பேன்னு சொன்னேன்."

"ஆசாமியா... என்ன உளறுதீக தம்பி."

"இப்ப அப்படிதான் தெரியும். ஆனா உண்மை ஒரு நாள் வெளிய வந்தே தீரும்."

"அப்படின்னா... இந்த ஊர்ல யாரோ களவாணித்தனம் பன்றாங்களா?"

"இருக்கலாம். அது எப்படி இப்ப தெரியும்--போகப் போகத்தான் தெரியும்."

"அப்ப ஊர் மேலேயே உங்களுக்கு மொத்தமா சந்தேக அப்படித்தானே?"

"ஆமாம்..."

"இந்த ஒரு குத்தம் போதுமே தேவரே. நம்ம ஊர் மேலேயே சந்தேகம் இருக்கற நபருக்கு ஊருக்குள்ள தரணுமா இடம்? கழுத்தப் பிடிச்சு தள்ளாம..."

"இந்த ஊர் என்ன உங்க பட்டா பூமியா? இது இந்த இந்திய மண்ணோட குறிப்பா தமிழ்நாடு ஜனங்களோட பொது சொத்து. கழுத்துப் பிடிக்கறேன். காலைப் பிடிக்கறேன்னா தெரியும் சேதி." ரீனா நடுவில் ஒரு விளாசு விளாசினாள்.

"ஆத்தி... உனக்குதான் பேசத்தெரியுமுன்னு பேசிட்டே நீ. இது பொது சொத்துதான். நான் இல்லேங்கல. ஆனா இந்த ஊருக்குன்னு கட்டுப்பாடு நம்பிக்கை எல்லாம் உண்டும்மா.

அதுக்கு எதிரா யார் நடந்தாலும் கைகால் இருக்காது சாக்ரத..."

"உங்க நம்பிக்கைக்கு எதிரா நாங்க யாரும் நடக்கலை. நடக்கவும்

மாட்டோம். தயவு செய்து நாங்க சொல்றத கேளுங்க... கருப்பச்சாமி பேர்ல ஒருத்தன் உங்களை எல்லாம் ஆட்டி வைச்சுக்கிட்டிருக்கான். அவன் ஒரு குற்றவாளி. அவனை கண்டுபிடிக்கத்தான் வந்துருக்கோம்..."

"அப்படியா... யாருங்க அது?" மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன் கட்டையன் கேட்கிறான். கேள்வியில் கிண்டலும் எகத்தாளமும் சமவிகிதத்தில்...

"இந்த மாதிரி நினைச்சவங்க பேசுவங்க எல்லாரும் பந்திப்பாறைய காக்கா கழுகுக்கு படையலாகிட்டாங்க... அது தெரியுமா உங்களுக்கு?"

"அட என்னய்யா வளவளன்னு பேசிகிட்டு... இவங்க தலையையும் அப்படி எழுதியிருக்கோ என்னவோ? சாமி போனாலும் தப்பா இருக்கு— பேசாம கல்லா குந்திக் கிடந்தாலும் தப்பா இருக்கு இவங்களுக்கெல்லாம் பேசாம இவங்களை கோவில்ல கட்டிப் போடுவோம். சாமியாச்சு இவங்களாச்சு. நாம் எதுக்கு நடுவல போட்டு மண்டைய உடைச்சுகிட்டு..."

--பேச்ச வளர்ந்துகொண்டே போய் இறுதியில் கோவிலில் வைத்து கட்டிப் போடுவது என்று முடிவாகியது.

"ஆமாம் அதுதான் சரி... அதுதான் நல்ல தீர்ப்பு." என்று பூசாரியும் அந்த முடிவுக்கு மங்களம் பாடி முடிக்கிறார்.

அர்விந்த் ரீனாவுக்கும் அந்த முடிவில் ஒப்புதல் போல் தெரிகிறது.

"ரொம்ப சந்தோஷம்... அப்படியே செய்யுங்க. ஆனா ஒரு கண்டிஷன். நீங்க சொன்ன மாதிரி சாமி எங்களை கொல்லாம விட்டுட்டா நாங்க சொல்றதுக்கெல்லாம் இந்த பஞ்சாயத்து கட்டுப்படணும். சரியா?"

--நறுக்கு தெரித்த மாதிரியான ஒரு கேள்வியை ரீனா பதிலுக்கு கேட்கிறாள்.

எல்லோரும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்ள கூட்டத்திலிருந்து ஒரு குரல் அதற்கு ஆமோதிப்பைத் தருகிறது.

"முதல்ல சாமிகிட்ட இருந்து மீளுங்க. மீண்டுட்டா சாமியே உங்களை மன்னிச்சிட்டதாதான் அர்த்தம். அப்ப நீங்க சொல்றத நாங்க கட்டாயம் கேக்கறோம்..."

"அட யார்ராது... பஞ்சாயத்துல வெளரமில்லாம வாக்கு

கொடுத்துகிட்டு..."—தேவர் ஆவேசமாக மார் தூக்க ஒப்புதல் தந்தவன் வாத்தியார் வரதப்பிள்ளை மகன் சண்முகம். வரதப்பிள்ளைக்கேகூட மகனின் பதிலில் ஒப்புதல் இல்லை போலும்.

"எலே... பெரியவங்க பேசிக்கிட்டிருக்கைல வாலிபப்பய நீ இப்படியா குறுக்க புகுந்து பேசுவே. ஐயா... என் மகன் பேச்சை கணக்குல எடுத்துக்கிடாதீக மன்னிச்சுக்குங்க. பெரியவங்களா பாத்து முடிவு செய்யுங்க...." என்கிறார்.

"அப்பா... நான் சொன்னதுல என்ன தப்பு? எதுக்கு மன்னிப்பெல்லாம் கேட்டுகிட்டு?"

"வாய மூட்றா... பெரிசா பேச வந்துட்டான். இது சாமி விஷயம் தெரிஞ்சுக்க... அதுலயும் கருப்பு விஷயம்"

"நான் என்ன தப்பா சொல்லிட்டேன். சாமிக்கு எதிராவும் நான் எதையும் பேசலையே. இவங்க மீண்டு வந்தாதானே இவங்க பேச்ச கேக்க போறோம்.

குத்தம் பண்ணவங்க—எகனைக்கு மொகனை பேசறவங்களைத்தான் சாமி இதுவரை விட்டு வெச்சதில்லையே?"

--சண்முகம் விடாமல் தன் கருத்தில் வலுக்கிறான்.

"சண்முகம் சொல்றதுதான் சரி" என்று தேவரும் பிரச்சனைக்கு முற்றுப்புள்ளி இடுகிறார்.

அர்விந்துக்கு ஏனோ அந்த முடிவு நிரடியது.

31

"பொன்னையும் பொருளையும் எடைபோடு...
என்னை எடைபோட நீ யாரு...? நீ
கண்ணை மூடிட்டா கடும் இருட்டுதான்
கருப்பன் எனக்கோ அப்பதான் வெளிச்சம்!"
--கருப்பு கோடாங்கிப்பாட்டு

ஈற்று முன் கரட்டில் பார்த்த காட்சிகள் மனதில் எழுந்து உலா வர
ஈ ஆரம்பிக்கின்றன.

குறிப்பாக அங்கே பார்த்த அந்த சபாரி சூட் போட்ட மனிதரின் பிணம் கண் முன்னே உயிர் பெற்று எழுந்து நிற்கிறது

‘ஒப்புக் கொள்ளாதீர்கள்... மிக சுலபமாகக் கொல்வதற்கான ஒரு வழி இது...’ என்று அது சொல்வது போல் தோன்றுகிறது.

ரீனா இடை நறுக்குகிறாள்.

"அர்விந்த் எதுக்கு இந்த மௌனம்... தயக்கம்... இது ஒரு நல்ல சான்ஸ் அவனைப் பார்க்க..."

"நல்ல சான்ஸ்தான். அவங்க நம்மைக் கொல்வதற்கு... எதிரிகிட்ட நாமளே தலையைக் கொடுக்கற மாதிரி இருக்கு--இது முட்டாள்தனம்..."

"நோ... ஒப்புத்துக்குவோம். தப்பிக்க வழி இருக்கு. ஒப்புத்துக்குங்க..."

--இருவரின் கிசுகிசுப்பை பூசாரி விடைத்துக்கொண்டு உடைக்கிறார்.

"உங்க இஷ்டத்துக்கு நாங்க முடிவை மாத்திக்க முடியாது. நீங்க விரும்பினாலும் விரும்பாட்டியும் சாமி சன்னதியில் உங்களைக் கட்டிப்போடத்தான் போறோம்."

"போடுங்கய்யா... அதுதான் எங்களுக்கும் வேணும்."

--ரீனாவின் வேகமான பதில் தேவரையே ஆச்சரியப் படுத்துகிறது. எந்த தைரியத்தில் இந்த பெண் இப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்கிறாள்.

--கேள்வி பந்தடிக்கிறது.

"தேவரே... கோவில்ல கம்பம் நட்டு இவங்களைக் கட்டிப்போட்டற வரை எங்க வெச்சிருக்க...?"

--சண்முகம் தீர்மானமாகச் சொல்வதில் ஏதோ ஒரு காரணம் இருப்பது யாருக்குத் தெரிந்ததோ தெரியவில்லையோ... அர்விந்துக்கு நன்றாகவே தெரிகிறது.

"ரீனா... யார் இந்தப் பையன்...முந்திரிக்கொட்டை மாதிரி...?"

"எல்லாம் நம்ம ஆளுதான்!" கண் சிமிட்டி காதில் ஒலிக்கிறாள்.

"அப்ப கிளம்புங்க."

"சபை கலைகிறது. தேவர் முன் நடக்க கட்டையன் புழுங்கியபடி தொடர இருவரும் பின்தொடர்கின்றனர். பார்வை கரட்டு பக்கம் திரும்பி ஏறிடுகிறது.

கலையாத கழுகு வட்டம்.

அர்விந்தும் ஏறிடுகிறான்.

அவன் மனதில் கிளர்ந்தெழுத் தொடங்குகிறது. சற்றுமுன் கரட்டில் கண்ட காட்சிகள்.

உச்சி சூரியன் ஒரு பத்து டிகிரிக்கு மேற்குப் பக்கமாய் சரிந்து கதிர்க்கோல் போடும் நேரம். கண்ணில்பட்ட பாம்புகளை எல்லாம் கொன்றபடி அந்த வேளையில் கரட்டுப் பகுதியில் பிரவேசித்து அந்த செந்தட்டிப்புதர் உள்ள மண்டையோட்டுப் பாதையையும் நெருங்கி விட்டனர் ரீனாவும், அர்விந்தும். புதரைக் குடைந்து உள் நுழைந்து பாதை இடுக்குகளில் விழிகளைத் துழாவவிட்ட வேளையில்தான் குதிரை கனைக்கும் சப்தம் இருவர் காதிலும் கேட்டது.

சில நிமிட துழவாலிலேயே நான்கு பெரிய பெரிய சுற்றுப் பாதைகள் நடுவில் ஒரு சமதள இடத்தில் வெள்ளைக்குதிரை ஒன்று கட்டப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து விழுகின்றனர்.

அந்தக் குதிரையின் தொடைப் பரப்பில் கட்டுப் போடப்பட்டு அது அந்தக் காலை தரையில் படாதபடி வைத்துக் கொண்டு புல்லைக் கடித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

"அர்விந்த்... இது இன்ஸ்பெக்டர் பாபுவால சுடப்பட்ட குதிரை." சூழலை மறந்து கத்திவிடுகிறாள் ரீனா.

"சுடப்பட்ட குதிரையா?"

"ஆமாம்... இந்தக் குதிரையைத்தான் பாபு சட்டிருக்கணும். தொடைப்பகுதியில் பாருங்க காயம்."

"எப்படி அவ்வளவு கரெக்டா சொல்றே?"

"ஆமாம்... நானும் ரத்னாவும் ஒரு குதிரையைப் பார்த்தோம். அப்ப அதோட தொடைல எந்த காயமும் இல்லை. ரத்னா அட பார்த்தியா இந்த அதிசயத்தைன்னு சொன்னா... இப்பதான் தெரியுது. அது வேற

குதிரைன்னு..."

"அப்படின்னா குதிரையை வெச்சு ஒரு மிராக்கிள் மிரட்டலுக்கு பிளான் பண்ணியிருக்காங்க."

"எக்ஸாக்ட்லி..."—பேசிக் கொண்டே குதிரையை நெருங்கி சுற்றிச் சுற்றி வந்ததில் அது நுழைய முடிந்த ஒரு பாதை தெரிந்தது. வசதியான இடம். நின்று கத்தினால் சத்தம் சிதைந்து ஒரு அமானுஷ்ய குரலாய் வெளியே கேட்கும். அந்தப் பாதை வளைந்து வளைந்து அந்தக் கரட்டின் வயிற்றக்குள் ஒளிவு மறைவான பல இடங்களைக் காட்டுகிறது. அங்கெல்லாம் பாறைமேல் கடலைக் கூடுகளும் கரும்புச் சக்கைகளும் கிடக்கின்றன.

ஒரு பாறைச் சுவரில் பெரிதாய் குங்குமத்தாலேயே ஒரு அரிவாள் படம் வரையப்பட்டு கீழே கற்பூரம் கொளுத்தப்பட்ட கரி அடையாளம் வேறு!

"ரீனா... அந்த காசி இங்க தங்கி இருந்துகிட்டுதான் தன் பழி வாங்கற செயலைச் செய்திருக்கான். கருப்பு பேரால இந்தச் செயல்களைச் செய்தால் ஒரு குற்ற உணர்வு அவனுக்கு இருந்திருக்கணும். அதான் இங்க தனியா ஒரு வழிபாடு செய்ய வசதியா தனக்கு மட்டுமே ஒரு சன்னதியா இதை அமைச்சுகிட்டிருக்கான். அந்த கேமராவை எடு... அதை எல்லாம் ஷீட் பண்ணிக்கலாம்."

--அர்விந்த் காமிராவை வாங்கி க்ளிக் ஆரம்பித்தான்.

க்ளிக் சப்தத்தைக் கத்தரித்தது மெலிதான தாரை தப்பட்டை சப்தம்.

"எங்கிருந்தோ இந்த சப்தம் வருது." ரீனா சப்தம் வந்த வழிப்பாதை பக்கமாய் காதைத் திருப்பி நடந்து ஒரு திண்டுப்பாறைமேல் ஏறுகிறாள். காட்டின் பக்கவாட்டில் உள்ள பாறைப்பகுதி அது.

அங்கிருந்து பார்க்க கரட்டின் அடிவாரத்தில் ஒரு கூட்டம் கருப்புகோவில் நோக்கிச் செல்வது தெரிகிறது.

"ஓஹோ... இப்படித்தான் கோவிலுக்கு வருபவர்கள் போகின்றவர்கள் கண்காணிக்கப் படுகிறார்களா?"

ரீனா மின்னல் வேக யூகிப்பபோடு திரம்புகிறாள்.

"யூ ஆர் கரெக்ட் அர்விந்த். அந்த காசிக்கு இந்த இடம் ஒரு அற்புதமான

மறைவிடம். இங்க இருந்து எல்லா கோணத்துலயும் எல்லா இடத்தையும் பார்க்கலாம். அப்படிப் பார்த்து பார்த்துதான் காரியம் செய்திருக்கான். எனக்கு என்ன ஆச்சரியம்னா இத்தனை வருஷத்துல நம்மளை மாதிரி ஒருத்தர் கூடவா இந்தப் பக்கம் வந்து எட்டிப் பார்க்கலை?"

ரீனா கேட்டுவிட்டாள், ஆனால் அர்விந்த் கவனமாக அதற்கு விடை தேடுகிறான். நின்று கொண்டிருக்கும் இடத்திலிருந்து அண்ணாந்தால் வானக்கூரை. சுற்றிலும் அரண்போல் உருண்டு திரண்ட பாறைகள். பாறை இடைவெளிகள் சிலந்திக்கால் போல எட்டு திக்கும் கிடக்கிறது.

எதில் நுழைந்தால் லாவகமாய் வெளியேறலாம் என்பதில் குழப்பம் தட்டுகிறது. இப்பொழுது எது வழியாக வந்தோம் என்கூட மறந்துவிட்ட மாதிரி இருக்கிறது. குத்துமதிப்பாக ஒரு பாறை இடைவெளியில் நுழைந்து வெளியேறப் பார்த்த போது அடிவயிற்றில் ஈட்டி ஏறின மாதிரி ஒரு அதிர்ச்சி! குப்பென்ற நாற்றமும்... கிட்டத்தட்ட பாதி அழுகின நிலையில் ஒரு சபாரி சூட் சடலம்! ஒரு பாறை மேல் சாய்த்தி அமர்த்திய நிலையில்...

தரை தொட்டு நிற்கும் ஷீ. அணிந்த கால்களில் பெருச்சாளிகள் குதறும் போட்டி நடத்திக் கொண்டிருந்தன.

அந்த சடலத்தின் தோள்மேல் கூட ஒரு பெருச்சாளி அமர்ந்தபடி காதைச் சப்பி இழுத்துக் கொண்டிருந்தது!

கட்டையனும் இன்னும் சிலருமாய் காசுத்தோப்பு வீட்டுக்கு ஆனைமுடியாரும் இன்னும் சிலரும் கருப்பு கோவிலுக்கு பூசாரியும் சிலரும் ஊர் முழுக்க என்று பிரித்துக்கொண்ட மாதிரி தேடலுக்குக் கிளம்புகின்றனர்.

"சாமி குத்தம் வருமுன்ன அந்த ரெண்டு பேரையும் தேடிப் பிடிக்கணும். உடனடியா பஞ்சாயத்து கூட்டி ரெண்டுல ஒண்ணு பார்த்துப்பிடணும்" என்று பேசி வைத்துக்கொண்ட வேகத்தோடு தேடத் தொடங்குகின்றனர்.

காசுதோப்பு வீடு அலமலந்து கிடக்கிறது. கட்டையனுக்கு எட்டிப் பார்க்கவே பயமாய் இருக்கிறது. எட்டிப் பார்க்க ஆசைப்பட்ட பிரம்மன் நிலை ஞாபகத்தில் மூண்டு எரியத் தொடங்குகிறது.

இப்படித்தான் ஓர் இரவில் பிரம்மன் கையில் லாக்கர் விளக்குடன்

துணிச்சலாய் இந்த வீட்டுப்புறம் வந்தான்.

என்னதான் கருப்பச்சாமி உத்தரவு தந்து போலீசில் சரண் அடைந்தாலும் விடுதலை ஆகி வெளியே வந்து அதே சாமி உத்தரவிற்பேரில் சிவகாமியைத் திருமணம் செய்து கொண்டாலும் கிழவி மேலான கோபமோ பழி உணர்ச்சியோ துளிகூடக் குறையவே இல்லை.

அப்படிப்பட்ட கிழவி காசுத்தோப்பு வீட்டில் ஆவி சொருபமாய் அலைந்து கொண்டிருக்கிறாள் என்றால் அங்கேதான் அவளது பொன்பானையும் இருக்க வேண்டும் என்று பிரம்மனின் மனது கணக்குப் போட்டது. ஐயோ! எவ்வளவு தங்கம்...? ஆசை பீறிட்டது. அதான் சிவகாமிக்குக் கூடத் தெரியாமல் தைரியமாகக் கிளம்பி விட்டிருந்தான்.

ஆனால் வாசல் நிலைக்காலைத் தாண்ட முடியவில்லை. பொட்டில் உலக்கைக் குத்துப் போல் ஒன்று விழுந்தது. காதிலும் குதிரை குளம்படி சப்தம் கேட்டது.

மயக்கம், வினாடி தாமதம் இன்றி ஆக்ரமித்தது. கண் விழித்தபோது பார்வையில் வெளிச்சம் இல்லை. இன்று வரை பிரம்மன் வரையில் அது திரும்பவேயில்லை.

அது மட்டுமா? பூசாரி மூலம் சாமி வந்து கட்டுப்பாடு மீறிய குற்றத்திற்காக அமாவாசை அல்லது பெளர்ணமியில் சவுக்கடி பெற்றாக வேண்டும்.

அதுபோல் தனக்கும் இப்பொழுது ஏதாவது நேருமோ? அச்சம் கட்டையன் காலைக் கட்டுகிறது.

ஒரு காலத்தில் தன் இச்சைக்கு ஓடித்திரிந்து வாழ்ந்த வீடுதான். ஆனால் இன்று அங்குலத்திற்கு அங்குலம் மிரட்டுகிறது.

"என்ன கட்ட... உள்ள ஏறிப் பார்க்க வேண்டியதுதானே?"

"நீ போய் பாத்துட்டு வாயேன்..."

"எலே... உங்க வீட்டுக்குள்ள நுழைய உனக்கே இவ்வளவு டெர்ரரா இருந்தா எங்களுக்கு எவ்வளவு இருக்கும்?"

"நாம இவ்ளோ பயப்படறோம். அந்த குட்டி என்னடான்னா எவ்வளவு

தேரரியமா இங்க பூந்து வந்திருக்கா...?"

"உள்ளதான் இருக்காங்களா... ஏய்ய்ய... உள்ள யாரு. வெளிய வந்திருங்க..." வாசல் வளைவில் நின்று கத்துகிறான் ஒருவன். சமீப வருடத்தில் இப்படி ஒரு சப்தத்தைக் கேட்டதில்லையே--கூட்டத்தையும் பார்த்ததில்லையே என்கிற ஆச்சரியத்தில் வேங்கை மரத்து ஆந்தை தன் கோலி விழியில் மேலும் ஐந்து மில்லி மீட்டர் ஆரக்காலைக் கூட்டுகிறது.

ஊருக்குள்...

ஏதோ திருடனைத் தேடி அலையும் சாக்கில் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறார் பூசாரி. கைவசம் கழியோடு ஒரு கூட்டம் போகிற வருகிறவர்களிடம் எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனைமுடியார் மயானம் கடந்து சுற்றிச்சுற்றிப் பார்த்தபடி கோயில் நோக்கி நடந்து கொண்டிருக்கிறார்.

ரீனாவுக்கும் அர்விந்துக்கும் எந்த கெடுதலும் நேரிட்டிருக்கக் கூடாது என்கிற ஆசை நிறைய இருக்கிறது போலும். இறுக்கமாய் பேசாமல் வருகிறார்.

"ஏ தேவரே... நாம வந்து தேட்டற வரைக்கும் சாமி பொறுமையா இருக்கும்னு நினைக்கிறீரா?"

"என்னைக் கேட்டா இவங்க விஷயத்துல சாமி ஆனாலும் ரொம்ப பொறுமை காட்டுதுன்னுதான் சொல்லுவேன்."

"வாய மூடிக்கிட்டு வாங்கய்யா... நாலு எழுத்து படிச்சபிட்டாலே எதையும் நோண்டிப் பாக்கத்தான்யா சொல்லும். பாக்கட்டும் நல்லா. பொறவு பட்டும்."

பேச்சும் சடைப்புமாய் கரட்டு வளைவைத் தொட்டவர்களை பந்திப்பாறை கழுக்குக் கூட்டம் சற்று மிரட்டியது.

பிணம் கிடந்தால் வட்டம் கட்டும் சாக்கில் ஏகமாய் கழுக்குக் கூட்டம்.

"தேவரே... மேலே ஏதோ பொணம் கிடக்குது போல..."

"போய் பாருங்கடா யாருன்னு..."

ஒருவன் வானரம் போல பாறைக்குப் பாறை தாவி மேலேற ஆரம்பித்தான்.

‘ஐயோ அர்விந்தும் ஈனாவுமா?’ தேவரின் ஈரக்குலை நடுங்கிக் குலுக்கிய வேளையில் பாறைமேல் வெள்ளைக் குதிரையும் வாலைக் குழைத்தபடி எட்டிப் பார்க்கத் தொடங்கியது.

இது குண்டுக்காணம் பட்டிராத ஆரோக்கியமான குதிரை பார்த்த மாத்திரத்தில் கூட்டம் கன்னத்தில் போட்டுக் கொள்கிறது. மேலேறியவன் பந்திப்பாறை யைப் பார்க்கிறான்.

எதரிபார்த்தபடியே சடலம்!

அதன்பின் அனைவரும் வந்து நின்று பார்க்க-பூசாரி வந்து அருள்வாக்கு சொல்லி குட்டை உடைக்க மாட்டிக் கொண்டாயிற்று.

அர்விந்த் பழைய நினைப்பிலிருந்து மீள்கிறான். கரட்டில் பார்த்த காட்சிகளில் ஒரு ரகசியத்துக்கு விடை கிடைத்ததுபோல் இருந்தது. ஆனால் அமராவதி அதெல்லாம் ரகசியமேயில்லை என்று பண்ணி விட்டாள்.

பூசாரிக்கும் எப்படித்தான் ஒளிந்திருந்தது தெரிந்ததோ, அருள்வாக்கல் காட்டிக் கொடுத்து விட்டான்.

நிஜமாலுமே அருள் வாக்குதானா?’

நிமிர்ந்து நின்ற அர்விந்த் மனமே இப்பொழுது நடப்பதில் மடங்கி ஒருக்கால் கருப்பு இருந்தாலும் இருக்குமோ என்று சிந்திக்க ஆரம்பிக்கிறது. அதன் எதிரொலியாய் முகத்தில் கலக்க ரேகைகளின் ஓட்டம்.

ஆனால் ஈனா துளியும் கலக்கமின்றி சிரித்தபடி இருக்கிறான்.

"ஆமாம், கம்பம் நட்டுதான் கட்டிப் போடுவீங்களா இல்ல ஆல மரத்திலேயே கட்டிப் போடுவிங்களா?"— என்று சாதாரணமாக தேவரிடம் கேட்கிறான்.

கட்டையனை அந்தக் கேள்வி கோபப்படுத்துகிறது. கரோமாய் முறைக்கிறான்.

ஆளை மிரட்டி ஒரு அசுரப் பணி செஞ்ச
காளை யாருன்னு காட்டிவிடு கருப்பா...
நாளை அது தெரிய நீயே நாடி வந்தியா பொறுப்பா?"
--கருப்பு கோடாங்கிப் பாட்டு

இப்படி எல்லாம் இதற்கு முன் கம்பம் நட்டு அதில் யாரையும்
கட்டிப் போட்டதாக வரலாறு இல்லை.

முதல் முறையாக இப்படி நடக்க இருக்கிறது. இது சரியா தப்பா என்று
யாராலும் எடையிட முடியவில்லை. இருந்தாலும் வேறு வழி இருக்கிற
மாதிரியும் தெரியவில்லை.

சாதாரணமாக இந்த மாதிரி சமயங்களில் வாத்தியார் வரதப்
பிள்ளைதான் சாங்கோபாங்கமாக விளக்கம் தருவார்.

இப்பொழுதும் தருகிறார்!

"எனக்கென்னவோ கட்டிப் போட்டதுல ஒரு தப்பும் இல்லைன்னுதான்
தோணுது. நம்ப சாமி பேசற சாமி— வந்து பேசிட்டு போவட்டும்...
விடிஞ்சு போய் பார்க்கைல நீங்க வேணா பாருங்க அவங்க இரண்டு
பேரும் கருப்பா கருப்பான்னு தேம்பியழுவறதை..."

"என்ன வாத்யாரய்யா நீங்க... இவங்களை சாமி உசுரோடு உட்டுடும்னு
சொல்றீங்களா? அந்த பொண்ணு என்ன பேச்சு பேசினிச்சு? அதுக்கே
நாக்கை இழுத்து வெச்சு அறுக்கலாமே..."

"அதைச் சொல்ல நாம யாரு... சாமி பாடு அவுங்க பாடு. என் வரைல
இவங்க நோண்டிப் பாக்கறவங்களாதான் இருக்காங்க. யாரையும்
ஏமாத்தி துரோகம் பண்ணினவங்களா இல்லை. ஆகையால சாமி
எதுவும் செய்யாதுன்னுதான் நினைக்கறேன். பாப்போம் விடிஞ்சா
தெரிஞ்சிடுது."

வாத்தியார் கருத்து கேட்டு அடுத்த நாளை விடியலுக்கு ஆவலாகக்
காத்திருக்கத் தொடங்குகிறது ஊர் ஜனம்.

அர்விந்தும் ரீனாவும் இப்பொழுது தேவர் வீட்டில்.

இருவரின் முன்னே குட்டி போட்ட பூனை நடை போட்டு தன் கவலை.
பயம், பதட்டத்தை வருவிக் காண்பித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

"இப்படி வசமா மாட்டிக்கிட்டீங்களே... எள ரத்தம் பயமறியாதுங்கற மாதிரி..." என்று கசிகிறார்.

--ரீனா சர்வ அலட்சியமாக இருக்கிறாள். ஒரு கண்ணாமூச்சி விளையாட்டு முடியப் போகிறது. விளையாடுபவனைப் பார்க்கப்போறோம் என்கிற எதிர்பார்ப்பு அவளது முகத்தில் பிரகாசமாகத் தெரிகிறது.

கட்டையன் ஒற்றைக் கையால் தாடை சொறிந்து அண்ணனைக் கடிந்து கொள்கிறான்.

"ஏண்ணே நீ வேற, அப்படியே இவங்களை கூட்டிட்டு போய் கட்டிப்போட்டுட்டு வராம ஊட்டுக்கு கூட்டிகிட்டு வந்து கழுத்தறுக்கிறீங்க. எனக்கு ஒரு கை போனது போதாதா... உங்களுக்கும் ஏதாச்சும் ஆகணுமா?"

இத்தனை சொல்லெடுத்து கட்டையன் பேசி பல வருடமாகிவிட்டது. அதிர்ச்சி நிமிரல் தேவருக்கு.

"கட்ட... நீயா பேசறே?"

"நா பேசாம... போதும்ணே அந்த சாமியோட மோதி மோதி நாம மண்டைய உடைச்சிக்கிட்டது..."

"வாஸ்தவம்தான். அதுக்காக இவர்களை அப்படியே விட்டு சொல்றியா? அது மரியாதையா? இந்த தம்பி நம்ப ராஜேந்திரனுக்கு ரத்தம் கொடுத்திருக்கு. ரீனா எனக்கு ஒரு பொண்ணு மாதிரி... அதனாலதான் அந்த சண்முகம் பய சொன்னப்ப நான் மறுக்கலை."

"ஆனா ரெண்டு பேருமே உன்னை மாமனாராக்கிக்க நினைக்கறாங்க. அத மறந்துட்டியா? உன் மருமவ இந்தப் பொண்ணு இல்ல. அந்த முனியன் மவ செல்லி. உன் மருமகனை இனிமேதான் கருப்பு முடிவு பண்ணணும். ஏற்கனவே சாமிக்கு எதிரா போக நினைச்சதான் உதை மேல உதை வாங்கிட்டோமே. தெரிஞ்சும் தப்பு பண்ணிகிட்டே போனா எப்படி?"

அண்ணன் தம்பி இருவரின் பேச்சில் தெறிக்கும் பொருளை நுட்பமாகக் கேட்டபடி அர்விந்தைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறாள் ரீனா.

--அர்விந்தால் முடியவில்லை.

"எப்படி உன்னால சிரிக்க முடியுது தாயி?" தேவர் கேட்கிறார்.

"சிரிக்காம... ஆதரிக்கறதுலயும் சரி, எதிர்க்கறதுலயும் சரி ஒரு கண்முடித்தனம் உங்ககிட்ட இருக்கு. கொஞ்சம் கூட புத்திசாலித்தனம் இல்லை."

"எது புத்திசாலித்தனம் ஆத்தா. ஒளிஞ்சிருந்து நோட்டம் போட்டு மாட்டிக்கறதா?"

"நாங்க மாட்டிக்கலை. எங்ககிட்டதான் எதிரி மாட்டப் போறான்."

"ஆரம்பத்துல இருந்தே இப்படித்தான் பேசறே... தாயி நான் ஒண்ணும் கண்முடி கிடையாது. வெறும் மோர்ல வெண்ணெய் எடுக்கறவன்தான் நானும். கட்டையன் மட்டும் என்ன? அவனுக்கு குனிஞ்சு கும்பிடவே பிடிக்காது. நாங்களும் கருப்பாவது பருப்பாவதுன்னு கேட்டு அதற்கு எதிரா செய்யாத காரியமில்ல... ஆனா இன்று வரை அந்த விஷயத்துல எங்களால நிமிர முடியல. நீ என்னடான்னா கொஞ்சமும் புரிஞ்சுக்காம பேசறியேம்மா..."

ஆனைமுடியாரின் விளக்கத்திற்குப் பிறகும் அசரவில்லை ரீனா. நறுக்கென்று கேட்கிறாள். "ஆமா காசிங்கறது யாருன்னு உங்களுக்குத் தெரியுமா?"

"காசியா?"

"கேள்விப்பட்ட பேரா இருக்கு, ஆனா யாருன்னு புரியலை."

"எப்படிப் புரியும், இருபது வருஷத்துக்கு முந்தின விஷயமாச்சே. இந்த காசி யாரோ இல்லை. உங்க குடும்பத்தால அநியாயமா அழிஞ்சுபோன பரந்தாம நாயக்கர் மகன்தான் இவன்."

ஆனைமுடித்தேவர் முகம் உடனே இருள் பரவிச் சுருங்குகிறது. கட்டையனும் கடிபட்டமாதிரி ஆகிறான்.

"அவனுக்கென்னம்மா இப்போ?"

"என்னவா... அவன்தான் கருப்பச்சாமி!"

"என்ன தாயி ஒளர்றே?"

"உளறலை. உள்ளத சொல்றேன். தன்னை அவன் கருப்பச்சாமியா

நினைச்சிக்கிட்டானா இல்லை கருப்பச் சாமி வேஷம் போட்டிருக்கானா தெரியாது. அவனைத் தவிர இந்தக் காரியங்களைச் செய்ய ஆள் கிடையாது. யாருக்கும் நோக்கமும் கிடையாது."

"மனுஷன்னா... மந்திர வித்தக்காரன் மாதிரி யார் எங்க என்ன பண்ணாலும் அவனுக்கு தெரியறது எப்படி நான் பொன் பானை தேடி மைக்காரிய போய் பார்த்தது கூட தெரிஞ்சிருக்கே-அந்த மைக்காரியே என்னை எச்சரிக்கிறாளே. கருப்பு பெரிய தெய்வம், தலையிடாதேன்னு."

"இந்த விஷயம்லாம் ஒண்ணும் பெரிய விஷயமில்ல. சொஞ்சம் கூர்ந்து கவனிச்சா இதுக்கெல்லாம் விடை கிடைச்சிடும். இந்த மைக்காரி அருள்வாக்கு எல்லாமே நம்மைப் பிடிச்ச ஆட்டிக்கிட்டிருக்கற மடத்தனமான விஷயங்கள். ஏமாற ஆள் இருக்கற வரைக்கம் ஏமாத்த ஆள் இருக்கும். இவங்களும் இருந்துகிட்டே இருப்பாங்க..."

"நீ சொல்றபடி பார்த்தாலும் நாங்கதான் தப்பு செய்தோம். காசி எங்களை மட்டும் பழி வாங்கறானா சரிங்கலாம். காசி எங்களை மட்டும் பழி வாங்கறானா சரிங்கலாம். ஊரேல்ல கட்டுப்பட்டிருக்கு. யார் தப்பு செய்தாலும் தண்டனை கிடைக்குதே. எப்படி... எப்படி?"

"ஊரே கட்டுப்பட்டிருந்தாத்தான் தான் நினைச்சதை உங்க விஷயத்தில சுலபமா சாதிக்க முடியும். அதனால் ஊரையே கட்டக்குள்ள வெச்சிருக்க வெளிய தர்ம பரிபாலனம். உள்ளுக்குள்ள பழி உணர்ச்சியோட உங்களைக் கட்டுப்படுத்கறதுன்னு ஏன் இருக்கக்கூடாது?"

ரீனா கேட்கக் கேட்க தேவர் முகத்தில் ஒரு புதிய மாற்றம் தெரிகிறது. கட்டையனும் அதுவரை இருந்த மன அழுத்தம் கணத்தில் நீங்கிவிட்டதுபோல உணர்கிறான்.

"ஆமா இதையெல்லாம் எப்படி எடை போட்டே?"

"அது இப்ப வேண்டாம். முதல்ல காசியைக் கண்டு பிடிக்கணும். நிச்சயம் நாங்க இன்னிக்கு ராத்திரி கண்டு பிடிச்சிடுவோம். அப்ப எங்களுக்கு அவனால் எதுவும் ஆகிடக்கூடாது. உங்களால எங்களுக்கு பாதுகாப்பு தர முடியுமா?"

"என்னம்மா அப்படிக் கேட்டுட்டே... நிச்சயமாம்மா..."

"அண்ணே ரீனா சொல்றத பார்த்தா அந்த காசியா இந்த பூசாரிதான் இருந்தாகணும். ஏன்னா அவன்தான் சரியா இருபது இருபத்திரெண்டு

வருஷம் முந்தி இந்த ஊருக்கு வந்தவன். வந்த ஜோர்ல பூசாரி கணபதி அம்பலம் மகளையும் கட்டிகிட்டு, பூசாரிக்கு ஒரு மகன் இருந்தும் அவனை பூசாரியாக்காம தான் பூசாரியானவன்!"— கட்டையன்.

வேகமாக கம்ப்யூட்டர் போலக் கணக்கிட்டு படபடவெனப் பொறிகிறான்.

"நிச்சயமா பூசாரியும் ஒரு ஆள். ஆனா பூசாரியே காசி கிடையாது" அழுத்தி மறுக்கிறாள் ரீனா...

"அப்படின்னா?"

"ப்ளீஸ், இதுக்குமேல எதையும் கேக்காதீங்க. நான் சொல்றத இனி நீங்க கேளுங்க. காசி யார்ங்கறது மட்டுமில்ல, பொன்பானை நகைங்களுட கண்டு பிடிச்சுடலாம்..."

"பொன்பானை நகைங்களா?"

"ஆமா... காலி பானையைக் கண்டு பிடிச்சுட்டோம். அதன் மூலமா நகைகளை இப்பதான் அதாவது இரண்டொரு நாள்ள அந்த காசி எடுத்துக்கிட்டிருக்கானும் தெரிஞ்சு போச்சு."

"ஆத்தா... என்ன நீ என்னென்னமோ சொல்றே, இந்த ஆனை தன்னை ஒரு புலி சிங்கமாவே நினைச்சவன் தாயி. ஆனா நீ பேசறத பார்த்தா நான் ஆனை இல்ல தாயி பூனை!"

"போதும்... ஏறுனா உச்சி--இறங்கினா பாதாளம்னு நீங்கள்லாம் இருக்கறதாலதான் எதிரி உருவாகறாங்க. எதிர்த்தும் விளையாடி ஜெயிக்கறாங்க, சரியா இருந்திருந்தா இதுக்கெல்லாம் இடமே இல்லை."

"அதெல்லாம் இருக்கட்டும் அந்த பொன்பானைய எப்படி கண்டுபிடிச்சே... எங்க கண்டுபிடிச்சே?"

"உங்க காசுத்தோப்பு பங்களாவுல உள்ள கிழவி சமாதியில!"

"அங்கையா? அங்க நான் தேடாத இடமில்லியே... ஆனா சமாதிய தோண்டிப் பாக்கலைதான் அதுலயா இருந்துச்சு?"

"ஆமா... எது அதிக பாதுகாப்பான இடமோ அங்கதான் அது இருக்க முடியும்? சமாதிய விடவா ஒரு பாதுகாப்பான இடம்

இருந்துடப்போகுது?" ரீனாவின் விளக்கத்துக்கு மெருகேற்றுகிறான் அர்விந்தும்.

"அதனாலதான் அந்தக் காசுத்தோப்பு பங்களாவுல கிழவி ஆவிய காட்டி யாரையும் வரவிடாம பாத்துகிட்டிருக்காங்கன்னு நினைக்கறேன்..."

"அப்ப ஆவி பொய்யா?"

"நிச்சயம் அப்படித்தான் இருக்கணும்."

ஆனைமுடித்தேவர் பேச்சு மூச்சற்றுப் போய் அருகிலுள்ள கருந்தேக்கு நாற்காலியில் விழுகிறார். வெறுந்தரையிலேயே கட்டையன் அமர்ந்து தலையில் கை வைத்துக் கொள்கிறான்.

வாசற்புறமாய் பாம் பாம் என்கிற சப்தம் கேட்கிறது.

டாக்சி ஒன்று கிரீச்சிட்டு நின்றிருக்கிறது.

உள்ளிருந்து இறங்குபவள் வெள்ளிநாச்சி!

"என்ன இவ... இவ மட்டும் வரா. ராஜேந்திரனை ஆஸ்பத்திரியில உட்டுப்புட்டு?" தேவர் நிமிருகிறார்.

"என்ன புள்ள எதுக்கு இத்தன அவசரம்?"

"ஒண்ணுமில்லிங்க... இந்த புள்ளைங்க ரெண்டு பேரும் இங்க வந்துட்டு தெரிஞ்சு என்னால அங்க ஒரு நிமிஷம்கூட இருக்க முடியலை. அதான் வந்துட்டேன்." வெள்ளிநாச்சி பேச்சோடு ரீனாவை நெருங்கி கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு.

"ஏன் தாயி இப்படியா சொல்லாம கொள்ளாம வருவே... சாமி குத்தம் எதுவும் ஆயிடலியே?" என்று கலங்க ஆரம்பிக்கிறாள்

"எங்களுக்கொண்ணும் இல்லை. ராஜேந்திரன் எப்படி இருக்கார்?"

"நல்லாருக்காம்மா... சொன்னா நம்ப மாட்டே நானா வரலை ஆத்தா கருப்புதான் என்னை அனுப்பிச்சு..."

"உஸ்ஸ்... ஐய்யோடா, இப்பதான் இவங்களுக்கு வேப்பிலை அடிச்சு முடிச்சேன். இனி உங்களுக்கு அடிக்கணும்."

"என்ன தாயி சொல்றே—நான் சொல்றது நிஜம். அர்விந்தன் தம்பிக்கு மருந்து போட்டு காப்பாத்துன அதே சாமிதான் அங்க வந்துச்சு. ராஜேந்திரன் எப்படி இருக்கான்னும் பாத்துச்சி... ஊருக்கு போங்க ராஜேந்திரனுக்கு ஒண்ணும் ஆகாதுன்னும் சொல்லிச்சு!"

--வெள்ளி பேசியதில் குழம்பும் ரீனா அர்விந்தின் பதிலில் மேலும் குழம்புகிறாள்.

"ஆமாம் ரீனா... நான் உன்கிட்ட சொல்ல மறந்துட்டேன். நான் நடுவுல ஒரு தடவை ரகசியமா இங்க தனியா வந்தேன். கருப்பச்சாமி கிட்ட ரத்னா உத்தரவு கேட்டதுக்குதான் அது தரலை. நான் கேட்டா என்னா ஆகும் பாக்கலாம்னு வந்தேன்.

வந்த சமயம் கத்திக்குத்து காயத்தால வழியிலேயே மயங்கி விழுந்துட்டேன். அப்ப ஒரு மீசை வெச்ச ஆஜானுபாகுவான நபர் வந்து என்னை மயக்கம் தெளிய வெச்ச காயத்துக்கு மருந்தும் போட்டுவிட்டார். அதன் பிறகு இந்த நிமிஷம் வரை பெரிசா வேதனை இல்லை. அவர் உடம்புல சந்தன வாசம் பலம்மா அடிச்சிச்சு."

"இதை ஏன் முதல்லையே சொல்லலை அர்விந்த்?"

"இப்ப அதனால என்ன ரீனா?"

"அதனால என்னவா... அந்த நபரே காசியா ஏன் இருக்கக்கூடாது?"

"இட்ஸ் இம்பாசிபிள்... காசிக்கு இன்னிக்கு வயசு நிச்சயம் நாப்பத்தஞ்சுக்குமேல இருக்கும். அந்த நபருக்கு இருபத்தஞ்சு வயசுகூட மதிக்கமுடியலை என்னால!"

"தம்பி நான் சொல்றேன்னேன்னு தப்பா எடுக்காதீங்க. எனக்கு தெரியும் அது சாமிதான்..."

ரீனா தலையில் கை வைத்துக் கொண்டாள். இது என்ன புதுக்குழப்பம் என்று சிந்தனையில் சிக்கி ஊசலாட ஆரம்பித்தாள். தேவரும் கட்டையனாகூட அவள் முகத்தையே பார்க்கின்றனர்.

அவள் அடுத்து என்ன செய்யப் போகிறாள் என்று தெரிந்து கொள்ள ஆவலாக இருக்கின்றனர்.

கட்டையன் திரும்ப வேதாளம் போல மரம் ஏற ஆரம்பிக்கிறான்.

"நல்லவேளை அண்ணி நீங்க வந்தீங்க. இல்லேன்னா இந்தப் பொண்ணு பேச்சை நம்பி மோசம் போயிருப்போம்" என்கிறான்.

"இவ என்ன சொன்னா?"

"கருப்புச்சாமின்னு ஒண்ணு கிடையவே கிடையாதாம். எல்லாம் செத்துப்போன பரந்தாம நாயக்கர் மகன் காசியோட வேலையாம்."

"ஐயோ தாயி. வேண்டாம் கண்ணு. அப்படி எல்லாம் பேசாதே. முதல்ல நீங்க ஊருக்குக் கிளம்புங்க. உங்களுக்கு எதுனா ஆயிடப்போகுது."

"எங்க வசமா மாட்டிக்கிட்டிருக்காங்க. கோயில்ல கட்டிப்போட்டு சாமிகிட்ட ஒப்படைக்க முடிவாயிருக்கு..."

"ஐய்யய்யோ... சாமிகிட்டையா அது விடாதே."

"எது விடாது?"

"சும்மா இரு தாயி. சும்மா புரியாம பேசிக்கிட்டு. உன் நல்லதுக்குதான் சொல்றேன். இப்படி சிக்கிக்கிட்டீங்களே... இப்பதான் தெரியுது சாமி ஏன் என்னை அனுப்புனுச்சின்னு..."

"நீ இல்ல... இனி யார் வந்தாலும் இவங்களை ஒண்ணும் பண்ணமுடியாது. சாமி பாடு இவங்க பாடு. நாம யார் நடுவுல? நாம நகுந்ததுக்கறதுதான் நல்லது. நம்ம குடும்பக் கதையைக் கேட்டு காசி பாசின்னு குழப்பிட்டியேம்மா ஒரு நிமிஷம் எங்களை..."

"இல்ல... இல்ல... ஆதாரம் இல்லாம நான் பேசலை, எனக்கு ஆளையே தெரியும்!"

ரீனா பதில் யாரை அதிகம் பாதித்ததோ பாதிக்கவில்லையோ வெள்ளியை அப்படியே சுருட்டிப் போடுகிறது.

33

"தருமம் ஜெயிக்கணும், தருமம் ஜெயிக்கணும் கருப்பச்சாமி!
தருமம் துளுத்தாதான் மேகம் கருத்திடுமோ என் சாமி
கருமப் பாவங்களை கழுவித் துடைக்கணும் கருப்பச்சாமி
உருமாக் கட்டி வந்து தழுவிக் காத்திடய்யா என் சாமி!"
--கோடாங்கிப் பாட்டு

ரு பக்கம் வெள்ளிநாச்சி சுருண்டு விழுந்தாலும் அதில் கவனமும் செல்லாமல் ஆளையே தனக்குத் தெரியும் என்று சொன்னதில் அனைவர் கவனமும் நிலைகுத்தி நிற்கிறது.

"ஆளையே உனக்குத் தெரியுமா? என்ன தாயி சொல்றே..." நரைத்துக் கொழுத்த மீசை நடுங்க ஆனை முடித்தேவர் ரீனாவை வெறிக்கும் விதத்திலும் அனல் பறக்கிறது.

"அண்ணே இது கதையடிக்குது. ஆளைத் தெரியுமாம் ஆளை... எங்களுக்குத் தெரியாத ஆள் உனக்கு மட்டும் தெரிஞ்சிட்டானோ?"—கட்டையன் விடாது நம்ப மறுத்து வாதம் புரிகிறான்.

"லட்சுமி நீ முதல்ல அம்மாக்கு என்னன்னு கவனி..." --ரீனாவின் குரல் இவர்களை லட்சியம் செய்யாமல் லட்சுமியை நோக்கி திரும்ப அவள் வெள்ளியை நெருங்கி தன் மடிமீது அவள் தலையைத் தூக்கி வைத்துக் கொள்கிறாள்.

"தா... பேச்சு மாத்தாம இங்க பாத்து பேசு. ஆளைத் தெரியும்னியே யாரு அது?"—கட்டையன் இடை நறுக்குகிறான்.

"அதான் உங்களுக்கு தெரியாத ஆளே கிடையாதே. எதுக்கு என்கிட்ட கேக்கறீங்க?"

"நீதானே சொன்னே?"

"ஆமாம் சொன்னேன். ஆனா அதைத் துளிகூட பரிசீலனை பண்ணாம இளக்காரம் பண்ணினா எப்படி சொல்லத் தோணும்?"

"ஆத்தா... என்ன ஆத்தா பேசுறே... ஒரு பக்கம் இந்தத் தம்பில இருந்து வெள்ளிவரை அந்த கருப்பச்சாமியை நேருலயே பாத்து விடைச்சி நிக்கறாங்க. நீ என்னடான்னா காசிங்கறே கண்ணாவிங்கறே... ஆளையும் தெரியும்கறே... நாங்க எதை நம்ப எதை விட?"

"பொறுங்க. இன்னிக்கு ராத்திரி நிச்சயம் அவனை நாங்க பிடிப்போம். அப்ப தெரிஞ்சிடும்."

"நீங்க அவனைப் பிடிக்கப் போறதில்ல... அந்த கருப்புதான் உங்கள பிடிக்கப்போவுது... நாளைக்கு நீங்க இரண்டு பேரும் பந்திப்பாறலை கிடக்கலைன்னா என் பேரையே மாத்தி வெச்சுக்கறேன்..."—கட்டையன் தொடை தட்டுகிறான்.

ரீனா ஏதோ பூச்சி காட்டுவதாகத்தான் அவன் உள்ளுணர்வு கருதுகிறது. ஆனால் தேவர் ரீனாவின் எழுச்சியை, அதற்கு அசராமல் துணை செய்யும் அர்விந்தை நினைத்து ஆச்சரியம் கொள்கிறார்.

"இந்த ஊரில் யார் அந்த காசி?" என்ற கேள்வியில் ஊஞ்சல் ஆட்டுகிறார். பொன் பானைவரை சென்று விட்டவளுக்கு காசியைக் கண்டறிவதுதானா ஒரு சிக்கலான விஷயமாக இருந்திருக்க முடியும்?

ஆனைமுடியார் அகல நெற்றியில் கேள்விப்பட்டறை கடை விரிக்கிறது.

ரீனாவும் அர்விந்தும் தேவர் சலனப்படத் தொடங்கி விட்டதைப் பார்த்து அதை தங்கள் முதல் வெற்றியாகக் கருதுகின்றனர் ஊடே கண் திறக்கிறாள் வெள்ளி. மலங்க மலங்க அனைவரையும் பார்க்கிறாள்.

பூனை போல எழுந்து வந்து ரீனாவை நெருங்கி காதைக் கடிக்கத் தொடங்குகிறாள்.

"கண்ணு நெருப்போட விளையாடாத... யாருமே உன் அளவு பேசுனதோ நடந்துகிட்டதோ இல்லடா. நான் சொல்றது கேளுடா."

"என்ன பண்ணணும்கறீங்க?"

"பேசாம ஓடிப்போயிடுங்க. நான் ஏற்பாடு பண்ணேன்."

"எதுக்கு?"

ஐயோ புரியாம பேசுறியே தாயி. நீ நூறு வயசு நல்லா இருக்கணும்னு நான் ஆசைப்பட்டேன்... அதனால சொல்றேன். ஓடிப்போயிடு தாயி. ரத்னா மட்டும் எனக்கு மகளில்ல—நீயும்தான்."

வெள்ளியின் கெஞ்சலும் கிசுகிசுப்பும் கட்டையனைத் துவம்சம் செய்கிற மாதிரி என்னவோ செய்கிறது.

"அண்ணி நீ கொஞ்சம் சும்மா இருக்கியா. நானும் இந்தப் புள்ள வந்ததுல இருந்தே பாத்துட்டுதான் இருக்கேன். மனசுக்குள்ளே பெரிய ரிவரல்வர் ரீட்டான்னு நினைப்பு இதுக்கு..."

இந்த கட்டையன் சாமியாவது பூதமாவதுன்னு ஆட்டம்போட்ட கதை இதுக்கு தெரியுமோ தெரியாதோ. இப்படி ஒத்தக்கையோட அல்லாட ஆரம்பிச்சு பெட்டிப் பாம்பா அடங்கிக் கிடக்கான்னா அதுக்கு அந்த

கருப்புதான் காரணம்கறது இன்னிக்கு இதுக்கும் தெரியட்டுமே... ஏன் கிடந்து கசியறே?"

கட்டையனின் வக்கணை முன் அந்த அழுத்தமான நிலையிலும் சிரிப்பு வருகிறது ரீனாவுக்கு தேவர் சிலிர்த்துப் போய் அதைப் பார்த்து விடைக்கிறார்.

"ஆத்தா சிரிக்காத ஆத்தா... இளங்கண்ணு பயமறியாத கதை எங்களுக்கும் தெரியும். எத்தினி வட்டமாத்நா நான் சொல்லுவேன். நாங்க நோண்டாத நோண்டா நீ இந்த கருப்பு விஷயத்துல நோண்டி இருப்பே? மைக்காரி, குடுவிக்காரி, மந்திரவாதி, மலையாளத்தானு நானும் கருப்புக்கு எதிராவும், பாணை தேடியும் பாக்காத ஆளில்லை. போகாத ஊரில்லை. ஒரு பய கூட எனக்கு சகாயம் செய்யலை. கருப்பு சங்கதியா? கிட்ட வராதேன்னுட்டாங்க. வேண்டாமாத்தா... வெள்ளி சொல்லுறத கேளு. இப்பகூட கெட்டுப் போயிடலை. நானே வைக்கல் வண்டியில எத்தி ஊருக்கு வெளிய உங்களை விட்டுட்றேன். ஓடிடுங்க."

"அப்படி ஓடிட்டா உங்க கருப்பு எங்களை ஒண்ணும் செய்யாதா? அதோட பவர் இந்த ஊருக்குள்ள மட்டும் தானா...?" சளைக்காமல் ரீனா போட்ட எதிர்க் கேள்வி தேவர் வாயை அடைக்கிறது.

இதென்ன இந்தப் பெண் இத்தனை சொல்லியும் துளிகூட பயமின்றி இந்தப் பேச்சு பேசுகிறது.

‘ஒருக்கால் இத சொல்வது தான் நிஜமோ?’—திரும்பவும் தேவரின் மனது ரீனா பக்கமாய் சாயத் தொடங்குகிறது.

"சரி தாயி... உன் அபிப்பிராயப்படியே காசிதான் கருப்பா வந்து பழி வாங்கறானே வெச்சுக்குவோம். இதை நீ எப்படி கண்டு பிடிச்சே?"

தேவரின் இணக்கமான கேள்வி முன் அர்விந்தையும் மற்றவர்களையும் ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டு ரீனா லட்சுமியைப் பார்க்கவும் அவள் தெப்பமாக வியர்த்திருந்தாள்.

"இங்க வா லட்சுமி..." அழைக்கவும் தயங்கித் தயங்கி நெருங்கி வருகிறாள்.

"இவளை வெச்சுதான்..." என்று பீடிகை போடுகிறாள் ரினா.

"இவள் வெச்சா?"

"ஆமாம்..."—சொன்ன மறுநொடி பிளவுசுக்குள் கையைவிட்டு மறைத்து கிடந்த ஒரு மஞ்சள் கயிற்றை எடுத்து அனைவருக்கும் காட்டியபோது தேவர் குடும்பமே பதறிப் போகிறது.

"லட்சுமி என்னடி இது?" வெள்ளி வெட்டியதுபோல் துள்ள, லட்சுமியின் தலை தாழ்கிறது. பதிலில்லை.

"நான் சொல்றேன். அதுக்கு முந்தி ஒரு கேள்வி. கருப்பு உங்க வரைல முக்காலமும் உணர்ந்த கடவுள்தானே?"

"ஆமாம்... இப்ப அந்தக் கேள்வி எதுக்கு? லட்சுமி. என்னடி இது? யாருடி அவன்? இப்படி தலை நெருப்ப அள்ளிக் கொட்டிட்டியேடி..."

"அதையும் நானே சொல்றேன். ஆமா முக்காலமும் உணர்ந்த உங்க கரப்புச்சாமிக்கு இவங்க கல்யாணம் பண்ணிகிட்டது மட்டும் எப்படி தெரியாம போச்சு?"

--ரீனாவின் கிடுக்கிப்பிடியில் முதல் முறையாக வசமாக மாட்டிய உணர்ச்சி தேவருக்கு.

"தாயி... முதல்ல இவ புருஷன் யார் அத சொல்லு..."

"என் கேள்விக்கு பதில் சொல்லுங்க. முக்காலமும் தெரிஞ்ச கருப்பச்சாமிக்கு எப்படி தெரியாம போச்சு?"

"அது... அது..."

"ஏய்... எவண்டி உன்னை தொட்டுத் தாலி கட்டுனவன்?"—பொறுமை இழந்து பாய்ந்து வருகிறான் கட்டையன்.

"ஆங்ங்... இந்த அதட்டல்லாம் கூடாது. என் கேள்விக்கு இன்னும் நீங்க பதில் சொல்லலை. பதில் சொல்லுங்க. பிறகு சொல்றேன்"

--ரீனா போட்ட போடு அர்விந்தையே ஒரு கலக்குக் கலக்குகிறது.

ஸ்டெதாஸ்கோப்பும் கையுமாக மதுரை மருத்துவமனையில் வளைய வளைய வந்தவள் அடுக்கடுக்காகப் புதிர் போடுகிறாள். வந்து திரும்பிய ஒரு சில தடவைகளில் ஏக காரியம் செய்திருக்கிறாள்.

இவள் டாக்டருக்குப் படித்தளா--இல்லை துப்பறியும் பயிற்சி பெற்றவளா? மலைக்கிறான். எல்லோரிடமும் அமைதிக் கூடு. புழுக்கக்

கசிவு. தாங்க முடியாத அவஸ்தை. வெள்ளி சகலத்தையும் இழந்துவிட்ட மாதிரி தூணைக் கட்டிக்கொண்டு நிற்கிறாள். பின் ஓடிச்சென்று அந்த அரிவாள் சன்னதியில் 'கருப்பா' என்கிற பெருங்குரலெடுத்து விழுகிறாள்.

தேவர் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்து புடைத்துக் கொண்டு எழுகிறார்.

"தாயி... எனக்கு பொறுமை இனி இல்லை. கொஞ்சம் விவரமா சொல்றியா ஆத்தா. இதுக்குமேல என்னால தாங்க முடியாது..."

"ஆமாம் ரீனா... ஆனாலும் நீ இவங்களை டென்ஷன் பண்ணே." அர்விந்தும் வக்காலத்து வாங்குகிறான்.

"சொல்றேன்... சொல்றேன் லட்சுமிக்கும் வாத்தியார் மகன் சண்முகத்துக்கும் காதல் இருந்ததை நான் போன தடவை வந்தப்பவே கண்டு பிடிச்சுட்டேன்.

ரத்னாவோட காதலுக்காக கருப்பச்சாமி ஆராய இந்த ஊருக்கு வந்த எனக்கு இவங்க காதல் ஒரு ஆச்சரியம். அதிசயம். ஒரு வித்தியாசம் என்னன்னா ரத்னா மாதிரி லட்சுமி காதல் விஷயத்துல கருப்பச்சாமிக்காக பயப்படலை. சண்முகத்தை கல்யாணம் பண்ணகிட்டு செத்தாலும் சரிங்கற முடிவுல அவ இருந்தா.

ஒரு வகைல இவங்க காதல் ஒரு அடாலஸன்ட் ஏஜோட மேனிக் கவர்ச்சிதான்னாலும் கருப்பச்சாமிக்கு எதிரா சிந்திச்ச இவங்க சிந்தனை எனக்கு பிடிச்சது.

நானே தைரியம் சொன்னேன். உண்மையான கருப்பச்சாமி காதலுக்கெல்லாம் எதிர்ப்பு தெரிவிக்காது. உங்களால் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு மனுஷக்கருப்பன் தான் உங்களுக்கு எதிரா கருப்பு வேஷத்துல கலாட்டா பண்ணிகிட்டிருக்கான்னு சொல்லி நம்ப வைச்சேன். என் நம்பிக்கையை நிரூபிக்க இரண்டு பேருக்கும் கருப்பு சன்னதியிலேயே நானே மாலை மாத்தி கல்யாணமும் செய்து வெச்சேன்.

நிஜமாலுமே கருப்புச்சாமி இருந்தா அது மறுநாள் உடுக்கு பூஜைல இதை சொல்லி கண்டிக்கும். இல்லேன்னா ஒண்ணுமே வராதுன்னேன். நான் சொன்னபடிதான் நடந்தது. அன்னிக்கு பூஜைல கருப்பச்சாமி ராஜேந்திரனுக்கு பெண் பார்த்ததேயொழிய லட்சுமி—சண்முகம் பத்தி

மூச்சு விடலை. அது வரை எனக்குள்ளும் ஒரு ஓரமா கருப்பச்சாமி பயம் இருந்தது. அதன் பிறகு சுத்தமா நீங்கியது. என் ஆராய்ச்சியும் வேகப்பட்டது.

அதனால்தான் நீங்க ஊரைவிட்டுப் போகச் சொன்னப்ப கூட நான் போகாம ராஜேந்திரனோட காசுத் தோப்பு பங்களாவுல தங்க முடிவு செஞ்ச அங்க போனேன் ராஜேந்திரன்கிட்ட கூட இதையெல்லாம் மறைச்சேன்.

அங்க பேச்சி பாட்டி ஆவியா திரியற மர்மத்தை முதல்ல கண்டு பிடிக்கணும்கறது என்னோட ஆசை."

"கண்டுபிடிச்சிட்டியா அதை...?" பூஜை அறைக்குள்ளிருந்து பாய்ச்சல் குரலில் கேட்கறாள் வெள்ளி.

"எங்க... அதுக்குள்ளதான் ராஜேந்திரனை வெட்டி எங்களை திசை திருப்பிட்டானே அந்தக் காசி..."

--இந்த பதில் வெள்ளியை அப்பாடா என்று பெருமூச்சுவிட வைக்கிறது. ரீனா அதைக் கூர்ந்து கவனிக்கிறாள். மின்னல் வேகத்தில் ஒரு கணக்குப்போட்டு உடனேயே ஒரு போடு போடுகிறாள்.

"அந்தக் காசி திசை திருப்பிட்டாலும் பேச்சிக்கிழவி ஆவியா வந்து பயமுறுத்தியது யாருன்னு எனக்குத் தெரியும்..." என்கிறாள்.

"யாரு? யாரு?"—வெள்ளி பாய்ந்து வருகிறாள். தேவரும் கட்டையனும் ரீனாவைக் கொத்தவரும் கமுகாக நெருங்கி நின்று அவர்கள் பங்குக்கு யார் யார் என்கின்றனர்.

"அது உங்க பொண்டாட்டிக்கே நல்லா தெரியுமே..." --ரீனாவின் பேச்சில் தேவருக்கு பிடரி சிலிர்க்கிறது. கட்டையன் பெயருக்கேற்ப ஆகி விடைக்கிறான்.

"எனக்கு எதுவும் தெரியாது. எனக்கு எதுவும் தெரியாது... இந்தப் பொண்ணு ஏதேதோ சொல்லுது..."

"இல்ல... இவங்களுக்கு நல்லா தெரியும். அதுமட்டுமில்ல அந்தப் பொன்பாணை நகைகளைப் பத்திக்கூட இவங்களுக்கு நல்லா தெரியும்!"

"இல்ல... இல்ல..."—வெள்ளி ஆவேசமாக அலறியபடி உள் திரும்ப ஓடி

கருப்பு அரிவாளைப் பற்றிக் கொள்கிறாள். அரிவாள் மேடையே ஆடுகிறது. உலக்கையிலிருந்து மேடைப்படங்கள் வரை அவளது பதட்டத்தில் சரிகிறது, கூடவே--கூடவே—மேடையின் அடிப்பாகத்திலிருந்து ஒரு துணி மூட்டை முந்திரிக்கொட்டை போல் அவிழ்ந்து கொள்ள உள்ளிருந்து சிதறத் தொடங்குகிறது ஒரு தங்க நகைக்கூட்டம்!

34

"அழகர் மலைக் காவலனே...
அனாத ரட்சகனே...
உழவர் படை வேந்தனே...
உற்றதுணை என்றும் நீயே..."
--கருப்பு நீதிப்பாட்டு

சி தறிய மூட்டையிலிருந்து கொட்டிய தங்க நகைக் கூட்டத்தை பார்த்து எல்லோருமே புடைத்தெழுகின்றனர் ஆனைமுடித்தேவர் புலிப்பாய்ச்சல் காட்டி முன்வந்து அந்த மூட்டையைப் பார்க்கிறார். கைகளால் நகை நட்டுகளை அள்ளிக்கொண்டு வெறிக்கிறார்.

கட்டையனும் தேவருடன் இணை சேர்ந்து வெறிக்கிறான்.

வெள்ளியின் உடம்பில் விஷக்காய்ச்சல் வந்தாற்போல் நடுக்கம். வியர்வை புற்றுப் பாம்பாய், கண்மாய் மதகு நீராய் சீறிப் பெருக்கெடுக்கிறது.

"ஏ புள்ள என்ன இது...?"

"இது... இது..."

"ஆத்தா நகைங்கதானே?"

"ஆ... ஆ... ஆமாம்..."

"அண்ணி உங்ககிட்ட எப்படி?"—கட்டையனின் கசிவுக் குரல் வெள்ளியின் காதில் விழவேயில்லை.

"இதுக்கும் பதிலை என்னால சொல்ல முடியும்..." ரீனாவே முன் வந்து அட்சதை போட்டுக் கொள்கிறாள் தேவரும் கட்டையனும் திரும்ப

ரீனாவிடம் நிலை கொள்கின்றனர்.

"உங்க அம்மா ஒளிச்சு வெச்ச அன்னிக்கே இது இவங்க கைக்கு கிடைச்சிடுச்சு! அவங்க பின்னால் போய் அவங்க புதைச்ச வெச்ச இடத்தைப் பார்த்துட்டு வந்துட்டு பின் ஒரு சமயத்துல அதை இவங்க தன்வசப் படுத்திக்கிட்டு சமாதியில் புதைச்சும் வெச்சட்டாங்க. இப்ப நாங்க அதைக் கண்டு பிடிச்சுடலாம்னு நினைச்சு பயந்து சமாதியில் இருந்து எடுத்துகிட்டும் வந்துட்டாங்க! காசுத் தோப்பு வீட்டுலயும் உங்க அம்மா பேயை நடமாடவிட்டு அந்த வீட்டையே பேய் வீடாக்கிட்டாங்க..."

தேவர் ரீனாவின் விளக்கத்துக்கு விடையை வெள்ளியிடம் தேடத் தொடங்குகிறார். ஆத்திரம் விழிகளில் ரத்தச் சாயம் பூச விரல்கள் இடுப்பு பெல்ட்டை உருவுகின்றன. வெள்ளி மௌனத்தில் அந்தக் கருத்து சரிதான் என்கிறாள்.

‘இந்தச் சொத்துக்காக இரவில்லை பகலில்லை என்றும், நாயில்லை பேயில்லை என்றும், எத்தனை அலை அலைந்து எவ்வளவு பேரைப் பார்த்திருப்பேன்? கையிலே வெண்ணெய் இருக்க நெய்க்கு அலைந்த முட்டாளாக என்னை ஆக்கிவிட்டாயே...?’

கோபம் குதி தாளம் போட பெல்ட் அவரது கையில் விசைப்பாடு கொள்கிறது, ரீனா குறுக்கில் விழுகிறாள்.

"என் எதுக்க இவங்கள அடிக்கறத நான் அனுமதிக்க மாட்டேன்"— என்கிறாள்.

"நீ நகரு தாயி... எவ்வளவு நெஞ்சழுத்தம் இவளுக்கு." சீற்றம் தேவரை உருட்டிப் பிசைகிறது.

"நிறுத்துண்ணே..." நெறுக்கிறது ஒரு குரல் திரும்பினால் சிவகாமி. உடன் குருட்டு பிரம்மன்!

"நான்தான் இந்த பொன்பானை பக்தி மூச்சுவிடக் கூடாதுன்னு அண்ணிகிட்ட சொன்னேன்" என்று உள் நுழைந்தவளாய் ஒரு நீண்ட விளக்கத்துக்குத் தயாராகிறாள் சிவகாமி. ஓடிப்போய் அழைத்து வந்திருக்கிறாள் லட்சுமி!

"நீயா...?"

"ஆமா... இது ஊர் சொத்து... பாவக் காசு...! வவுத்தெரிச்சல் தங்கம் இதெல்லாம். இது அண்ணன்க கையிலயோ என் ஊட்டுக்காரர் கையிலயோ கூட கிடைக்கக் கூடாது. பேராசை பிடிச்ச எங்கம்மா சமாதியிலயே போட்டுப் புதைச்சு வைச்சிடுவோம்னேன்..."

"உனக்கெப்படி வெள்ளிக்கு பொன்பானை கிடைச்ச விஷயம் தெரியும்?"

"அண்ணிதான் சொன்னாங்க. நீங்க இதுக்காக படாதபாடு படறதைப் பார்த்து ஒரு நா உங்ககிட்ட இதை ஒப்படைச்சுடலாம்னு நினைச்சப்போ நான்தான் தடுத்தேன்."

"ஏன் தடுத்துதே... அதுக்கு இந்த நகைகளை அடகு வெச்சவங்க கிட்டயே திருப்பிக் கொடுக்கச் சொல்லியிருக்கலாமே..."

"அப்படியும் நினைச்சோம். ஆனா அதுக்குப் பிறகு நீ இந்த ஊர்ல தொடர்ந்து இருப்பியான்னு ஒரு சந்தேகம் வந்தது, அதனால அப்படிச் செய்யலை. சமாதியில புதைச்சு வெச்சோம்..."

சிவசாமியின் விளக்கம் தேவரை சமாதானப்படுத்தின மாதிரியே தெரியவில்லை.

"சிவகாமி என்ன உளர்றே..."

"உண்மைதான். உளறலை. நீ ஆடுன ஆட்டத்தாலதான் இவ்வளவு வினை? கருப்புச்சாமி மட்டும் தன் அரிவளைத் தூக்காம இருந்திருந்தா நீ மாறியிருப்பியா... இல்ல ஆத்தாதான் அடங்கியிருப்பாளா?"

"பழைய குப்பையைக் கிளறாதே..."

"அது குப்பை இல்லை. நினைச்சுப் பார்க்க வேண்டிய சரித்திரம். நீங்க பயப்படணும். அப்பதான் ஒழுங்கா இருப்பீங்க. அதுக்கு இந்த ஊர்ல நீங்க இருக்கணும் ஏன்னா இங்கதான் கருப்பு தன் சாம்ராஜ்யத்தோட தர்ம் பரிபாலனத்தைச் செய்துகிட்டிருக்கு.

அதானாலேயே இந்த முடிவை எடுத்தோம். தேடிக்கிட்டே கிடங்கன்னு. கண்டுக்காம இருந்தோம். அவ்வளவு ஏன்? இந்த நகைங்கள் உங்க அளவு உரிமை என் புருஷனுக்கும் உண்டு. அவரும் இதைத் தேடாத இடம் இல்லை. அப்படி இப்படின்னு தேடின அவர் காசுத் தோப்பு வீட்டுக்கே தேடப் போனப்போ உலக்கையால அவரை அடிச்சப் போட்டவ நான். அதுல பார்வையே போகும்னு நான் நினைச்சுக் கூடப்

பார்க்கலை. அது தெரியுமா உனக்கு...?"

சிவகாமியின் விளக்கத்தைக் கச்சிதமாய்ப் பிடித்து இடை நறுக்கிறாள் ரீனா.

"அப்படின்னா பேய் வேஷம் போட்டது நீங்க தானா?"

"ஆமா?"—சிவகாமி சொன்ன ஜோரில் சேலை முந்தானை மறைப்பிலிருந்து ஒரு விக்ை எடுத்து அணிந்து கண்களை இடுக்கிக்கொண்டு அனைவரையும் பார்க்க ஆரம்பிக்கிறாள்.

அச்சு அசல் கிழவி சாயல் பளிச்சிடுகிறது. பேச்சிக் கிழவியின் அதே வட்டமுகம், பார்வை எல்லாம் அவள் மகளிடம் இல்லாமல் போகுமா என்ன?

"சபாஷ்... ஆமா எப்படி அப்படி புயல் வேகத்துல மறைஞ்சு திகில் மூட்டினீங்க? அதோட எப்பவும் அங்கேயே இருப்பீங்களா?" இந்தக் கேள்வியை அர்விந்த் கேட்கிறான்.

"இல்ல... ஆனா யார் காசுத்தோப்பு வீட்டுப்பக்கம் போனாலும் எனக்கு தகவல் வந்துடும். குறிப்பா புதுசா யார் வந்தாலும் ரொம்ப கவனமா இருப்பேன். அங்க ஒரு ரகசிய அறை இருக்கு. இந்த வினாடி அது எனக்கு மட்டும் தெரியும். ஓடிப்போய் அதுல ஒளிஞ்சிருப்பேன்."

"எப்படி இப்படி ஒரு ஐடியா தோணினுச்சு?"

"எல்லாம் எங்கம்மா கொடுத்த ஐடியாதான். அவ இறந்த பிறகும் ஆசை காரணமா ஆவியா எங்க காசுத் தோப்பு வீட்டுப்புறம் அலைஞ்சா. இதை என் அண்ணன்க கூட பார்த்திருக்காங்க. பொன்பானையை நாங்க சமாதியில் புதைச்சபிறகுதான் அவ அலைச்சல் நின்னுச்சு..."

"ஓஹோ! அதுக்குப் பிறகு நீங்க திரிய ஆரம்பிச்சுட்டீங்க... அது சரி, அது எப்படி நீங்க அங்க இருக்கும்போதெல்லாம் வெள்ளைக் குதிரையும் அங்க வந்துச்சு..."

"நான் இருக்கும்போதெல்லாம் குதிரை வந்ததில்லை. அது சாமி குதிரை. நாயக்கர் நேர்ந்து விட்ட குதிரை. ஊர் சுத்தறதுதான் அதோட வேலை. சமயங்கள் அங்க வந்துருக்கு. அவ்வளவுதான்."

"அப்ப ராஜேந்திரனை வெட்டினது...?"

"நான்தான்..."

"பாசம் தடுக்கலையா?"

"அதனால்தான் உயிர் போற மாதிரி வெட்டலை. பயம் வந்தா போதும்கற மாதிரி வெட்டினேன்."

"முண்டைகளா... எவ்வளவு காரியத்த பாத்திருக்கீங்க! உங்களை..."
பெல்ட்டால் விளாச ஆரம்பிக்கிறார் தேவர்.

ரீனா சிரமப்பட்டு தடுக்கிறாள்.

"நில்லுங்க நில்லுங்க முக்கியமான ஒரு கேள்வி பாக்கி இருக்கு."

"இன்னும் என்ன கேள்வி...?" தேவர் அலறின அலறலில் வீட்டு உத்திரத்தில் இருந்து புழுதி கொட்டுகிறது. "இன்னும் என்ன கேள்வியா... ஒரே ஒரு கேள்விதான். ஆனா அதுதான் முக்கியமான கேள்வி..."

"அது என்ன கேள்வின்னு நான் சொல்றேன்." சிவகாமியே அதற்கு பொறுப்பேற்கவும் திரும்பவும் ஒரு வகை உறைந்த அமைதி அங்கே...

"இவ்வளவு காரியம் செஞ்சீங்களே, இது எதுவுமே எப்படி கருப்பசாமிக்குத் தெரியாம போச்சுங்கறதுதானே?"

"அது மட்டுமில்ல... நீங்க பேய் வேஷம் போட்ட மாதிரி காசிங்கற நபர்தான் கருப்பு வேஷம் போட்டுகிட்டு ஊரையே அடக்கி வெச்சிருக்கான்கறது உங்களுக்கெல்லாம் தெரியுமா?"

"தெரியாது... இந்த வினாடி என் வரைல அதை எல்லாம் சாமிதான் செய்யுது. நாங்க நல்ல எண்ணத்தோட புதைச்ச வெச்சுட்டதால அது அதைப்பத்தியே பேசலைன்னுதான் நினைக்கறோம்."

ரீனா அர்த்த புஷ்டியுடன் அர்விந்தைப் பார்க்கும் போது கட்டையன் நகை மூட்டையைக் குடைந்து கணக்குப்பார்த்துப் பரவசப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறான். இந்த விளக்கங்கள் எதுவும் அவன் காதில் விழுந்தது போலவே தெரியவில்லை.

"பாத்தீங்களா... கொஞ்சம் முந்திவரை பயந்து நடுங்கினவர், இப்ப என்ன பண்ணாருன்னு...?"

தேவரும் பார்க்கிறார். "டேய் கட்ட... எழுந்திரிதா எழுந்திரிதா."—
அதட்டுகிறார்.

"இருண்ணே, இருண்ணே... அண்ணே இனி நமக்குக் கவலை
இல்லண்ணே. இந்த வீணாப்போன ஊர்ல இருக்க வேண்டாம்.
பட்டணம் பக்கம் போயிடலாம். ஐய்யோ எவ்வளவு நகை எவ்வளவு காசு
—ஆத்தா நீ பெரிய கைகாரி ஆத்தா... கைகாரி..."

கட்டையன் அலிபாபாவின் அண்ணன் போல அகல வாய் பிளந்து
கண்கள் மினுமினுக்க இமைக்க மறந்து நகைக் கூட்டமும் கையுமாய்
இன்பத் திணறல் கொண்ட படி இருக்கிறான்.

தேவரின் கரத்திலிருந்து பெல்ட் நழுவி கீழே விழுகிறது. கால்கள்
ஊஞ்சல் நோக்கி நடக்கின்றன. உடல் அதில் ஏறி அமர்ந்து, எங்களைத்
திருத்தவே முடியாது என்று நீங்கள் நினைத்தது சரிதான் என்கிற
பாவனையில் பெருமூச்செறிகிறது. ஒரு மர்மம் துலங்கி விட்டது, இனி
அந்த கருப்புச் சாமி விஷயம்தான் கதிகலக்கும் அந்த சாமி நிஜமா?
இல்லை காசியா?"

அர்த்த ராத்திரி!

அர்விந்தும் ரீனாவும் கருப்புச் சன்னதி எதிரில் உள்ள கம்பத்தில்
கட்டப்பட்டு... ஆல விழுது ஒன்றில் தீப்பந்தம் ஒன்று கட்டப்பட்டு
திகுதிகுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. ஆளரவமில்லை. சுவர்க்கோழியும்
கரம்பைப் பூச்சியும் மட்டும் கச்சேரி நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

அர்விந்த் இரவிலும் லேசாக வியர்த்திருக்கிறான். ரீனா அவனையே
வெறித்துக்கொண்டு... அது அவனை என்னவோ செய்கிறது.

"ரீனா... பயமா இல்லையா?"

"ஜாலியா இருக்கு."

"ரொம்ப வித்தியாசமான பொண்ணு நீ."

"அர்விந்த் எதாவது கதை சொல்லுங்க, விடிய விடிய
விழிச்சிருக்கணுமல்ல..."

"உயிரோடயும் இருக்கணும்."

"நிச்சயம் இருப்போம்..."

"அசட்டு நம்பிக்கையா போயிடப்போகுது ரீனா..."

"இல்ல... உறுதியான நம்பிக்கை இது."

"ஒரே புதிரா இருக்கு. நாம கட்டப்பட்டிருக்கோம். அந்த காசி வந்து வெட்டிப்போனா கேக்க நாதி கிடையாது. நீயோ ஆளையே தெரிஞ்சிருக்குன்னு சொல்லிட்டு இப்படி மாட்டிக்கவும் சம்மதிச்சிருக்கே... நான் கேட்டா அந்த ஆள் யாருன்னும் சொல்ல மாட்டேங்கறே... அட்லீஸ்ட் அந்த நபரை எப்படி அடையாளம் தெரிஞ்சிகிட்டேன்னாவது சொல்லமாட்டியா?"

"சொல்றேன் அர்விந்த். இனி எதைச் சொன்னாலும் பாதிப்பில்லை. இந்த ஊர் போஸ்ட்மேன் ஒரு நாள் ரத்னா வீட்டுக்கு லெட்டர் கொண்டு வந்திருந்தான். அப்படி வரும்போது அந்த லெட்டர் கட்டுகளை கீழே வெச்சுட்டு லட்சுமிகிட்ட தண்ணீர் கேட்டு குடிச்சான். அப்படியே ஒரு 'ஏர் மெயில்' லெட்டரைக் காண்பிச்சு அதோட அட்ரஸை சரியா படிக்கச் சொன்னான். அது சிலோன்ல இருந்து வந்த லெட்டர். அந்த அட்ரஸ் லட்சுமிக்கும் புரியலை. என்கிட்ட காட்டி கேட்டா. ஓரளவு அந்த கையெழுத்தை நான் படிச்சு சொன்னேன். அது ஒரு ஓபன் கார்ட். தப்புன்னு தெரிஞ்சும் ஒரு க்யூரியாசிட்யோட படிச்சேன். அதுல மருமகன் காசிக்கு மாமா நாயகம் எழுதுவதுங்கற துவக்கமே எனக்கு அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது."

"ஓஹோ... இப்படித்தான் காசி உனக்கு அறிமுகமானானா?"

"ஆமாம்... அப்புறமா அந்த நபர் வீட்டுக்கே போய் சில விஷயங்களை ஊர்ஜிதம் செய்துகிட்டேன்."

"சரி... அவன் வீட்டுக்கே போனியே... அவன் உன் கிட்ட எப்படி நடந்துகிட்டான்."

"கருப்புக்கிட்ட விளையாடதேன்னான்."

"என்ன சொன்னே நீ?"

"கருப்பெல்லாம் இல்ல. எல்லாம் பொய். அது மனுஷன் அதை நான் உயிரோட இருந்து கண்டுபிடிச்ச நிரூபிப்பேன்னு சொன்னேன்."

"அதுக்கு என்ன சொன்னான் அவன்...?"

"அப்ப நீ சாகப் போகறது உறுதின்னான் கூடவே ஒரு பொண்ணுக்கு இவ்வளவு நெஞ்சழுத்தம் கூடாதுன்னும் சொன்னான்."

"அப்படின்னா இப்ப கொலை செய்ய கட்டாயம் வருவான்கிறியா?"

"நிச்சயமா... அதே சமயம் அவனைப் பிடிக்க இங்க இரண்டு பேர் தயாரா இருக்கிறது உங்களுக்குத் தெரியுமா?"

"இங்கயா... எங்கே?"

--ரீனா அடர்ந்த மரத்தின் மேல்பக்கம் பார்வையைக் கொண்டு சென்றாள். ஒரு கிளைப் பகுதி மேல உடும்பு போல ஒட்டிக் கொண்டு சண்முகம்! பக்கத்திலேயே இன்ஸ்பெக்டர் பாபுவும்...

"வாவ்!"—அர்விந்த் அந்த வினாடி குளுகோஸ் குளத்தில் விழுந்ததுபோல உற்சாகப்படுகிறான்.

"ரீனா... வாட் எ சர்ப்ரைஸ்...!"

"சத்தம் போடாதீங்க... இவங்க ஊர் வந்து கட்டிப் போடும் முன்பே இங்க வந்து மரம் ஏறி பதுங்கிட்டாங்க."

"பாபு எப்படி இங்க...?"

"காரணமாதான் இன்னிக்கு பகல்ல காட்டுக்குள்ள ஒரு சபாரி சூட் டெட் பாடியைப் பார்த்தோம் இல்லியா?"

"ஆமாம்..."

"அது ஒரு சி.பி.ஐ. போலீஸ் அதிகாரியோட பாடி. வந்து நோட்டம் போடத் தெரியாம போட்டு காசி கையால வெட்டப்பட்டு பரலோகம் போய்ட்டார். வெட்டினபிறகுதான் இறந்த நபர் போலீஸ்கற விஷயம் காசிக்குத் தெரியும். இதுவரை போலீஸ் இப்படிச் சந்தேகப்பட்டு வந்து நோட்டம் போட்டதில்லையாம். அதனால் போலீஸ்காரர் உடம்பை உடனே பந்திப்பாறைல போட்டா விவகாரம் வரும்னுதான் பந்திப் பாறைல போடலை. ஆனா நாம இழுத்துப்போட்டோம். மத்த விஷயம்தான் உங்களுக்குத் தெரியுமே..."

"அது போலீஸனு உனக்கு எப்படித் தெரியும்...?"

"இன்னிக்கு ராத்திரி இங்க வருவதற்கு முந்தி நான் கொல்லைப் பக்கம் போனப்ப சண்முகம் வந்து சகல விஷயத்தையும் சொல்லிட்டுப் போனதா லட்சுமி சொன்னா. அவங்க இங்க ஒளிஞ்சிக்கறதையும் அவதான் சொன்னா. சண்முகம் பாபுவைப் பார்த்து கையோட கூட்டிக்கிட்டு வந்து காத்துகிட்டிருக்கான். நான் கோடுதான் போட்டேன். ஆனா உங்க சகலை ரோடு போட்டுருக்கார் அதுல..."

அர்விந்த் அடிக்கடி இப்பொழுது மரக்கிளையைப் பார்க்கிறான். சண்முகம், தயவுசெய்து இங்கே பார்க்காதீர்கள் என்று சமிக்ஞை செய்கிறான். அர்விந்த் அதைப் பார்த்து ரசித்தபடியே ரீனாவை சற்று பணித்த விழிகளுடன் பார்க்கிறான். கசகசப்பான குரலில் "தேங்க்யூ ரீனா தேங்க்யூ ஸோ மச்..." என்கிறான்.

"பாதிக் கிணறுதான் தாண்டியிருக்கோம். முழுக் கிணறு தாண்டின பிறகு சொல்லுங்க" என்கிறாள்.

ஆமோதிக்கிறது திடும்மென்று முளைத்த குளம்படிச் சப்தம். மரத்தடி கடந்த கட்டுச் சரிவில் அதன் காரணமான வெள்ளைக் குதிரை இப்பொழுது கம்பீரமாக நிற்கிறது அதன்மேல் உருமாத்தலைப்பாகையும் அரிவாள் கையுமாக ஒருவன். இருட்டில் கரிய உருவாகத்தான் தெரிகிறது.

க்ளக்... க்ளக்... க்ளக்... குளம்படிச் சப்தம் மரநிழல் அடி தேடி செல்லத் தொடங்குகிறது. சப்தம் நெருக்கமாகக் கேட்பதை ரீனாவும் அர்விந்தும் கூடக் கேட்டு விறைக்க ஆரம்பிக்கின்றனர். பாபு படுத்திருக்கும் நிலையில் அப்படியே இடுப்பு துப்பாக்கி நோக்கி வலக்கையைக் கொண்டு செல்கிறார்.

‘க்ளொக்... க்ளொக்... க்ளொக்...’—குதிரை இப்பொழுது அரிவாள் சன்னதி முன் ஈரக்கால்களுடன் வாய்க்காலில் நனைத்த நிலையில் வந்து சேருகிறது. அச்ச அசல் கருப்பச்சாமி கோலம். முகத்தில் வெண்மைப் பூச்சு. கண்ணிரண்டில் மட்டும் செவ்வரி! மார்பின் குறுக்கில் பெருக்கல் குறி மாலை. வந்து நிற்கும் மனிதனைப் பார்த்து அர்விந்த் விக்கித்துப் போகிறான் பாபு நிமிர்ந்து விட்டிருக்கிறார். ஆனால் சண்முகமோ நொறுங்கி அப்பளம் போல் தூள் தூளாகி அப்படியே மரக்கிளையில் இருந்து மயங்கி கீழேயே விழுகிறான்!

அந்த குதிரை மனிதன் கீழே விழுந்தவனைத் திருமபிப் பார்க்கிறான். துளியும் அதிர்ச்சியோ பயமோ இன்றி சிரிக்க ஆரம்பிக்கிறான்.

சிரித்தபடியே பாபுவைப் பார்த்து கைச் சைகையாலேயே பாபுவையும் கீழிறங்கச் சொல்கிறான்.

"நீங்க ஒளிஞ்சிருக்கறது எனக்கு நல்லா தெரியும். இறங்கி வாங்க." என்கிறான் பாபு துப்பாக்கியை நீட்டிய நிலையில் இறங்கி வருகிறார். அவன் குதிரையை விட்டுக் கீழே இறங்கவேயில்லை. அவன் பார்வை இப்பொழுது ரீனாவைப் பார்க்கிறது.

"ரொம்ப துணிச்சலான பொண்ணு மட்டுமில்ல நீ புத்திசாலிப் பொண்ணும்கூட ஒரு வேஷத்தை உணர்ச்சி வசப்பட்டு போட்டுட்டேன். எப்படி கலைகறதுன்னு தெரியாம அடிக்கடி கவலைப்பட்டதுண்டு. நல்ல வேலை நீ வந்தே கலைச்சுக்கற எல்லைக்கு என்னைக் கூட்டிக்கிட்டு வந்துட்டே."

--அவனது விளக்கம் கேட்டு பாபு துப்பாக்கியை மடக்காமல் முன் வந்து கேட்கிறார்.

"அப்ப கருப்பச்சாமி வேஷம் போட்டு ஊரையே மடக்கி வெச்சிருக்கறது நீதான்னு ஒத்துக்கறேதானே?"

அவன் தலை அதைக் கேட்டு இடவலமாக அசைகிறது.

"என்ன சொல்றே... ஒத்துக்கிறியா இல்லையா?"

"கருப்பச்சாமி வேஷம் போட்டது உண்மை. ஆனா ஒரு பாவமும் செய்யலை. பாவிகளைத்தான் வதம் செய்தேன் அது சாமியோட வேலைதானே?"

"இந்த விளக்கமெல்லாம் அப்புறம். உண்மைய ஒத்துக்கிட்டு சரண் அடை இப்போ..."

"சரணடையறதா... இந்த கருப்பச்சாமியா?"

"நீ கருப்பச்சாமி இல்ல சாதாரண காசி."

"அது என் இன்னொரு பேர். ஆனா நானும் கருப்புதான். அதனாலதான் அந்த சாமி இவ்வளவு நாள் எனக்கு காவல் இருந்து வந்திருக்கு. கோயில் பூசாரிக்கே நான் யாருன்னு தெரியாத நிலையும் நீடிச்சிருக்கு... இப்படித்தான் குதிரைமேல வருவேன். மறைஞ்சு நின்னு பூசாரிக்கு அதைச்செய். இதைச் செய்யுன்னு ஆணையிடுவேன். அருள் வாக்கில்

அதை பூசாரியும் சொல்லி செயல்படுத்திடுவான்.

"ஒரு பயபக்தி, ராஜ்யத்தை நான் வளர்த்ததும், காபந்து செய்ததும் இப்படித்தான். இருந்தாலும் தேவர் குடும்பத்தை இன்னும் முழுசா ஆட்டிவைக்க முடியலையேங்கற வருத்தமும் --என் வீட்டு நகை உள்ள அந்த பொன்பாணை எனக்கு கிடைக்கலையேங்கற வருத்தமும் எனக்கு இந்த நிமிஷம் நிறைய உண்டு."

"அப்ப அது கிடைச்சிருந்தா உன் வேஷத்தைக் கலைச்சிருப்பியா?"

"அது என்னால முடியாது. முடியவும் கூடாது. தப்பு செய்தா கடவுள் தண்டிக்கும்கற பயத்தை நான் கலைக்க மாட்டேன். இந்த நாட்டுல சத்திய தர்மத்தை விலைக்கு வாங்கி சண்டாளத்தனம் செய்வவங்களுக்கெல்லாம் கருப்பச்சாமி நான்தான் சரி. என் நீதிமன்றம்தான் சரி. உங்களைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கறேன். இந்த பயம் நீடிக்க உதவுங்க. என் வேஷத்த நீங்க யாராவது போடுங்க. நான் இப்பவே கலைச்சிடறேன். எனக்கு நானே தண்டனையும் கொடுத்துக்கறேன்."

"ஆக மொத்தம் நிஜ கருப்பச்சாமி கிடையாதுன்னு ஆகிப் போச்சு. அப்படித்தானே?"

--பாபு கேள்வி கேட்ட நொடிப் போதில் அதைக் கண்டிக்கிற மாதிரி வானில் ஒரு மின்னல். வானம் தரை தட்டின மாதிரி ஒரு பெரும் இடிச் சப்தம். கண்களை மூடிக்கொண்டார் பாபு. மயங்கிய நிலையிலேயே கிடக்கிறான் சண்முகம். அர்விந்தும் ரீனாவும் கூட அப்படி ஒரு இடிச் சப்தம் கேட்டதில்லை. கண்களை மூடிக் கொள்கின்றனர். காற்று பலமாக வீசியதில் தீப்பந்தம் அணைந்து இருட்டு சூழ்ந்த கொள்கிறது. கருப்பு சன்னதி அகல் விளக்கு மட்டும் அலை பாய்ந்தாலும் என்னை அணைக்க முடியாது என்று எரிந்து கொண்டிருந்தது.

உய்ய்ய... உய்ய்ய... என்கிற பெருஞ் சப்தம் மட்டும் காதைக் கிழிக்கிறது... கொட்ட ஆரம்பிக்கிறது பேய் மழை ஊடே இடைவெட்டி திரும்பம் ஒரு அதட்டலான இடியும் மின்னலும் ஆலமரம் நோக்கி தங்கள் கிளைக்கரம் நீட்டுகின்றன.

அந்த சப்தமும் ஒளியும் ஒருசேர வெளிப்படும் அந்த வினாடிப் பொழுதில் ஒரு காட்சி துல்லியமாய்த் தெரிகிறது. குதிரை மனிதன் தன் கரத்து அரிவாளால் தன் தலையை நோக்கி வாளை வீச, தலை ஒரு பந்து போல்

துண்டுபட்டு கீழே விழுகிறது.

பொல பொலவென விடிகிறது பொழுது! மழை பெய்த ராத்திரி
என்பதற்கான அடையாளமாக மரமெல்லாம் நீர்ப்பொட்டுச் சிந்தி
நிற்கின்றன. பறவைகள் ஏதோ புதிய உலகம் தெரிகிற மாதிரி கீச்சு வீச்சு
என்று சளம்புகின்றன.

தேவர் தலைமையில் ஒரு கூட்டமே ஆவலோடு கட்டிப்
போட்டவர்களின் கதியை உணர ஆவலாக கோயில் நோக்கிக்
கிளம்புகிறது. ஆர்வமான ஆர்வம் அனைவர் முகத்திலும். கட்டையனும்
தேவரும் மட்டும் வித்தியாசமாகச் சிந்திப்பது நன்கு தெரிகிறது.

"அந்த காசிப் பய நிச்சயம் மாட்டியிருப்பான். அந்தப் பொண்ணு எமப்
பொண்ணு..." என்கிறார்.

"போய் பார்க்கறவரை நிலை இல்லண்ணே. எனக்கென்னவோ சாமி
இருக்குன்னுதான் உள் மனசு சொல்லுது..." என்கிறான் கட்டையன்...

அதே துல்லியமான வினாடிகளில்... கருப்புச் சன்னதியில் ஆகிருதியான
ஒரு மனிதன் ரீனாவையும் அர்விந்தையும் கட்டவிழ்த்து மயக்கம்
தெளிவித்துக் கொண்டிருக்கிறான். பாபுவையும் சண்முகத்தையும்
கூடச்சேர்த்து எழுப்புகிறான். ஈரச்சொட்டலோடு இப்படிக்கூட மயங்கி
உறங்கிப் போக முடியுமா என்ன?

மலங்க மலங்க கண் விழிப்பவர்கள் முன் அவன். அர்விந்த் அவனைப்
பார்த்த நொடிப் போதில், "ஏய் நீ அன்னிக்கு என்னைக் காப்பாத்தி
மருந்து கொடுத்த நபர்தானே?" என்கிறான். அவனிடம் சிரிப்பு.

"ஊரே உங்களைப் பாக்க வந்துகிட்டிருக்கு. பழி வாங்கினவனும்
தண்டனை கொடுத்துக்கிட்டான் தப்போ சரியோ அவன் சாதிச்சது
அதிகம். அதை உங்க கோர்ட் போலீஸால கூட பண்ண முடியாது,
இதைப் புரிஞ்சுக்குங்க நல்லா... என்ன?"—அந்த மனிதன் பேசிவிட்டு
அர்விந்தின் தலையைக் கோதிவிடுகிறான். அப்பொழுது சந்தன வாசம்
அர்விந்தின் மூக்கை நிரடுகிறது.

"நான் வரேன்..."—என்று ஆலமரப்பின் பகுதி நோக்கியும் ஓடுகிறான்.
ஒரு வினாடி மந்திரித்த மாதிரி நின்ற அனைவரும் அவன் ஓடிய
பக்கமாய் ஓடிப் பார்க்கின்றனர். நொடிப்பொழுதில் அவன் ஓடி மறைந்து
விட்டது தெரிய வருகிறது. ஓடிய திக்கைப் பார்க்கையில் தேவர்

தலைமையில் ஒரு கூட்டமே வருவது தெரிகிறது. பாபுவின் பார்வை உடனேயே திரும்பி அரிவாள் சன்னதியைப் பார்க்கிறது, அதில் அணையாமல் அந்த விளக்கு. அருகிலேயே அந்த சிரம்!

"வாட் எ மிராகிள்!" உதட்டில் பரவசக் குரல்.

"ஆமாம். மிராகிள்தான். இன்ஸ்பெக்டர் சார்... வந்த நபர் சாதாரண ஆள் இல்லை. அவன் பேசின விஷயமும் சாதாரணமானதில்லை..."— என்கிறான் அர்விந்த்.

"எக்ஸாக்ட்லி... ஆமா இனி நாம என்ன பண்ணப் போறோம்? வற்றவங்க கேட்டா என்ன சொல்லப் போறோம்?" ரீனா ஒரு நல்ல முடிவை வற்புறுத்தாமல் வற்புறுத்துகறாள்.

"எஸ் எ போலீஸ் ஆபீசர் ஒரு கருத்து சொல்றேன், ஒத்துப்பீங்களா?"

"சீக்கிரம் சொல்லுங்க."

"கருப்பச்சாமி ஏதோ ஒரு வகைல தன் கடமையைச் செய்துகிட்டிருக்கு ரீனா. அதுதான் காசியைச் செயல் படுத்தியிருக்கு. போதும், முடிச்சுக்கோ உன் வேஷத்தைன்னு தண்டனையும் தந்திருக்கு. ஆனாலும் வேஷம் முடிஞ்சு போனதா யாரும் நினைக்கக்கூடாது..."

பாபு கூற வருவதை ரீனா புரிந்து கொள்கிறாள். அடுத்த நொடி கூட்டம் நெருங்கி அனைவரையும் பார்த்து அதிசயிக்கிறது. கீழே தலை இல்லா முண்டமாகக் கிடக்கும் காசியையும் பார்த்து விக்சித்துப் போகிறது.

"என்ன தாயி நடந்துச்சு?" தேவர் பொங்கி எழுகிறார்.

"ராத்திரி கருப்பச்சாமி வந்துச்சு. நான் காசின்னு சொன்னது தப்பு சாமிதான் அது. வந்து அரிவாளை ஓங்கிடிச்சு. நாங்க கதறி மன்னிப்புக் கேட்டோம். தெரியாத்தனமா போலீசுக்கும் போயிட்டோம். ஒளிஞ்சிருந்த பாபுவும் மன்னிப்புக் கேட்டார். ஆனா உருவின வாளை வெட்டாம உறைல போட மாட்டேனு அது சொன்னப்ப இவர்தான் வந்து தன் தலை தலையைக் கொடுத்து எங்களைக் காப்பாத்தினார்."

"அண்ணே நான் சொல்லலை... சாமி இருக்குண்ணே."—கட்டையன் சிலிர்க்கிறான்.

"ஆமாம்... அது மட்டுமல்ல, பூசாரி வாக்குல நான் சொன்னது

சொன்னதுதான். ராஜேந்திரனுக்கு செல்லி தான். நீ ஓடிப்போயிடுன்னு சொன்னிச்சு. அதே சமயம் அர்விந்த்-ரத்னா, சண்முகம்-லட்சுமி காதலை ஏத்துகிச்சு. பொன்பானையைக்கூட இங்க உண்டியல்ல போட்டுடனுமாம். இனி நான் ஒரு நிமிஷம் இங்க இருக்க மாட்டேம்ப்பா. நினைச்சாலே எனக்கு புல்லரிக்குது... அப்பாடி..." ரீனா சாமர்த்தியமாய் ஒளிந்துள்ள சிக்கல்களுக்கும் விடை சொல்லிவிட்டு அர்விந்தைப் பார்த்துக் கண் சிமிட்டுகிறாள்.

அவன் கலங்கிப் போகிறான். இந்தப் பெண்தான் என்ன ஒரு அற்புதமானவள். வானவில் போல வண்ணங்களை வினாடிக்கு வினாடி காட்டிப் பரவசப்படுத்துகிறாளே... ஓ! அவன் சிலிர்ப்பு அவளுக்குள் சிரிப்பை மூட்டுகிறது. அப்படியே ராஜேந்திரன் மேல் மெல்லத் துளிர் விட்ட காதலைத் தானே பொசுக்கிய தன் முடிவின் நிமித்தம் மெலிதாகக் கலங்குகிறான்.

தேவர் பெருமூச்செறிந்து விட்டுத் திரும்புகிறார். அருகிலேயே சண்முகம் அந்த முண்ட உடல் அருகே அமர்ந்து அழுதபடி இருக்கிறான். தேவர் அவன் அருகே சென்று அவனைத் தேற்றுகிறார்.

"அழுவாத தம்பி... அழுவறதால போன உசுரு திரும்பிடவா போவுது? நாங்களளாம் இருக்கோம்ல— எழுந்திரி--இனி ஆக வேண்டியத பார்ப்போம். கருப்பு வாள் பட்டா கணத்துல மோட்சம்பாங்க. எழுந்திரி... நல்ல காரியம் பண்ணித்தானே செத்திருக்காரு வாத்தியார் வரதராஜன்!"

முற்றும்